

NGƯỜI PHẬT NGÔN CỦA THẦN CHẾT

T Ử' K I M T R Ầ N

MINH QUÝ dịch

 vh
NXB VĂN HỌC

NGƯỜI PHÁT NGÔN CỦA THẦN CHẾT

NGƯỜI PHÁT NGÔN CỦA THẦN CHẾT

Tác giả: Tử Kim Trần

Người dịch: Minh Quý

NXB Văn Học

epub©vctvegroup

18-12-2017

Hôm nay là ngày 10 tháng 1, đã qua năm mới hơn một tuần, các đơn vị đều đang chuẩn bị thưởng cuối năm cho nhân viên. Thời gian này, hầu như không có họp hành hội nghị, cũng như không cần phải tiếp đón cấp trên, các cuộc tiệc tùng xã giao cũng ít hơn. Đối với nhiều lãnh đạo cấp cơ sở mà nói, đây là quãng thời gian thư thái hiếm có trong năm.

Lúc này, Trưởng Công an huyện Bạch Tượng - Mã Đăng Bồi đang ngồi trong văn phòng, ung dung chơi đánh bài trên máy tính.

Có tiếng gõ cửa, Mã Đăng Bồi tắt game rồi mời khách vào.

Một viên cảnh sát nhanh chóng bước vào, vẻ mặt nôn nóng. “Sếp Mã, sáng nay bên Phòng Công thương đến báo án, nói rằng tất cả mọi người trong Phòng đều bị mất tích. Từ hôm qua...”

“Cái gì cơ, đợi đã!” Mã Đăng Bồi ngắt lời anh ta. “Nói chậm lại nào, mất tích hả? Cậu bảo tất cả người của Phòng Công thương đều biến mất ư?”

“Vâng ạ, người nhà của Phòng Công thương nói, tất cả sáu nhân viên biên chế chính thức của Phòng, cũng tức là toàn bộ nhân viên trong Phòng, cùng với một người tài xế đã lên chiếc xe đa dụng hãng Buick đi du lịch vào sáng hôm qua. Nhưng đến chiều qua có người nhà gọi điện muốn hỏi đoàn đã đi đến đâu rồi thì phát hiện di động khóa máy. Đến tối, vẫn không liên lạc được. Người nhà hỏi thăm lẫn nhau mới biết toàn bộ bảy người trong đoàn đều khóa máy cả. Tối tận sáng nay tình trạng vẫn như cũ. Họ lo xe gặp chuyện không may trên đường nên vội vàng đến báo cảnh sát.”

“Điện thoại đều khóa máy cả sao?” Mã Đăng Bồi trầm tư trong giây lát rồi hỏi tiếp: “Bọn họ đi du lịch ở đâu?”

“Nghe nói là đi Hàng Châu mấy hôm, sau đó đi Thượng Hải, tổng hành trình là năm ngày.”

“Không dẫn theo người nhà à?”

“Không. Mỗi năm họ đều tranh thủ khoảng thời gian rảnh rang này để đi du lịch tập thể, đã thành thông lệ mấy năm nay rồi.”

Mã Đảng Bồi ngẫm nghĩ, sau đó cười một cách tinh quái. “Nếu điện thoại vẫn mở, gọi đến không ai bắt máy, nói không chừng cả đoàn đã gặp tai nạn giao thông cũng nên. Còn hiện tại tất cả điện thoại đều tắt máy, ha ha, khả năng là đám người này đi *chơi bời* ở đâu đó, không muốn người nhà biết. Cậu xem, bọn họ đi du lịch có công quỹ đài thọ mà lại không dẫn theo người nhà, ngay cả thằng đàn cũng biết là bọn họ muốn làm gì.”

“Nhưng... nhưng... buổi tối khóa máy để chơi, sáng ra phải mở máy chứ?”

Mã Đảng Bồi cau mày. Điều này cũng đúng. Nhóm người của Phòng Công thương đi chơi thư giãn, đáng lẽ không nên khóa máy vào ban ngày như thế. Hôm nay là thứ Hai, là ngày làm việc, nhờ có người muốn gọi đến thì sao?

Viên cảnh sát kia tiếp tục nói: “Chúng tôi đã hỏi cảnh sát giao thông các huyện dọc đường, từ hôm qua đến nay không có vụ tai nạn nào lớn cả. Sau đó chúng tôi điều tra ra được chiếc xe đoàn người Phòng Công thương dùng để đi du lịch có trang bị hệ thống định vị GPS. Sau khi điều tra phát hiện vị trí cuối cùng chiếc xe đó hiển thị là ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng trên đường cao tốc đi về hướng Hàng Châu, rồi sau đó mất tín hiệu định vị.”

Mã Đảng Bồi chau mày, mơ hồ cảm thấy sự việc có chỗ bất ổn. “Nói như vậy thì cả người và xe bây giờ đều không liên lạc được ư?”

“Đúng thế.”

Ông đảo mắt rồi nói: “Các cậu đã báo cho đồng chí Lý chưa?” Đồng chí Lý mà ông nhắc đến là Phó Công an huyện phụ trách đội Điều tra hình sự - Lý Vệ Bình.

“Mới gọi điện thoại báo, nhưng cách đây mấy ngày anh Lý đã xin nghỉ phép, nói mình đang ở Thượng Hải chờ làm phẫu thuật. Anh ấy chỉ hỏi sơ qua sự việc, bảo chắc chắn đám người đó đã đi tiêu khiển ở đâu rồi nên mới khóa máy để tránh người nhà, không sao đâu.”

Lúc này Mã Đảng Bồi mới nhớ ra là Lý Vệ Bình đã xin nghỉ phép mấy hôm trước. Bên dưới tai anh ta mọc một khối thịt lớn bằng đầu ngón tay đã mấy năm. Mặc dù viên chức thì không cần phải có tướng mạo đẹp, nhưng mọc thêm một ‘cái tai’ khác trông cũng khó coi lắm, nên Lý Vệ Bình tranh thủ mấy ngày rảnh rỗi này để đến Thượng Hải cắt bỏ.

Lúc này anh ta không có ở đây, không thể kêu anh ta về để họp bàn hướng giải quyết được. Mã Đảng Bồi xuất thân là quản lý hành chính nên năng lực về nghiệp vụ công an có hạn. Thông thường ông đều hỏi ý kiến của Lý Vệ Bình. Bây giờ Lý Vệ Bình đi vắng, ông cũng chẳng biết phải làm thế nào cả.

Suy nghĩ một lúc, việc cả xe và người đều bị mất liên lạc thật sự rất kỳ lạ. Thứ nhất là không có tai nạn giao thông nào lớn, thứ hai là chiếc xe xuất hiện lần cuối cùng ở trạm dừng nghỉ trên đường cao tốc, nếu xảy ra chuyện thật thì ở một trạm dừng nghỉ có thể xảy ra chuyện gì lớn được cơ chứ?

Ông nghĩ đi nghĩ lại, tóm lại, giả thiết có khả năng nhất đó là nhóm người của Phòng Công thương đã đến một nơi nào đó mà không muốn bất cứ ai biết, đại loại như đi tìm hoa bắt bướm, nên tắt toàn bộ di động, thậm chí còn tháo dỡ hệ thống định vị GPS của xe luôn. Ngoài giả thiết đó ra, nếu đã loại bỏ khả năng xảy ra tai nạn giao thông thì ông chẳng thể nghĩ ra tình huống nào khác có thể làm cho cả người và xe biến mất như thế.

Ông tin chắc như vậy nên bảo viên cảnh sát đến nói với người nhà họ hãy tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, phía cảnh sát sẽ liên lạc với các đơn vị anh em gần đó để tìm hiểu tình hình thực tế ra sao.

Mã Đảng Bồi nghĩ bụng, nói không chừng nếu điều tra ra đám người này đi đâu, sau này trở về các gia đình lại đổ vỡ, gây rắc rối cho cảnh sát nữa ấy chứ.

Tất nhiên, lúc này Mã Đằng Bồi không thể biết được rằng đám người đó không những xảy ra chuyện mà còn là chuyện rất nghiêm trọng.

Sáng ngày 11 tháng 1, Mã Đảng Bồi đến cơ quan chưa đầy nửa tiếng đồng hồ thì Đội trưởng đội Điều tra hình sự xông thẳng vào phòng, sắc mặt nhợt nhạt, giọng điệu gấp gáp: “Sếp Mã, nhanh lên, khẩn trương nào, xảy ra chuyện lớn rồi, đám người của Phòng Công thương đã bị bắt cóc!”

Mã Đảng Bồi sửng sờ trong giây lát, gần như không kịp phản ứng lại: “Cậu nói bắt cóc gì cơ? Xảy ra chuyện gì?”

Đội trưởng thở hỗn hển: “Vừa rồi, mới cách đây năm phút, một... một người gọi điện thoại đến báo cảnh sát, nói... nói rằng tất cả bảy người của Phòng Công thương đều đang nằm trong tay của hắn. Hắn yêu cầu... yêu cầu trong vòng 24 giờ phải giải thể... *hiệp hội doanh nghiệp* trực thuộc Phòng Công thương, đồng thời lên báo xin lỗi dân chúng và thừa nhận việc thu phí bừa bãi trong mấy năm qua. Cam kết... cam kết từ nay về sau sẽ không bao giờ thành lập các tổ chức tương tự như vậy nữa. Nếu không... nếu không...”

“Nếu không thì sao hả?” Mã Đảng Bồi hỏi gấp.

Đội trưởng Đội điều tra hình sự dè dặt nhìn ông, giọng sợ hãi: “Nếu không tất cả bọn họ sẽ chết trước tối mai.”

Tức thì, văn phòng lặng ngắt. Toàn thân Mã Đảng Bồi như bị đông cứng lại, ông chờ ra phải tròn nửa phút, sau cùng ho một tiếng rồi mở miệng nói: “Cái thằng thần kinh nào điện thoại đến đấy, nó... nó đang đùa hả?”

Mặt vị Đội trưởng lộ vẻ bối rối, nói: “Hình như... Chắc là không phải đùa đâu.”

“Có ghi âm cuộc gọi lại không?” Mã Đảng Bồi hỏi.

“Có ghi lại, đối tượng gọi trực tiếp vào số 110 của Trung tâm cảnh sát nhưng giọng nói có lẽ đã được xử lý biến âm.”

“Đưa ngay cho tôi nghe.”

Vị Đội trưởng vớ lấy điện thoại trên bàn rồi gọi cho Trung tâm cảnh sát, nói một tràng, sau đó Trung tâm cảnh sát cho phát đoạn băng ghi âm.

Trong điện thoại vang lên giọng nói nặng âm kim loại do đã được xử lý kỹ thuật: ‘A lô, xin chào, tôi đã bắt cóc một chiếc xe chở khách.’

‘Anh là ai? Anh nói gì cơ?’ Đây là lời của một nhân viên nữ ở trung tâm cảnh sát, rõ ràng cô ta còn chưa kịp hiểu chuyện gì.

Tên kia chẳng để ý gì phản ứng của cô, tiếp tục nói: ‘Sáu nhân viên của Phòng Công thương Huyện và một tài xế, tổng cộng là bảy người, tất cả đều đang ở trong tay tôi. Có thể cô cho rằng tôi đang đùa, hãy nghe giọng của các con tin đi, vị này là Trưởng phòng: *Tại sao chúng ta lại ở đây? Mà muốn làm gì hả?...* Đây là Phó phòng: *Đây là đâu, mà...* Được rồi, không cần phải phát giọng của những người khác nữa, các người có thể cho người đi xác nhận vừa rồi có đúng là giọng của Trưởng, Phó phòng không.’

‘Anh là ai, anh muốn gì?’ Cô nhân viên ở Trung tâm cảnh sát hỏi dồn dập. Cô ta chưa bao giờ gặp phải tình huống bất ngờ như thế.

Tên kia chẳng thêm bận tâm, vẫn tiếp tục: ‘Nghe cho rõ đây, bảy người bọn họ đang nằm trong tay tôi. Điều kiện của tôi rất rõ ràng, trong vòng 24 giờ, phải giải thể toàn bộ các loại tổ chức *hiệp hội doanh nghiệp* dưới quyền Phòng Công thương Huyện, phải đăng báo xin lỗi dân chúng, thừa nhận hành vi thu phí tùy tiện trong mấy năm qua, bảo đảm từ nay về sau không được thành lập bất kỳ tổ chức nào tương tự như vậy. Việc thanh tra doanh nghiệp hằng năm và quá trình thụ lý hồ sơ thường nhật không được gây khó dễ cho người khác, càng không được ép các doanh nghiệp phải áp dụng định chế bắt buộc nào cho sản phẩm của họ nữa, nếu không...’ Tên kia cười mỉa: ‘Tôi sẽ giết tất cả trước tối ngày mai.’

‘Alô alô...’

Đối phương cúp máy.

Văn phòng lại lặng ngắt như tờ.

Sao việc này lại xảy ra với mình? Mã Đảng Bồi khó có thể chấp nhận ngay được. Một lúc lâu sau, ông mới định thần lại, vội vàng nói: “Mau gọi điện báo Lý Vệ Bình lập tức trở về.”

“Lý Vệ Bình đang làm phẫu thuật ở Thượng Hải.”

“Còn phẫu thuật cái khi gì nữa, bảo anh ta về ngay!” Mã Đảng Bồi hốt hoảng đi tới đi lui. Ông chẳng có kinh nghiệm gì trong việc xử lý sự việc bất ngờ này, Lý Vệ Bình lại không có bên cạnh. Suy nghĩ một lúc, ông nói: “Vụ việc này cảnh sát huyện chúng ta không xử lý nổi, tôi sẽ báo cáo với cấp trên, cậu hãy tiếp tục theo sát tình hình.”

Ba giờ chiều, Lý Vệ Bình vừa mới đến cơ quan đã chạy ngay đến phòng làm việc của Mã Đảng Bồi. Khổի thịt dưới tai anh vẫn còn rõ ràng chưa kịp tiến hành phẫu thuật thì phải vội trở về. Vừa vào phòng đã thấy Mã Đảng Bồi mặt đầy lo âu đang gọi điện thoại. Đợi ông gác máy, Lý Vệ Bình lập tức hỏi: “Thế nào rồi, đã xác nhận thông tin bảy người của Phòng Công thương bị bắt cóc chưa?”

Mã Đảng Bồi nhíu chặt mày, trả lời với vẻ bức bối: “Vẫn chưa chắc chắn, hiện giờ cả người và xe đều mất liên lạc.”

“Sau đó bọn bắt cóc có gọi điện lại không?”

“Không. Tôi đã bảo lính của anh phải luôn túc trực ở điện thoại để lấy thông tin ngay. Đến giờ này chỉ mới có duy nhất cuộc gọi vào sáng nay đấy thôi.”

Lý Vệ Bình thắc mắc: “Nếu đây thực sự là một vụ bắt cóc thì rắc rối lớn rồi, cảnh sát huyện chúng ta không kham nổi đâu, đã trình báo cấp trên chưa?”

“Đã báo từ lâu rồi.”

“Cấp trên báo sao?”

Mã Đảng Bồi trả lời: “Tôi điện thoại cho Công an Thành phố, họ bảo nếu việc này là thật thì vụ án này quá nghiêm trọng, cần phải báo cho Văn phòng Tỉnh và Bộ Công an. Sau khi Văn phòng Tỉnh xác nhận không liên lạc được với tất cả những người bị mất tích thì đã tổ chức một cuộc họp

khẩn cấp ngay trong buổi sáng nay để thành lập Tổ chuyên án. Tổ này đang trên đường đến huyện chúng ta, khoảng trước tối nay là có thể tới nơi.”

“Yêu cầu của bọn bắt cóc thì tính sao?”

“Lãnh đạo Văn phòng Tỉnh nói, tất cả nghe theo người phụ trách của Tổ chuyên án. Trước mắt, nhật báo Bạch Tượng ngày mai tạm thời chưa đem đi in vội, đến tối tính tiếp.”

“Ai là người đứng đầu Tổ chuyên án?”

“Cấp trên cũ của anh.”

“Cấp trên cũ của tôi?” Lý Vệ Bình thắc mắc.

“Cao Đồng.”

“Phó giám đốc Đồng? Đích thân ông ta giám sát à?” Lý Vệ Bình hơi bất ngờ.

Cao Đồng nguyên là Phó giám đốc Công an Thành phố sở tại, phụ trách Đội Điều tra hình sự, cũng là cấp trên cũ của Lý Vệ Bình. Vị trí Phó Công an Huyện của Lý Vệ Bình hiện nay cũng là do Cao Đồng tiến cử. Năm ngoái Cao Đồng đã được điều đến Văn phòng Tỉnh đảm nhiệm chức Trưởng Phòng Điều tra hình sự của tỉnh kiêm Phó chỉ huy trưởng của Đội Điều tra hình sự tỉnh, phụ trách các vụ án đặc biệt nghiêm trọng trên toàn tỉnh.

Năng lực chuyên môn của Cao Đồng rất tốt, hơn nữa bố vợ lại là Bí thư ủy ban Chính pháp Thành phố, địa vị chính trị cao, những vụ án thông thường không phải dễ dàng mời được ông ta.

Trong lúc Mã Đăng Bồi và Lý Vệ Bình đang thảo luận về tình tiết vụ án thì điện thoại của Mã Đăng Bồi đổ chuông. Vừa nghe được nội dung ông đã kinh ngạc há hốc mồm, đầu dây bên kia nói: “Sếp, xảy ra chuyện rồi! Tất cả người của Phòng Công thương đều đã chết!”

Mã Đăng Bồi cảm thấy mọi việc xảy ra quá đột ngột, giống như đang nằm mơ, vẫn chưa kịp có phản ứng gì. Đầu óc rối tung, thất thần đăng hống hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Con đường đèo phía Tây Nam huyện vốn là tỉnh lộ trước đây, bị bỏ hoang đã nhiều năm nay. Vào trưa nay, đồn công an nhận được tin báo có một chiếc xe bị lật ven đường. Chúng tôi nhanh chóng đến hiện trường.

Bước đầu xác nhận đó chính là chiếc xe chở người của Phòng Công thương. Toàn bộ xe đã bị thiêu hủy, người cũng chết trong xe. Chúng tôi chưa động vào thứ gì, đợi Tổ chuyên án đến.”

Mã Đăng Bồi choáng váng một lúc lâu, rồi mở miệng nói như người máy: “Cứ như vậy đi.” Sau khi gác máy, đột nhiên ông ngã quỵ xuống.

Lý Vệ Bình nhìn thấy sắc mặt bất ổn của ông, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Mã Đăng Bồi cố kìm nén cú sốc trong lòng, thuật lại nội dung cuộc điện thoại cho Lý Vệ Bình nghe. Lý Vệ Bình nhíu chặt mày, nói một cách nghiêm túc: “Chẳng phải bọn bắt cóc nói trong điện thoại là trước tối mai mới giết tất cả mọi người, bây giờ vẫn chưa sang ngày mới, tại sao lại xảy ra chuyện nhanh như vậy chứ!”

“Cái gì mà nhanh?” Tâm trí Mã Đăng Bồi hỗn loạn, không hiểu ý đối phương nói gì.

Lý Vệ Bình phản nộ bảo: “Chết tiệt! Bây giờ Tổ chuyên án vẫn chưa tới, người thì chết cả rồi, trách nhiệm này chúng ta phải gánh đó!”

Mã Đăng Bồi đột nhiên bừng tỉnh, hiểu được ý của cấp dưới.

Nếu sau khi Cao Đống đến huyện Bạch Tượng rồi mới phát hiện ra người của Phòng Công thương đã chết hết, thì với tư cách là Tổ trưởng Tổ chuyên án Cao Đống tất nhiên sẽ chịu một phần trách nhiệm. Bây giờ, Tổ chuyên án vẫn chưa đến mà người thì đã chết sạch, như vậy việc này hoàn toàn không liên quan gì đến Tổ chuyên án cả, một trăm phần trăm trách nhiệm sẽ đổ lên đầu Công an Huyện, cũng có nghĩa là trách nhiệm hoàn toàn sẽ thuộc về Lý Vệ Bình và Mã Đăng Bồi!

Mã Đăng Bồi là Trưởng Công an Huyện, tất nhiên, ông phải chịu ảnh hưởng nặng nhất! Tuy nhiên, là Phó Công an Huyện quản lý đội Điều tra hình sự, Lý Vệ Bình cũng không thể trốn trách nhiệm được. Vì thế sắc mặt của cả hai đều trở nên trắng bệch.

“Vậy... bây giờ phải làm sao?” Mã Đăng Bồi bất lực hỏi ý kiến của Lý Vệ Bình.

Lý Vệ Bình mím chặt môi, im lặng suy nghĩ trong giây lát rồi thì thầm: “Anh Mã, trước tiên không nên quá lo lắng, tôi thấy... nếu... nếu... chúng

ta giả vờ không hay biết gì đến chuyện này, đợi Tổ chuyên án đến rồi thông báo sau, anh thấy...”

Mã Đảng Bồi nhìn anh, hỏi lại: “Ý cậu là chúng ta đợi Tổ chuyên án đến rồi mới *phát hiện* chiếc xe của Phòng Công thương ư?”

“Như thế trách nhiệm của chúng ta mới giảm đi một ít. Nếu không, nhiều người chết như vậy, vụ án lớn thế này chắc chắn sẽ bị truy cứu trách nhiệm, e rằng cả hai chúng ta sẽ...”

Mã Đảng Bồi nói: “Nhưng... nhưng nếu như thế, trách nhiệm sẽ đổ lên đầu Tổ chuyên án, Cao Đống là lãnh đạo cũ của cậu, làm như vậy liệu có được không?”

Lý Vệ Bình thở ra: “Sự việc đã đến nước này, tôi cũng chẳng còn cách nào khác, nếu không cấp trên nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm chúng ta.”

Mã Đảng Bồi dờ dẫm nhìn về phương xa, khẽ gật đầu, ông hiểu rõ cái gọi là ‘chiều bài chẳng tình thân’. Trên con đường công danh sự nghiệp lại càng không có tình bằng hữu, bản chất của con người là ích kỷ. Mặc dù Lý Vệ Bình được Cao Đống tiến cử nhưng thời khắc quan trọng, tất nhiên bảo vệ chính mình mới là ưu tiên số một, đâu thể nghĩ nhiều như vậy được.

Ông định gật đầu rồi lại đổi ý lắc đầu lia lịa, nói: “Không được, không được, làm vậy không được đâu. Cao Đống vốn là Phó giám đốc Công an Thành phố, có mối quan hệ rộng trong huyện, mà rất nhiều người đã biết chiếc xe này xảy ra chuyện, sớm muộn gì cũng bị lộ thôi. Hơn nữa cho dù Cao Đống bị truy cứu trách nhiệm, ông ta vừa mới đến huyện chúng ta thì xảy ra chuyện, trách nhiệm cũng không hẳn thuộc về ông ta. Vả lại ông ta có quan hệ rộng nên sẽ không ảnh hưởng gì đến chức vụ cả đâu. Nhưng một khi Cao Đống phát hiện chúng ta cố ý lấy ông ta làm bia đỡ đạn, nhất định sẽ không nương tay. Không được không được, tôi thấy tốt hơn chúng ta nên gọi điện báo cho cấp trên biết đi.”

Lý Vệ Bình không bằng lòng cho lắm nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Đành vậy thôi.”

Lúc này người đang tức tốc đến huyện Bạch Tượng lại không hề hay biết rằng cấp dưới mà Cao Đống ông tự tay đề bạt, lúc đối diện với vụ án

mạng nghiêm trọng thì việc đầu tiên anh ta nghĩ đến không phải là phá án mà là tìm cách đem ông ra làm bia đỡ đạn. Nếu như Cao Đống biết được đoạn đối thoại này thì lúc đầu ông nhất định đã sớm cho Lý Vệ Bình làm bảo vệ rồi.

Tên đường cao tốc, tám chiếc xe cảnh sát đang phóng như bay, thẳng tiến đến huyện Bạch Tượng.

Vụ án đặc biệt nghiêm trọng, một giờ sau khi nhận được tin đã báo lên Bộ Công an, Bộ Công an nhanh chóng hạ lệnh cho Công an Tỉnh triển khai phương án khẩn cấp, đảm bảo an toàn tính mạng con tin.

Sáu nhân viên công vụ của Phòng Công thương huyện Bạch Tượng cũng tức là toàn bộ nhân viên chính thức, cộng thêm một tài xế nữa là bảy người, trên đường đi du lịch đột nhiên bị mất liên lạc, bất vô âm tín. Hai ngày sau, một tên tự xưng là kẻ bắt cóc nói rằng hắn đang giữ toàn bộ nhóm người đó, nếu không đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn sẽ giết hết bọn họ trước tối mai.

Vụ án như thế xưa nay chưa từng xảy ra, khiến cho tất cả các lãnh đạo có liên quan hoàn toàn choáng váng.

Công an tỉnh đã triệu tập cuộc họp khẩn cấp, sau khi thảo luận lập tức thành lập Tổ chuyên án do Trưởng phòng Điều tra hình sự Tỉnh đảm nhận chức vụ Tổ trưởng. Nhân viên của Tổ chuyên án do ông chỉ định, tất cả mọi người lập tức lên đường, phải có mặt tại huyện Bạch Tượng trước buổi tối ngày hôm nay để triển khai công tác điều tra.

“Lại là huyện Bạch Tượng.” Cao Đống ngồi trong xe cảnh sát, lắng nghe tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại 4 năm về trước.

Bốn năm trước, khi ông vẫn còn là Trưởng phòng Công an Thành phố, huyện Bạch Tượng liên tiếp xảy ra một loạt vụ sát hại các quan chức nhà nước, hung thủ còn ngang nhiên để lại bút tích tại hiện trường gây án: *Giết đủ mười lăm tên Trưởng phòng, Trưởng phòng không đủ sẽ giết Giám đốc*

Sở, gây chấn động dư luận. Lúc đó vụ án này làm cho ông rất đau đầu, sự nghiệp nguy nan, may mắn thay cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn, ông còn được khen thưởng.

Sau đó ông làm chức Phó giám đốc phụ trách Đội điều tra hình sự của Công an Thành phố, đương lúc sự nghiệp thành công rực rỡ thì năm ngoái huyện Ninh bên cạnh lại xảy ra vụ án giết người hàng loạt, vụ án rất cuộc cũng được phá, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, ông bị xử phạt, chuyển đến Văn phòng tỉnh. Tuy là đảm nhiệm chức Đội trưởng đội Điều tra hình sự nhưng quyền lực đâu bằng chức Phó giám đốc Công an của thành phố lớn thứ hai toàn tỉnh như ban đầu được.

Rất may là bố vợ của ông là Bí thư ủy ban Chính pháp, tuy năm nay đã sắp về hưu, quyền thế không được như xưa nhưng các mối quan hệ thì vẫn còn. Bản thân Cao Đống vốn có năng lực, cả Văn phòng Tỉnh và Bộ Công an đều biết cả, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì trong vòng 3 năm có thể sẽ thăng lên chức Phó chủ nhiệm Văn phòng Tỉnh, quản lý công việc điều tra hình sự của toàn tỉnh.

Đợi thêm hơn nửa tháng nữa, ăn Tết xong, là vừa lúc Cao Đống tròn 40 tuổi, ở cái tuổi này nếu có thể gia nhập vào hàng ngũ lãnh đạo chủ chốt của Văn phòng Tỉnh thì tiền đồ vô cùng thênh thang.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Toàn bộ nhân viên của Phòng Công thương Huyện Bạch Tượng đều bị bắt cóc. Cao Đống biết rõ việc xử lý vụ án lớn gây chấn động như thế này là rất nguy hiểm, nếu làm tốt tất nhiên sự nghiệp sẽ rạng rỡ, nhưng một khi xảy ra vấn đề trong quá trình điều tra sẽ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến tiền đồ về sau. Đối với người làm quan chức mà nói, lập công đương nhiên là tốt nhất, tuy nhiên phần lớn thời điểm vẫn không cầu công trạng mà mong được bình an.

Vụ án này tên tội phạm dám bắt cóc cả xe lẫn người chứng tỏ là hãn là kẻ liều lĩnh và nguy hiểm. Việc giải cứu con tin khỏi tay của những kẻ như thế thì kết quả cuối cùng khó mà kiểm soát được.

Ông vốn không muốn nhúng tay vào những các đối thủ cạnh tranh trong giới chính trị đã ép buộc ông.

Gần trưa, Văn phòng Tỉnh triệu tập cuộc họp khẩn cấp để thảo luận về việc ai sẽ lãnh đạo Tổ chuyên án nhưng không ai muốn làm cả. Ai cũng biết rõ đây không phải là vụ bắt cóc thông thường. Toàn bộ nhân viên của Phòng Công thương bị bắt cóc chẳng để lại một dấu vết nào, bản lĩnh của đối phương chắc chắn không tầm thường. Huống hồ đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì về việc hãn ta thực hiện vụ bắt cóc ra sao, người và xe ở chỗ nào, bọn bắt cóc hiện đang ở đâu? Thời hạn cuối cùng lại chỉ đến ngày mai.

Nhờ chẳng may không thể cứu được người thì trách nhiệm chắc chắn sẽ thuộc về Tổ chuyên án.

Nhưng sự việc cấp bách, Tổ chuyên án cần phải có người lãnh đạo. Thế là có người cất lực tiến cử Cao Đống, bảo ông là chuyên gia điều tra hình sự nổi tiếng toàn tỉnh, các vụ án mạng vào tay ông cho đến hôm nay 100% đều phá thành công, không có ai sánh được. Ông lại từng phá một vụ án lớn ở huyện Bạch Tượng, nên chỉ có ông mới hiểu rõ về vùng này. Năm ngoái ông còn làm Phó đội trưởng đội Điều tra hình sự của Công an Thành phố đó, quen biết nhiều. Trưởng Công an Huyện Bạch Tượng là Mã Đảng Bồi quen với ông, còn Phó Công an Huyện Lý Vệ Bình là thuộc hạ cũ, lại còn là người do chính ông đề bạt. Ngoài ra, bản thân ông là cán bộ cấp phó tại Văn phòng Tỉnh, cấp bậc đủ lớn, cộng với việc Đội trưởng đội Điều tra hình sự vốn phải phụ trách các vụ án quan trọng như thế này. Ông còn là Phó chỉ huy trưởng của Đội điều tra hình sự tỉnh, ông không đi thì còn ai đi nữa?

Tổng hợp tất cả các điều kiện này lại, Tổ trưởng Tổ chuyên án ngoài ông thì không có sự lựa chọn nào tốt hơn cả.

Cao Đống thật sự rất muốn đập cái người đã tiến cử mình một trận, nhưng đối phương đã nói như thế, thời gian lại đang gấp rút, cấp trên cũng cho rằng Cao Đống là sự lựa chọn tốt nhất. Dù vậy, nhằm bảo đảm tính dân chủ, tất cả mọi người tham gia cuộc họp để bỏ phiếu. Kết quả toàn bộ số phiếu đều ủng hộ Cao Đống phụ trách Tổ chuyên án, muốn yêu cầu gì cứ nêu ra nhưng nhất định phải lập tức xuất phát để triển khai công việc.

Trên đường đi, Cao Đống luôn chau mày cau có, đã gánh vác trọng trách này thì cần phải xử lý cho tốt, nếu không một khi xảy ra chuyện sẽ rất phiền phức.

Mặc dù trên các phương tiện truyền thông, những vụ bắt cóc lúc nào cũng được cảnh sát giải cứu thành công nhưng trên thực tế Cao Đống biết rõ rằng trừ các vụ do đám dân đầu đường xó chợ cầm dao tấn công bừa bãi ra, các vụ bắt cóc khác tỷ lệ sống sót đều chỉ tầm 50 - 50.

Các vụ bắt cóc thông thường nếu không giải cứu được người cũng không có chuyện gì to tát. Nhưng đây là vụ bắt cóc bảy người, hơn nữa lại là vụ án đặc biệt nghiêm trọng: Bắt cóc các viên chức nhà nước. Một khi không giải cứu được sẽ bị truy cứu trách nhiệm rất nặng.

Bây giờ ngay cả hồ sơ cơ bản của vụ án cũng chẳng có, chỉ biết huyện Bạch Tượng báo rằng cả người và xe đều mất tích, hung thủ gọi điện tới uy hiếp, còn quá trình bắt cóc như thế nào, người giờ đang ở đâu thì hoàn toàn không ai biết.

Cao Đống ngẫm nghĩ, móc điện thoại ra, nhanh chóng gọi cho Lý Vệ Bình: “Vệ Bình, là tôi đây. Tỉnh muốn tôi thụ lý vụ án này, anh nhận được thông báo rồi chứ, khoảng hai tiếng nữa tôi sẽ đến huyện các anh. Tôi hỏi anh, sao lại để xảy ra sự việc như thế này hả?”

Lý Vệ Bình rõ ràng rất hoang mang: “Tôi... chẳng ai biết được sẽ xảy ra chuyện như thế này cả...”

“Được rồi, không nói những lời vô ích đó nữa. Các anh đã điều tra ra manh mối nào mới chưa?”

“Chúng tôi đã liên lạc với bên viễn thông kiểm tra tín hiệu di động, các số thuê bao này đồng loạt tắt máy vào trưa ngày chín tháng Một. Ngày hôm qua người nhà của họ đến báo với cảnh sát rằng họ không liên lạc với các con tin được. Chúng tôi cho rằng đã xảy ra tai nạn giao thông nên hỏi thăm các thành phố dọc theo lộ trình du lịch thì được biết không có tai nạn nào nghiêm trọng cả. Sau đó thì không tiếp tục điều tra nữa. Quả thật không thể ngờ sự việc lại nghiêm trọng như thế. Chúng tôi cũng đã điều tra hệ thống định vị GPS của chiếc xe đó, cũng bị mất tín hiệu vào cùng thời điểm buổi

trưa hôm trước. Địa điểm phát tín hiệu cuối cùng là trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng trên đường đi đến Hàng Châu. Hiện tại chỉ nằm được chừng đó thông tin thôi.”

Cao Đồng suy nghĩ rồi hỏi: “Tin tức của bọn bắt cóc thì sao?”

“Đã điều tra số mà bọn chúng gọi đến, số điện thoại này là của Trưởng phòng Công thương. Vị trí tín hiệu được xác định nằm ngay gần thị trấn chúng ta. Hiện tại tôi đã cho người tìm kiếm các khu vực quanh thị trấn xem thử có tìm thấy chiếc xe đó hay không, rồi sẽ tìm cách tra ra vị trí của các con tin. Sáng nay sau khi gọi điện, tên bắt cóc tắt máy ngay lập tức. Bây giờ hệ thống định vị nơi xuất phát cuộc gọi đến đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần đối tượng gọi đến lần nữa là có thể biết chắc chắn vị trí của chúng.”

Cao Đồng nói: “Tốt, cần tăng cường người tuần tra quanh khu vực thị trấn, trên đường phải quan sát cẩn thận. Vì cả chiếc xe mất tích, mục tiêu rất lớn nên tôi tin sẽ nhanh chóng có manh mối. Đúng rồi, sau sáng nay, bọn bắt cóc có gọi điện đến nữa không?”

“Không gọi nữa.”

Cao Đồng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể lát nữa khi bọn bắt cóc gọi lại, chúng sẽ dùng điện thoại của người khác. Hãy chuẩn bị tinh thần theo dõi vị trí toàn bộ số di động của những người trên xe.”

“Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Cao Đồng khẽ gật đầu. Ông rất yên tâm về năng lực của Lý Vệ Bình, những việc nên làm đều chuẩn bị ổn thỏa từ rất sớm.

Nhưng nửa tiếng sau, Lý Vệ Bình lại gọi điện cho Cao Đồng, run rẩy nói: “Sếp... người của Phòng Công thương... đã chết hết rồi.”

“Cái gì!” Cao Đồng kinh ngạc đến nỗi gần như đứng bật dậy trong xe.

Chờ Lý Vệ Bình kể lại sự tình xong, Cao Đồng im lặng hồi lâu, sau đó nói một cách khô khan: “Tôi sẽ trình báo lên cấp trên trước, các anh cứ làm công tác nghiên cứu hiện trường cơ bản đi đã, nhưng cố gắng giữ nguyên hiện trường, đợi người của tôi đến.”

Cúp máy xong, tim Cao Đồng đập thành thịch, vẫn chưa đến huyện Bạch Tượng, vẫn chưa xử lý được bọn bắt cóc mà con tin đã chết hết rồi?

Chuyện này là sao đây? Chẳng phải bọn chúng nói hạn cuối là tối mai sao?

Ngay lúc đó, suy nghĩ của ông xoay chuyển, bỗng dưng bừng tỉnh, không sao, nguy hiểm quá, may mà vẫn chưa đến huyện Bạch Tượng, nếu như đến nơi họ mới thông báo việc con tin bị chết thì mình phải chịu một nửa trách nhiệm rồi.

Hoàng hôn, trời mùa đông nhanh tối, thêm nửa tiếng nữa là phải bật đèn chiếu.

Cảnh sát có mặt khắp nơi nhưng hiện trường lại cực kỳ yên ắng. Mỗi người đều bận rộn làm nhiệm vụ riêng của mình, nếu có nói gì với nhau thì cũng chỉ thì thầm mà thôi.

Đội xe của Cao Đống dừng lại trên con tỉnh lộ cũ. Ông vừa bước xuống xe, Mã Đăng Bồi, Lý Vệ Bình và các vị lãnh đạo chủ chốt của Công an Huyện lập tức vây quanh.

“Chết sạch rồi ư?” Cao Đống chào hỏi ngắn gọn, khuôn mặt chẳng có chút biểu cảm nào, bước nhanh về phía có nhiều cảnh sát nhất.

Lý Vệ Bình đứng cạnh căng thẳng báo cáo: “Có năm tử thi trên xe, tất cả đều bị thiêu cháy, không thể xác định được thân phận, chiếc xe cũng đã bị đốt cháy chỉ còn bộ khung.”

“Năm ư?” Cao Đống dừng bước, nhìn anh ta: “Không phải trên xe có tổng cộng bảy người sao?”

“Tổng cộng có bảy người cùng đi du lịch, nhưng chỉ tìm thấy năm tử thi trên xe thôi. Bảy người gồm sáu nam và một nữ, năm tử thi trên xe đều là nam cả.”

“Ừm.” Cao Đống đáp lại một tiếng, tiếp tục tiến về phía trước rồi nói: “Có nghĩa là vẫn còn một nam và một nữ không có trong xe.”

“Vâng.”

“Hãy nhanh chóng tiến hành giám định pháp y, đưa năm tử thi phát hiện được cho người nhà nhận dạng. À, không. Các thi thể đều bị thiêu cháy hết rồi hả? Cháy hết đến nỗi không thể nhận dạng được à? Vụ án này gây tác

động rất xấu. Các tử thi như vậy nếu đưa cho người nhà xem thì tinh thần mọi người hoảng loạn ngay. Tạm thời không nên để người nhà nhìn thấy các tử thi này, không, không phải không nên mà là tuyệt đối không được phép! Hãy bảo pháp y lấy các mô cơ thể của tử thi đi giám định ADN rồi so sánh với người nhà các nạn nhân, trong thời gian ngắn nhất phải nhận dạng được năm người đó, và xác định hai người không có trên xe là ai.”

“Tôi đã cho làm hết rồi ạ.”

Cao Đồng gật đầu. Lý Vệ Bình đã theo ông nhiều năm, những thao tác xử lý vụ án như thế này vốn thuộc nằm lòng. Cao Đồng lại hỏi tiếp: “Đúng rồi, những người này chết khi nào?”

“Vẫn chưa rõ. Đợi pháp y ở đây mang về giám định rồi mới có kết luận chính xác. Theo kinh nghiệm thì thời gian chết có lẽ là trong vòng một ngày.”

Cao Đồng hỏi: “Ai báo án?”

“Một nhóm sinh viên. Năm nay nghỉ đông sớm, bọn họ vừa nghỉ nên đạp xe lên núi cắm trại. Lúc đi qua ngang đây thì nhìn thấy có xe bị lật ven đường. Lúc phát hiện đã như thế này rồi, bọn họ cũng không phải phát hiện ngay lúc xảy ra tai nạn.”

Cao Đồng thấy lạ, vội hỏi: “Cả chiếc xe bị lật, hơn nữa lại bị thiêu cháy mà chẳng có ai phát hiện ra ngay lúc sự việc xảy ra sao?”

Lý Vệ Bình lắc đầu một cách bất lực: “Có lẽ lúc sếp mới đến đã nhìn thấy, ở lối vào con đường này có một dải phân cách bằng bê tông chắn ngang. Nơi này cách đây mười mấy năm là tỉnh lộ, sau này khi đường mới làm xong thì nó không được sử dụng nữa. Khu vực đồi núi mà con đường dẫn vào từ lâu đã không có người ở, chỗ này cũng bỏ hoang nhiều năm nay. Phía trước có nhiều chỗ bị sạt lở. Mấy năm trước Phòng Quản lý đường bộ đã niêm phong đường này, bình thường cũng không có ai qua lại.”

Cao Đồng gật đầu, trong lòng đã có phán đoán ban đầu.

Nếu sự việc xảy ra trên con đường nào khác, cả chiếc xe bị lật, lại còn bị cháy nữa, thì người phát hiện sự việc đầu tiên chắc chắn là các tài xế đang lái xe trên đoạn đường đó. Mà con đường này bỏ hoang đã nhiều năm, lối

vào cũng bị chặn bê tông thì sao có xe cộ lưu thông, bình thường ngay cả người qua lại còn chẳng có lấy đâu ra người chứng kiến vụ tai nạn xảy ra chứ.

Có thể thấy, bọn bắt cóc hiểu rất rõ đường xá ở huyện Bạch Tượng.

Cao Đồng đến nơi xảy ra tai nạn nhìn xuống, một chiếc xe đa dụng cháy đen nằm phía dưới cách mặt đường hơn hai mươi mét, bên cạnh có rất nhiều cảnh sát hình sự đang lùng sục khắp nơi tìm kiếm mọi manh mối có thể.

Vốn ven đường có rào chắn bảo vệ thì xe sẽ không rơi xuống phía dưới được. Nhưng ở chỗ đường này có hơn một nửa đã bị sạt lở, chiếc xe trượt xuống từ phía bên đó, chỗ đất dọc con đường vẫn còn in dấu bánh xe rất rõ ràng.

Cao Đồng ngẫm nghĩ, vụ án vừa mới xảy ra, bây giờ tất cả đều đang trong giai đoạn thu thập chứng cứ chứ hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào giúp ích cho việc định hướng điều tra cả. Sau khi hỏi thăm nhân viên làm nhiệm vụ ở đây tất cả các chi tiết trên hiện trường, ra lệnh cho tổ pháp y do chính mình đưa tới tiếp nhận các công việc của đội Điều tra hình sự, lại đứng chỉ huy hơn một giờ đồng hồ nữa tại hiện trường, Cao Đồng mới quyết định trước hết phải về lại trụ sở Công an huyện để báo cáo tình hình chi tiết lên cấp trên, đồng thời cũng sẽ gọi điện điều thêm người nhanh chóng đến huyện Bạch Tượng.

“Đây chính là Trưởng phòng Công thương à?” Cao Đống ngồi trong phòng họp, mân mê một tấm hình trên tay.

“Vâng, ông ta là Vương Hồng Dân.” Bên cạnh, Mã Đảng Bồi đang tóm tắt sơ qua về tình tiết vụ án cho Cao Đống, thật ra cũng không cần phải nói vì những thông tin mà Mã Đảng Bồi biết thì Cao Đống cũng đã biết hết cả rồi.

Lúc này Lý Vệ Bình vẫn đang chỉ đạo ở hiện trường, Cao Đống và Mã Đảng Bồi về trụ sở trước.

“Trông vẫn còn trẻ quá nhỉ.”

“Không trẻ đâu, chừng hơn bốn mươi rồi đấy.”

“Ồ, đã hơn bốn mươi cơ à?” Cao Đống nhìn tấm hình một cách ngạc nhiên. Trong hình là một người có tướng mạo trắng trẻo, sạch sẽ, mặt mày tuấn tú, khá đẹp trai, nhìn nhiều nhất là khoảng hơn ba mươi tuổi một chút mà thôi.

Mã Đảng Bồi nói: “Trước đây lúc tôi chưa đến huyện Ninh, Vương Hồng Dân đã làm trưởng phòng, nghe nói làm trưởng phòng khi chưa được ba mươi tuổi cơ, đã được hơn mười năm rồi.”

“Chưa được ba mươi mà đã làm trưởng phòng rồi ư?” Cao Đống chau mày, nhỏ giọng hỏi đầy tính quái: “Có phải là nhờ cái khuôn mặt này mà được lên cao như thế không?”

Mã Đảng Bồi cười chua chát, lắc đầu. Xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc này ông như đang ngồi trên đồng lửa vậy mà Tổ trưởng Tổ chuyên án như Cao Đống lại đùa bỡn tào lao như không có chuyện gì xảy ra cả.

Thật ra Cao Đồng không đùa, ông cần nắm rõ tất cả các tình tiết cụ thể cho dù là nhỏ nhất, đây là thói quen trong việc tra án của ông.

Mã Đảng Bồi không hiểu điều đó nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Không phải, Vương Hồng Dân được xem là quan chức đời hai tiêu chuẩn nhất trong huyện này. Nghe nói cha mất từ khi ông ấy còn rất nhỏ, người chú rất quan tâm chăm sóc cho ông ấy. Chú ông ấy là Vương Chấn Quốc.”

Cao Đồng nhíu mày. Ông đương nhiên biết Vương Chấn Quốc. Ông ta là Bí thư Thành ủy vào những năm 90, quan hệ rất rộng và tốt. Lúc đó chống tham nhũng, ủy viên thường trực Thành ủy hai khóa liên tiếp đều bị tóm gáy, cả nội bộ bên trong lẫn người ngoài đều nghĩ Vương Chấn Quốc sẽ nằm trong số đó, ai ngờ ông ta chẳng những không hề hấn gì cả, lại còn được thăng chức đưa lên làm Bí thư thường trực thành phố cấp Trung ương Đại Tân, hiện tại đã lên chức Thị trưởng Đại Tân và là thành viên của Bộ Chính trị nữa.

Thế nên có nhiều lời đồn thổi về xuất thân của ông ta. Có người nói ông ta được một vị lãnh đạo lớn vào những năm 90 nào đó tiến cử, còn dân gian lại đồn đại không hay rằng khi ông ta vào học trường Đảng quốc gia, ông ta đã chuẩn bị nước rửa chân cho người bạn học là thư ký Hồ vài lần. Tất nhiên tin đồn này không đáng tin cậy cho lắm, nhưng Cao Đồng lăn lộn quan trường đã lâu, đương nhiên hiểu rõ một điều, xuất thân của Vương Chấn Quốc không hề tầm thường.

Các viên chức địa phương đều nhận thức được điều này. Vương Chấn Quốc sinh ra tại một xã rất nghèo của huyện Bạch Tượng. Về sau, xã này trở thành khu phát triển trọng điểm của địa phương. Một đại lộ mỗi bên ba làn xe chạy thẳng đến xã đó, nhưng con đường hào nhoáng ấy kết thúc đột ngột sau khi đi qua nhà cũ của Vương Chấn Quốc mấy trăm mét.

Cao Đồng bóp trán. Tất nhiên, Vương Hồng Dân, đứa cháu trai của Vương Chấn Quốc, xảy ra chuyện càng làm cho vụ án này phiền toái hơn.

Ông giả vờ bình thản, cười bảo: “Thảo nào, Bạch Tượng là một huyện lớn, không gia thế, không có quen biết thì sao có thể làm lãnh đạo của một đơn vị khi chưa đến ba mươi tuổi được. Đúng rồi, Vương Hồng Dân đã làm

trưởng phòng sớm như thế, Vương Chấn Quốc lại là chú ruột của ông ta, mấy năm nay ông ta đáng lẽ đã lên được chức Phó chủ tịch huyện rồi, sao vẫn làm trưởng phòng thôi?”

Mã Đảng Bồi lắc đầu, nói: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chỉ mới đến huyện Bạch Tượng này bốn năm, cũng không thân thiết với Vương Hồng Dân cho lắm. Tôi chỉ nghe nói huyện luôn muốn đề bạt ông ấy làm ủy viên thường vụ nhưng ông ấy đều từ chối, tiếp tục ở lại làm lãnh đạo của một đơn vị nhỏ, nhưng cái vị trí Trưởng phòng Công thương này của ông ấy nghe nói còn hữu dụng hơn cả chức Bộ trưởng bộ Công thương nữa đấy.”

Cao Đống gật đầu, viết mấy dòng vào sổ ghi chép rồi lại quan sát cẩn thận những người khác thuộc Phòng Công thương và hỏi Mã Đảng Bồi thông tin cơ bản của từng người.

Mã Đảng Bồi chỉ biết mỗi Phó phòng, mối quan hệ cũng chỉ dừng ở quen biết sơ sơ, còn đối với những người khác của Phòng Công thương thì ông chẳng biết ai cả.

Thấy Cao Đống chỉ hỏi thăm thông tin của từng người mà không hề hỏi thăm tình tiết của vụ án, Mã Đảng Bồi sốt ruột, chờ đợi đã lâu, cuối cùng không thể chịu được nữa phải mở miệng hỏi: “Sếp Cao à, chuyện đã như vậy rồi, bước tiếp theo chúng ta phải làm như thế nào đây?”

“Làm thế nào ư?” Cao Đống móc gói thuốc ra, đưa cho Mã Đảng Bồi một điếu rồi tự châm lửa cho mình, nói chậm rãi: “Đợi thôi.”

“Đợi ư?”

Cao Đống cười: “Ban đầu tôi đến đây là để xử lý vụ bắt cóc, nhưng không ngờ mới đi được nửa đường bọn bắt cóc đã giết chết con tin, vì thế nhiệm vụ của tôi tạm thời đứt ngang đây. Tôi đã gọi điện cho lãnh đạo Văn phòng tỉnh, bước tiếp theo cụ thể ra sao, còn phải đợi chỉ thị của cấp trên.”

Mã Đảng Bồi chau mày. Ý của câu nói này rất rõ ràng, Cao Đống muốn nói cho ông biết rằng việc con tin bị giết hại hoàn toàn không liên quan gì đến tổ của Cao Đống cả, bọn họ chưa đến huyện Bạch Tượng thì đã xảy ra chuyện, có thể làm gì đây?

Ông hận cái đám sinh viên đạp xe lên núi cắm trại ngày hôm nay, sớm không đi, muộn không đi, lại đi đúng vào hôm nay. Nếu ngày mai mới phát hiện ra người chết thì chí ít Cao Đồng cũng sẽ ngồi chung một thuyền với cảnh sát huyện, kéo theo được vị quan chức cao cấp của Văn phòng Tỉnh như Cao Đồng, nếu cấp trên có truy cứu trách nhiệm ít nhiều cũng sẽ nể mặt ông ta.

Nhưng bây giờ đám người Cao Đồng không phải chịu chút trách nhiệm nào cả, tất cả đều trút lên đầu công an huyện.

Cao Đồng tiếp tục: “Vụ bắt cóc bây giờ lại trở thành vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng, vụ án lần này quá lớn. Việc tôi tiếp tục ở lại huyện Bạch Tượng tra án hay Văn phòng Tỉnh, thậm chí là trên Bộ, sẽ phái tổ chuyên án khác xuống, hiện tại vẫn chưa biết được. Vì thế tôi chỉ có thể chờ đợi mà thôi. Đồng chí Mã này, tôi biết bây giờ áp lực của anh rất lớn, nhưng lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì cả. Phải giải quyết như thế nào, cấp trên không thể trong giây lát là nghĩ ra được, và phá án ra sao cũng phải đợi kết quả điều tra hiện trường. Việc bây giờ làm được cũng chỉ là chờ đợi thôi.”

Mã Đảng Bồi chau mày, nói với vẻ mặt đau khổ: “Sếp Cao, xảy ra vụ án nghiêm trọng thế này, cấp trên sẽ truy cứu trách nhiệm ra sao? Anh có thể giúp tôi nghĩ cách được không?”

Cao Đồng nói: “Tôi nhớ trong đoạn băng ghi âm cuộc điện thoại, tên bắt cóc đó yêu cầu Phòng Công thương phải đăng báo thừa nhận việc thu phí bừa bãi, đồng thời giải tán các *hiệp hội doanh nghiệp* linh tinh dưới quyền. Nói như vậy, động cơ giết hại tất cả nhóm người ở Phòng Công thương của hung thủ là do việc thu phí bừa bãi trước đây. Có khả năng là một doanh nghiệp nào đó đang bị dồn vào đường cùng, bí quá làm liều. Nhưng thời hạn muộn nhất mà hung thủ nêu ra khi gọi điện là ngày mai, trên thực tế thì nạn nhân đã chết vào ngày hôm nay hoặc hôm qua. Anh Mã à, anh phải cho cấp trên thấy được hai ý. Một là, việc trị an huyện Bạch Tượng xưa nay vẫn luôn làm tốt, hành vi thu phí bừa bãi của Phòng Công thương không thuộc sự quản lý của phía công an. Chính hành vi thu phí này ép hung thủ vào đường cùng mới dẫn đến sự trả thù hôm nay, công an không có cách gì để tiên liệu. Hai là, hung thủ vốn không phải bắt cóc mà là trực tiếp giết người, không để

phía công an có thời gian ứng cứu. Vì thế, các anh cần đẩy trách nhiệm về phía Phòng Công thương, bảo đó là do mâu thuẫn được tích lũy trong quá trình xử lý công việc thường ngày của họ. Hãy làm rõ hai trọng điểm này, cấp trên ắt sẽ nương tình. Nhưng việc quan trọng tiếp theo là phá án. Cần nhanh chóng bắt cho được hung thủ, nếu không bắt được hãn, thì trách nhiệm sẽ luôn đổ lên đầu phía công an đó.”

Chỉ một lời nói đã khiến cho Mã Đảng Bồi đột nhiên bừng tỉnh, ông luôn mồm nói: “Cảm ơn, cảm ơn. Tôi hiểu rồi, ừm, cứ làm như vậy đi, việc quan trọng tiếp theo là phá án.”

Cao Đồng mỉm cười rồi gật đầu.

Buổi chiều lúc mới nhận được tin báo con tin đã bị giết, Cao Đồng quả thật rất lo sợ, nhưng sau khi hoàn hồn lại, quân của ông vẫn chưa đến huyện Bạch Tượng con tin đã bị giết. Vậy thì có can hệ quái gì với ông chứ? Ông chẳng phải lo lắng gì nữa cả.

Còn về việc phá án tiếp theo, ông vẫn phải chờ ý kiến của Văn phòng Tỉnh, nhưng ông đoán cuối cùng vẫn sẽ để ông quản lý tổ chuyên án và phụ trách việc phá án thôi.

Về điều này, Cao Đồng rất lạc quan, tuy trước mắt vẫn còn đang trong giai đoạn điều tra, nhưng thông tin mà ông nắm được là chiếc xe đa dụng hiệu Buick xuất hiện lần cuối cùng ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng vào buổi trưa ngày chín tháng Một, sau đó bị mất tín hiệu GPS. Chiếc xe này có trang bị hệ thống định vị GPS, muốn gỡ bỏ phải mất rất nhiều thời gian. Ít nhất thì khi ở trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, chiếc xe đã xảy ra chuyện. Điều này cho thấy hung thủ đã ra tay ngay trên đường cao tốc.

Có rất nhiều camera quan sát và máy ảnh theo dõi ở trên đường cao tốc, toàn bộ hành trình của chiếc xe được ghi rõ mồn một, hung thủ khó mà trốn thoát được.

Tất nhiên, cũng có khả năng hung thủ đã tháo bỏ hệ thống GPS của chiếc xe Buick trước đó và lắp vào một chiếc xe khác rồi tiếp tục chạy trên đường cao tốc nhằm nguy tạo chiếc xe Buick đã dừng lại lần cuối cùng ở

trạm nghỉ, trên thực tế chiếc xe Buick hoàn toàn không chạy qua đường cao tốc. Nhưng ngoài đường cao tốc ra, các đoạn đường khác bây giờ cũng đều được lắp rất nhiều camera quan sát, một chiếc xe lớn như thế, nếu muốn điều tra ra cũng chẳng khó khăn gì.

Vả lại từ cuộc gọi của hung thủ có thể thấy rõ động cơ phạm tội của hắn, khả năng cao là doanh nghiệp nào đó bị việc thu phí bữa bãi của Phòng Công thương huyện chèn ép quá mức nên mới tức giận mà giết người như thế.

Vụ án này rất nghiêm trọng nhưng xem ra cũng không khó phá, nếu phá án thành công, dẹp yên được vụ này thì việc thăng chức lên làm Phó chánh Văn phòng tỉnh chỉ còn là tương lai không xa mà thôi.

Cao Đồng rất lạc quan.

Rất nhanh sau đó, lãnh đạo Văn phòng Tỉnh đã gọi điện cho Cao Đống để thông báo quyết định của Bộ Công an và Văn phòng Tỉnh sau khi họp bàn khẩn cấp.

Vụ án được được đặt tên là *Vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng số 109*, do Công an tỉnh thành lập Tổ chuyên án, một số chuyên gia giám định pháp y của Bộ được phái xuống để phối hợp điều tra với nhiều chuyên gia khác ở cấp Tỉnh và cấp Thành phố. Thành viên nòng cốt của Tổ chuyên án gồm gần 20 người, toàn bộ nhân viên là hơn 200 người, các cảnh sát đặc nhiệm của các quận huyện khác có thể sẽ được điều động bất cứ lúc nào nếu cần. Tổ chuyên án thừa lệnh tổng chỉ huy là Cao Đống, toàn quyền phụ trách việc điều tra vụ án này. Phải đảm bảo phá án trong thời gian sớm nhất, bắt được nghi phạm.

Đồng thời, cần nhắc đến việc một khi vụ án này bị lan truyền sẽ gây chấn động xưa nay chưa từng có trong xã hội, nên trước mắt cần phải quản lý chặt các thông tin của vụ án. Tất cả nhân viên nắm rõ vụ án phải tuyệt đối giữ bí mật với bên ngoài, đồng thời làm tốt công tác trấn an người thân của nạn nhân.

Đây vừa là cơ hội, vừa là thách thức. Cao Đống nghĩ bụng.

Nếu vụ án này được phá đúng hạn định, thì chắc chắn Cao Đống sẽ trở thành anh hùng được biểu dương trong ngành công an cả nước. Còn nếu vụ án không phá được thì đây sẽ là chướng ngại vật cho tiền đồ sự nghiệp mà mất nhiều năm nữa vẫn không thể xóa bỏ được.

Tuy nhiên Cao Đống vẫn rất lạc quan. Sự việc lần này thì cơ hội nhiều hơn là thách thức. Vụ án bắt cóc cả người lẫn xe chắc chắn sẽ có rất nhiều

manh mỗi lưu lại dọc trên đường, ông tin là sẽ nhanh chóng phá được.

Về vấn đề bảo mật, hiện tại tất cả những người biết về vụ án đều đã nhận được công văn đảm bảo giữ kín thông tin của Bộ Công an. Chiếc xe bị lật trên đoạn đường cũ bị bỏ hoang thì dân chúng bình thường sẽ không thể biết được, nên có thể nói là xe và người của Phòng Công thương gặp phải tai nạn. Chỉ có người thân của các nạn nhân là không thể che giấu được, ừm, đành bảo chính quyền địa phương huyện Bạch Tượng phong tất cả các nạn nhân làm liệt sĩ, đồng thời đền bù một ít tiền là sẽ ổn thỏa cả thôi.

Bảy giờ tối, thuộc cấp làm việc lâu năm với Cao Đống là ông Trần, một bác sĩ pháp y giỏi, về đến trụ sở Công an Huyện.

“Thế nào?” Cao Đống rót một ly nước đưa cho pháp y Trần, “Hiện trường xử lý ra sao rồi?”

“Anh Lý vẫn đang điều hành đội Điều tra hình sự Huyện và người mà Cảnh sát Thành phố phái xuống tìm kiếm tại hiện trường. Phát hiện trong xe có năm thi thể nam giới. Trên xe ban đầu có sáu nam và một nữ, còn một nam một nữ nữa không thấy, hai người đó sống hay chết hiện vẫn chưa xác định. Tạm thời chưa phát hiện được gì trong bán kính một kilômét quanh hiện trường, tổ Tìm kiếm đang dẫn theo chó nghiệp vụ, mở rộng vùng tìm kiếm, buổi tối nhìn không rõ lắm, chủ yếu vẫn dựa vào các chú chó. Theo phán đoán sơ bộ, thời gian tử vong là vào khoảng tối hôm qua, còn giờ chính xác hơn vẫn phải chờ kết quả khám nghiệm.”

“Chết năm người, còn hai người chưa xác định được tung tích. Chắc hẳn hung thủ sẽ theo dõi động tĩnh phía cảnh sát. Ừm... hôm nay có nhiều cảnh sát đồng loạt tập trung về hướng tỉnh lộ cũ như vậy, hung thủ nhất định biết xác xe đã bị phát hiện, đồng thời đến giờ hẵn vẫn chưa gọi điện lại, tỷ lệ sống sót của hai người còn lại là rất thấp. Xem ra việc giải cứu hai người đó e rằng là khó mà làm được rồi, huống hồ đến giờ chúng ta vẫn chưa biết được hung thủ đang ở đâu.” Cao Đống đi tới đi lui mấy bước, ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Đã kiểm tra tử thi chưa?”

“Bước đầu, theo tôi thấy tất cả đều bị gãy đốt sống cổ dẫn đến tử vong, ra tay rất tàn ác, gọn gàng dứt khoát, không giống hành vi của người bình

thường. Tôi nghĩ hung thủ từng tham gia quân ngũ, hoặc được bồi dưỡng nghiệp vụ chuyên môn. Từ dấu vết ở hiện trường cho thấy, có lẽ sau khi giết người xong, hung thủ đã cài số tiến rồi ra khỏi xe, sau khi xe lăn xuống, hung thủ mới xuống dưới đó châm lửa đốt.”

“Đội đã...” Cao Đồng ngắt lời. “Ông nói hung thủ cố ý thiêu cháy chiếc xe chứ không phải do xe lăn xuống, thùng chứa xăng bị vỡ nên mới bị cháy à?”

Pháp y Trần gật đầu: “Đúng vậy, điều này đã được xác nhận. Ban đầu tôi cũng cho rằng chiếc xe sau khi bị rơi xuống mới tự bốc cháy, nhưng sau đó chúng tôi tìm thấy một ít xăng trên mặt đất, hơn nữa đám đồ còn sót lại trong xe cũng có vết xăng. Điều này cho thấy hung thủ đã tưới xăng cả trong lẫn ngoài xe sau đó cho xe chạy rồi rời khỏi ghế lái, thả xe lao xuống phía dưới tiếp theo mới đi xuống châm lửa đốt. Xung quanh xe đều là bùn đất và đá núi, dấu chân hung thủ để lại lúc đó vẫn còn giữ nguyên cho đến bây giờ. Hung thủ mang giày số 41, việc mô phỏng chiều cao và cân nặng cụ thể ngày mai có thể sẽ cho ra kết quả.”

“Còn phát hiện được gì nữa không?”

Pháp y Trần giở cuốn sổ tay ra rồi nói: “Trong số những vật còn sót lại trong xe có một thứ trông giống như thiết bị định vị GPS. Nghe anh Lý bảo chiếc xe này bị mất tín hiệu định vị GPS vào trưa ngày 9 tháng 1. Căn cứ vào đó có thể đoán rằng hung thủ đã gỡ bỏ GPS thật. Tình hình đại khái là như thế, các tình tiết cụ thể khác vẫn phải chờ kết quả phân tích từ phòng xét nghiệm.”

Nghe xong, Cao Đồng xoay người lại, châm thuốc hút, chạm rai rít một hơi, lắc đầu: “Anh Trần này, anh có thấy những phát hiện của chúng ta từ đầu đến giờ có vấn đề ở điểm nào không?”

“Có vấn đề ư? Vấn đề ở phương diện nào cơ?”

“Tức là có điểm nào bất thường đó.”

“Điểm bất thường à? Xảy ra vụ án này vốn là điều bất thường. Không biết người nào lại có mối thù lớn như vậy với Phòng Công thương mà giết hại toàn bộ người của họ như thế? Đã giết người rồi lại còn gọi điện cho

công an tự xưng là bắt cóc nữa chứ. Cho dù là có thù hằn, cho dù là doanh nghiệp nào đó oán hận việc thu phí bữa bãi của Phòng Công thương đi chăng nữa, thì việc giết người như vậy có ích gì với hãn chứ? Theo tôi thấy, khả năng cao hãn là bị thần kinh, là kẻ điên rồi có tính cách cực đoan.”

Cao Đồng lắc đầu: “Dựa vào đâu mà anh cho rằng hung thủ chỉ là một người?”

“Việc này...” Pháp y Trần chờ ra trong giây lát rồi nói: “Các vụ án xuất phát từ thành kiến xã hội như thế này thường chỉ do một người gây ra. Trong cuộc gọi cho cảnh sát và dấu chân thu được ở hiện trường cũng đều là một người.”

“Không sai, thông thường các vụ án như thế này đều do một người gây ra. Vì các vụ thảm sát mang tính báo thù dạng này nếu bắt được sẽ bị tử hình, hơn nữa việc giết hại toàn bộ người của Phòng Công thương cũng chẳng có ích gì cho hãn ta cả, thông thường chỉ để trút sự bất mãn cá nhân mà thôi. Kẻ dám gây ra các vụ án như thế này nhất định đến cả người nhà cũng sẽ không để lộ ra. Nhưng nếu là hung thủ là một người làm sao hãn ta có thể khống chế được hết cả nhóm người trên xe được?”

“Cái này thì... phải chờ các kết quả điều tra khác mới có thể biết được.”

“Hãy kiểm tra xem các tử thi có bị đầu độc không?”

“Vâng, tối nay sẽ đưa đến phòng thí nghiệm để phân tích.”

Cao Đồng tiếp: “Bỏ qua vấn đề hung thủ có mấy người, anh còn thấy vụ án này có chỗ nào không hợp lý nữa không?”

Pháp y Trần ngẫm nghĩ rồi nói: “Cả tài xế và người của Phòng Công thương đều ở trong xe, tất cả là bảy người, hung thủ đã giết hại năm người, hai người còn lại chắc cũng không được bỏ qua đâu, hiện vẫn chưa tìm ra thi thể của hai người đó.”

Cao Đồng gật đầu: “Đây cũng là một điểm đáng ngờ.”

Pháp y Trần bổ sung thêm: “Trong điện thoại hung thủ bảo thời gian giết con tin là ngày mai, tức là ngày mười hai tháng Một. Tôi đã kiểm tra sơ bộ các tử thi, theo kinh nghiệm thì nạn nhân đã bị giết vào khoảng tối hôm

qua, tức là tối ngày 10 tháng 1, là ngày thứ hai kể từ khi mất liên lạc với họ. Rõ ràng là hung thủ đã giết hết con tin rồi mà vẫn còn điện thoại đến yêu cầu đăng báo xin lỗi, nếu không sẽ giết hết tất cả họ. Mục đích của cuộc điện thoại này là gì đây?”

Cao Đồng tiếp tục gật đầu rồi nói: “Còn có một điểm đáng ngờ nữa. Theo kết quả kiểm tra tử thi ban đầu của anh, hung thủ đã giết các con tin bằng cách bẻ cổ, lại cho xe lao xuống ven đường, thậm chí còn thiêu hủy cả xe. Nếu hắn đã giết hết con tin tại sao vẫn còn cho xe lao xuống ven đường? Hơn nữa hung thủ còn tự mình đi xuống đó, để lại dấu chân, là một bằng chứng bất lợi, hà cớ gì hắn phải làm như vậy?”

“Tôi đoán sau khi gây ra tội ác tày trời này, gã cũng chẳng thiết sống nữa, biết sớm muộn gì cũng bị bắt nên chẳng sợ là để lại chứng cứ quan trọng thế nào, nói không chừng bây giờ gã đã tẩu thoát rồi.”

Cao Đồng lắc đầu nói: “Mẫu chốt không phải ở điểm này mà là một khi đã giết người sao còn đẩy xe xuống ven đường rồi lại châm lửa đốt nữa làm gì. Con đường đó là tỉnh lộ cũ đã bỏ hoang nhiều năm, bình thường cũng không có ai qua lại, giết người xong vẫn có thể để xe ở chỗ cũ, mà cho dù đẩy xe xuống ven đường thì cũng có che giấu được tội ác đâu chứ. Anh cũng nhìn thấy rồi, nếu như trên đường có người đi qua chắc chắn sẽ chú ý đến chiếc xe bị lật ven đường. Hơn nữa hung thủ còn cho một mồi lửa, cả chiếc xe bị cháy thì ngọn lửa chắc sẽ rất lớn, người ở xa cũng sẽ dễ dàng nhìn thấy. Đây cũng là một việc làm rất liều lĩnh. Tất nhiên, gần chỗ xảy ra vụ án cũng không có ai sinh sống cả, vì thế khi xe cháy cũng không ai nhìn thấy được. Có điều, có gì gã lại đốt xe như thế?”

Pháp y Trần lắc đầu bất lực tỏ ý cũng không lý giải được như Cao Đồng.

Cao Đồng hít sâu một hơi rồi mỉm cười, bảo ông ta lui về nghỉ ngơi trước, ngày mai sẽ có nhiều việc để làm hơn.

Thông qua việc tìm hiểu sơ bộ vụ án, Cao Đồng đã phát hiện hành vi bất thường của hung thủ, thậm chí còn làm ra ‘hành động không cần thiết’

và vô nghĩa mà không thực hiện ‘hành động cần thiết’. Thật ra gã muốn làm gì?

Ông tự đặt câu hỏi cho mình.

Toàn bộ vẫn phải đợi điều tra thêm.

Hôm sau, ngày 12 tháng 1. Đúng ra hôm nay mới là thời hạn cuối mà kẻ bắt cóc đã thông báo trong điện thoại, ngờ đâu hôm qua đã phát hiện ra các tử thi rồi.

Sáng sớm, pháp y Trần nói với Cao Đồng rằng thời gian chính xác mà năm người trên xe bị sát hại là vào khoảng từ 11 đến 12 giờ tối ngày 10 tháng 1, đúng vào giữa đêm khuya. Hơn nữa hiện trường lại là con tỉnh lộ cũ có rào chắn bị bỏ hoang nhiều năm do đó chẳng có ai chứng kiến sự việc.

Việc khám nghiệm tử thi được tiến hành, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tử vong là do gãy đốt sống cổ, hung thủ ra tay rất chuyên nghiệp.

Ngoài ra, các tử thi còn được kiểm tra chất độc bên trong cơ thể. Theo phán đoán, ít nhất khi bị sát hại, cơ thể của các nạn nhân hoàn toàn không có chất độc. Các con tin bị mất liên lạc vào trưa ngày 9 tháng 1, nhưng thời gian bị giết hại lại là sau 11 giờ tối ngày 10 tháng 1, khoảng cách thời gian gần 36 giờ đồng hồ. Phần lớn các chất độc thông thường sẽ hoàn tất việc chuyển hóa trong vòng 24 giờ, tức là không thể xác định được lúc bị bắt cóc các con tin có bị đầu độc hay không.

Dựa vào dấu chân hung thủ để lại, người này cao khoảng 1m73, sai số 2cm, nặng tầm 67.5kg, sai số khoảng 2.5kg. Đây là chiều cao và cân nặng chuẩn của một người đàn ông trưởng thành, rõ ràng là chưa đủ để xác nhận danh tính hung thủ.

Tổng hợp tất cả các manh mối biết được cho đến thời điểm hiện tại, Cao Đồng sắp xếp vụ việc theo trình tự thời gian như sau:

Sáng ngày 9 tháng 1, sáu người của Phòng Công thương gồm năm nam một nữ cùng với một tài xế, tổng cộng là bảy người cùng đi trên một chiếc

xe đa dụng hiệu Buick dòng xe GL8 màu xám bạc thuộc sở hữu của Phòng Công thương để rời khỏi huyện theo đường cao tốc, hướng về phía Hàng Châu.

Khoảng 12 giờ trưa ngày 9 tháng 1, thiết bị định vị GPS của chiếc xe bị mất tín hiệu, địa điểm hiển thị sau cùng là trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng cách Hàng Châu khoảng nửa giờ xe chạy. Theo manh mối được cung cấp bởi các nhà mạng viễn thông, vào thời gian chiếc xe bị mất tín hiệu GPS thì điện thoại của bảy người cũng lần lượt tắt máy. Có nghĩa là, vào lúc 12 giờ trưa ngày 9 tháng 1, cả người và xe đã gặp phải sự cố nào đó. Theo hiển thị của nhật ký vận hành GPS, chiếc xe đã di chuyển thẳng một mạch từ trạm thu phí của huyện Bạch Tượng lên đường cao tốc mà không hề dừng lại ở bất cứ đâu, mãi cho tới khi vào trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng mới bị mất tín hiệu.

Chiều tối ngày 9 tháng 1, người nhà của Phòng Công thương không liên lạc được với các nạn nhân, tối lại vẫn khóa máy như cũ, họ hỏi thăm lẫn nhau mới biết điện thoại của cả bảy người đều khóa máy.

Sáng ngày 10 tháng 1, người nhà của Phòng Công thương báo cảnh sát do mất liên lạc với người thân. Ngày hôm đó, phía cảnh sát không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy nên đã không tiến hành điều tra chính thức.

Khoảng 11 đến 12 giờ khuya ngày 10 tháng 1, hung thủ đã giết năm người trên con tỉnh lộ cũ thuộc huyện Bạch Tượng rồi đốt cháy chiếc xe. Đồng thời, hiện vẫn còn một nam và một nữ nữa chưa biết tông tích ở đâu. Từ trưa hôm chiếc xe xảy ra chuyện cho đến nay là vừa đúng một ngày rưỡi.

Sáng ngày 11 tháng 1, hung thủ gọi điện đến, dùng giọng nói đã được xử lý biến âm để uy hiếp cảnh sát đăng báo xin lỗi, nếu không sẽ giết hết các con tin.

Trưa ngày 11 tháng 1, một nhóm sinh viên phát hiện ra chiếc xe bị đốt. Cho đến tận bây giờ, hung thủ vẫn không liên hệ gì thêm với phía cảnh sát.

Cao Đồng nhìn chăm chú vào bảng thời gian được ghi chép ở sổ tay, lòng dấy lên một vài điểm nghi ngờ.

Trước hết, ngày 9 tháng 1, sau khi nhóm người Phòng Công thương rời huyện Bạch Tượng một vài giờ đồng hồ, hung thủ đã khống chế thành công cả xe lẫn người. Tối ngày hôm sau con tin mới bị giết. Vậy trong khoảng thời gian một ngày rưỡi đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cách một thời gian lâu như thế gã mới ra tay?

Thứ đến, hung thủ rõ ràng đã giết chết các con tin, sao vẫn còn gọi điện đến cho cảnh sát vào sáng sớm hôm sau để uy hiếp rằng nếu không làm theo yêu cầu, gã sẽ giết con tin vào ngày 12 tháng 1? Gã cho rằng yêu cầu ở chính phủ một hành động tự vả vào mặt mình như thế mà lại được đáp ứng ư?

Hiện tại, chỉ có một điểm duy nhất được sáng tỏ đó chính là động cơ phạm tội của hung thủ.

Hung thủ chưa hề đề cập đến chuyện tiền bạc, thậm chí hôm qua khi thu thập các thi thể trong xe thì tài sản và tiền bạc vẫn còn y nguyên, chẳng qua là chỉ bị đốt cháy thành tro thôi. Số tiền bị đốt cháy được thống kê là 200.000 tệ. Rõ ràng, hung thủ không phải vì tiền.

Trả thù thông thường? Không thể có chuyện tất cả người trên xe đều có thù hằn với gã để gã có thể gây ra tội ác tày trời như thế được.

Loại trừ hai động cơ gây án là tiền và thù hận, vậy chỉ còn khả năng là muốn trả thù người của Phòng Công thương.

Từ cuộc gọi của gã ta có thể phán đoán rằng người này oán hận việc thu phí bữa bãi của Phòng Công thương, nên gã không những giết hết tất cả người của Phòng Công thương, mà còn yêu cầu đăng báo xin lỗi toàn dân, để Phòng Công thương hoàn toàn mất thể diện.

Mối thù của gã lớn cỡ nào mới dám gây ra tội ác như thế?

Lúc này, lính của Cao Đổng là Trương Nhất Ngang, Đội trưởng đội Điều tra hình sự, đi vào phòng làm việc: “Sếp, các sinh viên hôm qua phát hiện ra chiếc xe đã được mời đến trụ sở cảnh sát để lấy lời khai chi tiết. Đây là bằng trường trình.” Trương Nhất Ngang đặt mấy tờ giấy xuống mặt bàn.

Cao Đổng nhìn lướt qua rồi để sang một bên, hỏi: “Tôi nghe nói con đường đó đã bỏ hoang nhiều năm vì phần giữa có nhiều chỗ sạt lở, lối vào

cũng bị chặn bởi khối bê tông. Hung thủ sau khi dời khối rào chặn bằng bê tông đó mới cho xe chạy vào, bình thường không có ai lai vãng, sao những sinh viên này lại tình cờ đi vào đó để lên núi cắm trại vậy? Lên núi chỉ có một đường đó sao?”

“Không hẳn là như vậy, con đường đó bị phong tỏa, nhưng vẫn có một con đường khác để vào núi đã được làm xong mấy năm trước. Những sinh viên này nói rằng do con tình lộ cũ không có ai đi cả nên họ cố tình đi vào, mục đích của việc đi cắm trại lần này là trải nghiệm sự sinh tồn ở nơi hoang dã. Chúng tôi đã điều tra thân phận của họ, tất cả đều là sinh viên năm nhất mới vào đại học, là bạn học thời trung học trước đây nên rất thân nhau. Năm nay ăn Tết sớm nên trường đại học nghỉ sớm hơn, bọn họ được nghỉ sớm nhất là vào ngày 7 và muộn nhất là ngày 9, tối ngày mùng 9 bọn họ mới họp bàn nhau rồi quyết định đi cắm trại.”

“Ai đưa ra ý kiến đi theo con đường này?”

Trương Nhất Ngang cầm bảng tường trình lên, sau khi lướt mắt một lượt, anh ta chỉ vào một cái tên trong đó: “Là người này đưa ra ý đó, bọn họ chọn ra nhiều con đường để đi, cuối cùng cân nhắc việc cả nhóm đều ở trong thị trấn, quyết định gặp nhau rồi đi đường này là gần nhất.”

Cao Đồng xem thông tin về người này, là sinh viên của một trường đại học ở Thượng Hải, ngày mùng 9 mới được nghỉ trở về nên không thể có thời gian gây án. Sau đó, Cao Đồng đọc lướt bảng tường trình thêm một lần nữa, cuối cùng tin rằng bọn họ chọn đi con đường đó chỉ là trùng hợp mà thôi. Hơn nữa lai lịch của những sinh viên này cũng đã điều tra rồi, không tồn tại khả năng phạm tội.

Ông gật đầu bảo Trương Nhất Ngang tiếp tục đi điều tra manh mối.

Cao Đồng xem bảng tường trình, rất rõ ràng, chiếc xe và thi thể bị đốt cháy được phát hiện trước ngày quy ước là hoàn toàn trùng hợp.

Sự xuất hiện của nhóm sinh viên này và việc các thi thể được phát hiện sớm là ngẫu nhiên, là sự tình cờ mà hung thủ không tiên liệu trước được.

Giả sử, hôm qua các sinh viên này không phát hiện ra các thi thể thì e rằng phía cảnh sát vẫn đau đầu suy nghĩ việc giải cứu con tin có thành công

hay không.

Sau cuộc điện thoại mà hung thủ gọi đến cho cảnh sát vào sáng qua thì cho đến sáng hôm nay gã vẫn chưa liên lạc lại, chắc hẳn là do đã nhìn thấy nhiều xe cảnh sát chạy đến con tỉnh lộ cũ nằm phía Tây Nam.

Nếu như các thi thể không bị nhóm sinh viên phát hiện sớm thì hung thủ sẽ làm gì tiếp theo?

Bây giờ tất cả manh mối về hung thủ vẫn mờ mịt như cũ, thậm chí đối tượng có mấy người cũng không biết. Tất nhiên, ngoại trừ động cơ là rất rõ ràng.

Tất cả đều phải chờ các camera theo dõi. Tối qua Cao Đồng đã phái người đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng để lấy băng ghi hình ngay trong đêm, hiện tại đang sắp xếp hơn 30 người rà soát nội dung, mong sẽ nhanh có kết quả. Ngoài ra, hôm nay cũng đã cho người đi điều tra giấy thông hành mà chiếc xe Buick đã nhận được khi ở trên đường cao tốc, dựa vào đó có thể xác định được chiếc xe tiến vào đường cao tốc khi nào và ở đâu, đến lúc đó sẽ đối chiếu với kết quả rà soát băng ghi hình.

Buổi trưa, Tổ chuyên án triệu tập cuộc họp để thảo luận về kết quả mới nhất đã điều tra được. Tham gia cuộc họp, ngoài lãnh đạo và các thành viên chủ chốt của đội Điều tra hình sự thuộc Công an Huyện ra còn có các chuyên gia pháp y cấp hai của thành phố sở tại, phần còn lại đều là những thuộc hạ đặc lực của Cao Đống từ Văn phòng Tỉnh đến.

Trước hết, Cao Đống chuyển tải ý kiến chỉ đạo của Bộ Công an và Công an Thành phố, thông báo cấp trên đặc biệt coi trọng vụ án này, yêu cầu Tổ chuyên án phải giải quyết trong thời gian ngắn nhất bằng bất cứ giá nào. Ngoài ra, việc quan trọng nhất là làm tốt công tác bảo mật, thông báo với bên ngoài là do tai nạn giao thông, mặt khác việc an ủi người nhà các nạn nhân do Trưởng Công an Huyện Mã Đảng Bồi đứng ra lo liệu, đồng thời hôm nay trên Tỉnh cũng sẽ phái chuyên viên đến huyện để chỉ đạo cách xử lý với chính quyền huyện.

Nhiệm vụ duy nhất trước mắt của Tổ chuyên án chính là phá án.

Sau khi nói xong, Cao Đống cho các nhóm điều tra lần lượt lên báo cáo thông tin hiện tại đã nắm được.

Trương Nhất Ngang nói về cuộc điện thoại gọi đến cảnh sát vào ngày hôm qua, số điện thoại gọi đến được xác nhận là số điện thoại của Trưởng phòng Công thương Vương Hồng Dân. Đối tượng đã thu âm và xử lý bằng máy tính, sau khi gọi đến số 110 thì cho phát băng thu âm mà không hề mở miệng ra nói trực tiếp. Điều này giải thích tại sao khi nhân viên trực tổng đài hỏi thì đối phương không trả lời mà vẫn nói tiếp như thường.

Hung thủ trước sau chỉ gọi duy nhất một cuộc này, hiện đã xác minh được cuộc điện thoại được thực hiện ở vùng phía Bắc thị trấn, hiện máy đã

bị khóa. Phía cảnh sát đã sắp xếp kỹ thuật viên theo dõi 24/24, một khi điện thoại được mở sẽ nhanh chóng tìm ra được vị trí cụ thể. Nhưng nếu hung thủ không mở máy thì hướng điều tra này xem như bỏ.

Tiếp theo sau đó, pháp y Trần báo cáo tình hình điều tra tử thi, nạn nhân chết trong xe đều là nam giới, nguyên nhân tử vong là do bị gây đốt sống cổ, thủ đoạn rất chuyên nghiệp, được suy đoán là lính giải ngũ hoặc là người có công việc liên quan đến quân đội.

Thời gian tử vong là vào khoảng 11 đến 12 giờ đêm ngày 10 tháng 1, tức là ngày thứ hai kể từ khi nhóm người của Phòng Công thương bị mất tích, hung thủ đã giết hại họ, ngày thứ ba lại gọi cuộc điện thoại đe dọa.

Vật dụng và quần áo trên người nạn nhân phần lớn đều bị đốt cháy nên không thể tìm thấy các chứng cứ xác đáng, do đó lai lịch cụ thể của nạn nhân nam giới kia còn phải chờ kết quả xét nghiệm ADN. Một nam và một nữ hiện đang mất tích, người nữ tên là Châu Mộng Vũ, một nhân viên trẻ tuổi. Tổ tìm kiếm do Lý Vệ Bình phụ trách vẫn đang mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Manh mối tương đối có giá trị tại hiện trường xảy ra vụ án chính là dấu chân của hung thủ để lại khi đi xuống phía dưới đốt chiếc xe hiệu Buick. Do chiếc xe bị cháy hết hầu như chỉ còn lại bộ khung sắt màu đen nên việc lấy dấu vân tay hay ADN của hung thủ cả trong và ngoài xe là không có khả năng.

Hiện tại chỉ có được từng đó manh mối, Cao Đồng hơi bức bối gật đầu, quay qua hỏi Trương Nhất Ngang: “Việc rà soát băng ghi hình được sắp xếp thế nào rồi?”

“Sáng nay một số băng ghi hình của camera giám sát ở trạm nghỉ thành phố Thiệu Hưng đã được mang đến, hiện tại chúng tôi phối hợp với người của Công an Thành phố để kiểm tra. Băng ghi hình cho thấy gần 1 giờ trưa ngày 9 tháng 1, chiếc xe Buick đã ghé vào trạm nghỉ, tạm thời vẫn chưa tìm ra thời điểm chiếc xe rời khỏi đó. Do đường cao tốc Hàng Dũng là trục đường chính trong tỉnh, trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng lại là trạm nghỉ lớn nhất dọc đường, thêm nữa ngày chín tháng Một lại là ngày Chủ

nhật nên lưu lượng xe lớn hơn thường ngày, khiến cho việc rà soát rất khó khăn nhưng chúng tôi đã cho tổng cộng hơn 30 người rà soát, muộn nhất là ngày mai là sẽ có kết quả.”

Cao Đồng mím môi nói: “Cố gắng nhanh nhất,” rồi quay qua hỏi Lý Vệ Bình: “Đã kiểm tra các camera giám sát dọc đường ra chỗ phát hiện xác xe chưa?”

Lý Vệ Bình hơi bối rối: “Trong huyện có rất nhiều con đường dẫn đến tỉnh lộ cũ, hơn nữa trong vòng ít nhất 4,5 kilômét gần đó vẫn chưa được lắp thiết bị giám sát, đây là khu vực ‘mù’ của camera giám sát. Tuy nhiên chúng tôi vẫn đang tìm cách thu thập các băng ghi hình ở các khu vực gần nhất có thể. Ngoài ra, tôi cũng đã cho người đến trực tiếp các nơi như trạm xăng dầu, nhà hàng để kiểm tra băng ghi hình của họ, nếu cần thiết sẽ chuyển nội dung về đây ngay.”

“Còn giấy thông hành mà chiếc xe Buick được nhận khi ở trên đường cao tốc thì sao? Dựa vào giấy thông hành có thể biết được xe tiến vào đường cao tốc khi nào và từ trạm nào như thế việc rà soát camera ghi hình dọc đường sẽ dễ dàng hơn.”

Khi xe đến trạm thu phí vào đường cao tốc sẽ nhận được một giấy thông hành, trong hệ thống máy tính của trạm thu phí sẽ lưu lại số thứ tự của giấy thông hành đó, nhưng sẽ không lưu lại biển số xe. Vì thế dù không có biển thì xe vẫn được phép đi vào đường cao tốc mà không gặp trở ngại gì.

Tuy nhiên mỗi chiếc xe khi đến trạm thu phí vào đường cao tốc, lúc nhận được giấy thông hành cũng là lúc thiết bị giám sát ở trạm thu phí chụp lại hình ảnh chiếc xe đó.

Bây giờ thông qua nhật ký hành trình GPS của chiếc xe Buick sẽ dễ dàng biết được chiếc xe vào đường cao tốc lúc mấy giờ, chỉ cần phía cảnh sát kiểm tra máy ghi hình tại trạm thu phí thì sẽ xác định được chiếc xe đó nhận được giấy thông hành vào lúc mấy giờ mấy phút và mấy giây, sau đó tìm ra số thứ tự của giấy thông hành đó, rồi thông qua hệ thống mạng của trạm thu phí trên đường cao tốc sẽ tra được chiếc xe ra khỏi đường cao tốc nào vào lúc mấy giờ mấy phút và mấy giây. Tiếp tục rà soát camera ghi hình

tại trạm thu phí đầu ra thì sẽ tìm được hình ảnh lúc đó của chiếc xe Buick. Ngoài ra, còn có thể dựa vào thông tin lộ trình đường đi, rà soát thiết bị giám sát dọc đường, sẽ điều tra được ai là người đang lái chiếc xe Buick lúc đó.

“Sáng nay người của chúng ta vừa đến Phòng Quản lý đường bộ, chắc sẽ có kết quả sớm thôi.”

“Tốt.” Cao Đồng tỏ ra hài lòng với hiệu quả công việc mà lính của mình làm được. Dù sao đây cũng là một vụ án lớn, không ai dám cầu thả. Ông suy nghĩ một lúc, nhìn về phía mọi người: “Bây giờ công tác điều tra chỉ mới bắt đầu, rất nhiều tình tiết của vụ án vẫn chưa được làm rõ. Trước hết, hung thủ có mấy tên, chúng ta vẫn chưa biết. Kế đến, liệu hung thủ có gọi điện lại nữa hay không cũng không chắc chắn. Nhưng từ sáng hôm qua đến nay, vẫn chưa thấy hung thủ gọi điện lại. Tôi nghĩ gã ta sẽ không gọi đến nữa đâu, hơn nữa rất có khả năng gã đã bắt đầu chạy trốn. Vì thế trước mắt, chúng ta cần nhanh chóng khoanh vùng nghi phạm mới có thể sớm bắt được hung thủ thật sự quy án. Bước tiếp theo nên làm thế nào, mọi người có ý kiến gì không?”

Một viên cảnh sát già của Công an Thành phố ngồi phía dưới phát biểu: “Vụ án này rất kỳ lạ, theo hiển thị GPS, chiếc xe Buick chạy thẳng một mạch đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng mà không hề dừng lại giữa đường, tức là trong khoảng thời gian đó chiếc xe vẫn đang chạy, hung thủ không thể nào khống chế cả đoàn người trên xe được. Sau khi chiếc Buick đi vào trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng thì xe bị mất tín hiệu GPS, cùng lúc đó tất cả điện thoại của đoàn người lần lượt tắt máy. Dựa vào điều này suy đoán, hung thủ đã ra tay ở trạm nghỉ. Nhưng trạm nghỉ này là trạm nghỉ lớn, lượng xe cộ lưu thông rất đông, ngày Chủ nhật lại càng đông hơn. Nếu hung thủ muốn bắt cóc cả xe thì làm sao có thể khống chế hết tất cả mọi người mà không gây ra chút động tĩnh gì trong khu vực sầm uất như thế được?”

Một tay cảnh sát hình sự khác đoán: “Phải chăng việc mất tín hiệu GPS và điện thoại của tất cả mọi người tắt máy trong trạm nghỉ chỉ là dấu vết giả mà hung thủ dựng lên? Trên thực tế hung thủ đã khống chế họ từ trước, sau đó lấy tất cả điện thoại của họ rồi cố ý cho chiếc Buick chạy đến trạm nghỉ

mới gỡ thiết bị GPS xuống và tắt hết điện thoại, nguy tạo vụ bắt cóc cả xe và người ở trạm nghỉ?”

Trương Nhất Ngang lập tức phủ nhận suy đoán này: “Không thể thế được, màn hình theo dõi hiển thị chiếc Buick khi đi vào trạm nghỉ, ghế chính và ghế phụ trước tay lái là tài xế Lâm Tiểu Phong và Trưởng phòng Vương Hồng Dân. Trạng thái của hai người đó đều rất tự nhiên, hoàn toàn không giống bộ dạng đang bị người khác khống chế. Nhật ký hành trình GPS cũng chỉ rõ, trước đó chiếc xe không hề dừng lại, không thể đủ thời gian cho việc bắt cóc. Sau khi xe đi vào trạm nghỉ chưa được 10 phút thì mất tín hiệu GPS và điện thoại của cả nhóm người đều tắt máy. Điều này chứng minh sau khi xe vào trạm nghỉ thì mới bị khống chế.”

Viên cảnh sát lúc này nói: “Nhưng như vậy thì không thể lý giải việc làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy kẻ bắt cóc có thể khống chế cả người lẫn xe được? Trừ phi gã dùng súng uy hiếp, nhưng điều này cũng không hợp lý bởi thứ nhất đang trong trạm nghỉ, người xung quanh rất đông, việc dùng súng uy hiếp là quá nguy hiểm. Thứ hai, đây là chiếc xe đa dụng bảy chỗ, chứ không phải xe chở khách. Nếu là xe chở khách thì khi một người cầm súng bước lên xe thì có thể uy hiếp cả chiếc xe, nhưng đây là xe bảy chỗ, người của Phòng Công thương vừa đủ ngồi hết các chỗ, cho dù đột nhiên có một người đẩy cửa xe ra và dùng súng uy hiếp, thì người ngồi ở phía sau hoàn toàn có thể đập mạnh để đóng cửa xe lại. Cho dù không kịp tùy cơ ứng biến như vậy thì hung thủ cũng sẽ không cầm súng đứng mãi ở cửa xe được mà phải lên xe, không gian bên trong xe nhỏ hẹp do đó khi hấn lên xe sẽ phải cúi người. Lúc đó, với mấy thanh niên trai tráng trong xe thì chỉ cần một người giữ chặt tay hấn thôi là hung thủ đã bị khống chế rồi.”

Trương Nhất Ngang nói: “Có thể do những người của Phòng Công thương nhát gan nên không ai dám làm thế?”

Viên cảnh sát hình sự kia hậm hực bĩu môi, hừ một tiếng. Thông thường dù là người nhát gan đến mức nào thì khi gặp tình huống nguy hiểm tính mạng như thế cũng không dễ dàng bị đối phương khuất phục, mà sẽ tùy cơ ứng biến ngay. Hơn nữa việc tùy cơ ứng biến không hẳn là chuyện khó khăn gì, chiếc xe bảy chỗ đã ngồi đủ người, không gian trong xe lại hẹp, nếu

tên hung thủ muốn lên xe thì bất kỳ nam thanh niên trưởng thành nào cũng có thể chụp tay cầm súng của hung thủ và khống chế gã ta được. Tuy nhiên anh ta không phải là người của Phòng Công thương nên không dám chắc những người của Phòng Công thương có làm như thế khi gặp phải tình huống cấp bách không. Có lẽ vì một thoáng do dự sợ hãi bọn họ đã để cho tên hung thủ lên xe.

Một người nói: “Nếu gã dùng thuốc mê để ra tay thì còn có khả năng, vì hiện nay chất gây mê tràn lan trên thị trường trước đây chúng tôi đã từng thu được một loại thuốc mê mà chỉ hai, ba giây là có thể làm cho con người mất hết ý thức.”

Một người khác phản đối: “Nếu dùng khăn tẩm thuốc mê thì phải ra tay với từng người một, làm sao có thể khống chế một lúc cả bảy người được? Trừ phi là gã sử dụng thuốc mê dạng khí dùng trong phẫu thuật, nhưng nếu ra tay với cả bảy người thì phải bảo đảm là cả bảy người đó đều phải ở trong xe và cửa xe đóng chặt, sau đó cho một lượng khí gây mê đậm đặc vào xe. Nhưng nếu cửa xe đóng chặt thì hung thủ làm thế nào để đưa khí gây mê vào trong được?”

Lúc này Lý Vệ Bình lên tiếng: “Tôi cho rằng hung thủ rất có khả năng là một thành viên nào đó trên xe, giống như lúc này đã nói, cho dù có súng thì việc khống chế cả nhóm người trong trạm nghỉ cũng rất khó khăn, chỉ cần người của Phòng Công thương có bất kỳ sự phản kháng nào thì chỉ có hai khả năng, một là hung thủ bị khống chế, hai là sẽ làm những người xung quanh chú ý. Nhưng thực tế hai việc này đều không hề xảy ra, chứng tỏ khả năng người ngoài dùng thuốc mê để gây mê cả bảy người khó mà thực hiện được. Nếu một người nào đó hoặc vài thành viên trên xe là thủ phạm thì sẽ thuận lợi hơn nhiều, rất dễ dàng khống chế đoàn người. Chẳng phải chúng ta chỉ tìm thấy năm tử thi bên trong chiếc Buick bị cháy thôi sao, còn một nam và một nữ nữa hiện đang ở đâu? Xung quanh cũng đã tìm kiếm rồi nhưng không có manh mối nào cả. Không chừng, bọn họ chính là hung thủ đấy.”

Không ít người gật đầu tỏ ý đồng tình với giả thiết này.

Lý Vệ Bình nói tiếp: “Lúc hung thủ gọi điện, vị trí của gã là ở thị trấn. Chiếc Buick bị lật ở tỉnh lộ cũ trong huyện chúng ta. Cho dù là người bản địa thì phần lớn cũng không biết hoặc đã quên sự tồn tại của con đường đó. Có thể thấy, hung thủ hiểu rất rõ tình trạng đường xá trong huyện. Chiếc Buick đi vào trạm nghỉ chỉ vài phút thì đã xảy ra chuyện. Nếu như người ngoài cố tình mưu sát người của Phòng Công thương thì đối phương làm sao biết được chiếc Buick sẽ đi vào trạm nghỉ của thành phố Thiệu Hưng? Nếu bám đuôi trên đường đi, thì việc đuổi theo chiếc xe trên đường cao tốc là rất khó. Hơn nữa lại còn ra tay trong trạm nghỉ thì quá mạo hiểm. Và lại người ngoài thì làm sao biết được trên xe có gắn thiết bị định vị GPS mà gỡ bỏ? Nếu hung thủ là thành viên trên xe thì những điều này có thể giải thích được.”

Có người cảm thấy khó hiểu: “Nhưng động cơ gây án mà hung thủ để lộ trong điện thoại là thù hận với Phòng Công thương, có thể là do việc thu phí bữa bãi của bọn họ đã dồn ép gã. Thành viên trên xe đều là người của Phòng Công thương cả, tiền thu về họ đều được hưởng lợi, tại sao lại hận việc thu phí bữa bãi của Phòng Công thương?”

Lý Vệ Bình thở dài, lắc đầu: “Về điểm này vẫn còn phải chờ điều tra sâu hơn.” Anh ta quay qua Cao Đồng: “Sếp thấy thế nào?”

Cao Đồng nói với nét mặt vô hồn, không chút biểu cảm: “Bây giờ tất cả đều là suy đoán của chúng ta. Phán đoán tất nhiên là có giá trị, là giả thiết tiền đề cho việc phá án, nhưng tất cả đều phải chờ điều tra sâu hơn, dùng chứng cứ để chứng minh phán đoán nào đúng và phán đoán nào sai.” Ông nhìn lướt tất cả mọi người một lượt rồi nói: “Cứ như vậy đã, mọi người hãy trở về làm nhiệm vụ của mình đi. Bây giờ, việc rà soát băng ghi hình là trọng điểm, chỉ có băng ghi hình mới có thể chứng minh được phán đoán của chúng ta.”

Sau cuộc họp, Lý Vệ Bình ở lại, nói: “Sếp, lúc này khi nói hung thủ có khả năng là thành viên nào đó trên xe, tôi còn nghĩ ra một việc nữa.”

“Việc gì?”

“Cách đây mấy tháng, nếu không nhầm thì là trung tuần tháng 9 năm ngoái, trong một buổi liên hoan của Phòng Công thương đã xảy ra án mạng. Tôi nghi vụ án này do người trong nội bộ Phòng Công thương gây ra, nhưng vì không tìm được chứng cứ nên cuối cùng vụ án này chỉ được giải quyết qua loa. Có thể hung thủ của vụ án đó với vụ án lần này có mối liên hệ nhất định với nhau.”

“Xảy ra án mạng trong buổi liên hoan ư? Chuyện như thế nào?” Cao Đồng hiểu kỳ hỏi.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì lúc đó là tối thứ Bảy ngày 17 tháng 9. Nhóm người Phòng Công thương đang ăn uống ở khách sạn Golden Port trong huyện. Người tham gia gồm có bảy nhân viên biên chế của Phòng Công thương cùng các nhân viên hợp đồng trong đơn vị và một số người nhà. Tổng cộng có sáu bàn trong một phòng tiệc. Cả phòng tiệc đó có thể đặt hơn mười bàn nhưng tối hôm đó chỉ có sáu bàn của Phòng Công thương mà thôi. Ngồi phía bên trái của lối đi vào là sáu nhân viên nam và Lâm Tiểu Phong, tài xế của Trưởng phòng Vương Hồng Dân. Bàn bên cạnh là người nhà của họ và một nhân viên nữ nữa tên là Châu Mộng Vũ. Vì bàn nam phải nhậu nhẹt hút thuốc nên nam nữ ngồi tách riêng. Phía bên phải là bốn bàn của các nhân viên thời vụ và người nhà.”

Cao Đồng nhắm mắt lại, trong đầu vẽ ra hình ảnh mà Lý Vệ Bình miêu tả, gật đầu nói: “Anh nói tiếp đi.”

“Buổi tiệc bắt đầu chưa được bao lâu thì có ông chủ của một nhà máy nào đó uống say xông thẳng vào phòng tiệc của bọn họ, trực tiếp chạy đến tìm Đội trưởng đội Quản lý thị trường của Phòng Công thương là Ưông Hải Toàn rồi chửi sa sả vào mặt anh ta. Sau này chúng tôi điều tra được nguyên do của sự việc là vì ông chủ đó đã đắc tội với Ưông Hải Toàn nên Ưông Hải Toàn nhiều lần gây khó dễ cho nhà máy của ông ta, còn tịch thu một nhà hàng do vợ ông này mở nữa. Ngày đó ông chủ kia vừa khéo lại đang dùng cơm trong khách sạn Golden Port, uống khá nhiều rồi, nghe được tin hôm nay người của Phòng Công thương cũng liên hoan ở cùng khách

sạn, trong lúc giận dữ đã lao vào chửi bới như vậy. Theo điều tra sau này của chúng tôi thì Ông Hải Toàn là một anh chàng rất ngang bướng, đang liên hoan cùng đơn vị lại gặp kẻ xông tới chỉ thẳng vào mặt mình mà chửi như thế, anh ta sao chịu để yên, lập tức bật dậy xô đối phương. Những người ngồi bên cạnh vội vàng can ngăn. Bạn của ông chủ đó nghe tin cũng chạy qua can lại. Một phút sau, mâu thuẫn qua đi, Ông Hải Toàn thở hừng hực trở về ghế ngồi. Những người ngồi cùng bàn đều khuyên anh ta bớt nóng giận. Trưởng phòng Vương Hồng Dân lấy cốc nước chưa uống của mình đang để trước mặt đưa cho anh ta, bảo anh ta uống hạ hỏa. Kết quả anh ta uống xong cốc nước chưa được vài phút thì đột nhiên co giật ngã lăn ra đất và chết ngay sau đó.”

Mắt Cao Đồng sáng lên hỏi: “Bị trúng độc hả?”

Lý Vệ Bình gật đầu: “Đúng vậy. Hôm đó rất tình cờ, cách đó không lâu, đội Điều tra hình sự của chúng tôi vừa bắt được một băng cướp tiệm vàng nên được Thành phố thưởng ba vạn. Tối hôm đó chúng tôi cũng liên hoan ngay tầng trên. Chưa đầy năm phút sau khi sự việc xảy ra chúng tôi đã có mặt tại hiện trường. Mặt Ông Hải Toàn sau khi chết đỏ ửng như hoa đào, lại tổng hợp các đặc trưng điển hình khác, pháp y phán đoán anh ta bị trúng độc xyanua cấp tính, sau khi khám nghiệm tử thi đã chứng minh Ông Hải Toàn quả thật trúng độc kali xyanua cấp tính. Lúc phán đoán anh ta bị trúng độc xyanua cấp tính, chúng tôi nghi ngờ đây là vụ mưu sát chứ không phải là sự cố ngoài ý muốn. Ngay lập tức, khách sạn đóng cửa, toàn bộ người ở đó bị giữ lại. Nhưng vì lo hung thủ sẽ phi tang chứng cứ nên cho dù ai đó muốn đi vệ sinh cũng phải được giám sát bởi cảnh sát hình sự. Ngoài ra, chúng tôi cũng ngay lập tức niêm phong mọi vật chứng ở hiện trường để pháp y nhanh chóng kiểm tra. Đồng thời hỏi những người khác, trước khi Ông Hải Toàn xảy ra chuyện đã tiếp xúc với những thứ gì. Vì đồ ăn thức uống mà anh ta dùng thì những người khác cũng dùng, chỉ có cốc nước sau cùng mà Vương Hồng Dân đưa cho anh ta là khác. Vương Hồng Dân chưa hề uống ly nước đó, Ông Hải Toàn là người duy nhất đã uống nó. Pháp y nghi ngờ ly nước có vấn đề. Kết quả giám định sau đó cũng cho thấy trong ly nước đó có chất kali xyanua.”

“Đã kiểm tra dấu vân tay trên ly chưa?”

“Kiểm tra rồi. Trên ly có dấu vân tay của ba người, đó là Ưông Hải Toàn, Vương Hồng Dân và người phục vụ. Theo xác nhận của những người ở hiện trường, ly nước đó được người phục vụ rót từ bình nước ra cho từng ly sau khi bọn họ ngồi vào chỗ. Nước ở các ly khác đã được kiểm tra, không có vấn đề gì, duy chỉ có ly nước của Vương Hồng Dân là có chất kali xyanua thôi.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Dựa vào đó, thông thường sẽ có những khả năng sau, một là người phục vụ đã hạ độc và đối tượng hạ độc là Vương Hồng Dân. Tuy nhìn có vẻ là nước được đựng trong cùng một bình, nhưng chỉ cần dùng chút tiểu xảo là có thể che mắt được mọi người rồi. Khả năng thứ hai là do Vương Hồng Dân hạ độc. Ly nước này được đặt trước mặt ông ta, ông ta có thể nhân cơ hội lúc xô xát hỗn loạn mà hạ độc, đợi sau khi vụ ẩu đả qua đi lại đưa cho Ưông Hải Toàn uống. Thứ ba là có người muốn đầu độc Vương Hồng Dân nhưng cuối cùng Ưông Hải Toàn lại uống. Tất nhiên, cái ông chủ trước đó cũng có thể là tòng phạm, cố ý chạy đến đó để gây ra vụ lộn xộn.”

Lý Vệ Bình nói: “Đúng vậy, ba khả năng này tôi cũng đã nghĩ đến nhưng cần phải tìm được bằng chứng. Chúng tôi đã lục soát khắp nơi, trong ngoài phòng tiệc và cả trên người của tất cả các nhân viên nhưng không tìm được chất kali xyanua còn sót lại nào cả. Mỗi người có mặt ở hiện trường đều đã lấy lời khai, không ai để ý là ai đã ra tay hạ độc. Ban đầu chúng tôi nghi ngờ Vương Hồng Dân nhưng thứ nhất là không có bằng chứng, thứ hai là ông ta một mực phủ nhận việc mình biết trong ly nước có chứa độc. Cho dù sau đó từ lời kể của những người khác, chúng tôi biết được giữa Vương Hồng Dân và Ưông Hải Toàn vốn dĩ đã có mâu thuẫn. Nói đúng hơn, có thể là Ưông Hải Toàn nắm được nhược điểm của Vương Hồng Dân trong tay. Ông ta là trưởng phòng nhưng bình thường đều nghe theo Ưông Hải Toàn, lời của Ưông Hải Toàn mới được coi là có giá trị nhất ở Phòng Công thương. Vương Hồng Dân có động cơ giết người nhưng dựa vào lời khai ban đầu, ông ta hoàn toàn phủ nhận việc tồn tại bất cứ mâu thuẫn nào với Ưông Hải Toàn. Không nắm được bất kỳ bằng chứng nào, thậm chí móng tay của

Vương Hồng Dân cũng đã được đem đi kiểm tra mà không hề tìm thấy chất kali xyanua. Hơn nữa với hậu thuẫn sau lưng của Vương Hồng Dân, chúng tôi không thể bắt ông ta về để hỏi cung được. Cuối cùng vụ án chỉ có thể khép lại một cách qua loa mà thôi.”

Cao Đồng mỉm cười: “Nghe anh kể lại, tôi cho rằng hung thủ dùng chất độc kali xyanua để giết người, tuy dùng một lượng rất ít nhưng vật chứng vẫn còn để ở phòng tiệc của khách sạn, chẳng qua là các anh không tìm thấy thôi. Còn hung thủ đã ra tay hạ độc trước tất cả mọi người, mười mấy cặp mắt đã chứng kiến toàn bộ quá trình phạm tội. Tôi nghĩ có lẽ các anh đã bỏ sót một số tình tiết trong bản tường trình của những người khác ở hiện trường. Nếu không vụ án như thế này sao lại không phá được.”

Lý Vệ Bình giải thích: “Chúng tôi đến hiện trường gần như ngay lập tức, cũng đã tìm khắp nơi trong ngoài phòng tiệc, thậm chí kiểm tra từng centimét của thảm lót sàn rồi mà vẫn không tìm thấy vật chứng. Các nhân viên liên quan đã được lấy lời khai chi tiết ngay trong tối hôm đó, nhưng vẫn không thể tìm thấy manh mối. Không phải chúng tôi điều tra không cẩn thận mà tên hung thủ này quá xảo quyệt.”

Cao Đồng lắc đầu mĩa mai: “Thôi được rồi, dù sao thì cũng là vụ án đã qua, không phá được thì cũng đành vậy. Anh nghĩ vụ án đó và vụ án hiện chúng ta đang điều tra có quan hệ?”

Lý Vệ Bình gật đầu nói: “Đúng vậy, Phòng Công thương vốn có bảy nhân viên chính thức, lần trước chết một người, lần này tất cả những người còn lại đều gặp nạn. Trong vụ đầu độc lần trước, chúng tôi điều tra ra được cái chết của Ông Hải Toàn không mang lại lợi ích gì cho bất kỳ người nào hết. Vụ án lần này cũng vậy, hung thủ gây ra tội ác lớn như thế thực ra cũng không mang lại lợi ích cho ai cả. Trong vụ đầu độc, có khả năng mục tiêu đầu tiên của hung thủ là Vương Hồng Dân, nhưng kết quả vô tình đã giết chết Ông Hải Toàn. Dường như cả vụ đầu độc lẫn vụ án lần này, động cơ của hung thủ đều là vì trả thù người của Phòng Công thương. Ngoài ra, trong vụ đầu độc, chúng tôi đã điều tra rất cẩn thận nhưng vẫn không tìm được chứng cứ tại hiện trường, điều này cho thấy hung thủ rất xảo quyệt. Hung thủ của vụ án lần này còn có khả năng khống chế cả một đoàn người,

thủ đoạn rất khó suy đoán. Vì thế tôi nghi ngờ liệu có phải là cùng một hung thủ gây ra?”

Cao Đồng ngẫm nghĩ: “Tôi thì nghĩ hai vụ án có sự khác biệt về bản chất. Trong vụ đầu độc, từ đầu đến cuối, hung thủ không hề lộ diện, cũng không tuyên bố động cơ phạm tội của mình. Nhưng vụ án đốt xe lần này, hung thủ lại gọi điện báo, thách thức phía cảnh sát, đồng thời cho biết động cơ phạm tội của mình. Nếu động cơ của hung thủ trong vụ đầu độc cũng là do thù hận Phòng Công thương, vậy cách hạ độc giết người đầy bí ẩn như thế tuy là rất an toàn nhưng chắc chắn không thể trút bỏ sự bất mãn trong lòng của hung thủ được. Điểm chung duy nhất của hai vụ án này đó là nạn nhân đều là người của Phòng Công thương, hơn nữa thời gian cách nhau cũng tương đối gần. Các điểm tương đồng khác phần lớn chỉ là suy đoán chủ quan mà thôi, chưa đủ khách quan. Được rồi, vụ án này tạm thời bàn tới đây đã, không nên để suy nghĩ chủ quan ảnh hưởng đến phán đoán về sau. Anh hãy đi làm tiếp việc của mình đi, công việc quan trọng nhất của tôi bây giờ là đợi kết quả rà soát băng ghi hình thôi.”

Cuộc họp diễn ra chưa được bao lâu thì Lý Vệ Bình đến gặp Cao Đống, vẻ mặt lộ rõ sự ngạc nhiên: “Sếp, đã điều tra giấy thông hành trên đường cao tốc rồi, chiếc xe Buick nhận giấy thông hành này vẫn chưa ra khỏi đường cao tốc.”

Đây là thông tin đầu tiên khiến Cao Đống phải kinh ngạc.

“Chưa ra khỏi đường cao tốc ư... Sao lại thế được?”

Lý Vệ Bình nói: “Máy tính cho thấy mã số giấy thông hành của chiếc xe đó chưa ra khỏi trạm thu phí.”

“Chiếc xe vẫn ở trên đường cao tốc ư? Không thể nào!” Cao Đống lắc đầu liên tục “Chưa đi xuống đường cao tốc sao lại có thể xuất hiện trong tình lộ cũ được chứ! Mà xe muốn xuống đường cao tốc thì cần phải nộp lệ phí ở trạm thu phí, đâu thể bay qua được.”

“Việc này... tôi cũng không nghĩ ra.” Lý Vệ Bình cúi đầu nói.

Cao Đống đi tới đi lui mấy lần rồi nói: “Đúng rồi, không ra khỏi đường cao tốc cũng có khả năng, đó là không dừng lại nộp phí mà phóng thẳng qua. Hãy gọi Đội trưởng Mã của Công an Thành phố đến đây, tôi muốn anh ta lập tức phái người liên hệ công ty quản lý đường cao tốc của tỉnh, bảo bọn họ kiểm tra trong hai ngày mùng 9 và mùng 10 tháng 1, có chiếc xe nào trốn nộp phí, phóng thẳng qua không.”

Lúc Lý Vệ Bình sắp đi, Cao Đống gọi lại hỏi: “Đợi đã, nếu như không phải trốn nộp phí thì sao?”

Lý Vệ Bình thắc mắc: “Nếu không trốn nộp phí, làm sao mã số giấy thông hành báo xe vẫn trên đường cao tốc mà xe đã ra khỏi đó được chứ?”

Cao Đồng hỏi: “Nếu có xe đến trạm thu phí của đường cao tốc mà phát hiện bị mất giấy thông hành, đối với trường hợp này, trạm thu phí sẽ xử lý như thế nào? Cũng đâu thể cấm xe đó ra khỏi đường cao tốc được đúng không, nhiều nhất chắc cũng chỉ phạt ít tiền thôi nhỉ?”

“Quy định cụ thể tôi cũng không rõ lắm, để tôi hỏi lại.”

“Ừm, tình huống này cũng nên cân nhắc, tôi sẽ cho Đội trưởng Mã hỏi rõ quy định cụ thể, sau đó điều tra xem mấy ngày trước có xe nào báo mất giấy thông hành, chịu phạt tiền để ra đường cao tốc không.”

3 giờ chiều. Không khí trong phòng giám sát vô cùng bận rộn, mấy chục viên cảnh sát ngồi trước máy tính rà soát lại đoạn băng ghi hình mà mình được phân cho. Mỗi một người đều tập trung tuyệt đối, mắt chăm chú quan sát từng chiếc xe chạy qua màn hình, không dám lơ là.

Công việc rà soát camera theo dõi đầy khô khan và nhàm chán nhưng lại là bước quan trọng nhất trong công tác điều tra hình sự hiện đại.

Trong quá trình xây dựng thành phố mấy năm gần đây, các thiết bị giám sát được lắp chi chít như thiên la địa võng khắp các hang cùng ngõ hẻm. Tất nhiên, thiết bị giám sát của phần lớn các nơi đều có điểm mù, nhưng cực hiếm tội phạm có thể tránh được tất cả các thiết bị giám sát. Chỉ cần một trong số đó ghi được hình ảnh tên tội phạm, công an kết hợp các manh mối đã thu thập khác sẽ nhanh chóng xác định được mục tiêu.

Với các tội phạm công nghệ cao, hung thủ có lẽ đã đi nghiên cứu địa hình trước, sau khi nắm bắt phần lớn vị trí của các thiết bị quan sát trên đường rồi mới gây án. Nhưng hẳn không ngờ tới rằng, cuối cùng thứ khiến hẳn ta sa lưới lại là camera chống trộm của một cửa hàng nào đó.

Đối với thiết bị giám sát trên đường cao tốc thì người ta càng không thể tránh đi đâu được. So với các thiết bị giám sát trong khu vực thành phố thì lượng thiết bị ở đây có mật độ cao hơn, lại không có điểm mù, hình ảnh quan sát rõ ràng hơn nhiều.

Cách một khoảng cố định, cảnh sát giao thông sẽ phải lắp đặt các máy chụp hình độ nét cao trên đường để chụp lại những xe vi phạm. Đồng thời,

còn có rất nhiều các thiết bị treo phía trên khác để theo dõi lưu lượng xe chạy trên đường cao tốc.

Khi vi phạm trên đường bình thường, nếu nắm được vị trí xác định của các thiết bị giám sát thì có thể dùng các cách như đi qua điểm mù hoặc đi vòng lại để tránh được, còn trên đường cao tốc thì không thể làm như vậy được. Bởi thiết bị giám sát tại đây không có điểm mù, xe lại càng không thể nửa chừng rời đường cao tốc được.

Cao Đồng đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn những con người bận rộn bên trong. Trong lòng ông rất sốt ruột, hy vọng sẽ sớm tìm ra hình ảnh then chốt. Nhưng ông cũng hiểu là sốt ruột cũng chẳng ích gì, công việc rà soát băng ghi hình không giống như việc xem phim mà có thể tua nhanh được. Tuy nhiên có một điểm mà ông ta rất rõ, đó là chiếc Buick xảy ra chuyện nhất định đã được các thiết bị giám sát dọc đường ghi lại, vấn đề là liệu có tìm được manh mối mẫu chốt nào từ đoạn băng ghi hình, qua đó xác định danh tính hung thủ được hay không mới là quan trọng nhất.

Lúc này, Trương Nhất Ngang, người đang làm công tác chỉ đạo bên trong, nhìn thấy ông liền vội vàng chạy lại: “Sếp, vẫn chưa có kết quả.”

Cao Đồng gật đầu. Ông biết nếu có kết quả thì Trương Nhất Ngang đã báo cáo cho ông từ lâu rồi. Ông xoa cằm: “Kiểm tra được đến thời điểm nào rồi?”

Trương Nhất Ngang hơi chau mày: “Nghĩ cũng thật kỳ lạ, chúng tôi đã kiểm tra hai thiết bị giám sát trong trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, trưa ngày mùng 9 tháng 1, chiếc Buick vào trạm nghỉ nhưng đã kiểm tra đến tối ngày hôm đó mà vẫn không thấy hình ảnh nó rời đi, chẳng lẽ ngày hôm sau chiếc Buick mới rời khỏi trạm nghỉ ư?”

Cao Đồng nghe xong, mặt đột nhiên biến sắc, lạnh lùng hỏi: “Các cậu đã kiểm tra kỹ chưa? Trong ngày 9 tháng 1 hôm đó, chiếc Buick vẫn chưa ra khỏi trạm nghỉ ư?”

Trương Nhất Ngang cúi đầu, không dám nhìn thẳng, lí nhí nói: “Mỗi một đoạn băng tôi đều phân cho hai người khác nhau xem, những người này một phần là người của chúng tôi, ngoài ra là cảnh sát hình sự kỳ cựu của

thành phố phải đến nữa, theo lý mà nói là không thể bỏ sót dấu vết được, có điều đến giờ vẫn chưa thấy chiếc Buick đi ra khỏi trạm nghỉ.”

Cao Đồng thở ra, trầm tư trong giây lát rồi nói: “Cậu vào phòng họp bên cạnh nói chuyện với tôi.”

Hai người họ đi vào một phòng họp nhỏ, Cao Đồng hỏi dồn dập: “Hai vị trí của thiết bị giám sát trong trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng được đặt ở đâu, có điểm mù không?”

Trương Nhất Ngang lắc đầu phủ nhận: “Không có. Hai thiết bị giám sát mà chúng tôi kiểm tra đặt ở cửa vào và cửa ra của trạm nghỉ. Bên trong trạm nghỉ, xe khách và xe tải chở hàng được tách riêng, sau khi xe chạy vào trạm nghỉ, xe khách sẽ đi theo hướng bên phải còn xe tải thì chạy theo hướng bên trái. Giữa hai làn đường của xe khách và xe tải được ngăn bởi dải vành đai xanh và hàng rào bằng sắt, đồng thời còn có bảo vệ nên chỉ có người mới được đi qua lại giữa hai bên, còn xe thì không thể từ làn đường bên này chạy sang bên kia được. Ngày mùng 9 tháng 1, chiếc Buick chạy vào khu dành cho xe khách, nhưng đã kiểm tra hai thiết bị giám sát cho đến buổi tối mà vẫn không thấy chiếc Buick chạy trở ra.”

Cao Đồng hỏi tiếp: “Tức là chiếc Buick đã dừng hẳn trong trạm nghỉ ư?”

“Đúng vậy, kết quả rà soát hiện nay cho thấy thế.”

Cao Đồng nhắm mắt suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Không thể nào, đến trưa chiếc Buick đã xảy ra chuyện rồi, không thể dừng hẳn trong trạm nghỉ cả ngày mùng 9 tháng 1 như thế được, phải rời đi càng sớm càng an toàn chứ.”

“Đúng vậy, tôi cũng thấy hơi kỳ lạ.”

“Các cậu dựa vào gì để xác định mỗi chiếc xe ra vào có phải là chiếc Buick của Phòng Công thương? Chắc không phải chỉ nhìn vào biển số xe chứ, thay biển mới là việc quá dễ dàng.”

Trương Nhất Ngang giải thích chi tiết: “Các vụ án thông thường khác đúng là chỉ xem biển số xe, nhưng vụ án này không một ai dám làm qua loa cả. Trước hết chúng tôi tập trung chú ý vào dòng xe Buick GL8, kể đến là

màu sắc của thân xe. Khi có chiếc nào có màu xám bạc thuộc dòng Buick GL8, để đảm bảo tính chính xác cao độ, những xe nào có màu xám bạc chạy ra khỏi trạm nghỉ thì chúng tôi đều ghi lại biển số, sau đó tua lại lúc nó đi vào để đối chiếu lại. Nếu chiếc xe đó trùng khớp với đoạn ghi hình trước đó, chứng tỏ đó là một chiếc Buick khác. Còn nếu xe Buick màu xám bạc thuộc dòng GL8 khác với đoạn băng ghi hình lúc trước, thì chứng tỏ đó chính là chiếc xe của Phòng Công thương đã được ngụy trang bằng cách thay biển số xe.”

Cao Đồng gật đầu, phương pháp điều tra này rất khoa học. Lúc này ông vẫn đang lo cách làm thông thường chỉ dựa vào biển số xe, hung thủ đổi biển số thì đương nhiên có tra mãi cũng chẳng ra. Bây giờ nghe Trương Nhất Ngang giảng giải chi tiết rằng xe nào cùng màu cùng dòng xe chạy ra khỏi vùng giám sát, chỉ cần kiểm tra xem chiếc xe đó, nếu nó xuất hiện trong băng ghi hình đầu vào thì chứng tỏ chiếc xe đó không liên quan.

Nhưng đã kiểm tra cẩn thận như thế mà tại sao vẫn chưa thể phát hiện chiếc Buick chạy ra khỏi vùng giám sát? Chẳng lẽ chiếc Buick đó đã ở lại trong trạm nghỉ đến ngày 10 tháng 1 mới đi ra? Điều này là khó có khả năng.

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Lưu lượng xe ở trạm nghỉ này hôm đó tổng cộng là bao nhiêu?”

“Tôi đã hỏi nhân viên quản lý trạm nghỉ đó rồi, anh ta báo lưu lượng xe đi vào mỗi ngày cuối tuần là vào khoảng 15.000 đến 20.000 chiếc.”

Cao Đồng hơi bất ngờ: “Sao lại nhiều thế?”

Trương Nhất Ngang giải thích: “Đường cao tốc Hàng Dũng vốn là đường cao tốc quan trọng nhất trong tỉnh, lưu lượng xe rất lớn. Trên đoạn đường Hàng Dũng này có cả thảy hai trạm nghỉ, ngoài trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng ra, thì trạm nghỉ Dư Diêu đã bắt đầu sửa chữa từ năm ngoái, vẫn đang đóng cửa. Vì thế phương tiện qua lại thường sẽ đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng để nghỉ ngơi. Đặc biệt là vào dịp cuối tuần, lưu lượng xe càng lớn hơn nữa.”

Cao Đồng gật đầu, bước tới bước lui mấy vòng, rồi ngẩng đầu lên hỏi: “Thiết bị giám sát trong trạm nghỉ chỉ có hai cái này thôi à?”

“Các cửa hàng trong trạm nghỉ đều có gắn thiết bị giám sát, nhưng thường không quay được đến bãi đỗ xe. Hai thiết bị giám sát ở cửa ra vào mà chúng tôi đang rà soát đảm bảo có thể quay được chiếc Buick. Bởi trong trạm nghỉ không có đường khác để ra ngoài. Chiếc Buick sau khi vào trạm nghỉ muốn ra ngoài, chắc chắn sẽ bị một trong hai thiết bị giám sát đó quay lại.”

Cao Đồng vẫn lắc đầu: “Không hẳn, chuyện này không hợp lý. Nếu ngày mùng 9 tháng 1 mà chiếc Buick vẫn chưa ra khỏi trạm nghỉ, thế tức là ngày 10 tháng 1 mới đi ra, mà tối ngày 10 tháng 1 con tin đã chết. Như vậy ngày 9 tháng 1, những người này vẫn còn sống, việc khống chế cả một nhóm người còn sống qua đêm trong trạm nghỉ sầm uất như thế là điều không thể. Liệu có phải do độ sáng vào ban đêm không được tốt cho lắm nên người làm công việc rà soát của các cậu nhìn không rõ?”

Trương Nhất Ngang vẫn kiên định trả lời: “Tuy buổi tối trên đường cao tốc không có đèn nên việc kiểm tra có thể có khó khăn, nhưng hiện tại chúng tôi đang kiểm tra thiết bị giám sát ở trạm nghỉ, mà ban đêm trong đó có rất nhiều đèn, ánh sáng rất tốt. Quan sát từ màn hình giám sát trực tiếp, các đặc điểm cơ bản của những phương tiện qua lại đều rất rõ ràng.”

Cao Đồng thở ra, vung hai nắm tay: “Rà soát tiếp, kiểm tra kỹ hơn nữa, tôi thấy chiếc xe không thể nào ngày mùng 10 tháng 1 mới ra khỏi trạm nghỉ được. Tóm lại, các cậu hãy tăng ca để quan sát cẩn thận hơn, phải kiểm tra chi tiết các thiết bị giám sát của cả ngày 9 và ngày 10 tháng 1, nhanh chóng tìm ra thời gian chính xác chiếc xe ra khỏi trạm nghỉ.”

Sau khi Trương Nhất Ngang đi, Cao Đồng cảm thấy có chút bất an. Khâu rà soát thiết bị giám sát này rõ ràng đã xảy ra vấn đề. Ông cho rằng chiếc Buick không thể dừng lại nghỉ qua đêm trong trạm nghỉ được. Có lẽ do nhân viên rà soát bất cẩn, dù sao phải rà soát trong một trạm nghỉ lớn với lưu lượng xe trong ngày từ 15.000 đến 20.000 chiếc, trung bình mỗi giờ có

đến gần 1000 chiếc đi vào vùng giám sát, cứ ba, bốn giây lại có một chiếc đi vào thì việc có sơ suất cũng là điều khó tránh khỏi.

Kết cấu trong trạm nghỉ hoàn toàn khép kín, lối vào và lối ra đều có thiết bị giám sát, trừ phi chiếc Buick mọc cánh, nếu không sẽ không thể nào tránh khỏi thiết bị giám sát mà rời đi được.

Đúng, nhất định là do người rà soát nhìn không rõ.

Giấy thông hành hiển thị vẫn chưa rời đường cao tốc là một điểm đáng ngờ. Hiện tại, việc rà soát các thiết bị giám sát trong trạm nghỉ đường như cũng ẩn giấu bí mật.

Cao Đồng thấy hơi bất an.

“Thế nào rồi, có phát hiện được gì khác không?” Lý Vệ Bình chống tay lên hông, mặt lộ vẻ sốt ruột, gọi các nhân viên đang làm công việc tìm kiếm bên cạnh đến.

Một cảnh sát hình sự tay dắt chó nghiệp vụ, vuốt vôi mồ hôi trên trán, lắc đầu đầy tức giận: “Vẫn đang tìm, nhưng chẳng phát hiện được manh mối nào cả.”

Lý Vệ Bình nhìn những người còn lại, thấy câu trả lời đều hiện rõ trên mặt họ.

Anh ta chau mày, phân tích: “Vẫn còn hai người trên xe chưa tìm được, chỉ có hai khả năng, hoặc là hai người này là hung thủ hay một trong hai người là hung thủ, hoặc là hai người này đã bị hung thủ bắt đi rồi.”

Đội trưởng đội Điều tra hình sự đứng bên cạnh anh ta nói: “Khó có khả năng là hung thủ, gây ra tội ác lớn thế này thì xác định là không thể trốn thoát được. Người của Phòng Công thương đang yên đang lành, hà cớ gì lại đi làm cái việc đó chứ. Còn nếu nói bị hung thủ bắt đi, hung thủ đã giết năm người trên xe, bắt đi hai người thì có nghĩa lý gì? Hung thủ cũng đâu có gọi điện lại để uy hiếp chúng ta nữa.”

Một viên cảnh sát khác nói: “Có khả năng là đã bị sát hại rồi.”

Đội trưởng đội Điều tra hình sự nói: “Nếu cũng đã bị giết thì cớ gì lại không giết trực tiếp ngay trên xe luôn mà còn bắt người theo?”

“Hoặc trong đôi nam nữ bị mất tích đó, người nam là hung thủ, còn người nữ là bị hãm bắt theo để cưỡng hiếp?”

Tất cả mọi người đều thở dài lắc đầu, khả năng nào cũng có thể xảy ra, đoán mò cũng chẳng ích gì.

Lý Vệ Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: “Gần đây có ai sinh sống không?”

Một nhân viên điều tra của Công an Huyện lắc đầu: “Không có, cách đây mấy chục năm, phía trong núi có vài ngôi làng nhỏ chỉ có đôi ba nhà sinh sống nhưng đã chuyển đi từ lâu rồi. Chúng tôi cũng đã kiểm tra cả mấy quả núi bên cạnh nhưng không còn nhà nào sinh sống ở đó cả.”

Lý Vệ Bình nghiêng răng, hỏi: “Hiện tại phạm vi tìm kiếm là bao nhiêu rồi?”

Tổ trưởng Tổ tìm kiếm trả lời: “Chúng tôi đã rà soát trong vòng bán kính 1 kilômét rồi.”

Lý Vệ Bình không hài lòng: “Sao mới chỉ bán kính 1 kilômét thôi, tiến độ như thế là quá chậm! Đây là vụ án được đích thân Bộ Công an chỉ đạo đấy!”

Tổ trưởng Tổ tìm kiếm miễn cưỡng giải thích: “Vụ án mới xảy ra vào ngày hôm qua, Tổ tìm kiếm của huyện chúng ta chỉ có bốn, năm mươi người, hai tổ của bên Công an Thành phố sáng nay mới vừa đến để phối hợp tìm kiếm. Hôm qua Tổng chỉ huy Cao đã đến dặn dò rằng vụ án này quá nhạy cảm, chỉ có thể sắp xếp cảnh sát hình sự lên núi tìm kiếm chứ không được điều động các nhân viên khác, mà đội chúng tôi chỉ có được từng đó người...”

Lý Vệ Bình tức giận ngắt lời: “Được rồi được rồi thiếu nhân lực là lý do khách quan, nếu hôm nay mà không tìm ra được các manh mối khác, tôi sẽ xin Tổng chỉ huy Cao cho thêm người của bên Hình sự Thành phố đến trong ngày mai. Bây giờ nhân lực của chúng ta thiếu nên việc tìm kiếm dàn trải là không đủ khả năng, trước tiên phải phân tích các tình huống có thể xảy ra rồi dựa vào đó mà tìm kiếm.”

Mọi người im lặng lắng nghe, Lý Vệ Bình hỏi tiếp: “Con đường này đi thẳng tiếp có thông ra đâu không?”

“Chẳng ra đâu cả, nếu đi tiếp thì sạt lở càng nghiêm trọng hơn, có rất nhiều tảng đá lớn trên đường đi, phương tiện qua lại rất khó khăn. Đi tiếp

khoảng 1 kilômét nữa thì đường sạt xuống chỉ còn một nửa, phần còn lại cũng bị đá lớn chặn đường, xe cộ hoàn toàn không đi qua được.”

Lý Vệ Bình gật đầu nói: “Tốt, chúng ta đặt giả thiết hai người mất tích đó không phải là hung thủ, bây giờ tình huống có thể xảy ra hoặc là đã bị giết hại, hoặc là vẫn đang bị khống chế trong tay hung thủ. Khả năng vẫn đang bị khống chế là tương đối thấp, hung thủ lần này bắt cóc không phải vì tiền, hẳn đã giết hại năm người thì không có lý do gì tiếp tục bắt giữ hai người còn sống cả. Rất có thể hai người còn lại cũng đã bị giết rồi. Hung thủ chọn con đường bỏ hoang này để ra tay thì chứng tỏ hẳn ta rất thông thuộc địa hình trong huyện. Trước tiên chúng ta rà soát kỹ càng toàn bộ phạm vi xung quanh đoạn đường này, nếu vẫn không tìm được manh mối gì sẽ nghĩ cách khác. Chúng ta lấy điểm cuối cùng không thể đi qua được nữa phía trước của tỉnh lộ làm giới hạn, bắt đầu điều tra từ chỗ đó hướng ra xung quanh.”

Một đội viên cất tiếng: “Đồng chí Lý, nếu hung thủ lên núi rồi thì phải làm sao? Đoạn đường này có rất nhiều con đường mòn dẫn lên phía trên núi, nếu hung thủ đã chạy lên núi rồi thì phạm vi quá lớn.”

Lý Vệ Bình ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Các con đường mòn dẫn lên núi đều là đường đất phải không?”

“Vâng.”

“Vậy thì đơn giản thôi, khu vực này vốn không hề có ai đi lại nên sẽ không có dấu chân người. Nếu phát hiện không phải là dấu chân của chính chúng ta thì sẽ dựa vào đó để tìm kiếm. Mọi người làm theo lời tôi, tìm từ trong ra ngoài, bất kể là có dấu vết hay không thì cũng nhất định phải thông báo kết quả rõ ràng.”

Cao Đồng chưa kịp dùng cơm tối thì đã phải nhanh chóng đến hiện trường, tới nơi liền thấy có rất nhiều cảnh sát đứng bao xung quanh. Tổ pháp y đang khám nghiệm tử thi, đèn chiếu bên cạnh được bật sẵn vì chỉ nửa tiếng đồng hồ nữa trời sẽ tối mịt.

Trên mặt phần lớn mọi người hiện rõ vẻ căm phẫn. Đây đã là nạn nhân thứ sáu, hung thủ trong một thời gian ngắn hại chết nhiều người như thế, quả thật cực kỳ tàn nhẫn. Tuy nhiên hầu hết đều không thấy bất ngờ, bởi gã đã giết năm người trong xe, mất tích hai người, hai người mất tích đó chắc đến chín phần mười là đã bị giết, bọn họ cũng không hy vọng nhiều vào khả năng sống sót của hai người đó.

Vị trí của nạn nhân lần này cũng nằm trên con tình lộ đó, cách chỗ chiếc xe xảy ra chuyện chưa tới 2 kilômét, là phần cuối của đoạn đường mà xe cộ có thể đi qua được, ở chỗ đó đường bị sạt một nửa, nửa phần đường còn lại đã bị những tảng đá lớn rớt xuống từ trên núi chắn đường. Sau khi được Lý Vệ Bình phân công lại công việc, các nhân viên điều tra đã tiến hành tìm từ trong ra ngoài và phát hiện một thi thể nữ giới nằm bên dưới phần đường bị sạt lở.

Cao Đồng buồn bã đứng bên cạnh, trao đổi về tình tiết vụ án với Mã Đăng Bồi và Lý Vệ Bình. Lần này tuy lại phát hiện một thi thể nữa nhưng sự việc cũng không nghiêm trọng lắm. Trong báo cáo mà Cao Đồng trình cấp trên, ông đã sớm đưa ra dự đoán về trường hợp của hai người bị mất tích là tám, chín phần trăm đã bị giết, khả năng sống sót là cực kỳ ít ỏi, họ đang cho người tìm kiếm khu vực xung quanh để xem có thể phát hiện được nhiều manh mối hơn nữa hay không.

Sắc mặt của Mã Đằng Bồi rất tệ, mặc dù cũng đã đoán trước nhưng thêm một mạng người nữa là lại thêm áp lực lên đầu ông ta. Lý Vệ Bình xuất thân từ cảnh sát hình sự, tố chất tâm lý cũng tốt hơn, nhưng lúc này chỉ biết ngậm chặt miệng, không hé nửa lời, mặt lộ vẻ trầm tư.

“Xem ra chắc chắn đã bị xâm hại rồi.” Một cảnh sát hình sự già thuộc Công an Thành phố thở dài nói.

Cao Đồng gật đầu tỏ vẻ đồng tình.

Năm người bị giết trực tiếp ngay trong xe, mất tích một nam một nữ. Người nữ tên là Châu Mộng Vũ. Cao Đồng đã xem qua lý lịch của cô ta, mới 27 tuổi, nhìn hình cũng rất xinh, ảnh thẻ mà còn như thế, nếu ngoài đời thật chắc càng đẹp hơn nữa. Nạn nhân nữ này không bị sát hại trong xe mà là bị mất tích. Nếu không vì muốn cưỡng hiếp thì cần gì phải tách ra riêng như vậy.

Nhưng vẫn còn một người nam nữa mà? Tại sao người này cũng bị mất tích luôn?

Tất nhiên, có khả năng người nam này là hung thủ, nhưng hiện tại chỉ là suy đoán thôi, danh tính của những người đó vẫn chưa xác định được, tất cả đều phải đợi kết quả giám định.

Nửa tiếng sau, pháp y Trần từ dưới đường đi lên, phía sau là các thành viên khác của Tổ giám định đang cẩn thận đưa tử thi được bọc trong túi nylon lên phía trên mặt đường.

Cao Đồng vội chạy lại, mở túi nylon, quan sát cẩn thận mặt của nạn nhân rồi lấy tấm hình của Châu Mộng Vũ ra đối chiếu. Khuôn mặt nạn nhân ngoài việc bị đánh bầm đất ra thì không bị bất kỳ thương tích nào cả, có thể khẳng định chắc chắn rằng đây chính là Châu Mộng Vũ.

Cao Đồng lạnh lùng quay người đi, hỏi pháp y Trần: “Tình hình thế nào?”

“Thi thể nguyên vẹn, các đặc điểm khuôn mặt tương đối rõ ràng, có thể xác định đây chính là Châu Mộng Vũ. Kết quả khám xét bước đầu cho thấy thời gian tử vong có lẽ cũng là tối hôm kia, gần với thời gian năm người trên xe bị giết hại. Nạn nhân chết cũng là do bị bẻ cổ, các khớp xương ở tay và

chân có dấu vết dây trói, cũng giống những nạn nhân trên xe, tuy nhiên phần tay và ngực nhiều chỗ bị dập nát, hung khí là một hòn đá ở bên cạnh, như thể hung thủ rất căm thù Châu Mộng Vũ vậy. Bên cạnh cũng có dấu chân của hung thủ để lại, có lẽ sau khi giết người xong, gã đã kéo cô ấy xuống phần đường phía dưới, lấy hòn đá bên cạnh đánh đập để trút giận rồi chôn xác luôn ở đó. Chôn cũng không sâu lắm, theo lời của cảnh sát, được phát hiện là do thấy một cánh tay trồi trên đất. Không tìm thấy dụng cụ dùng để đào đất và các vật chứng trực tiếp. Ngoài ra, trên người nạn nhân có đeo một túi xách, chúng tôi sẽ giám định dấu vân tay và các khám nghiệm liên quan khác.”

Cao Đồng ừ một tiếng rồi gật đầu, sau đó ghé sát tai pháp y Trần nói nhỏ: “Quan trọng là kiểm tra âm đạo xem có phát hiện tinh dịch không.”

Pháp y Trần lắc đầu nói: “Tôi đã kiểm tra sơ bộ một lượt, nạn nhân không bị xâm hại.”

“Không bị xâm hại à?” Mặt Cao Đồng lộ vẻ hơi ngạc nhiên, chau mày trầm ngâm trong giây lát rồi hỏi lại: “Ông chắc là không bị xâm hại chứ?”

“Tôi đã làm bác sĩ pháp y mấy chục năm nay rồi, không lẽ không thấy được?” Pháp y Trần tỏ vẻ không hài lòng khi bị Cao Đồng hoài nghi năng lực của mình, tiếp tục nói: “Trang phục của nạn nhân vẫn nguyên vẹn, tôi cũng đã kiểm tra phần dưới rồi, chắc chắn không phải bị xâm hại. Tuy nhiên, nếu tên hung thủ biến thái nào đó dùng cách khiêu khích và đụng chạm bên ngoài để thỏa mãn dục vọng thì không thể giám định được. Chúng tôi sẽ kiểm tra xung quanh kỹ lưỡng, nếu gã xuất tinh ngoài thì sẽ có thể tìm thấy tinh dịch còn sót lại ở trên đất.”

Cao Đồng ngó người ra. Kết quả này khiến ông nảy ra nhiều suy đoán khác. Ông nắm chặt tay lại, gõ nhẹ vào cằm mấy cái, thấy những người xung quanh vẫn đang đợi chỉ đạo của mình bèn nói: “Hôm nay đến đây đã, công việc còn lại ở đây sẽ do Tổ pháp y xử lý, các đội viên khác thay nhau tìm kiếm xung quanh, không chừng sẽ phát hiện được điều gì khác.”

Sau đó ông tiến đến cạnh Mã Đăng Bồi và Lý Vệ Bình dặn dò bọn họ rằng đã xác định thêm một nạn nhân nữa, trước mắt việc quan trọng nhất

vẫn là động viên gia đình nạn nhân và đảm bảo công tác giữ bí mật. Số lượng thành viên của Tổ chuyên án lần này rất lớn, không loại trừ trường hợp lắm người nhiều miệng để lộ tin ra ngoài. Người của Công an Thành phố và Văn phòng Tỉnh điều tới thì không sao, chủ yếu là đề cao cảnh giác với cảnh sát sở tại của huyện Bạch Tượng, nhất định phải kín tiếng mới được.

Xử lý xong các phần công việc quan trọng, Cao Đống vội lên xe trở về trụ sở Công an Huyện. Bây giờ công việc rà soát băng ghi hình của Trương Nhất Ngang là điểm mấu chốt nhất.

8 giờ tối, Cao Đồng về đến trụ sở Cảnh sát Huyện, ăn qua loa hộp thức ăn nhanh rồi đến gặp Trương Nhất Ngang hỏi kết quả.

Từ ngoài cửa nhìn vào bên trong, mấy chục nhân viên cảnh sát vẫn bận rộn làm công việc của mình, ông vẫy tay gọi Trương Nhất Ngang ra ngoài, thấy anh ta cúi đầu liên hiệu vẫn chưa có kết quả, lòng bỗng cảm thấy không hài lòng, hơi bực bội hỏi: “Vẫn chưa tìm thấy hả?”

“Vâng...” Trương Nhất Ngang tỏ vẻ không chắc chắn.

Cao Đồng lạnh lùng hỏi: “Hai thiết bị giám sát, cứ cho là từ trưa ngày 9 tháng 1 đến 12 giờ đêm ngày 10 tháng 1 đi, cộng lại cũng chỉ có 70 tiếng băng ghi hình, tôi cũng đã bố trí mấy chục người cho cậu rồi mà từ sáng đến giờ vẫn chưa tìm được! Con mẹ nó, có là xem phim thì các cậu cũng xem đi xem lại đến muốn nôn luôn rồi mới phải chứ?”

Trương Nhất Ngang không dám nhìn thẳng, cúi đầu lí nhí giải thích: “Không... không phải, mỗi đoạn băng ít nhất có bốn người kiểm tra, nhưng... nhưng không biết làm sao mà vẫn không thấy được chiếc xe đó đi ra.”

“Không thể nào!” Cao Đồng bác bỏ không một chút do dự: “Thiết bị giám sát không tìm thấy chiếc Buick đi ra, chẳng lẽ nó tự mọc cánh để bay trở lại huyện Bạch tượng ư!”

“Nhưng mà... nhưng mà...” Trương Nhất Ngang đang chuẩn bị giải thích, nhưng lại nghĩ, trước mặt lãnh đạo thà thừa nhận mình xao nhãng nhiệm vụ còn tốt hơn là đứng tranh cãi, đành nói: “Tôi đã phân nhân viên thành sáu tổ nhỏ để rà soát từ đầu đến cuối thêm một lần nữa rồi.”

Cao Đồng tập trung suy nghĩ, lặng lẽ đi tới đi lui rồi quay qua nói: “Tôi cảm thấy có chút bất ổn.”

“Bất ổn gì cơ?” Trương Nhất Ngang không hiểu.

Cao Đồng lấy ra hai điều thuốc, đưa cho Trương Nhất Ngang một điều, điều còn lại tự mình châm lửa, rít một hơi rồi nói: “Trước đây công việc kiểm tra thiết bị giám sát trên phạm vi rộng đã từng làm rất nhiều lần rồi nên kinh nghiệm về việc này chắc chắn không thiếu. Có vẻ từ trước đến nay chưa hề xảy ra tình huống như vậy. Điều kiện ánh sáng của một số vụ án lúc trước rất tệ nhưng cuối cùng vẫn tìm và bắt được kẻ tình nghi. Lần này điều kiện ánh sáng rất tốt, mỗi giai đoạn kiểm tra lại được giao cho bốn người cùng phụ trách thì không thể nào có sai sót được.”

Trương Nhất Ngang cũng gật đầu: “Lần này tôi cũng thấy kỳ lạ, đáng lý đã sớm tra ra được rồi chứ.”

Cao Đồng châm điều thuốc khác, nhỏ giọng nói: “Từ khi làm cảnh sát cho đến nay, vụ bắt cóc cả người và xe như thế này tôi chưa hề gặp phải. Phải rồi, buổi chiều đã kiểm tra giấy thông hành trên đường cao tốc của chiếc Buick rồi, giấy thông hành cho thấy chiếc xe chưa hề ra khỏi đường cao tốc. Bây giờ kiểm tra thiết bị giám sát cũng không thấy chiếc Buick đi ra, liệu có khả năng chiếc Buick đã được đưa lên một chiếc xe tải và vận chuyển trực tiếp ra khỏi đó? Như vậy việc giấy thông hành hiển thị vẫn chưa rời khỏi đường cao tốc có thể lý giải được.”

Trương Nhất Ngang phủ định suy đoán này: “Trong trạm nghỉ, xe khách và xe tải được tách riêng, quan sát thiết bị giám sát thì thấy chiếc Buick đã chạy vào khu vực dành cho xe khách rồi, giữa hai làn đường còn có vành đai xanh và dải phân cách bằng rào sắt, hơn nữa bảo vệ luôn túc trực để hướng dẫn các phương tiện, họ sẽ không cho phép xe khách chạy vào khu vực của xe tải đâu.”

“Hãy khoan kết luận như vậy đã, bảo vệ cũng là người, cũng dễ có sơ suất. Nếu đưa chiếc Buick của Phòng Công thương lên xe tải, thì loại xe loại nhỏ và vừa tất nhiên là không chứa được. Cậu kiểm tra lại xem liệu có chiếc

xe tải cỡ lớn hoặc xe Container nào chạy vào trong khu vực dành cho xe khách gần chiếc Buick hay không.”

Trương Nhất Ngang gật đầu: “Vâng, tôi sẽ tiến hành lại từ đầu.”

“Ừm.” Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Cậu có chắc là trong trạm nghỉ không có lối ra khác có thể thông trực tiếp đến đường cao tốc không?”

“Chúng tôi đã hỏi người phụ trách ở đó sơ đồ kết cấu trạm nghỉ rồi, theo sự giới thiệu của họ, đây là khu vực hoàn toàn khép kín.”

Cao Đồng suy tư, nói: “Được rồi, tạm thời như vậy đã. Làm phiền các cậu thêm chút nữa, sáng ngày mai phải có kết quả đây.”

Trương Nhất Ngang đáp lời rồi hỏi: “Sếp, tử thi vừa phát hiện có manh mối gì không?”

Cao Đồng lắc đầu: “Ông Trần vẫn đang kiểm tra tình hình cụ thể. Tuy nhiên vụ án này càng ngày càng có gì đó bất ổn thì phải.”

“Sao vậy?”

“Nạn nhân mới phát hiện ra là người phụ nữ duy nhất của Phòng Công thương tên Châu Mộng Vũ. Nơi bị giết chỉ cách chiếc xe chưa đến 2 kilômét, thời gian tử vong theo phán đoán sơ bộ là vào tối ngày 10 tháng 1. Theo lý mà nói, nếu hung thủ muốn giết cô ta thì có thể giết luôn cùng với những người trên xe, nạn nhân bị tách khỏi chiếc xe đó, thông thường là vì muốn cường hiếp, nhưng ông Trần nói, lúc còn sống nạn nhân không hề bị xâm hại. Do đó, bên trong có chút mâu thuẫn. Tuy nhiên, điều này chỉ là phụ, điều quan trọng vẫn là ở khâu của các cậu. Chỉ cần có kết quả rà soát băng ghi hình, hung thủ sẽ lập tức lộ diện thôi.”

Cao Đồng vừa về lại văn phòng, Lý Vệ Bình đã chạy đến tìm, hốt ha hốt hải.

“Chuyện gì vậy?” Cao Đồng hỏi một cách uể oải.

Lý Vệ Bình chau mày nói: “Nhóm người nhà của Phòng Công thương đang kéo nhau đến đây, đồng chí Mã đã kêu họ vào phòng họp để trấn an rồi, cũng thông báo các lãnh đạo chủ chốt của huyện nhanh chóng đến, lát nữa sẽ làm công tác tư tưởng cho người nhà, nhưng nhóm người đó bảo muốn gặp sếp.”

“Gặp tôi ư?” Cao Đồng lạnh lùng hỏi: “Gặp tôi làm gì? Không gặp!”

Lý Vệ Bình khó xử: “Bọn họ rất hung dữ.”

Cao Đồng không hài lòng: “Đã nói các anh tạm thời báo với họ rằng đây là một vụ tai nạn thôi. Cụ thể an ủi thế nào, huyện các anh hãy bàn bạc với nhau đi.”

Lý Vệ Bình lộ vẻ đau khổ: “Vốn đã thông báo là bị tai nạn, tuy bọn họ không tin nhưng chúng tôi bảo còn đang điều tra đã, sẽ nhanh có kết quả thôi. Bọn họ đành chờ đợi. Hôm nay việc đào được xác của Châu Mộng Vũ đến tai họ nên họ lại càng không tin đây là một vụ tai nạn. Đám người đó còn nghe ngóng được Văn phòng Tỉnh phái sếp đến đây để giám sát chỉ đạo, họ biết sếp là Tổng chỉ huy đội Điều tra hình sự trên tỉnh, nên cách nói tai nạn giao thông không thể lừa được nữa. Bọn họ đều biết đây là vụ giết người rất nghiêm trọng nên đã kéo đến trụ sở Công an Huyện hỏi cho ra lẽ.”

“Ra lẽ cái gì? Người có phải là do tôi giết đâu chứ, cũng không phải là chúng ta đã biết hung thủ là ai mà cố tình không bắt hãn, ra lẽ cái con khi!” Lãnh đạo nào cũng đều ghét nhất là cái việc hỏi cho ra lẽ đó, tất nhiên Cao

Đồng cũng không ngoại lệ, lạnh lùng hỏi: “Tôi đã bảo là vụ án cần được bảo mật để im cho tôi điều tra, ai đã tiết lộ cho người nhà họ vậy?”

Lý Vệ Bình nói: “Đều là người trong thị trấn, chúng tôi có giữ kín chuyện này thế nào thì sớm muộn cũng bị họ phát hiện mà thôi. Hơn nữa, việc chiếc xe bị tai nạn trên con tỉnh lộ bỏ hoang lại càng khó làm bọn họ tin tưởng.”

Cao Đồng chau mày bất lực, nói: “Anh bàn bạc với đồng chí Mã thử, tìm gặp lãnh đạo của huyện các anh nói rõ, vụ án này ảnh hưởng rất xấu, bất luận làm cách gì, tuyệt đối không để cho người nhà làm loạn. Công việc trấn an lòng dân của huyện các anh, tôi không tiện tham gia vào, cũng không có quyền quyết định thay. Có vấn đề gì hãy trực tiếp xin chỉ thị của chính quyền Thành phố hoặc chính quyền Tỉnh. Được rồi, cứ như vậy đã, về nguyên tắc là phải dẹp yên tình hình, bồi thường là một chuyện, nhưng nhất quyết không được tỏ ra mềm yếu. Còn việc cụ thể phải đối phó thế nào chắc các anh có kinh nghiệm hơn tôi. Thôi được rồi, cứ như vậy đi.”

“Nhưng...” Lý Vệ Bình nhìn thái độ qua loa lấy lệ của Cao Đồng, biết rõ đối phương không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng Cao Đồng yêu cầu phải dẹp yên sự việc, thực tế cũng không phải chỉ là yêu cầu riêng của Cao Đồng mà là của tất cả các lãnh đạo cấp trên. Còn việc phải dẹp yên như thế nào thì các lãnh đạo đều không có hứng thú tham gia vào, chỉ có chính quyền huyện của bọn họ phải tự nghĩ cách mà thôi. Ngẫm nghĩ một hồi, Lý Vệ Bình đành nói: “Được rồi, tôi sẽ gặp đồng chí Mã và lãnh đạo huyện để bàn bạc. Đúng rồi, vừa rồi người nhà họ Vương gọi điện đến bảo họ muốn sắp gọi lại cho họ.”

“Nhà ông Vương à? Ông Vương nào cơ?”

“Người gọi điện giới thiệu anh ta là thư ký của Văn phòng ủy ban Thành phố Đại Tân, nói lãnh đạo của anh ta muốn nắm tình hình vụ án.”

Cao Đồng mệt mỏi gật đầu: “Cuộc gọi của Vương Chấn Quốc, chú của Vương Hồng Dân à, ừm, được rồi, anh đưa số cho tôi, lát nữa tôi sẽ gọi lại.”

Cao Đồng vô cùng bất đắc dĩ, ai bảo Vương Hồng Dân có người chú là Thị trưởng Thành phố trực thuộc trung ương chứ. Cao Đồng đã leo lên chức

này rồi, tuy người bình thường nhìn ông rất vẻ vang nhưng trong lòng ông rất rõ càng làm lên cao thì càng không thể đắc tội với ai được. Tuy thành phố Đại Tân và tỉnh của ông không có quan hệ gì nhưng thành phố Đại Tân là thành phố trực thuộc trung ương, và Vương Chấn Quốc là ủy viên Bộ Chính trị, búng tay một phát cũng khiến người bình thường bay xa một nghìn tám trăm dặm, vai vế như thế Cao Đống nào dám so sánh. Thuộc hạ của ông ta bảo Cao Đống gọi điện lại, Cao Đống dám không gọi lại sao.

Nhưng phải nói tình hình vụ án như thế nào đây? Nói là quân của ông vẫn chưa điều tra ra manh mối cụ thể ư?

Nếu người khác có hỏi thì Cao Đống có thể trả lời vụ án đang được bí mật điều tra, nhưng đối với Vương Chấn Quốc không thể nói như vậy được.

Việc này quá ư phiền phức, cực kỳ phiền phức, phiền phức hơn nhiều so với việc điều tra vụ án

Cao Đống rơi vào bế tắc.

Đêm đã khuya, Cao Đống vẫn còn ở phòng làm việc. Trước đó một tiếng đồng hồ, ông đã gọi điện cho thư ký của Vương Chấn Quốc để tóm tắt sơ qua về tình hình vụ án và nói rằng hiện tại vẫn chưa xác định được danh tính của tất cả các nạn nhân, công tác điều tra chỉ mới bắt đầu một ngày, vẫn đang trong quá trình thu thập manh mối. Từ Bộ Công an đến Văn phòng Tỉnh đều rất coi trọng vụ án này, đã phái rất nhiều cán bộ điều tra cốt cán, thành lập Tổ chuyên án gồm mấy trăm người, bọn họ nhất định sẽ dốc hết sức để điều tra rạch ròi.

Đầu dây bên kia bày tỏ Thị trưởng Vương Chấn Quốc sau khi biết được chuyện này đã vô cùng kinh ngạc và tức giận. Vương Hồng Dân là cháu ruột của Vương Chấn Quốc. Vương Hồng Dân lúc nhỏ đã mồ côi cha, Thị trưởng Vương luôn xem anh ta như con ruột của mình, hơn nữa nghe nói trong buổi liên hoan của Phòng Công thương được tổ chức năm ngoái, Vương Hồng Dân cũng suýt chút bị đầu độc, vụ án đó vẫn chưa phá được, nghi là hung thủ lần trước ra tay thất bại nên lần này lại mạo hiểm một lần nữa, hy vọng các đồng chí công an có thể nhanh chóng điều tra chân tướng rõ ràng để trả lại sự công bằng cho người thân nạn nhân.

Cao Đống hứa hẹn liên tục rồi gác máy, trong đầu điểm lại toàn bộ quá trình của vụ án.

Sau cuộc gọi từ sáng hôm qua, đến nay hung thủ vẫn chưa liên lạc lại cho phía cảnh sát, có lẽ sau này gã sẽ không liên lạc lại nữa.

Manh mối quan trọng nhất để phá án là phải làm rõ rốt cuộc chiếc xe đã xảy ra chuyện gì trong trạm nghỉ và ai đã gây ra việc đó. Trên đường cao tốc có rất nhiều thiết bị giám sát, hơn nữa đều có độ nét cao, chỉ cần bị ghi lại

thì hung thủ sẽ không thể trốn thoát được. Nhưng cái anh chàng Trương Nhất Ngang đó cứ bảo chỉ nhìn thấy hình ảnh chiếc xe tiến vào trạm nghỉ mà không thấy chiếc xe đó đi ra.

Trạm nghỉ là khu vực khép kín, vào ra đều bị các thiết bị giám sát theo dõi chặt chẽ, có phải là máy bay trực thăng đâu mà có thể mất tích không dấu vết như vậy được chứ?

Ông không thể nghĩ ra. Ông nhớ lúc này khi gọi điện cho thư ký của Vương Chân Quốc, đầu dây bên kia nhắc đến lần trước có người muốn giết Vương Hồng Dân, đương nhiên chính là vụ án người chết là Đội trưởng đội Quản lý thị trường của Phòng Công thương - Uông Hải Toàn mà Lý Vệ Bình đã kể.

Thời gian xảy ra hai vụ án cách nhau chỉ mấy tháng, không lâu cho lắm. Nghe Lý Vệ Bình nói sơ qua vụ án lần đó, xem ra hung thủ vốn định giết Vương Hồng Dân nhưng kết quả Vương Hồng Dân lại đưa ly nước cho Uông Hải Toàn, khiến thanh niên kia trở thành người chết thay.

Vụ án lần đó vẫn chưa phá được, liệu có phải do lần đầu hạ độc Vương Hồng Dân không thành nên mấy tháng sau hung thủ lại lên kế hoạch cho vụ án này chăng?

Nhưng việc ban đầu chỉ muốn giết một mình Vương Hồng Dân, sau cùng lại giết toàn bộ người của Phòng Công thương, như vậy có thái quá chăng.

Cao Đồng châm thuốc, lặng lẽ ngồi trên ghế. Đối với vụ án lần này, ông vẫn thấy tương đối lạc quan, quá trình gây án của hung thủ quá quy mô, phía cảnh sát có thể điều tra theo nhiều hướng, bất kỳ hướng nào có tiến triển đều có thể nhanh chóng xác định được hung thủ. Mong là sẽ không dây dưa như vụ án lần trước ở huyện Bạch Tượng

Bốn năm về trước, Cao Đồng vẫn còn là Giám đốc Công an Thành phố, phụ trách xử lý một vụ án giết người hàng loạt tương đối nghiêm trọng ở huyện Bạch Tượng. Tuy cuối cùng cũng phá án thành công nhưng đối với tất cả các cảnh sát tham gia điều tra mà nói, sự trải nghiệm đó phải gọi là khắc cốt ghi tâm, con đường công danh sự nghiệp của tất cả mọi người suýt nữa

đã bị hủy hoại bởi vụ án đó, may thay cuối cùng ‘vị thần may mắn’ cũng đã đến.

Nghĩ đến đây, Cao Đống liền nhớ ngay đến một người bạn học cũ ở huyện Bạch Tượng, cái tên đó tuy đáng ghét thật, nhưng trong lòng Cao Đống vẫn rất khâm phục anh ta. Bây giờ anh ta đang ở Mỹ, chắc sống rất sung sướng. Đáng tiếc hắn ta không phải là cảnh sát, nếu anh ta là trợ thủ của mình thì vụ án có lớn như thế nào đi nữa, Cao Đống đều dám nhận.

Lúc này, Mã Đảng Bồi và Lý Vệ Bình đẩy cửa bước vào, vẻ mặt hai người lộ rõ sự mệt mỏi.

Cao Đống nhìn hai người họ, gật đầu, lấy thuốc lá ra đưa cho họ rồi hỏi: “Thế nào rồi, xử lý xong chưa?”

Lý Vệ Bình thở ra: “Tạm thời đã ổn định rồi, hôm nay tất cả các thư ký, Trưởng huyện, một vị ủy ban thường vụ, bên Viện kiểm sát cùng lãnh đạo của tòa án và cả toàn bộ lãnh đạo của Sở Công thương Huyện đều có mặt cùng làm công tác tư tưởng cho các gia đình này.”

“Kết quả thế nào?”

“Chúng tôi nói đi nói lại với họ nhiều lần rằng hiện tại vụ án vẫn đang trong giai đoạn điều tra, tình hình cụ thể không thể tiết lộ được. Bọn họ cứ nhất định yêu cầu chúng tôi xác nhận rốt cuộc đây là tai nạn hay án mạng.”

Cao Đống khó chịu nhướn mày hỏi: “Các anh trả lời thế nào?”

Lý Vệ Bình đáp: “Chúng tôi nói vẫn phải tiếp tục điều tra mới có kết luận chính xác. Nhưng bọn họ vẫn không chấp nhận, bảo chúng ta đang trả lời đối phó với bọn họ, kết quả là tranh cãi rất lâu, không có cách nào khác, tôi đành bảo bọn họ rằng đây là vụ án giết người, vẫn đang điều tra.”

Cao Đống lập tức đứng bật dậy, tức giận quát: “Sao anh có thể nói với họ là đây là vụ giết người chứ! Nếu tin này lan ra cộng đồng, rồi lại truyền đến các phương tiện thông tin thì làm thế nào hả?”

Lý Vệ Bình sợ đến nỗi thối lui mấy bước, không dám nói một lời.

Mã Đảng Bồi thấy vậy, liền nói đỡ cho Lý Vệ Bình: “Đồng chí Cao, việc này cũng không thể trách Vệ Bình được, tình hình lúc này nếu chúng tôi không nói rõ ra thì bọn họ nhất định sẽ ở lì lại đây, hơn nữa họ còn yêu

cầu được nhìn xác của các nạn nhân. Nếu họ nhìn thấy, chỉ cần có kinh nghiệm một chút là biết ngay Châu Mộng Vũ bị người ta giết, đến lúc đó có nói bị tai nạn họ cũng sẽ không tin, lại càng loạn hơn nữa.”

Cao Đồng nghiêng rặng, ngồi lại xuống ghế, kiên nhẫn suy nghĩ. Mã Đảng Bồi nói đúng, việc này tuy có thể che giấu được phương tiện truyền thông nhưng không thể giấu giếm gia đình các nạn nhân. Huống hồ lần này không chỉ bị chết một người, nếu chỉ bị chết một người thì ắt sẽ có cách ổn định được tâm trạng người nhà nạn nhân và làm tốt công tác bảo mật. Nhưng bây giờ chết cả đám người, các thân nhân bắt tay cùng nhau, làm sao mà dẹp yên được? Và lại trong đám người nhà đó chắc chắn không thiếu người là nhân viên công chức, không thể mạnh tay với họ được.

Cao Đồng bất lực hỏi: “Các anh có để cho họ nhìn thi thể không?”

Mã Đảng Bồi lắc đầu nói: “Không chúng tôi bảo rằng dựa vào tử thi có thể điều tra ra được thông tin của người bị hại, để sớm phá được án, đưa ra chân tướng cho người thân các nạn nhân, nên tạm thời công an sẽ phụ trách xử lý, đợi công an xử lý xong sẽ hỏa táng các thi thể rồi mới chuyển lại cho người nhà. Chủ yếu vẫn do lo lắng đến việc nếu người nhà nhìn thấy các nạn nhân chết thảm như vậy thì càng dễ mất kiểm soát.”

Cao Đồng gật đầu, tuyệt đối không thể để người nhà nhìn thấy thi thể được, thử nghĩ xem, bất kỳ người nào khi nhìn thấy người thân của mình bị đốt cháy thành như vậy, nhất định cũng không thể để yên. Sau đó ông hỏi tiếp: “Đúng rồi, người thân vẫn chưa thấy xác nạn nhân, vậy họ có phối hợp với các pháp y trong việc giám định ADN không?”

Lý Vệ Bình nói: “Sáng nay cảnh sát hình sự huyện đã dẫn Tổ pháp y đến gặp tất cả người thân nạn nhân lấy mẫu ADN để so sánh rồi.”

Cao Đồng ừ một tiếng, bảo: “Vậy sau đó các gia đình có yêu cầu gì không?”

Lý Vệ Bình trả lời: “Hai yêu cầu, một là sớm phá án, bắt cho được hung thủ, hai là chính quyền phải bồi thường.”

“Phá án là đương nhiên rồi, không cần bọn họ nói thì chúng ta vẫn phải làm. Còn việc bồi thường dù sao cũng là việc của chính quyền huyện các

anh, một bên nói thách trên trời, một bên thì trả giá sát đất, cứ chịu khó kéo dài, ắt sẽ giải quyết được.”

“Bọn họ còn hỏi bao lâu nữa chúng ta mới phá được án.”

Cao Đồng lạnh lùng đáp: “Ai mà biết bao lâu nữa mới phá được án chứ, chúng ta đương nhiên cũng muốn càng nhanh càng tốt rồi.”

Lý Vệ Bình nói: “Chúng tôi đã thương lượng với người nhà nạn nhân nhiều lần rồi, thái độ của bọn họ rất kiên quyết, nên chúng tôi đành nói trước Tết sẽ có câu trả lời rõ ràng cho bọn họ.”

Cao Đồng chau mày không hài lòng: “Trước Tết ư? Bây giờ chẳng có manh mối gì cả, làm sao có thể đưa ra thời hạn với bọn họ như thế được? Nếu ngày mai có manh mối thì ngày mai có thể phá được án luôn, nhưng nếu không có thì sao đây? Đương nhiên là phải tiếp tục điều tra, cho dù điều tra được thì cũng cần thời gian bắt giữ hung thủ nữa chứ. Từ đây cho đến Tết chỉ còn hơn nửa tháng, anh dựa vào gì mà dám bảo đảm sẽ bắt được hung thủ trong vòng hơn nửa tháng đó hả?”

Lý Vệ Bình đành bảo: “Nói đại như vậy để bọn họ tạm thời bình tĩnh lại, phối hợp với phía cảnh sát làm việc thôi. Còn về vấn đề bồi thường sau này, lãnh đạo huyện đã hứa, sau khi vụ án được làm rõ hai bên sẽ ngồi xuống thương lượng với nhau. Nhưng trước mắt, người nhà nạn nhân cần phối hợp với cảnh sát và giữ bí mật với bên ngoài, nếu gây ra bất kỳ ảnh hưởng không tốt nào cho cộng đồng thì việc đền bù sau này xem như miễn. Đồng thời, đặc biệt dặn dò một bộ phận công nhân viên chức trong số người nhà nạn nhân rằng họ nên làm tốt công tác khuyến giải, không nên gây khó khăn cho chính quyền.”

Cao Đồng gật đầu nói: “Bọn họ đồng ý chứ?”

Lý Vệ Bình trả lời: “Vâng, tạm thời sẽ phối hợp làm việc với chính quyền.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ, hỏi: “Hôm nay có mấy gia đình nạn nhân đến vậy?”

Mã Đảng Bồi trả lời: “Gia đình bảy người kể cả của tài xế đều đến đủ.”

“Gia đình của Vương Hồng Dân là ai đến?”

“Vợ anh ta, nhà anh ta chỉ có vợ đến. Từ đầu đến cuối, vợ anh ta không nói gì nhiều, tỏ ra đồng ý phối hợp làm việc với chính quyền. Tôi nghĩ sau khi xảy ra chuyện, nhà họ Vương cũng chẳng lo về việc bồi thường sau này, mà các lãnh đạo huyện thì không ai dám đắc tội với nhà họ Vương cả.”

Cao Đồng thở ra, nói: “Được rồi, hôm nay xảy ra nhiều việc quá, các anh chắc đã mệt rồi, chúng ta nên về nghỉ ngơi, ngày mai lại tiếp tục điều tra manh mối.”

Lý Vệ Bình nói: “Sếp, việc rà soát bằng ghi hình vẫn chưa có kết quả à? Một khi có kết quả thì toàn bộ quá trình gây án sẽ dừng lại được thôi.”

Cao Đồng mím môi, bất đắc dĩ: “Có lẽ phần việc bên bọn họ xảy ra chút vấn đề.”

Lý Vệ Bình thắc mắc: “Gì cơ?”

Cao Đồng nói: “Bọn họ vẫn không tài nào tìm ra chiếc Buick rời khỏi trạm nghỉ lúc nào.”

Lý Vệ Bình nghiêm nghị: “Sao lại thế được?”

Mã Đảng Bồi, người ít tiếp xúc với công việc điều tra hình sự hơn, nói đỡ: “Cũng không nên vội, phương tiện qua lại trong trạm nghỉ rất nhiều, chúng ta mới chỉ bắt đầu rà soát có một ngày thôi nên việc tìm không thấy cũng là chuyện thường tình mà.”

Cao Đồng không nói gì, cười miễn cưỡng: “Có lẽ vậy, chờ kết quả ngày mai xem sao.”

Gần trưa hôm sau, Trương Nhất Ngang chạy vào phòng làm việc của Cao Đồng, vẻ mặt đầy khó hiểu, do dự mãi mới dám nói: “Sếp, đã kiểm tra tới kiểm tra lui các thiết bị giám sát rồi mà vẫn không có kết quả.”

Cao Đồng từ từ đứng dậy, dường như không thể chấp nhận được kết quả này, nhú mày thật chặt, hai mắt nhìn chăm chăm về khoảng không phía trước, một lúc lâu sau mới hỏi: “Đã kiểm tra xem chiếc xe đó có được đưa vào trong xe tải nào không?”

Trương Nhất Ngang lắc đầu: “Chúng tôi cũng nghĩ đến khả năng này, vì thế đã kiểm tra luôn thông tin về xe tải trên băng ghi hình rồi, ngoài một số xe cỡ nhỏ chạy vào khu vực dành cho xe khách ra thì không có chiếc xe tải cỡ lớn nào đi vào hướng đó cả, xe tải cỡ nhỏ còn nhỏ hơn chiếc Buick thì làm sao chứa được. Tôi cũng nghi ngờ khả năng có chiếc xe tải cỡ lớn đã chạy vào khu vực dành cho xe khách từ trước, nhưng dò tới dò lui vẫn không thấy có chiếc xe tải cỡ lớn nào chạy ra khỏi khu dành cho xe khách cả. Việc này quả thật rất kỳ lạ.”

Cao Đồng suy nghĩ một lúc, cẩn thận hỏi thêm lần nữa: “Cậu có dám chắc 100% là trong băng ghi hình không nhìn thấy chiếc Buick chạy trở ra không?”

“Vâng... đã cho rất nhiều người kiểm tra, tổng cộng không dưới mười lần rồi mà vẫn không không thấy chiếc xe đó.”

Cao Đồng giãn dữ, suy nghĩ một lúc lâu rồi quay người vớ lấy điện thoại gọi cho pháp y Trần, bảo ông ấy đến ngay lập tức.

Mấy phút sau, pháp y Trần đến văn phòng, Cao Đồng lập tức hỏi: “Tổ pháp y điều tra đến đâu rồi?”

Pháp y Trần nhìn vào tập giấy in đang cầm trên tay: “Sáng nay đã có kết quả đối chiếu danh tính nạn nhân, năm người trên xe lần lượt là Trưởng phòng Vương Hồng Dân, Phó phòng Diêu Giang, và ba nhân viên là Từ Đào, Châu Quốc Mạo và Phương Kiếm. Ngoài ra, nhân viên nữ được phát hiện hôm qua là Châu Mộng Vũ.”

Cao Đồng lấy tập giấy in đó, lật vội ra xem một lượt. Trang đầu tiên viết: Vương Hồng Dân, nhóm máu O, độ khớp ADN 99%; Trang thứ 2: Diêu Giang... lần lượt là kết quả của từng người một, độ khớp ADN đều khoảng 99%. Xem ra rất chính xác.

Ông nhìn vào danh sách đó một lần nữa, sầm mặt hỏi: “Người còn lại chưa phát hiện ra là tài xế Lâm... Lâm gì nhỉ?”

Pháp y Trần đáp: “Lâm Tiểu Phong.”

Cao Đồng gật đầu: “Có tìm ra được gì trên người của Châu Mộng Vũ không?”

“Nguyên nhân dẫn đến tử vong của nạn nhân cũng là do bị bẻ gãy cổ, ra tay rất dứt khoát tàn nhẫn. Ngoài ra chỉ có chấn thương ở phần tay và ngực, do một hòn đá được phát hiện ở hiện trường đập vào, bị gãy xương ở nhiều nơi như ngón tay, cánh tay, xương sườn, gần như là bị đập hết cả xương. Không phát hiện thấy dấu hiệu bị cưỡng hiếp. Chiếc túi xách nằm bên cạnh tử thi, bên trong có ví tiền, mỹ phẩm và các vật dụng khác. Từ các chi tiết cụ thể có thể thấy bên trong túi xách có dấu hiệu của sự xáo trộn, tiền trong ví vẫn còn, chỉ có điện thoại là không tìm thấy đâu cả, trong ngoài túi đều không phát hiện dấu vân tay của ai khác ngoài nạn nhân.

“Túi xách bị xáo trộn ư?” Cao Đồng suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Năm người trên xe, ngoài điện thoại của Vương Hồng Dân được dùng để gọi điện ra, các điện thoại khác vẫn còn chứ?”

“Đều còn, tuy đã bị thiêu hủy hết nhưng vẫn có thể nhận ra được, tất cả điện thoại đều nằm ở túi quần hoặc trong cặp da của từng người.”

Cao Đồng gật đầu: “Tiền bạc trên xe đều còn nguyên, tiền của Châu Mộng Vũ cũng không bị mất, nhưng túi xách của Châu Mộng Vũ thì bị lục lọi, điện thoại bị mất, không lẽ bên trong điện thoại có thông tin gì sao?”

Lập tức ông quay qua Trương Nhất Ngang: “Hãy điều tra nhật ký điện thoại gần đây của Châu Mộng Vũ, ngoài ra, cũng điều tra luôn nhật ký cuộc gọi của sáu người kia.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Cao Đồng đưa tay ra chặn lại, nói: “Việc này cậu hãy giao cho người khác làm cũng được, bây giờ có một việc quan trọng hơn cần cậu đi một chuyến.”

“Gì cơ ạ?”

“Cậu hãy dẫn theo mấy người, đích thân đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, mang theo máy quay phim, đi một vòng quanh trạm nghỉ, rồi ghi hình chi tiết toàn cảnh của khu đó. Ngoài ra, cậu hãy gặp người phụ trách trạm nghỉ, bảo anh ta hỏi lại nhân viên làm việc vào ngày 9 và ngày 10 tháng 1, kể cả bảo vệ, xem thử có phát sinh tình huống khả nghi nào không, đặc biệt là có chiếc xe và người đi bộ nào kỳ lạ không. Thứ nữa là hỏi có ai thấy một chiếc Buick màu xám bạc dừng lại trong trạm nghỉ vào hôm đó không. Cuối cùng, hỏi nhân viên trực ca tối hôm đó có để ý xe nào đỗ trong trạm nghỉ vào tối đó, đặc biệt là có chiếc xe hiệu Buick nào qua đêm ở đó hay không.”

Trương Nhất Ngang đáp ngay: “Vâng, tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Cao Đồng dặn dò lần nữa: “Hãy nhớ hai việc này, một là điều tra nhật ký điện thoại của bảy người ở Phòng Công thương, hai là đến trạm nghỉ, nhanh đi đi.”

Trương Nhất Ngang dẫn theo ba viên cảnh sát, chạy xe với tốc độ nhanh nhất đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng.

Hôm nay tuy không phải là ngày cuối tuần nhưng lưu lượng xe trong trạm nghỉ rất lớn. Thành phố Thiệu Hưng nằm gần Hàng Châu, lại là thành phố công nghiệp nhẹ quan trọng, lượng xe cộ qua lại luôn rất đông đúc. Lại thêm việc trên đoạn đường cao tốc Hàng Dũng này chỉ có hai trạm nghỉ, mà trạm nghỉ Dư Diêu năm ngoái bắt đầu nâng cấp toàn bộ, đến nay vẫn đang đóng cửa, nên xe cộ qua lại chỉ có thể chọn trạm nghỉ thành phố Thiệu Hưng để dừng bánh.

Theo lời dặn dò của Cao Đống, Trương Nhất Ngang dẫn theo người đi một vòng quanh trạm nghỉ, dùng máy ghi hình quay lại toàn bộ các góc ngách, kết quả càng làm cho bọn họ thất vọng hơn. Sau khi nghiên cứu thực địa một cách cẩn thận như vậy lại càng chứng tỏ trạm nghỉ thành phố Thiệu Hưng là khu vực khép kín hoàn toàn, chỉ có tường bao quanh bên ngoài, ngay cả cửa sau cũng không có.

Ở giữa khu vực dành cho xe khách và xe tải có vành đai xanh và dải hàng rào phân cách bằng sắt được dựng tạm, xe cộ không vượt qua được. Các thiết bị giám sát lối vào và lối ra ghi lại hình ảnh mỗi một chiếc xe đi qua rõ mồn một, hoàn toàn không để sót góc ngách nào.

Thiết kế quy hoạch xây dựng đoạn đường cao tốc này phải đáp ứng được các yêu cầu khắt khe ở nhiều cấp độ, nhiều phương diện. Máy ghi hình là công cụ quan trọng để tìm kiếm phương tiện bất hợp pháp nên tất nhiên trạm nghỉ cũng phải được xây dựng phù hợp với yêu cầu này.

Vấn đề bây giờ càng phơi bày rõ ràng hơn, trạm nghỉ là khu vực hoàn toàn khép kín, thiết bị giám sát trước sau ghi hình toàn bộ phương tiện ra vào, làm sao có chuyện chiếc Buick màu xám bạc rõ ràng đã đi vào trạm nghỉ mà không thấy nó đi ra được chứ?

Trương Nhất Ngang nghĩ đến một khả năng khác, không lẽ chiếc Buick xảy ra chuyện đó hoàn toàn không phải là chiếc xe của Phòng Công thương? Được hoán đổi ư?

Việc này cũng có khả năng, sau khi chiếc Buick của Phòng Công thương đi vào trạm nghỉ, thì có một chiếc Buick khác cũng đi vào, hung thủ đã khống chế những người trên xe rồi chuyển họ sang chiếc Buick kia, lái ra khỏi trạm nghỉ. Chiếc xe của Phòng Công thương thì đậu hẳn trong trạm nghỉ cho đến sau tối ngày 10 tháng 1. Bọn họ chỉ kiểm tra bằng đến tối ngày 10 tháng 1. Đây là lý do tại sao bọn họ đã kiểm tra nhiều lần mà vẫn không thấy chiếc xe đó đi ra.

Lúc vừa nghĩ ra, Trương Nhất Ngang rất tự tin với kết luận này, cho rằng đây chính là lý do tốt nhất có thể giải thích.

Tuy nhiên, anh ta suy nghĩ lại, nếu hung thủ làm như thế thì chiêu này gã chơi quả là lớn, không những đầu tư cao, tìm thêm một chiếc xe đa dụng hiệu Buick cùng dòng, mà khả năng bị phát hiện cũng rất lớn, giữa ban ngày ban mặt lại dám đưa toàn bộ người sang xe khác ngay trong trạm nghỉ. Đã vậy việc này cũng chẳng khiến cho việc phạm tội của gã an toàn hơn chút nào. Bởi làm thế có nghĩa là chiếc xe Buick của Phòng Công thương đã đậu trong trạm nghỉ ít nhất là hai đêm, tuy lưu lượng xe cộ qua trạm rất lớn nhưng những chiếc xe đậu qua đêm chủ yếu vẫn là xe tải, xe khách loại nhỏ qua đêm trong trạm nghỉ rất ít, dễ bị nhân viên quản lý phát hiện.

Được rồi, cho dù thế nào đi nữa, phải tìm nhân viên quản lý trạm nghỉ để tìm hiểu.

Nhóm bốn người của Trương Nhất Ngang đến khu văn phòng của trạm nghỉ tìm gặp Giám đốc điều hành, làm rõ thân phận Tổng chỉ huy đội Điều tra hình sự Tỉnh xong, giới thiệu sơ qua mục đích đến đây. Theo yêu cầu của

họ, Giám đốc liền cho gọi nhân viên bảo vệ và một số nhân viên quản lý đi làm trong hai ngày 9 và 10 tháng 1.

Trước hết, Trương Nhất Ngang hỏi người bảo vệ phụ trách khu vực dành cho xe khách: “Trưa ngày 9 tháng 1, anh có thấy một chiếc xe đa dụng màu xám bạc hiệu Buick nào không?” Đồng thời, anh ta còn lấy ra một tấm hình chụp đầy đủ rõ ràng thân xe và biển số xe.

Người bảo vệ cầm lấy tấm hình, xem kỹ một lúc rồi chau mày hỏi: “Ngày 9 à? Là ngày Chủ nhật tuần trước, cách đây mấy ngày rồi, ừm... Ngày nào cũng có rất nhiều xe, tôi không để ý đâu.”

“Một chút ấn tượng cũng không có ư?”

Người bảo vệ cố gắng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không có ấn tượng, chiếc xe này làm sao à?”

Tất nhiên Trương Nhất Ngang sẽ không giải thích nhiều với anh ta, quay qua hỏi nhân viên trực ban tối hôm đó: “Trong các xe đỗ lại vào tối ngày 9, có chiếc Buick này không?”

“Hình như... tôi cũng không để ý lắm...” Cái gã này cũng nói năng mơ hồ, chẳng đưa ra kết luận chính xác nào cả.

Trương Nhất Ngang chau mày hỏi: “Xe đỗ lại qua đêm chắc không nhiều phải không? Sao lại không để ý được?”

Người kia tỏ ra rất vô tội: “Chúng tôi trực ca cũng... không nhất thiết phải đi tới đi lui kiểm tra, vấn đề này... và lại việc cũng đã xảy ra cách đây mấy ngày rồi, nếu có gì bất thường, chúng tôi chắc sẽ chú ý, nhưng theo tôi nhớ thì chẳng có chuyện gì bất thường cả.”

“Thế anh đã từng thấy những người này chưa?” Trương Nhất Ngang lấy ra các bức ảnh chụp từng người trong số bảy người đó.

Mấy người bảo vệ và nhân viên quản lý đều quan sát cẩn thận, nhưng vẫn lắc đầu: “Không nhớ rõ.”

Trương Nhất Ngang vô vọng. Những gì mà mấy người này nói chẳng có giá trị tham khảo gì cả, có điều việc này cũng bình thường thôi. Trong quá trình điều tra, những thông tin có được phần lớn đều không có chút giá trị nào cả, đặc biệt là đối với việc hỏi thăm ‘các nhân chứng ẩn mình’ như

thế này. Nếu lúc đó không có gì bất thường, thì hầu hết mọi người chẳng ai nhớ quá nhiều các manh mối có giá trị được.

Việc này không giống như trong một số tiểu thuyết trinh thám nào đó, khi nhân viên điều tra lấy lời khai, nhân chứng đều có thể nhớ rõ mồn một, có thể kể được nhất cử nhất động của nạn nhân hoặc nghi phạm cách đó mấy ngày hay thậm chí là cả mấy tháng trời, và hoàn toàn có thể dựng lại tình hình lúc đó được. Giống như những người trong sách lúc nào cũng có thể linh cảm được sẽ xảy ra một vụ án mạng nào đó xung quanh mình nên đã ghi nhớ tất cả mọi sự việc lớn bé để phục vụ cho việc điều tra sau này, nói chính xác hơn là phục vụ cho tác giả của ‘tiểu thuyết trinh thám trá hình’.

Trí nhớ trong thực tế không được tốt như vậy, hầu hết mọi người đến sáng nay đã gặp người nào trên phố, họ ăn mặc, trang điểm như thế nào, làm động tác gì còn không có ấn tượng, chứ chưa nói đến người hoặc sự việc đã xảy ra cách đó mấy ngày rồi.

Cho dù là bảo vệ thì công việc của họ chỉ là bảo vệ, bọn họ hoàn toàn không thể linh cảm được xung quanh mình sẽ xảy ra việc lớn gì để thời khắc quan sát nhất cử nhất động xung quanh. Lưu lượng xe cộ mỗi ngày lớn như thế, chỉ cần không có biểu hiện bất thường thì sẽ chẳng ai có ấn tượng gì về chiếc xe đó cả.

Trương Nhất Ngang còn hỏi rất nhiều vấn đề khác liệu có gì bất thường hay không, thông tin trả lời không có gì hơn ngoài những chuyện lật vật đại loại như xảy ra xô xát trong trạm nghỉ.

Cuối cùng, nhân viên quản lý nói với anh ta rằng, ngoài việc xe cộ có thể đỗ bên ngoài bãi đậu xe, còn có thể đậu ở trạm xăng dầu ngay lối ra của trạm nghỉ.

Trương Nhất Ngang đành dẫn theo người đến trạm xăng, tìm gặp giám đốc của họ để hỏi thăm có chiếc xe nào dừng lại một thời gian dài ở đó vào ngày 9 và ngày 10, thậm chí còn ở lại qua đêm hay không. Giám đốc cho gọi hai nhân viên đã làm việc vào ngày hôm đó. Nhân viên đó xác nhận dứt khoát là không có và nói rằng những xe nghỉ lại qua đêm đều đậu ở trong trạm nghỉ chứ không đỗ ở chỗ của bọn họ.

Lại loại trừ thêm một khả năng, Trương Nhất Ngang bắt lực, đành xin đoạn ghi hình của trạm xăng dầu để về kiểm tra xem chiếc Buick có dừng lại đổ xăng ở đó hay không.

Rời khỏi trạm xăng, đập vào mắt anh ta là một tiệm sửa chữa xe ô tô nằm ở phía sau lưng trạm nghỉ. Thông thường, do giá cả của tiệm sửa xe trong trạm nghỉ cao hơn bên ngoài nên việc làm ăn không được tốt lắm, chỉ khi xe gặp tình huống khẩn cấp ví dụ như phát hiện bánh xe bị xẹp lốp khi trên đường cao tốc, hoặc xảy ra sự cố nhỏ nào đó mới đến tiệm sửa xe kiểu này để sửa. Trong tiệm sửa xe tất nhiên là có thể đỗ lại, đây là khả năng cuối cùng rồi. Tuy Trương Nhất Ngang không hy vọng nhiều về trường hợp này, nhưng để đảm bảo, vẫn đi đến điều tra.

Sau khi đến gặp và nói chuyện với nhân viên làm việc, người nhân viên đó lục lại sổ sách ghi chép cộng thêm trí nhớ của bản thân, nói rằng tối ngày 9 tháng 1 có một chiếc xe đa dụng hiệu Buick cùng dòng đó đến đây.

Trương Nhất Ngang đột nhiên rất vui mừng, nhưng sau đó người nhân viên lại nói với anh ta là chiếc xe thương mại hiệu Buick đến sửa là màu xanh, hoàn toàn khác với chiếc màu xám bạc trong hình. Chiếc xe đó là người lái mượn của người khác nhưng lại ngờ nghệch bơm nhầm dầu diesel vào nên xe khó khởi động. Người lái xe đó hỏi mất bao lâu mới sửa được, người của tiệm sửa xe bảo phải vệ sinh thùng chứa dầu sạch sẽ, mất khoảng nửa ngày, nhân viên sửa xe lại về rồi nên phải đợi ngày hôm sau mới sửa được. Người lái xe đó chờ lâu nên đi trước, để xe lại tới trưa ngày 11 tháng 1 mới đến lái đi.

Màu xe không giống nhau, sau khi vụ án xảy ra mới rời khỏi trạm nghỉ, thời gian cũng không đúng, vậy thì chắc chắn không thể là chiếc Buick của Phòng Công thương rồi.

Trương Nhất Ngang lại từ bỏ hy vọng, cầm lấy bản ghi chép chi chút chữ mà viên cảnh sát bên cạnh đã viết. Tuy hôm nay đã điều tra rất nhiều, rất chi tiết, nhưng cuối cùng chẳng có thông tin nào hữu ích cả, chỉ làm rõ hơn một điểm đó là trạm nghỉ là khu vực khép kín, hai thiết bị giám sát không có góc chết. Thế tại sao thiết bị giám sát lại không thể ghi lại hình ảnh khi chiếc

Buick chạy ra chứ? Trương Nhất Ngang nghĩ đến việc lát nữa phải về báo cáo cho Cao Đồng mà cảm thấy đau đầu.

Buổi chiều, Đội trưởng Mã của Công an Thành phố đến tìm gặp Cao Đồng, nói: “Tổng chỉ huy Cao, chúng tôi đã liên hệ với công ty thu phí đường cao tốc, họ đã kiểm tra hồ sơ trên hệ thống, gần đây không xảy ra trường hợp xe nào bị mất giấy thông hành cả, việc xe bị mất giấy thông hành vốn rất hiếm gặp. Chúng tôi đã hỏi họ quy định cụ thể, trong trường hợp xe bị mất giấy thông hành, nếu là xe trong tỉnh thì sẽ thu phí theo cự ly xa nhất trong tỉnh, nếu xe của tỉnh khác sẽ thu phí theo khoảng cách từ tỉnh đó đến đây, nếu chủ xe phản đối thì sẽ xử lý cách khác, xác định địa điểm cụ thể đi vào đường cao tốc, ngoài việc thu phí thông hành trên đường cao tốc, phải nộp phạt thêm một khoản tiền là 200 tệ. Xem ra chiếc Buick chắc chắn đã dùng cách khác để ra khỏi đường cao tốc rồi.”

Còn có cách nào khác đây?

Cao Đồng đứng yên một chỗ, nhíu chặt mày.

Sau khi xe đi vào trạm nghỉ, phút chốc lại biến mất không tăm tích, thiết bị giám sát không quay được, thậm chí giấy thông hành vẫn hiển thị là nó chưa đi ra khỏi đường cao tốc, nhưng cuối cùng lại xuất hiện trên tỉnh lộ cũ ở huyện Bạch Tượng.

Ông thở dài, bảo phải phân tích thêm, nói Đội trưởng Mã quay về tiếp tục công việc, luôn tiện gọi Lý Vệ Bình đến.

Mấy phút sau, Lý Vệ Bình bước vào văn phòng.

Cao Đồng trầm tư suy nghĩ một lúc, mở miệng nói: “Lúc này Đội trưởng Mã bảo tôi mấy ngày gần đây không xảy ra trường hợp xe bị mất giấy thông hành nào cả.”

“Vâng lúc này đồng chí Mã cũng đã nói với tôi rồi.”

Cao Đồng nhìn anh ta rồi hỏi: “Anh thấy sao?”

Lý Vệ Bình nói: “Đội trưởng Mã chỉ hỏi ở trong tỉnh, tôi nghĩ liệu chiếc xe đó có chạy thẳng một mạch đến tỉnh khác rồi mới khai man là bị mất giấy thông hành không?”

Cao Đồng nhắm mắt lại, trong đầu dường như ra bản đồ của các tỉnh lân cận, gạt đầu bảo: “Cũng đúng, anh hãy nói Đội trưởng Mã đến hỏi các công ty quản lý đường cao tốc ở một số nơi như Phúc Kiến, Giang Tây, An Huy, Giang Tô, Thượng Hải nữa, phải đảm bảo chắc chắn, các tỉnh ở xa hơn chắc khó có khả năng, không đủ thời gian đi đi về về đâu.”

Ông ngừng lại một lúc, rồi hỏi: “Bây giờ liệu có thể xác nhận chắc chắn chiếc Buick bị đốt đó là xe của Phòng Công thương chưa?”

Lý Vệ Bình không hiểu: “Không phải xe của Phòng Công thương thì có thể là xe nào nữa chứ?”

“Về kết quả giấy thông hành báo xe vẫn chưa ra khỏi đường cao tốc, tôi đã nghĩ rồi. Một khi giấy thông hành của chiếc Buick chưa qua khỏi trạm thu phí của đường cao tốc thì chỉ có ba khả năng xảy ra. Một là, chiếc xe xảy ra chuyện đó không phải là chiếc Buick của Phòng Công thương, chiếc xe thực sự của Phòng Công thương vẫn còn ở trên đường cao tốc. Khả năng thứ hai, trên đường cao tốc, chiếc Buick đã được cho vào một xe tải khác chở ra khỏi đường cao tốc. Khả năng thứ ba, khi chiếc Buick ở trên đường cao tốc, nó đã được một chiếc xe cầu trực tiếp cầu đi ra. Nhưng cho dù là khả năng nào xảy ra, vụ án này e là do một băng nhóm tội phạm gây nên, muốn bắt giữ phải mất rất nhiều công sức.”

Lý Vệ Bình lắc đầu bảo: “Vụ án này không liên quan đến lợi ích tiền bạc mà hoàn toàn là để trả thù các đơn vị cơ quan, tôi thấy đây không phải do một băng nhóm gây nên, vụ án thiếu yếu tố lợi ích chung cần có cho việc gây án tập thể.”

Cao Đồng đồng ý, lại tiếp: “Về lý thuyết là vậy, còn trong quá trình thực tế thì chuyện gì xảy ra chưa thể nói trước được. Đây là phán đoán sơ bộ, vẫn phải đợi thêm kết quả điều tra khác, hy vọng nhóm của Trương Nhất

Ngang đến trạm nghỉ điều tra sẽ thu được kết quả. Đúng rồi, chiếc Buick bị đốt đó hiện đang ở đâu?”

“Đang ở trong kho, được bảo quản như một vật chứng.”

“Ừm, trước tiên cứ xác định xem đó có phải là chiếc xe của Phòng Công thương hay không. Hãy hỏi những người khác ở Phòng Công thương xem có người nào đã từng đi trên chiếc xe đó, hỏi rõ xe có những đặc điểm gì, rồi đối chiếu với chiếc xe đã bị đốt xem.”

“Chiếc Buick đã bị đốt thành vụn rồi, việc đối chiếu có khó khăn không?”

“Tôi biết, có thể lúc trước thân xe đã bị va đập ở chỗ nào đó, tất nhiên, xe bị rơi từ mặt đường xuống nên sẽ có nhiều chỗ bị biến dạng tuy nhiên chỗ bị va đập từ trước chắc vẫn còn, do đó cần tìm hiểu kỹ. Còn nữa, các thông tin khác như nhãn hiệu, khung xe, số máy được ghi trên động cơ xe có thể chưa bị cháy hết mà còn lại mảnh vụn, hãy xem có thể dùng để đối chiếu được không. Những điểm này đều sẽ rất có lợi cho vụ án.”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Cao Đồng nói tiếp: “Trương Nhất Ngang đã bàn giao công việc điều tra nhật ký liên lạc của bảy người ở Phòng Công thương cho Công an Huyện các anh chưa?”

“Dạ rồi, người của tôi đã lấy thông tin từ các nhà cung cấp dịch vụ di động.” Lý Vệ Bình lấy ra một xấp giấy để dưới sổ ghi chép, nói: “Nhật ký cuộc gọi và tin nhắn trong 1 tháng gần đây nhất của bảy người đã được in ra hết ra. Người của tôi vẫn đang đối chiếu cẩn thận với các bên cung cấp dịch vụ để xem mỗi cuộc gọi được thực hiện với những ai. Đây là bản in nhật ký điện thoại của cả bảy người.”

Cao Đồng cầm lấy nhìn lướt qua rồi đặt sang một bên, bởi trên trang giấy chỉ chít các số điện thoại, số điện thoại này của ai cũng không ghi ra, nhìn cũng chẳng ích gì, phải chờ nhân viên điều tra chuyển tất cả các số điện thoại thành họ tên và thông tin lý lịch thì xem mới có tác dụng được. Ông gật đầu hỏi: “Khi nào có thể làm xong nhật ký chi tiết?”

“Tôi nghĩ sớm nhất là ngày mai, muộn nhất là ngày kia.”

“VẬY chốt là ngày mai đi, trước giờ tan ca ngày mai phải thống kê cho xong, hãy giao cho Trương Nhất Ngang làm, cậu ta sẽ tiến hành phân tích lại các dữ liệu.”

“Vâng, tôi sẽ đốc thúc việc này.”

“Đúng rồi, việc điều tra hiện trường nơi xảy ra vụ án thế nào rồi?”

Lý Vệ Bình chau mày đáp: “Từ sau khi phát hiện ra thi thể của Châu Mộng Vũ đến nay vẫn chưa phát hiện được gì mới cả.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ, nói: “Mấy chục nhân viên trong Tổ tìm kiếm cũng vất vả quá rồi, nếu vẫn không tìm thấy gì thì có thể cho họ nghỉ ngơi đã.”

Lý Vệ Bình liền nói: “Nhưng chỉ mới tìm thấy sáu thi thể, còn một người nữa còn sống hay đã chết vẫn chưa biết được.”

Cao Đồng hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Còn thiếu người tài xế là Lâm Tiểu Phong phải không? Lỡ như anh ta là hung thủ thì sao? Như anh đã nói, nếu hung thủ không phải là người trên xe thì e là khó mà khống chế cả xe được. Trưa nay tôi có nghe người của anh nói Lâm Tiểu Phong đã từng đi lính à?”

Lý Vệ Bình nói: “Đúng vậy, tôi cũng định nói với sếp, hẳn ta từng đi lính vào 10 năm trước, còn cụ thể là ở binh chủng nào vẫn chờ điều tra, hơn nữa tôi cũng đã kiểm tra hồ sơ sức khỏe của những người ở Phòng Công thương, chiều cao, cân nặng của Lâm Tiểu Phong hoàn toàn khớp với kết quả giám định dấu chân ở hiện trường nơi xảy ra vụ án. Tuy nhiên, chỉ dựa vào những điều này thôi vẫn chưa thể kết luận được gì, vì chiều cao và cân nặng mà pháp y đưa ra rất phổ biến, những người từng đi lính cũng rất nhiều.”

Cao Đồng chậm rãi lắc đầu: “Không sai, thủ đoạn giết người rất chuyên nghiệp, người bình thường sẽ không có bản lĩnh bề gãy cổ như thế, từng đi lính thì... ừm...”

Lý Vệ Bình nói tiếp: “Hiện tại mối liên kết giữa các bằng chứng vẫn quá mong manh, phía chúng tôi vẫn muốn tiếp tục tìm kiếm hiện trường,

không chừng sẽ tìm được manh mối. Khu vực hiện trường dù sao cũng tương đối rộng, chúng tôi chưa thể tìm kiếm kỹ càng hết được.”

Cao Đồng nói: “Được rồi, anh cứ tiếp tục thực hiện công việc tìm kiếm đi. À đúng rồi, việc quan trọng là anh hãy sắp xếp một số nhân viên điều tra có tố chất và trình độ cao chia làm ba ca, ngày đêm theo dõi tình hình ở nhà của Lâm Tiểu Phong. Nhà hắn còn có những ai nữa?”

“Những người tối hôm qua đến đây là vợ và bố mẹ của hắn, nghe nói hắn ta còn có một cậu con trai khoảng ba, bốn tuổi nữa.”

Cao Đồng bảo: “Được, hãy nắm rõ tình hình cụ thể về các thành viên gia đình của hắn, phải tuyệt đối cẩn thận, không được bớt dây động rừng. Nếu hắn ta là hung thủ, tôi nghĩ gia đình hắn có thể xảy ra chuyện gì đó bất thường.”

Lý Vệ Bình hơi khó xử: “Nhân viên trinh thám lâu năm có kinh nghiệm về theo dõi của huyện chúng tôi rất ít, tôi muốn nhờ sắp điều người qua giúp.”

Cao Đồng gật đầu, đồng ý ngay: “Người thì không thành vấn đề, tôi cho cậu ba người, phía cậu sắp xếp một người, dù sao thì người của cậu cũng thông thuộc tình hình trong huyện hơn. Cho dù cuối cùng có điều tra ra Lâm Tiểu Phong vô tội thì chúng ta cũng chỉ lãng phí sức lực của ba, bốn nhân viên cảnh sát, tóm lại hiện tại Tổ chuyên án không thiếu người mà chỉ thiếu thời gian thôi, phải tìm mọi cách để phá được án.”

Lý Vệ Bình luôn miệng nói: “Được, tôi sẽ làm ngay.”

Sau khi Lý Vệ Bình đi, văn phòng chỉ còn lại mỗi mình Cao Đống, ông ngồi lặng lẽ trên ghế điểm lại những thông tin thu được trong hai ngày qua.

Có cảm giác tình hình ngày một bất ổn.

Công việc điều tra vụ án dường như càng ngày càng phát triển theo chiều hướng xấu.

Việc điều tra vụ án đáng lý ra nên được chia làm hai bước, một là đi điều tra, tìm hiểu xem người nào có thù hằn với Phòng Công thương và tìm kiếm các đối tượng tình nghi. Nhưng đây là cách làm truyền thống của mấy năm về trước, lượng công việc cần làm quá nhiều, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, vì về lý thuyết là tất cả những người bị việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương gây khó dễ đều tính là ‘có thù hằn’. Cách thứ hai là kiểm tra thiết bị giám sát, cũng là phương pháp chính trong quá trình điều tra những năm gần đây, là phương pháp nhanh chóng nhất, bởi toàn bộ quá trình của vụ án lần này đều xảy ra trong vùng giám sát, vì thế tất nhiên phải làm bước này trước.

Thế nhưng việc kiểm tra thiết bị giám sát hiện nay đang gặp trở ngại. Những tưởng hung thủ ra tay bắt cóc chiếc xe và đoàn người ngay trên đường cao tốc, lại chạy trở lại huyện Bạch Tượng để giết người đốt xe, phạm vi của toàn bộ quá trình tương đối rộng, hành động thu hút sự chú ý lớn, khoảng cách thời gian khá dài, bất kể nhìn từ góc độ nào thì vụ án này tuyệt đối sẽ để lại rất nhiều các chứng cứ có tính định hướng rõ ràng, thậm chí theo lý thuyết thì sẽ có nhiều nhân chứng tận mắt nhìn thấy, đáng lý ra vụ án sẽ rất dễ dàng được phá mới đúng.

Tại sao... tại sao đến bây giờ mỗi một phương hướng điều tra của phía cảnh sát khi triển khai đều bị hung thủ chặn đứng?

Phạm vi rộng, thu hút sự chú ý lớn, thời gian dài, hung thủ đã dùng cách nào để che mắt mọi người chứ?

Từ khi Trương Nhất Ngang bắt đầu nói với Cao Đống về việc không kiểm tra thấy chiếc Buick rời đi, Cao Đống đã lơ mờ nhận ra được hung thủ lần này là một đối thủ đáng gờm. Lại thêm việc giấy thông hành của chiếc Buick vẫn chưa ra khỏi đường cao tốc, Cao Đống càng có lý do chắc chắn hơn để tin rằng đối thủ lần này có lẽ đã vẽ ra một kế hoạch vô cùng bao quát và phức tạp.

Làm thế nào đây? Đường càng lúc càng khó đi.

Đương nhiên, hiện tại vẫn có còn nhiều phương hướng điều tra được, giống như việc đi tìm hiểu vẫn chưa được đi sâu triển khai nhưng con đường nào mới có thể mang lại đột phá hiệu quả nhất đây? Trước mắt cứ đợi Trương Nhất Ngang trở về xem sao đã.

Buổi tối, Trương Nhất Ngang về đến trụ sở Công an Huyện, nói một cách khó khăn: “Sếp, địa hình khu vực trong trạm nghỉ đã điều tra hết cả rồi, ừm... không có bất kỳ lỗi ra nào cả, đối với ô tô mà nói thì đây là một môi trường hoàn toàn khép kín, hai thiết bị giám sát cũng không có góc mù. Kể đến, việc chiếc Buick có đỗ lại qua đêm trong trạm nghỉ vào ngày 9 tháng 1 hay không, nhân viên quản lý cũng không biết, cũng không để ý có trường hợp bất thường nào hay không. Sau đó, chúng tôi đến trạm xăng dầu trước trạm nghỉ, nhân viên làm việc ở đó khẳng định không có chiếc Buick nào đậu qua đêm cả. Rồi chúng tôi đến tiệm sửa xe ô tô sau trạm nghỉ, họ bảo tối ngày 9 tháng 1 có một chiếc Buick màu xanh đến nhưng mãi tới ngày 11 tháng 1, tức là sau khi vụ án xảy ra, thì người ta mới đến lái chiếc Buick đó đi nên loại trừ khả năng tình nghi.”

Trương Nhất Ngang đang đợi Cao Đống khiển trách tại sao không điều tra được gì cả, ai ngờ Cao Đống lại đột nhiên gật đầu, thở hắt ra nói: “Giấy thông hành của chiếc xe báo vẫn chưa rời khỏi đường cao tốc, kỳ lạ thật đấy!”

Trương Nhất Ngang suy đoán: “Liệu có phải chiếc Buick xảy ra chuyện đó vốn không phải là chiếc xe của Phòng Công thương?”

Cao Đồng nói: “Cá nhân tôi cũng nghĩ đến việc đó, nhưng nếu chiếc xe xảy ra chuyện không phải là chiếc Buick của Phòng Công thương, thế thì chiếc xe chạy vào trạm nghỉ là xe nào? Và chiếc xe này làm thế nào trực tiếp biến mất được sau khi đi vào đó?”

Trương Nhất Ngang không trả lời được.

Điểm mấu chốt của vấn đề bây giờ không phải là việc chiếc xe xảy ra chuyện rốt cuộc có phải là xe của Phòng Công thương hay không. Câu hỏi trực tiếp nhất trước mắt hiện nay chính là làm thế nào mà chiếc Buick chạy vào trạm nghỉ lại biến mất như thế được? Việc này quả thật quá lạ lùng, xưa nay chưa từng xảy ra bao giờ.

Cao Đồng thở ra, rồi nói: “Những vụ án mà tôi đã làm cũng gặp vài trường hợp đánh lừa thiết bị giám sát, nhưng giống trường hợp này, cả một chiếc xe đi vào khu vực khép kín, lại có thể biến mất ngay dưới ống kính thiết bị giám sát thì trước nay chưa gặp phải bao giờ và cũng không thể tưởng tượng được, ừm... không thể tưởng tượng được làm cách nào. Quá kỳ lạ, giống... ha ha, vụ án này thực sự chẳng giống do người gây ra, mà là... ha ha, mà do Thượng đế ra tay dọn dẹp nhóm người của Phòng Công thương.”

Trương Nhất Ngang cố gắng ngậm miệng lại, cúi đầu, không có ý kiến, dường như khá tuyệt vọng.

Cao Đồng thấy bộ dạng của anh ta, cười một chút, thẳng người lên rồi giơ cánh tay ra, khích lệ: “Cũng đừng nên nản lòng, vụ án này không đơn giản, ban đầu chúng ta xem thường đối thủ, cho rằng vụ án lớn thế này chắc chắn sẽ có nhiều sơ hở và chứng cứ, giờ thì thực tế đã chứng minh rõ ràng rằng chúng ta đã đánh giá thấp tên tội phạm. Nhưng hiện tại vẫn còn rất nhiều việc mà chúng ta có thể làm, tôi cần suy nghĩ kỹ hướng đi tiếp theo, ngày mai họp chuyên án tôi sẽ bố trí lại công việc. Các cậu đã vất vả mấy ngày rồi, hôm nay về khách sạn nghỉ ngơi sớm đi.”

Trương Nhất Ngang vừa đi không bao lâu thì Lý Vệ Bình đến báo kết quả điều tra mới nhất, kết quả cho thấy chiếc xe xảy ra chuyện đó chính là xe của Phòng Công thương! Ngay cả khả năng tráo đổi xe cũng bị loại trừ.

Theo điều tra, nhiều nhân viên hợp đồng của Phòng Công thương đều nhớ rằng hai tháng trước, khi chiếc xe đa dụng hiệu Buick đang đỗ ở cửa đơn vị thì bị một người đến giải quyết công việc bất cẩn va phải, đã bồi thường 200 tệ. Cú va chạm rất nhẹ, càng bảo vệ phía sau của xe người đó tông vào phía trên cửa trước bên phải của chiếc Buick, nên phía dưới cửa xe có một chỗ hơi bị lõm vào.

Chiếc Buick trong kho cảnh sát huyện tuy đã không còn nguyên vẹn nhưng phía bên phải cũng chưa bị biến dạng, quả nhiên cũng có một chỗ hơi lõm vào ở vị trí như đã miêu tả.

Ngoài ra, mã số trên động cơ cũng đã được đối chiếu với Phòng Quản lý phương tiện giao thông, xác nhận chính xác là nó.

Máy móc động cơ và thân xe đều là của chiếc Buick, thế thì chiếc xe xảy ra chuyện tất nhiên là chiếc Buick của Phòng Công thương rồi.

Chiếc Buick chạy vào trạm nghỉ, trên xe có Vương Hồng Dân và những người khác, tất nhiên là không thể có chuyện họ không nhận ra xe của cơ quan mình được, chiếc xe này rõ ràng là chiếc Buick của Phòng Công thương.

Được rồi, vấn đề bây giờ rất rõ ràng, trước sau đều là một chiếc xe, không thể có khả năng chiếc Buick xảy ra chuyện không phải là chiếc Buick của Phòng Công thương được.

Phủ định hoàn toàn giả thiết ban đầu.

Chỉ còn lại một vấn đề cũ là làm thế nào mà chiếc xe biến mất được? Chiếc xe đó cuối cùng đã ra khỏi đường cao tốc bằng cách nào?

Cao Đồng lại chìm trong suy nghĩ.

Một chiếc xe sau khi đi vào khu vực khép kín ở trạm nghỉ lại biến mất ngay trong vùng giám sát, vụ việc này rõ ràng là không thể xảy ra được, không hợp logic.

Logic, Cao Đống bỗng nhiên nhớ đến một người bạn cũ của ông ở huyện Bạch Tượng. Anh ta là bạn học cùng trường thời trung học và đại học của Cao Đống

Cao Đống học Khoa Tâm lý trường Đại học Triết Giang, chuyên ngành lấy điểm tương đối thấp, còn người bạn đó học chuyên ngành cao điểm là Khoa Toán trường Đại học Triết Giang, hơn nữa trong thời gian học ở khoa này, nhiều lần được đăng các luận văn về Logic toán học trên các ấn phẩm quốc tế, trong ngành của mình, anh ta có biệt danh là ‘Hoàng tử logic’. Sau này nhận được học bổng toàn phần của Mỹ, sang đó chuyên tâm theo đuổi ngành Tâm lý rồi giành được học vị tiến sĩ Tâm lý học.

Anh ta là một người cực kỳ trầm tính và suy nghĩ rất cẩn thận. Không giống những người học Tâm lý học khác, dường như anh ta không đồng tình với phần lớn cái gọi là ‘kết luận’ trong Tâm lý học mà có thói quen dùng tư duy Toán học để tiến hành phân tích tâm lý. Cũng chính vì vậy nên sau khi đạt học vị tiến sĩ Tâm lý tại Mỹ anh ta đã không theo đuổi công việc có liên quan đến chuyên ngành mà vào làm trong ngân hàng đầu tư, chuyên nghiên cứu đầu tư.

Tuy chưa từng được đào tạo một cách chuyên nghiệp và có hệ thống về Tâm lý tội phạm nhưng mấy bài viết phản đối những quan điểm phổ biến của Tâm lý tội phạm từ góc độ Logic toán học của anh ta đã được lan truyền rộng rãi khắp cả nước, nhận được sự tán đồng của các giáo sư ở Học viện Cảnh sát. Tự đáy lòng mình, Cao Đống cũng rất ngưỡng mộ người bạn học này.

Sau đó, người bạn này đã mang đến cho Cao Đống rất nhiều phiền toái. Có một thời Cao Đống rất hận anh ta, tuy nhiên sau cơn mưa trời lại sáng, Cao Đống đành miễn cưỡng chấp nhận rằng ‘Toán học là nền tảng của mọi khoa học’ bởi người bạn đó đã dùng ‘thực tiễn’ để chứng minh được sự đáng sợ của việc phân tích logic.

Người bạn học đó tên là Từ Sách.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới đó mà đã bốn năm không liên lạc rồi. Cũng đã bốn năm rồi, Cao Đống mới trở lại huyện Bạch Tượng để tra

án.

Ông suy nghĩ rất nhiều, từng ký ức cứ hiện về trong đầu.

Ông giơ tay lên xem đồng hồ, lúc này đã là đêm khuya, ở Mỹ là sáng sớm, chắc người bạn đó đã dậy rồi, có khi vẫn đang ở nhà.

Gọi điện cho anh ta chẳng?

Cao Đồng cũng thấy khá lo ngại, bất an với ý tưởng chợt nảy ra đó. Nói gì đây? Kể về vụ án lạ lùng và không hợp logic này ư?

Ông cứ do dự mãi, cuối cùng vẫn lấy ra cuốn danh bạ trong túi công văn và tìm số điện thoại đó, quay số với ý nghĩ thử xem thế nào.

“Hello?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông trung niên.

Cao Đồng ngập ngừng giây lát, cố nhớ lại giọng nói Từ Sách, ông không dám chắc, mà cũng đã quên tiếng Anh từ lâu rồi, chỉ có thể thận trọng hỏi một câu bằng tiếng Trung Quốc: “Là Từ Sách phải không?”

Đầu dây bên kia im lặng trong phút chốc rồi trả lời: “Anh là ai vậy?”

“Là tôi, Cao Đồng đây.”

Bên kia lại im lặng vài giây, cẩn thận hỏi: “Có việc gì không?”

“Có rảnh không, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.”

Bên kia lại rơi vào im lặng, sau đó đáp: “Rảnh, anh nói đi.”

Cao Đồng muốn đánh tan bầu không khí căng thẳng của cuộc đối thoại này nên cố ý cười thành tiếng: “Nếu được, chúng ta gọi điện qua mạng để nói chuyện đi.”

Bên kia lại im lặng vài giây rồi trả lời: “Được.”

Từ Sách đọc tài khoản liên lạc qua internet cho Cao Đồng, Cao Đồng nhanh chóng mở máy tính xách tay rồi chạy ra khóa chặt cửa phòng lại, sau đó đến trước máy tính và bắt đầu cuộc gọi internet.

“Tìm tôi có việc gì không?” Giọng Từ Sách không chút biểu cảm, nhưng tựa hồ hết sức cảnh giác.

Cao Đồng vờ cười nhẹ: “Anh bạn cũ, bốn năm rồi không liên lạc, dạo này làm gì rồi?”

“Ừm... anh có việc gì sao?”

“Anh đang vội à?”

Bên kia vẫn trả lời bằng một giọng vô cảm: “Không, tôi rảnh nhưng tôi nghĩ bây giờ bên đó đã rất muộn rồi, anh làm lãnh đạo, chắc là rất bận.”

Cao Đồng cười: “Thực ra cũng không bận rộn như mọi người tưởng đâu.” Ông ngừng giây lát rồi nói: “Anh bạn này, tất cả đã qua từ lâu rồi, vụ án bốn năm trước, mấy tháng sau khi hung thủ bị giam vào ngục đã lên cơn nhồi máu cơ tim mà chết rồi.”

“Tôi biết.”

“Anh biết việc này ư?” Cao Đồng hơi bất ngờ, rồi cười bảo: “Tất nhiên, chắc chắn anh sẽ chú ý mà, anh biết cũng phải thôi.”

Đối phương đột nhiên chuyển chủ đề: “Tại sao lại phải gọi điện qua internet?”

“Ừm...” Cao Đồng suy nghĩ một lúc, đành tìm đại một lý do: “Gọi điện thoại quốc tế đắt lắm.”

Bên kia cười ha hả, trong ngày hôm nay, đây là âm thanh có biểu cảm đầu tiên của anh ta: “Lý do mà Trưởng phòng Cao đưa ra tệ quá.”

Bị đối phương nhìn thấu ngay tức khắc, mặt Cao Đồng ửng đỏ, vẫn chống chế: “Ngoài ra còn có lý do nào khác nữa đây?”

“Tôi không biết, tóm lại không thể là vì anh muốn tiết kiệm tiền điện thoại. Lãnh đạo cao cấp như anh mà tiết kiệm thế thì nước nhà đã giàu hơn Mỹ từ lâu rồi. Hơn nữa dù anh có gọi điện thoại đường dài lâu bao nhiêu thì công ty viễn thông Trung Quốc cũng sẽ không dám thu phí bừa bãi đâu, nếu không anh sẽ cho người bắt họ lại vì tội gian lận kinh tế ấy chứ.”

Cao Đồng không nhịn được cười: “Không gì có thể giấu được anh cả, thôi đành nói thật với anh vậy, thực ra, tôi đề phòng điện thoại bị nghe lén. Việc nghe lén điện thoại rất dễ dàng, chỉ cần lắp một thiết bị trên đường dây là được, tuy tôi quản lý công an nhưng cũng không thể quản lý được việc có ai đó có ý đồ gì với tôi thì sao?”

“Điện thoại văn phòng anh mà cũng có khả năng bị nghe trộm ư?”

“Văn phòng làm việc của tôi có hai máy điện thoại, một máy của cơ quan, một máy cá nhân mới lắp sau này, tuy nhiên những cuộc gọi quan trọng tôi sẽ dùng một số di động không phải của tôi mà ít người biết để gọi.”

“Xem ra đều giống nhau cả. Ở nước ngoài cũng thường xuyên dùng hai đường dây để đề phòng việc nghe lén các thông tin quan trọng. Anh biết giữ mình cẩn thận như vậy thảo nào lên chức đều đều.”

Cao Đồng cười: “Anh vẫn quan tâm tôi à?”

Từ Sách cười và nói: “Giờ anh đã là Trưởng phòng Cảnh sát hình sự Tỉnh rồi, ở cái tuổi này thì rất ít người lên được chức vụ như thế. Tất nhiên người khác đạt chức cao hơn cũng có nhưng phần lớn đều dựa vào gia thế hoặc được ai đó tai to mặt lớn chiếu cố, còn anh thì chủ yếu vẫn dựa vào năng lực bản thân.”

Cao Đồng nói: “Anh sống ở nước ngoài đã lâu, tôi lấy làm lạ là tại sao anh lại rất hiểu những chuyện ở trong nước, đặc biệt là về nhân tình thế thái và về cách xử lý tình tế trong các mối quan hệ xã hội đến thế.”

“Thực ra, thông tin ở nước ngoài còn thông suốt hơn so với thông tin trong nước, ngoài ra, nhu cầu của con người không phân biệt ranh giới quốc gia, không phân biệt thể chế.”

Cao Đồng cười lớn: “Tiếp xúc với anh giống như đi trên lớp băng mỏng vậy, mỗi một câu nói đều được anh mang ra phân tích thông tin hết. Đúng rồi, bây giờ anh làm gì ở Mỹ?”

“Dạy tại một trường đại học, đồng thời thỉnh thoảng cũng nghiên cứu cho một công ty đầu tư.”

“Chẳng lẽ anh thiếu tiền sao mà làm tận hai công việc luôn?”

Từ Sách cười, nói: “Đôi khi làm việc không phải chỉ đơn thuần là vì tiền, việc dạy ở trường đại học là do tôi thích thôi.”

“Dạy gì vậy? Tâm lý học à?”

“Không, trở về chuyên ngành cũ của tôi, Logic toán học.”

“Có hứng thú để trở về dạy đại học trong nước không?”

Từ Sách trả lời quả quyết: “Không nghĩ đến việc đó.”

“Tại sao? Vụ án bốn năm trước đã qua rồi mà.”

Dường như Từ Sách không muốn nhắc đến chuyện này nên chuyển chủ đề: “Nói đi, đêm hôm khuya khoắt tìm tôi chắc không phải là để nói chuyện phiếm đấy chứ?”

Cao Đồng do dự một lúc rồi nói: “Hiện tôi đang ở trụ sở Công an Huyện Bạch Tượng của anh.”

Bên kia tỏ ra thận trọng: “Để làm gì?”

Cao Đồng vờ ra vẻ thoải mái, nói: “Không liên quan gì đến chuyện cũ cả, mà do quê anh mới xảy ra một vụ án man rợ, hơn nữa vụ án này cũng rất kỳ lạ, đội Điều tra hình sự mà tôi dẫn đến gặp phải một chút rắc rối, muốn tìm anh để nói chuyện.”

“Tìm tôi? Tôi có thể giúp anh được gì chứ, tôi chẳng biết gì nhiều về công việc điều tra cả.”

“Không, không, việc triển khai công tác điều tra của vụ án lần này gặp chút rắc rối. Tôi nhận ra rằng nếu chỉ dựa vào cách điều tra hình sự thông thường thôi thì sẽ không thể nào tiếp xúc với cốt lõi của vụ án được. Quá trình gây án về mặt logic không được thông suốt cho lắm. Tôi biết rất rõ năng lực phân tích logic của anh, nên hy vọng có thể tìm được điểm đột phá từ sự logic đó. Điều quan trọng hơn nữa đó là, tuy tôi làm cảnh sát nhiều năm nay nhưng từ góc độ của người phá án sẽ rất khó suy đoán ra góc độ của kẻ phạm tội, vì tôi chưa phạm tội lần nào cả, mà...” Cao Đồng đột nhiên dừng lại, cười lấp liếm: “Tóm lại, tôi tìm anh nói chuyện là hy vọng sẽ tìm ra được một ý tưởng nào đó.”

Cao Đồng tìm Từ Sách tất nhiên là có cái lý của ông, vụ án này không khớp về mặt logic, mà việc tìm kẻ hờ từ góc độ logic lại chính là sở trường của Từ Sách.

Điều quan trọng hơn là, một cảnh sát hình sự, cho dù là một cảnh sát hình sự giỏi nhất thì ông cũng chỉ có kinh nghiệm phá án chứ không có kinh nghiệm phạm tội. Còn Từ Sách lại có kinh nghiệm mà mọi cảnh sát hình sự khác không thể sánh kịp được. Anh ta có “kinh nghiệm thực tế.”

Từ Sách ở đầu dây bên kia im lặng rất lâu, mãi vẫn không nói gì.

Cao Đồng biết mình lỡ lời, ngẫm nghĩ rồi lại nói: “Chuyện cũ đã qua đi lâu rồi, sẽ không còn ai nhắc đến nữa, cũng chẳng có lợi cho ai cả, đương nhiên bao gồm cả tôi trong đó. Anh bạn, hãy nhớ là cho dù thế nào thì tôi đã giúp đỡ anh đôi ba việc, tất nhiên anh có thể nói rằng tôi cũng là giúp bản

thân mình. Ha ha, có điều đồng ý giúp đỡ hay không thì người quyết định cuối cùng vẫn là anh.”

Đầu dây bên kia lại rơi vào im lặng, mấy giây sau, cuối cùng Từ Sách cũng mở lời, trong lời nói mang chút đùa giỡn: “Không sai, tôi nợ anh một món nợ ân tình. Tuy nhiên phải nói trước, tôi không am hiểu gì về việc triển khai cụ thể công việc điều tra hình sự của các anh. Xưa nay tôi chỉ nghiên cứu ở góc độ Toán học, việc có giúp được anh hoặc có thể mang đến một số ý tưởng có tiềm năng hay không thì tôi không thể bảo đảm được.”

Cao Đồng gật đầu lia lịa và cười thoải mái.

Trước hết, Cao Đồng kể lại cho Từ Sách việc mất liên lạc với nhóm người của Phòng Công thương vào trưa ngày 9 tháng 1, ngày hôm sau người nhà của họ điện thoại báo cảnh sát. Phía cảnh sát đã điều tra nhưng không thấy tai nạn giao thông nào và cũng chưa chú ý nhiều đến sự việc này. Kết quả vào sáng ngày thứ Ba thì nhận được điện thoại của tên bắt cóc, buổi chiều phát hiện chiếc xe cùng năm thi thể đã bị đốt cháy, chiều ngày thứ Tư lại phát hiện thi thể của Châu Mộng Vũ. Đến ngày thứ Năm, cũng là hôm nay, việc điều tra bị rơi vào ngõ cụt.

“Quá độc ác.” Đây là câu nói đầu tiên của Từ Sách sau khi nghe xong. Tuy nhiên, giọng điệu anh ta vô cùng bình thản, dường như chẳng đau buồn gì cho cái chết của mấy mạng người cả, chỉ đưa ra đánh giá về sự việc một cách rất điềm tĩnh khách quan.

Cao Đồng nhấp một ngụm nước để thông họng rồi nói tiếp: “Hiện tại khó khăn lớn nhất của phía cảnh sát chúng tôi là chỉ tìm ra được hình ảnh chiếc Buick đi vào trạm nghỉ nhưng lại không tìm thấy cảnh chiếc xe đó đi ra.”

“Kết cấu của trạm nghỉ thế nào? Có tuyến đường nào khác để chiếc xe có thể qua mặt được thiết bị giám sát không?”

Cao Đồng phủ nhận: “Không có, người của tôi đã đến trạm nghỉ hai lần rồi, hôm nay còn có chuyến đi đặc biệt mang theo máy quay đến đó để ghi hình lại một vòng liên tục các đặc trưng của toàn bộ trạm nghỉ. Trạm nghỉ là một môi trường hoàn toàn khép kín, các thiết bị giám sát cũng không có điểm mù.”

“Khu vực khép kín mà một chiếc xe chở người bên trong đột nhiên biến mất ư?” Từ Sách, người đang cách nửa nửa vòng trái đất, cũng rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Lúc đầu tôi còn nghi chiếc Buick xảy ra chuyện và chiếc Buick đi vào trạm nghỉ là hai chiếc khác nhau. Nhưng vừa mới nhận được kết quả chính xác hai chiếc xe là một.”

Dường như Từ Sách chẳng mảy may quan tâm gì đến điều này, thẳng thắn nói: “Quan tâm đến chuyện hai chiếc có phải là một không mà làm gì, điều này hoàn toàn chẳng quan trọng. Quan trọng chỉ có một việc đó là chiếc xe này làm thế nào chạy ra khỏi trạm nghỉ.”

“Logic có vấn đề, thực tế cũng không thể thực hiện được, xe thì làm sao có thể bỗng nhiên biến mất được chứ?”

Từ Sách cười nói: “Logic không có vấn đề và thực tế chắc chắn cũng thực hiện được vì chuyện này đã xảy ra rồi, chẳng qua chỉ có một số tư duy trái với lối mòn thông thường mà thôi.”

“Ngoài ra còn có một điểm nữa, chúng tôi đã điều tra tình hình di chuyển trên đường cao tốc của chiếc xe này, giấy thông hành mà chiếc xe nhận được khi lên đường cao tốc thể hiện đến hôm nay chiếc xe đó vẫn chưa rời khỏi đường cao tốc.”

“Vậy sao? Vấn đề này xem ra thú vị lắm đây.” Từ Sách trầm ngâm trong giây lát rồi nói: “Tôi thấy những điểm này đều là thứ yếu, vẫn nên tập trung suy nghĩ vào chiếc Buick trong trạm nghỉ. Theo anh, tại một trạm nghỉ khép kín, hai đầu đều lắp đặt thiết bị giám sát, nếu xe chỉ muốn xuất hiện một lần khi đi vào, từ đó không xuất hiện lần nào nữa thì sẽ có các khả năng nào?”

“Thứ nhất, từ đầu đến cuối chiếc xe vẫn dừng ở trạm nghỉ cho đến sau tối ngày 10 tháng 1 mới đi ra. Chúng tôi chỉ rà soát băng ghi hình đến tối ngày 10 tháng 1, nhưng bây giờ đã chứng minh được chiếc xe gặp tai nạn tối ngày 10 tháng 1 trên tỉnh lộ cũ và xe của Phòng Công thương là một rồi, do đó khả năng này được loại trừ. Khả năng thứ hai, chiếc Buick được đưa trên một chiếc xe tải khác để chạy ra khỏi trạm nghỉ. Có điều, thông qua việc

kiểm tra thiết bị giám sát và khảo sát hiện trường, trạm nghỉ phân khu vực dành cho xe khách và khu vực dành cho xe tải, ở giữa có rào chắn, hơn nữa còn có nhân viên quản lý ở đó nên sẽ không để ai dõng rào chắn đó đi, vì thế khả năng này cũng được loại trừ.”

“Tốt, một khi đã được loại trừ thì hãy quăng hai khả năng này vào thùng rác đi.”

“Khả năng thứ ba, có chiếc xe cầu ở bên ngoài hàng rào của trạm nghỉ đã cầu chiếc Buick ra.”

“Ừm... Hành động này có vẻ phô trương quá.” Từ Sách cười, “Nếu thật sự là do xe cầu thực hiện thì phía cảnh sát các anh có điều tra ra được không?”

Cao Đồng trả lời chắc chắn: “Tất nhiên, tôi chuẩn bị cho người ngày mai đi điều tra bên ngoài hàng rào của trạm nghỉ, vì ngoại vi trạm nghỉ là đất bùn và một phần đất nông nghiệp, nếu trước đó có xe cầu thì chắc chắn chứng cứ sẽ rất rõ ràng.”

“Có khả năng thứ tư không?”

“Tạm thời chưa nghĩ ra.”

Từ Sách cười và nói: “Quả thật rất khó nghĩ ra các khả năng khác nữa. Dùng phương pháp liệt kê của Toán học để đưa ra các tình huống có khả năng là phương pháp nghiên cứu không thiết thực nhất, nhưng lại là phương pháp mà chúng ta hay sử dụng nhất trong cuộc sống thường ngày. Phương pháp này có một điểm yếu chí mạng đó là đối với đa số các mệnh đề thực tế, nếu dùng phương pháp liệt kê sẽ cho ra vô số khả năng, tuy nhiên xác suất khả thi giữa các khả năng có sự khác biệt. Nhược điểm của phương pháp liệt kê nằm ở chỗ không thể đảo ngược lại để chứng minh mọi khả năng được liệt kê lúc trước đã là toàn bộ hay chưa, không còn khả năng nào khác hay sao?”

Cao Đồng kiên nhẫn lắng nghe sự mô tả của Từ Sách. Ông luôn rất ngưỡng mộ Từ Sách. Thông thường khi gặp phải một việc gì đó thì người bình thường sẽ chỉ dùng tư duy bản năng cơ bản để nhìn nhận, còn Từ Sách thì sẽ phân tích tại sao phải dùng tư duy này để nhìn nhận vấn đề, ưu khuyết

điểm của việc nhìn nhận vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau, và phương thức tư duy nào là có hiệu quả nhất để giải quyết vấn đề.

Từ Sách tiếp tục nói: “Tiếp tục áp dụng phương pháp liệt kê vào vấn đề nan giải này thì sẽ có rất nhiều khả năng khác nữa, ví dụ liệu chiếc xe có bay đi mất hay không? Cũng có thể không phải là do xe cầu mà được trực thăng chở đi rồi. Khả năng tồn tại là có, tuy nhiên so với các khả năng lúc này thì tính khả thi sẽ xa vời hơn.” Anh ta dừng lại một lúc, rồi như tự cười nhạo mình: “Hình như tôi đi lạc đề rồi thì phải.”

Cao Đồng liền nói: “Không đâu, tôi rất thích nghe anh phân tích.”

“Ha ha, mấy năm nay tôi quen với việc giảng bài ở trường rồi. Dài dòng như vậy chủ yếu là muốn nói tôi có nghĩ đến một khả năng khác, không biết về mặt kỹ thuật có thể thực hiện được hay không, đó là chiếc Buick quả thật là đã đi ra khỏi vùng giám sát nhưng nó đã thay đổi hình dạng để các anh không nhận ra được.”

“Việc này... dường như rất khó. Anh muốn nói chiếc xe đã thay đổi màu sắc ư, điều này khó lắm. Phun sơn cho cả chiếc xe không phải là việc đơn giản, cần có thiết bị chuyên nghiệp, nhân viên chuyên nghiệp và mất cả mấy ngày. Nếu phun sơn trực tiếp thì càng không hợp lý nữa, như vậy sẽ làm cho chiếc xe trở nên nhem nhuốc, người của tôi sẽ phát hiện ra ngay.”

“Việc kiểm tra thiết bị giám sát của cảnh sát các anh dựa vào đâu để phân biệt các xe? Hay nói cách khác tức là dựa vào đặc điểm gì để xác định chiếc xe đi ra liệu có phải là chiếc Buick?”

Cao Đồng nói: “Chủ yếu dựa vào hai đặc điểm, một là kiểu xe vì kiểu xe không thể nào thay đổi được, nó không giống trong bộ phim Transformers, một chiếc xe đa dụng Buick không thể biến thành một chiếc Santana được. Hai là nhìn màu sắc của xe. Sau khi xác định kiểu xe sẽ quan sát màu sắc của chiếc xe. Chiếc Buick này có màu xám bạc, nếu màu sắc của chiếc xe thay đổi hoàn toàn thì sẽ rất phức tạp vì phải sơn lại, mà trong thời gian ngắn thì không thể thực hiện được. Dựa vào hai đặc điểm này, nếu phát hiện chiếc xe đa dụng Buick nào rời khỏi trạm nghỉ, nhân viên kiểm tra sẽ ghi lại biển số của chiếc xe đó rồi đối chiếu lại chiếc xe này có phải là

chiếc đã chạy vào trạm nghỉ lúc trước hay không. Nếu đúng là trước đó nó có chạy vào, chứng tỏ đó không phải là chiếc cần tìm. Nếu trước đó mà không chạy vào trạm nghỉ thì chứng tỏ chiếc xe đó đã được thay biển số.”

Từ Sách im lặng một lúc rồi nói: “Có vẻ như việc điều tra của các anh rất chặt chẽ, trong khoảng thời gian ngắn, chiếc xe muốn thay đổi hình dạng bên ngoài để đánh lừa các anh dường như là rất khó?”

“Đúng vậy, phải nói là gần như không thể được.”

“Nhưng cũng không hẳn là hoàn toàn không thể.” Từ Sách bổ sung một câu.

Cao Đồng đành nói: “Đương nhiên, không việc gì có thể chắc chắn 100% cả.”

“Được rồi, vậy tạm thời gạt khả năng chiếc xe thay đổi hình dạng bên ngoài sang một bên. Tôi có một câu hỏi, lúc các anh kiểm tra thiết bị giám sát có thấy nhiều xe đa dụng Buick cùng dòng không?”

Cao Đồng khẳng định: “Dòng xe Buick GL8 cổ điển là dòng xe chiếm tỉ lệ cao nhất của thị trường xe đa dụng tầm trung - cao cấp trong nước do có hiệu năng rất tốt so với giá thành nên xe đa dụng của các đơn vị thường dùng loại này. Văn phòng Tỉnh chúng tôi có ba chiếc, chiếc lần này tôi lái xuống đây có màu xám bạc, tôi cũng thấy một chiếc màu xanh ở trụ sở Công an Huyện Bạch Tượng, các đơn vị khác chắc cũng có rất nhiều. Chúng tôi kiểm tra thiết bị giám sát từ trưa ngày 9 tháng 1 đến tối ngày 10 tháng 1, đã xuất hiện khoảng ba, bốn trăm chiếc Buick GL8 có các màu khác nhau.”

Từ Sách im lặng một lúc, rồi tiếp: “Ngày mai các anh có thể xác định liệu có xe cầu ở ngoài trạm nghỉ đã cầu chiếc xe đó đi hay không chứ?”

“Đúng vậy.”

“Tốt, vậy hãy đợi kết quả ngày mai đã.”

“Nếu kết quả khác thì sao?”

“Kết quả khác sẽ có hướng điều tra khác, về vụ án này, tôi có một số ý tưởng ban đầu, hãy cho tôi chút thời gian để sắp xếp lại. Hy vọng sẽ giúp ích cho việc điều tra của anh, nhưng tôi không dám bảo đảm, chỉ có thể cố gắng hết sức thôi.”

“Tốt, cảm ơn anh.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Cao Đống ngẫm nghĩ lại nội dung nói chuyện lúc nãy. Tất nhiên, tuy hôm nay Từ Sách không giúp ích gì nhiều cho ông cả nhưng lại giúp ông sắp xếp suy nghĩ hợp lý hơn.

Tư duy phán đoán của Từ Sách rất trực tiếp.

Không cần phải tập hợp những thắc mắc khác, không cần quan tâm chiếc xe có bị tráo đổi hay không, cũng không cần để ý tại sao giấy thông hành của chiếc xe đó thể hiện vẫn chưa rời khỏi đường cao tốc, v.v... mà chỉ nhắm vào điểm cốt lõi!

Chiếc Buick màu xám bạc này sao lại biến mất trong trạm nghỉ được, đó mới là điểm cốt lõi!

Chỉ cần giải được câu đố này thì chắc chắn mọi đáp án sẽ được sáng tỏ.

Sáng sớm hôm sau, Cao Đồng lập tức triệu tập cuộc họp các thành viên chủ chốt của Tổ chuyên án.

Bắt đầu buổi thảo luận, Cao Đồng đã thẳng thắn bày tỏ khó khăn gặp phải trước mắt: “Vụ án đã điều tra mấy hôm rồi, mọi người có cảm thấy kỳ lạ không, có vẻ như không thể tìm thấy một manh mối nào về hung thủ cả?”

Các thành viên của Tổ chuyên án đều gật đầu thừa nhận. Hai ngày nay, tất cả mọi người ai cũng vất vả, tăng ca cả ngày lẫn đêm, đã làm rất nhiều việc. Trông qua thì thấy đã thu thập được rất nhiều thông tin, nhưng nhìn lại thì không có thông tin gì chỉ ra danh tánh của hung thủ cả, chưa nói đến manh mối trực tiếp mà thậm chí manh mối gián tiếp cũng chẳng có gì.

Cao Đồng trầm ngâm: “Quanh chỗ xảy ra vụ án, ngoài chiếc xe bị đốt cháy cùng các nạn nhân trên xe và thi thể của Châu Mộng Vũ phát hiện vào ngày 12 ra, hoàn toàn không có phát hiện nào khác.”

Lý Vệ Bình tiếp lời: “Khu vực xảy ra vụ án quá rộng lớn, vì lý do bảo mật vụ án nên chỉ có thể bố trí hơn 40 thành viên của Tổ tìm kiếm, phần việc này vẫn đang được tiếp tục.”

Cao Đồng đáp lời: “Nhưng cho đến nay, ngoài dấu chân mà hung thủ để lại, hoàn toàn không có manh mối nào có thể xác định danh tính hung thủ nữa à?”

Lý Vệ Bình gật đầu thừa nhận.

Cao Đồng tiếp tục nói: “Chiếc xe bị mất tín hiệu trong trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, đã kiểm tra thiết bị giám sát trong khu vực đó, nhưng chỉ thấy chiếc xe đi vào mà chưa phát hiện nó đi ra như thế nào cả. Đây là vấn đề lớn. Hệ thống thu phí trên đường cao tốc cũng đã kiểm tra rồi,

giấy thông hành mà chiếc Buick của Phòng Công thương nhận được đến nay vẫn chưa rời khỏi đường cao tốc, đây cũng là vấn đề lớn. Tại sao kết quả kiểm tra lại như thế được?”

Cao Đồng trừng mắt, lướt nhìn mọi người một vòng, không ai trả lời cả.

Ông lên giọng: “Đó là do hướng điều tra của chúng ta bị sai, chúng ta đánh giá hung thủ quá thấp. Chiếc xe đột nhiên biến mất, thậm chí giấy thông hành cho thấy chưa rời khỏi đường cao tốc, tất cả đều do một tay hung thủ bố trí, ý thức chặn điều tra, không, không thể gọi là ý thức được mà phải nói là năng lực chặn điều tra mạnh chưa từng có, hẳn đã sớm đoán đúng hướng điều tra của phía cảnh sát chúng ta. Mọi người đã gặp một hung thủ như vậy bao giờ chưa?” Các ngón tay của ông đan vào nhau, mắt quét nhìn một lượt, lạnh lùng nói: “Chưa, chưa một ai từng gặp phải một đối thủ như vậy cả, tôi chưa gặp, e rằng cả nước này cũng chưa gặp, năng lực chặn điều tra xưa nay chưa từng có.”

Vẻ mặt của mọi người đều tỏ ra tức giận và không phục.

Cao Đồng tiếp lời: “Đối với tình hình thực tế hiện tại, tôi đã suy nghĩ suốt một đêm rồi, cần phải thay đổi phương thức điều tra khác. Ban đầu chúng ta nghĩ rằng chiếc xe đã xảy ra chuyện ngay trong trạm nghỉ là điều tất nhiên, các máy quay theo dõi trên đường cao tốc rất nhiều nên việc kiểm tra các thiết bị giám sát là phương pháp có hiệu quả và nhanh nhất, ai ngờ những gì mà chúng ta nghĩ đến lại chính là điều mà hung thủ mong đợi. Mấy năm nay, cùng với việc thành phố ngày càng có nhiều thiết bị giám sát thì mọi người đã sớm hình thành thói quen tra án là kiểm tra thiết bị giám sát, nào là giết người, cướp của, cho đến trộm cắp trên đường, tất cả đều kiểm tra thiết bị giám sát, và lại trong thực tế kết quả thu được từ việc kiểm tra thiết bị giám sát cũng rất hữu ích. Vụ án này thì khác, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, chúng ta đều rơi vào cái bẫy thiết bị giám sát này, cũng có thể nói, tư duy của chúng ta bị hạn chế ở thiết bị giám sát. Do đó chúng ta cần tìm ra phương hướng từ đầu.”

Một nhân viên điều tra của Công an Thành phố không hiểu: “Đồng chí Cao, không kiểm tra thiết bị giám sát, mà lại không có nhân chứng, vậy chúng ta phải điều tra như thế nào đây?”

Cao Đồng lướt nhìn người đó, anh ta cũng mới chỉ hơn 30 tuổi một chút, rõ ràng mới làm cảnh sát mấy năm gần đây nên thiếu năng lực điều tra theo kiểu truyền thống, ông ho một tiếng rồi nói: “Đương nhiên là vẫn tiếp tục kiểm tra thiết bị giám sát rồi, còn kiểm tra thế nào, tôi sẽ bố trí lại từ đầu. Tuy nhiên có một khía cạnh khác nữa, giả sử chúng ta bỏ qua toàn bộ các thiết bị giám sát, giả sử vụ án này xảy ra vào những năm 90 thì chúng ta làm thế nào để phá án?”

Hầu hết các cảnh sát hình sự có mặt đều được tuyển chọn từ lực lượng cảnh sát mở rộng trong 10 năm gần đây. Lực lượng công an toàn quốc vào những năm 90 nhìn chung còn yếu, biên chế của cảnh sát hình sự càng ít hơn nữa, trong phòng họp này, nhân viên cảnh sát hình sự thời những năm 90 chưa đến một nửa.

Một người cảnh sát già suy nghĩ theo hướng của Cao Đồng, nêu ý kiến: “Vậy phải bắt đầu từ công việc điều tra động cơ, mối quan hệ xã hội và những người liên quan rồi.”

Lý Vệ Bình cũng tiếp lời: “Động cơ vụ án rất rõ ràng, đó là trả thù người của Phòng Công thương, bởi vụ án này đã giết quá nhiều người, đối với bất kỳ ai cũng đều chẳng có lợi ích chính đáng gì cả.”

Người cảnh sát già đó cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, tôi tán thành cách nhìn của đồng chí Lý, ở góc độ quan hệ xã hội, phải khoanh vùng điều tra kỹ lưỡng những người có thù oán với Phòng Công thương và chắc chắn đó không phải là mối thù thông thường.”

Lý Vệ Bình nói: “Vào tháng 9 năm ngoái Phòng Công thương cũng liên quan đến một vụ án mạng, nhưng tôi không thể xác định được nó có liên quan đến vụ án lần này hay không. Tôi nghĩ giả sử nếu có liên quan thì điều tra một lúc hai vụ án, tập trung điều tra vào những người có mặt lúc đó chắc chắn sẽ có hiệu quả cao hơn.”

Anh ta thuật lại vụ án đầu độc đó một lần nữa.

Các cảnh sát trong cuộc họp nghe xong, có người nói nên điều tra song song hai vụ án, cũng có người nói cách thức và mục tiêu phạm tội của hai vụ là hoàn toàn khác nhau, lần trước là nhắm vào cá nhân, động cơ cũng không giống như đang báo thù toàn bộ Phòng Công thương, do đó có lẽ không liên quan với nhau.

Cao Đồng kiên nhẫn lắng nghe ý kiến của từng người, suy nghĩ rất lâu rồi nói với Lý Vệ Bình: “Lát nữa anh lấy hồ sơ vụ án hồi đó cho tôi, ngoài ra hãy photo đưa cho mọi người trong buổi họp. Tuy nhiên việc có gộp hai vụ án lại hay không tạm thời chưa phải vấn đề trọng tâm của chúng ta, mọi người cũng không nên dồn sự chú ý của mình quá nhiều vào vụ án trong quá khứ vì dù sao cũng là vụ án từ tháng 9 năm ngoái, lúc đó chưa điều tra ra được, bây giờ muốn điều tra càng không dễ. Thôi được rồi, tạm thời chúng ta gạt sự suy đoán chưa có cơ sở chắc chắn sang một bên, tập trung vào tìm kiếm chứng cứ, tôi sẽ sắp xếp lại công việc từ đầu.”

Ông nói với Lý Vệ Bình trước: “Vệ Bình, người của anh thông thuộc tình hình trong huyện nhưng chính vì thông thuộc, công việc điều tra cụ thể, ví dụ việc điều tra tình hình liên quan đến các nhân viên ở Phòng Công thương, do người của anh vốn có quen biết với bọn họ từ trước nên dễ sinh ra phán đoán chủ quan, không đủ khách quan. Vì vậy tôi định sẽ đưa một nhóm người của anh phân bổ cho Trương Nhất Ngang.”

Lý Vệ Bình mím môi, vẻ mặt không đồng tình cho lắm, dù thế nào thì chẳng ai muốn người của mình chịu sự chỉ huy của người khác cả, nhưng trước mặt Cao Đồng, anh ta chẳng có cách nào nữa.

Thực ra Cao Đồng sắp xếp như vậy không hẳn chỉ vì nghĩ đến mỗi một việc là cảnh sát địa phương điều tra người địa phương không được khách quan.

Lý Vệ Bình và Trương Nhất Ngang đều là lính cũ của Cao Đồng. Hai người này cũng đã từng làm việc cùng nhau ba, bốn năm rồi, bản thân Cao Đồng đương nhiên thiên vị Trương Nhất Ngang hơn vì anh ta là thuộc hạ trung thành của ông, đi theo ông lâu nhất. Tuy nhiên Cao Đồng hiểu rất rõ,

nếu xét về năng lực thì Lý Vệ Bình vượt xa Trương Nhất Ngang, và Lý Vệ Bình cũng là người chịu khó cầu tiến.

Tất nhiên, cũng không phải Trương Nhất Ngang không cầu tiến, ai mà chẳng muốn lập công thăng chức, chỉ có điều Lý Vệ Bình chịu khó hơn những cảnh sát thông thường khác và cũng biết học hỏi vươn lên hơn.

Năm xưa khi hai người họ đều làm việc dưới trướng của Cao Đống đã xảy ra một vụ án thi thể không nguyên vẹn. Lúc đó toàn bộ thi thể bị băm nhỏ giống thịt lợn xay, đựng trong một túi ni lông lớn. Tất cả cảnh sát có mặt tại hiện trường đều nôn ọe, Trương Nhất Ngang nôn đến nỗi người dờ ra, ngay cả pháp y còn đứng không vững. Cao Đống cũng không tài nào dám nhìn, chỉ có một mình Lý Vệ Bình dám tiến lên đưa thi thể mang về, còn giúp các pháp y sắp xếp thi thể lại với nhau, sau đó liên tục mấy ngày không ngủ, đi điều tra khắp nơi, cuối cùng đã phá được án.

Khi ấy Lý Vệ Bình chỉ là một cảnh sát điều tra bình thường dưới trướng của Cao Đống. Sau vụ án đó, Cao Đống đặc biệt lưu ý đến anh ta, về sau khi hỏi anh ta tại sao tố chất tâm lý lại tốt như thế, anh ta cười nói rằng việc gì cũng phải có người làm. Nhưng Cao Đống để ý trong một thời gian dài, mỗi lần ăn cơm ở nhà ăn anh ta đều không bao giờ chọn món thịt, hơn nữa khi đi ăn, chỉ đi một mình mà thôi. Bởi vậy Cao Đống hiểu ra rằng anh ta hoàn toàn dựa vào ý chí để chịu đựng.

Từ đó về sau, Cao Đống luôn dẫn theo anh ta bên cạnh để hỗ trợ phá án. Anh ta cũng đã nhiều lần lập công, hơn nữa thể lực lại tốt, những lúc tăng ca thường mấy đêm không ngủ, được Cao Đống đánh giá cao. Sau này, Cao Đống biết được anh ta xuất thân từ nông thôn, từ nhỏ nhà đã rất nghèo, luôn phải nợ học phí, thì mới hiểu được nguyên nhân làm việc bạt mạng như vậy là vì anh ta muốn thành công.

Cao Đống đã cho anh ta cơ hội, trong việc tuyển chọn ứng viên cho chức Phó Cảnh sát Huyện phụ trách đội Điều tra hình sự của Bạch Tượng, Cao Đống đã bỏ ra rất nhiều công sức, lại còn lôi kéo sự giúp đỡ của bố vợ là thư ký của ủy ban Chính pháp Thành phố, cuối cùng đã đưa Lý Vệ Bình lên được vị trí đó.

Nếu so sánh thì Trương Nhất Ngang và Lý Vệ Bình rõ ràng là có khoảng cách. Bố mẹ của Trương Nhất Ngang đều là nhân viên doanh nghiệp nhà nước, điều kiện gia đình khá giả, sau này đổ vào làm cảnh sát, đi theo Cao Đống, mọi việc đều rất suôn sẻ, chẳng có động lực gì để phải cố gắng cải thiện cuộc sống cả. Nhưng Trương Nhất Ngang có một ưu điểm đó là tính chấp hành của anh ta rất tốt, Cao Đống bảo anh ta chạy về phía Đông, anh ta sẽ lập tức chạy bộ đến phía Đông, hiệu quả làm việc rất cao, duy chỉ có khuyết điểm là thiếu khả năng và kinh nghiệm phán đoán độc lập.

Lần này Cao Đống sở dĩ phân bổ người của Lý Vệ Bình cho Trương Nhất Ngang chủ yếu là vì nghĩ đến việc, tuy năng lực của Lý Vệ Bình tốt nhưng nếu giao người của Văn phòng Tỉnh và Công an Thành phố cho anh ta quản lý thì đám người kia sẽ không phục, e là không làm hết trách nhiệm.

Công việc điều tra cấm kỵ nhất là làm qua loa tắc trách, vì thế sau khi suy nghĩ kỹ càng, Cao Đống vẫn quyết định để người của Văn phòng Tỉnh phụ trách các nội dung điều tra trọng điểm tiếp theo.

Cao Đống quay qua Trương Nhất Ngang, xem bản ghi chép mà tối hôm qua mình đã viết sẵn, nói: “Công việc của cậu gồm mấy mục sau, thứ nhất, hỏi thăm các nhân viên chưa vào biên chế khác của Phòng Công thương... À, đúng rồi, Vệ Bình, bọn họ có bao nhiêu người?”

“Khoảng 20 người.” Lý Vệ Bình trả lời.

Cao Đống gật đầu: “Tốt, phải gọi từng người đến hỏi cho thật kỹ càng, hỏi gì ư? Trước tiên, hỏi trong phạm vi mà họ biết, ai là người có thù oán với Phòng Công thương. Kế đến, hỏi đã có những ai đã tiếp xúc với bảy nạn nhân trong thời gian gần đây nhất, xem liệu có người nào để ý đến các chi tiết bất thường hay không. Nhân tiện tìm hiểu rõ việc thành lập hiệp hội công thương gì gì đó thuộc Phòng Công thương rồi về báo cho tôi biết.”

Trương Nhất Ngang cẩn thận ghi chép lại những yêu cầu của Cao Đống vào sổ.

Cao Đống đợi anh ta viết xong, tiếp tục: “Thứ hai, điều tra tình hình chi tiết của bảy nạn nhân, chủ yếu là gia thế, tính cách, và những chuyện đã làm gần đây nhất.”

“Thứ ba, hỏi kỹ người nhà của bảy người đó, làm rõ mỗi người có đặc tội với những ai, đặc biệt là có thù oán với ai hay không. Và còn cả tình hình gần đây của mỗi người, đặc biệt là các chi tiết bất thường. Thứ tư, việc kiểm tra nhật ký liên lạc và theo dõi người nhà của Lâm Tiểu Phong đã nói với cậu hôm qua, không được câu thả. Hôm nay Vệ Bình sẽ đưa cho cậu kết quả kiểm tra nhật ký liên lạc. Thứ năm, điều tra các thông tin của chiếc xe đa dụng Buick như ngày mua, tình hình sử dụng hằng ngày, tình trạng sửa chữa .v.v... Từ đó thôi, cậu thấy có vấn đề gì không?”

Trương Nhất Ngang ghi chép tường tận, lướt xem mấy lượt rồi ngừng đầu lên: “Chắc là không vấn đề gì, có điều lượng công việc quá lớn, e là... e là không đủ nhân lực.”

Cao Đồng nói: “Nhân lực không thành vấn đề, cậu và Vệ Bình, còn có Đội trưởng Mã của Công an Thành phố bàn bạc để phối hợp với nhau, nếu không đủ thì hãy yêu cầu ở chỗ họ, nếu vẫn thiếu, cậu cần bao nhiêu người, tôi sẽ điều bấy nhiêu.”

Trương Nhất Ngang nói: “Sếp, việc kiểm tra thiết bị giám sát vẫn tiến hành tiếp chứ?”

“Tất nhiên rồi, tuy nhiên việc kiểm tra thiết bị giám sát tạm thời giao cho Vệ Bình và Đội trưởng Mã phụ trách.”

Cao Đồng xem xét việc phải thay đổi người chỉ đạo Tổ kiểm tra thiết bị giám sát cũng là vì nghĩ rằng nếu Trương Nhất Ngang tra chưa ra, có khi Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã lại có hướng mới, dù thế nào thì năng lực của Trương Nhất Ngang ra sao, ông cũng hiểu rất rõ.

Cứ thế, Cao Đồng bố trí công việc lại triệt để từ đầu, trọng điểm không còn ở việc kiểm tra thiết bị giám sát nữa mà là triển khai theo phương pháp điều tra truyền thống.

Sau khi giải tán cuộc họp, Cao Đồng gọi riêng Lý Vệ Bình ở lại.

“Liên quan đến việc điều tra thiết bị giám sát, tôi muốn bàn bạc lại với anh một chút.” Cao Đồng đuổi thẳng người trên ghế, kéo căng cánh tay đã hơi mỏi.

Lý Vệ Bình lúng túng: “Đội của anh Trương không điều tra ra được kết quả, tôi e là phía tôi cũng...”

“Ừm, tôi biết, đúng là gặp khó khăn.” Cao Đồng gật đầu: “Nhưng cũng không nên nản lòng, tuy tạm thời không biết chiếc xe làm thế nào mà biến mất trong trạm nghỉ, nhưng chắn chắn nó không thể bay lên trời được. Hôm nay tôi cần người của anh làm một việc, anh hãy cử người đến trạm nghỉ một chuyến, quan sát phía bên ngoài xem có dấu vết của chiếc xe cầu nào chạy qua chỗ đó vào thời gian gần đây không. Đương nhiên, tôi biết việc xe cầu trực tiếp cầu chiếc xe ra khỏi trạm nghỉ là rất phức tạp, không được hợp lý cho lắm, nhưng dù sao cũng không thể phủ nhận hoàn toàn khả năng này, vì thế cứ đi kiểm tra để xác nhận cho chắc chắn.”

“Nếu kết quả là không có chiếc xe cầu nào đưa chiếc xe đó ra khỏi trạm nghỉ thì sao, bước tiếp theo chúng ta phải điều tra gì đây?”

Cao Đồng cũng hiểu rõ rằng việc xe cầu hoạt động bên ngoài trạm nghỉ là quá lộ liễu, nhân viên làm việc ở đó không mù, khả năng này rất thấp. Sở dĩ vẫn phải điều tra một lần, không gì hơn là nhằm loại trừ triệt để các khả năng có thể xảy ra.

Ông nhắm mắt lại: “Mục đích của việc này là giúp chúng ta loại bỏ triệt để các khả năng có thể xảy ra, mới có thể tập trung sức lực nghĩ đến các phương hướng khác. Ngoài ra, Lâm Tiểu Phong từng đi lính, chiều cao cân nặng đều phù hợp với đặc trưng của dấu chân, rất nhiều người trong Tổ

chuyên án đang nghi ngờ hẳn ta là hung thủ, chỉ có điều chưa có bằng chứng xác thực mà thôi. Bảy người của Phòng Công thương, sáu thi thể đều đã được tìm thấy rồi, duy chỉ có Lâm Tiểu Phong đến bây giờ vẫn biến mất không tăm dạng. Còn kẻ bắt cóc đoàn người trên xe, tuy chưa rõ hành vi được thực hiện như thế nào, nhưng nếu không phải là nhân viên nội bộ phạm tội, thì việc khống chế cả người lẫn xe giữa trạm nghỉ mà không gây ồn ào náo loạn gì thật quá khó tin. Do đó, Lâm Tiểu Phong là mục tiêu khoanh vùng điều tra trọng điểm. Anh hãy tìm một số hình chụp của Lâm Tiểu Phong, cố ghi nhớ kỹ khuôn mặt, ngoại hình đó rồi để ý tìm xem hẳn có xuất hiện trong các đoạn băng ghi hình của trạm nghỉ không.”

Cao Đồng nói tiếp: “Ngoài ra, ven con tỉnh lộ cũ không có thiết bị giám sát, nhưng các đường hướng đến đó thì chắc phải có chứ?”

Lý Vệ Bình nói: “Tôi đã đến khu vực gần đó một lần rồi, thiết bị giám sát gần nhất trên đường hướng đến tỉnh lộ cũ nằm cách lối rẽ vào đó cũng phải 3 kilômét. Có nhiều đường dẫn đến tỉnh lộ cũ nên việc điều tra này còn khó khăn hơn cả việc kiểm tra băng ghi hình trong trạm nghỉ nữa.”

Cao Đồng suy nghĩ giây lát rồi gật đầu, trạm nghỉ là khu vực khép kín, còn hướng đi đến tỉnh lộ cũ lại là khu vực mở, các thiết bị giám sát xung quanh đó khó có thể tạo nên một đoạn đường khép kín được. Việc điều tra theo hướng này tuy cũng có thể thực hiện được nhưng lượng công việc rất lớn, hơn nữa cũng chưa chắc có thể tìm thấy chiếc Buick liên quan đến vụ án.

Cao Đồng nói: “Cho dù thế nào thì sau cùng chiếc Buick vẫn xuất hiện trên tỉnh lộ cũ, không cần quan tâm nó làm thế nào để rời khỏi đường cao tốc, nhưng chắc chắn nó phải chạy tới đó, đương nhiên phải bị các thiết bị giám sát quay được. Dù mò kim đáy biển cũng phải nghĩ cách, nhanh chóng tìm được thông tin trong các đoạn băng ghi hình.”

Lý Vệ Bình gật mạnh đầu: “Tôi sẽ bàn bạc với Đội trưởng Mã để vạch ra kế hoạch cẩn thận, cố gắng tranh thủ tìm ra sớm.”

Buổi chiều, Lý Vệ Bình mang hồ sơ của vụ án mạng trong buổi liên hoan của Phòng Công thương vào ngày 17 tháng 9 năm ngoái đến cho Cao Đồng. Cao Đồng đọc đi đọc lại nhiều lần, cố gắng ghi nhớ các tình tiết, sau đó nhắm mắt lại, tái hiện toàn bộ quá trình như trong một bộ phim.

Hồ sơ tập hợp lời khai của tất cả những người có liên quan ở hiện trường, bao gồm các cảnh sát điều tra đến hiện trường vụ án sớm nhất, tóm tắt lại lời kể của nhiều người khác nhau về sự việc ngày hôm đó, mỗi tình tiết của từng người khai ra đều được kiểm chứng đầy đủ, về cơ bản đã tái hiện lại toàn bộ quá trình xảy ra vụ án.

Ngày 17 tháng 9, hôm đó là thứ Sáu, khoảng 5h30 chiều sau khi tan ca, nhóm người của Phòng Công thương và một số người nhà của họ đến khách sạn Golden Port trong thị trấn.

Phòng Công thương hay tổ chức liên hoan không theo thời gian cố định nào, ngắn thì một tháng, dài thì một quý, chi phí ăn uống sẽ do ‘Hiệp hội Công thương’ phụ trách. Buổi liên hoan lần này được đề nghị bởi Phó phòng Diêu Giang, đáng nhẽ đã được tiến hành vào tuần trước rồi, nhưng do Trưởng phòng Vương Hồng Dân đi công tác nên mới lùi đến thứ Sáu tuần này.

Khách sạn Golden Port tổng cộng có 17 tầng, tầng 1 là hội trường, từ tầng 2 đến tầng 6 là nhà hàng, tầng 7 trở lên là phòng cho thuê. Hôm đó Phòng Công thương ngồi ở ‘Phòng tiệc Panda’ hạng vừa thuộc tầng 2, tên gọi các phòng ở đây đều được lấy theo tên động vật quý hiếm cả.

Họ đặt tất thảy 6 bàn, sáu nhân viên nam chính thức và tài xế Lâm Tiểu Phong cùng ngồi ở bàn phía bên trái cửa ra vào. Bàn phía bên phải là thành

viên nữ trong gia đình họ và trẻ em, 4 bàn phía bên kia nữa là của các nhân viên hợp đồng và một số người thân.

Hôm đó, đội Điều tra hình sự Huyện tuần trước vừa được Công an Huyện thưởng 30.000 tệ do phá được án, tuần này lại được Công an Huyện thưởng thêm 5.000 tiền thưởng thành tích nữa, vì thế cũng đúng vào ngày 17 tháng 9, họ kéo đến Khách sạn Golden Port để liên hoan. Họ đặt 4 bàn trong ‘Phòng tiệc Cá voi’ ở tầng 3.

Khi buổi liên hoan của Phòng Công thương bắt đầu, có hai nữ nhân viên phục vụ mang bình trà lúa mạch đến rót cho mỗi vị khách, từ đó cứ đứng ở phòng phục vụ nằm phía bên trái cửa phòng tiệc, lấy đồ ăn qua cửa sổ phòng phục vụ rồi đưa vào bàn tiệc, ngoài ra họ còn làm các công việc khác như thêm rượu, rót nước uống, thay đĩa ăn... theo yêu cầu của khách.

Theo lời giải thích và làm chứng lẫn nhau của hai nhân viên phục vụ đó, từ khi buổi tiệc bắt đầu cho đến khi Uông Hải Toàn ngã lăn ra đất thì hai người họ chưa hề bước ra khỏi phòng tiệc, camera bên ngoài phòng cũng đã chứng thực điều này. Nhà vệ sinh nằm bên cạnh phòng phục vụ, hai người đó nói từ đầu đến cuối họ chưa hề đi vệ sinh lần nào cả, nhưng về điểm này, ngoài hai người bọn họ tự chứng minh lẫn nhau thì chẳng có ai hoặc camera nào có thể chứng thực được.

Lúc thức ăn được mang lên, bàn bảy người nam cụng ly náo nhiệt, mời rượu nhau rồi hút thuốc, không xảy ra chuyện gì cả. Đội trưởng đội Quản lý thị trường là Uông Hải Toàn ngồi quay lưng lại với cửa vào. Phía tay phải của anh ta là tài xế Lâm Tiểu Phong của Phòng Công thương, kế đó nữa là Trưởng phòng Vương Hồng Dân. Tiếp đến ngồi theo thứ tự là Phó phòng Diêu Giang, ba nhân viên Từ Đào, Châu Quốc Mậu và Phương Kiếm. Cả bảy người ngồi với khoảng cách đều nhau. Hơn nữa do bàn lớn mà chỉ ngồi có bảy người nên khoảng cách giữa mỗi người rất rộng rãi.

Khoảng hơn 20 phút sau, cửa phòng đột nhiên bật mở, ông chủ của một doanh nghiệp chuyên gia công các loại thủy sản xuất khẩu xông vào. Mặt ông ta lúc đó đỏ bừng chứng tỏ đã uống rất nhiều rượu, đứng ở cửa nhìn một lượt, lập tức nhắm vào người ngồi gần ông ta nhất là Uông Hải Toàn, đi

thằng đến, kéo người Ông Hải Toàn và chửi: “Cái thằng chết yếu! Hôm trước mày niêm phong cửa tiệm nhà tao là có ý gì hả? Có ngon thì niêm phong luôn công xưởng của tao đi!”

Ông Hải Toàn có uống một chút, cộng thêm tính cách anh ta vốn nóng nảy, tức thì quay người lại kéo tay ông kia ra rồi đẩy mạnh, hét lên: “Làm gì vậy hả! Chỗ này ông vào được chắc! Ông là cái thá gì chứ, cút ra! Cút ra!”

Ông kia cao lớn hơn Ông Hải Toàn, lại có men rượu vào nữa nên chẳng biết sợ là gì, liền đẩy ngược lại Ông Hải Toàn khiến anh ta va vào bàn tiệc, làm đổ cả cốc chén của anh ta lẫn tài xế Lâm Tiểu Phong đang ngồi cạnh bên, tiếng đồ rơi vỡ loảng xoảng.

Những người phụ nữ bàn bên cạnh sợ đến nỗi đều chạy ra phía sau trốn theo bản năng. Các nhân viên hợp đồng của Phòng Công thương ngồi ở bàn khác đều lần lượt đứng dậy, rất nhiều người tiến đến nơi cuộc ẩu đả xảy ra.

Ông chủ kia nhìn thấy nhiều người thẳng thể nên hơi lùi người lại, gân cổ hét lên: “Các người dám động vào tao ư? Đám nhân viên nhà nước các người muốn đánh người hả!”

Ông Hải Toàn vẫn chưa nguôi giận, đuổi chân đạp vào bụng của ông kia, còn muốn xông lên đánh nhau tiếp nhưng đã bị Phương Kiếm bên cạnh kéo lại. Lúc này bạn bè của ông chủ kia cũng đã kịp thời chạy đến giữ chặt lấy ông ta.

Hai người đó vẫn la hét chửi bới nhau, cứ hờ ra chỗ nào là khua chân múa tay như muốn xông lên đánh tiếp. Những người còn lại ai cũng đều lớn tiếng khuyên bảo họ.

Cảnh tượng rất hỗn loạn, mọi người đều chú ý đến khu vực nơi hai người kia đang đứng, cuộc cãi cọ tiếp tục kéo dài ít nhất hơn một phút nữa. Vương Hồng Dân bước ra, trừng mắt với ông chủ kia, lớn tiếng: “Hôm nay đơn vị chúng tôi liên hoan, có chuyện gì thì ngày mai đến gặp tôi, được chưa?”

Ông chủ kia đã trút giận phần nào, lại thấy đối phương đông người, cũng tỉnh rượu hơn rồi nên khịt mũi, vùng khỏi sự níu giữ của bạn bè, sải bước ra khỏi phòng tiệc.

Đám người của Phòng Công thương chỉ trích ông chủ kia một trận rồi cũng trở về ghế ngồi của mình. Sau cuộc xô xát, mọi người đều cảm thấy mất hứng, ngoài việc chỉ trích gã lúc nãy, họ cũng chẳng ăn uống gì nhiều cả.

Sau khi Ông Hải Toàn trở về ghế ngồi, một số nhân viên phục vụ nam của khách sạn và người quản lý đến hỏi có bị gì không? Vương Hồng Dân bảo thôi cho qua, đuổi bọn họ đi. Lúc đó, cốc chén của Ông Hải Toàn và Lâm Tiểu Phong đều đã rơi vỡ cả, người ngồi bên cạnh gọi nhân viên phục vụ đến thay cái mới. Mọi người đều khuyên Ông Hải Toàn bớt giận. Vương Hồng Dân lấy tách trà lúa mạch của mình đặt trên chiếc bàn xoay, nói: “Cậu Ông, ly nước này tôi chưa dùng, cậu uống cho hạ hỏa.”

Những người khác cũng khuyên nhủ theo.

Vương Hồng Dân xoay bàn xoay, đưa cốc nước đến trước mặt Ông Hải Toàn. Ông Hải Toàn cầm lấy ly nước, uống vài ngụm, miệng vẫn tiếp tục chửi cái người lúc nãy.

Rất nhanh, nhân viên phục vụ đã mang cốc chén mới đến thay cho Ông Hải Toàn và Lâm Tiểu Phong. Ông Hải Toàn tùy tiện ăn vài miếng, sau đó khoảng 3, 4 phút thì hơi thở bỗng nhiên nặng nề, không bao lâu sau toàn thân run rẩy dữ dội.

Người ngồi cùng bàn vội vàng hỏi: “Anh Ông, anh bị làm sao thế?”

“Hình như... hình như bị chuột rút.” Ông Hải Toàn nói chuyện cũng khó khăn, thốt được câu đó xong thì đột nhiên lăn từ ghế xuống dưới đất. Ngay lập tức, mọi người cùng bàn đều đứng dậy dìu anh ta nhưng sau khi dìu lên thì tình trạng của anh ta còn xấu hơn, ngay cả nói cũng không được, lát sau thì toàn thân co rút, đại tiểu tiện mất kiểm soát, trướng to mắt rồi tắt thở.

Có người vội ấn huyết nhân trung nhưng chẳng có phản ứng gì cả, tức thì tất cả mọi người trong phòng tiệc đều hét lên: “Nhanh, nhanh gọi bác sĩ!”

Vương Hồng Dân vội lấy điện thoại ra gọi số cấp cứu 120, những người khác đứng vòng tròn xung quanh, sau khi cấp cứu một hồi thì hét lên đầy cấp bách: “Không đúng, sao lại thế này được!”

Lúc này, hai nhân viên hợp đồng chạy đi tìm nhân viên của khách sạn để hỗ trợ, ngay lập tức toàn bộ những người ăn uống ở tầng hai đều biết chuyện. Rất nhiều người chạy đến cửa phòng ngóng vào. Người của Phòng Công thương phải chủ động chặn những người tò mò không phận sự ở bên ngoài.

Ai đó bảo có người chết rồi, phải báo cho cảnh sát. Nhóm người của đội Điều tra hình sự thuộc Công an Huyện đang ăn uống trên lầu, vì thế nhân viên khách sạn lập tức chạy lên tìm họ. Lý Vệ Bình và những người khác nghe nói có người chết, liền buông đũa chạy vội xuống dưới. Từ lúc Uông Hải Toàn chết cho đến khi đó vẫn chưa tới 5 phút.

Pháp y của Công an Huyện xem thi thể, mặt đỏ ửng như hoa đào, lại hỏi những người bên cạnh triệu chứng trước khi chết, đều là những dấu hiệu bị trúng độc điển hình, nghi ngờ khả năng bị trúng độc chất xyanua là rất lớn. Những cảnh sát hình sự khác thấy đặc điểm tử vong, dựa vào kinh nghiệm đều kết luận đây không phải là đột tử thông thường. Đội Điều tra hình sự liền triển khai công tác hiện trường, nâng cao tinh thần cảnh giác và chỉnh đốn trật tự. Đồng thời cũng nghĩ đến khả năng bị ngộ độc thực phẩm, đầu độc là vụ án nghiêm trọng, do đó lập tức giữ tất cả mọi người lại, hỏi cặn kẽ toàn bộ sự việc xảy ra vừa rồi. Lý Vệ Bình còn gọi điện thoại triệu tập thêm nhiều cảnh sát nữa, tiến hành việc thu thập vật chứng tại hiện trường.

Nhưng trải qua một đêm điều tra vẫn không thu được kết quả gì cả. Lục tìm khắp mọi nơi như trên người nhân viên, trong phòng tiệc, nhà vệ sinh, phòng phục vụ mà vẫn không thấy thuốc độc đâu cả, thậm chí ngay cả các tấm thảm lót sàn còn được tìm kiếm kỹ càng nhưng cũng không thu được gì.

Kết quả giám định cuối cùng cho thấy ly nước mà Uông Hải Toàn uống trước khi chết có chứa chất kali xyanua, trên ly nước chỉ phát hiện thấy dấu vân tay của ba người là nhân viên phục vụ, Uông Hải Toàn và Vương Hồng Dân.

Vương Hồng Dân đưa ly trà cho Uông Hải Toàn, Vương Hồng Dân chưa hề uống ly nước đó. Theo giải thích của ông ta, dạ dày ông ta yếu, trà

lúa mạch lại nhuận tràng, nếu uống sẽ bị tiêu chảy vì thế ông ta không uống. Từ việc điều tra những người xung quanh Vương Hồng Dân được biết quả thật dạ dày ông ta yếu, trước đây khi đi ăn uống ông ta không bao giờ uống trà lúa mạch, vì thế việc ông ta không uống ly nước đó không thể xem là điểm nghi vấn được.

Về việc điều tra hai nhân viên phục vụ, hai người họ đều là người địa phương khác, chẳng quen biết một ai ở Phòng Công thương cả, vả lại chẳng thu thập được tí chất độc nào còn sót lại trên người của họ hết.

Sau đó qua lời khai của những người khác, được biết Vương Hồng Dân và Uông Hải Toàn dường như chẳng hợp nhau. Một thời gian, cảnh sát nghi ngờ Uông Hải Toàn nắm trong tay bí mật gì đó của Vương Hồng Dân, bởi trong khoảng thời gian một năm gần gũi, Vương Hồng Dân đã đề bạt Uông Hải Toàn lên làm Đội trưởng đội Quản lý thị trường, dưới trướng còn sắp xếp cho rất nhiều người, hơn nữa qua cách nói chuyện giữa họ có thể thấy rõ ông ta rất nhân nhượng Uông Hải Toàn. Phía cảnh sát đã nói chuyện với ông ta mấy lần, ông ta hoàn toàn phủ nhận những điều này. Do thân phận của chú ông ta nên dù có nghi ngờ thế nào nhưng không có chứng cứ thì phía cảnh sát cũng không thể bắt ông ta để hỏi cung được, thế là vụ án bế tắc.

Cao Đồng xem xong toàn bộ hồ sơ, từ góc độ động cơ có thể thấy Vương Hồng Dân là đối tượng khả nghi nhất, nhưng cũng không thể khẳng định được, lại càng không thể xác định vụ án này và vụ án mới đây có liên quan với nhau hay không.

Ông xoa xoa huyệt Thái dương, thấy việc điều tra hiện tại đang là một mớ hỗn độn, cần một điểm đột phá rõ ràng, cần một ánh sáng soi rọi.

Đến chập tối, có tin mới truyền đến, Tổ điều tra của Lý Vệ Bình lại tìm được vật chứng ở hiện trường vụ án.

Lần này tìm thấy chiếc điện thoại, đã xác nhận đó là điện thoại của Châu Mộng Vũ, được tìm thấy trong bụi cỏ bên tỉnh lộ cũ, nằm ở giữa vị trí nơi chiếc xe xảy ra chuyện và thi thể Châu Mộng Vũ. Lúc đó, Lý Vệ Bình vừa mới bố trí lại công việc ở hiện trường xong, ra ven đường giải quyết nỗi buồn cùng với hai đội viên, trong đó có một người tinh mắt, khi nước tiểu rớt xuống làm lộ ra đất dưới đám cỏ thì nhìn thấy chiếc điện thoại rơi lại ở hiện trường này.

Đội viên Tổ tìm kiếm lập tức đeo găng tay cao su nhặt điện thoại lên, cẩn thận cho vào túi đựng vật chứng rồi gửi đến Công an Huyện. Sau khi giám định, pháp y cho biết trên điện thoại chỉ có dấu vân tay của một mình Châu Mộng Vũ. Chiếc điện thoại bị hư, Tổ pháp y đã lấy thẻ nhớ bên trong ra và lắp vào một máy di động mới, phát hiện manh mối quan trọng.

Sau khi xử lý xong tài liệu trong chiếc điện thoại, pháp y Trần vội vàng chạy đến văn phòng của Cao Đống báo cáo: “Sếp, trong điện thoại quả nhiên có manh mối.”

Từ lúc nghe tin tìm thấy chiếc điện thoại, Cao Đống đã sốt ruột ngồi chờ kết quả ở văn phòng, vừa gặp là lập tức hỏi: “Có gì bên trong vậy?”

“Tôi đã gửi đoạn clip trong chiếc điện thoại vào email cho sếp rồi.”

Cao Đống liền đến bên máy tính, mở email ra và kích vào clip mới nhận được. Clip hơi tối, dù gì cũng chỉ là camera của điện thoại nên không thể sánh với máy quay được, nhưng không ảnh hưởng đến việc quan sát tổng thể.

Đoạn clip lúc mới bắt đầu là trạng thái rung chuyển nhẹ chứng tỏ có ai đó đang cầm điện thoại quay. Sau khi lắc chuyển vài lần thì trên màn hình xuất hiện rất nhiều người đang ở cạnh bàn ăn, có người ngồi, cũng có người đứng, âm thanh hỗn tạp, hình như rất lộn xộn. Nhìn từ góc độ ống kính, chiếc điện thoại được một người cầm trong tay và đặt ở vị trí tương đối thấp để ghi hình.

Lúc đó, một người đang ngồi bên bàn ăn đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi phạm vi ống kính, trong đoạn clip vang lên một giọng nói tương đối rõ ràng: *“Hôm nay đơn vị chúng tôi liên hoan, có chuyện gì thì ngày mai đến gặp tôi, được chưa?...”* Giọng nói sau đó không còn nghe rõ nữa.

Lúc đó ống kính không di chuyển mà vẫn nhắm vào vị trí vừa rời. Bên trái người lúc này vừa rời khỏi màn hình có một người đang ngồi, đột nhiên người đó quay đầu lại hướng về phía ống kính, liền sau đó thì ống kính bị một bàn tay che lấy, màn hình đen kịt, vài phút sau, bàn tay rời khỏi ống kính, màn hình vẫn nhắm vào hướng cũ.

Tay của người quay đầu nhìn vào ống kính lúc này thọc vào trong túi nhanh chóng lôi ra một chiếc lọ nhỏ. Anh ta xoay xoay vật đó vài lần, sau đó đứng dậy, hơi chồm người về phía trước. Vừa lúc trong màn hình có thể nhìn rõ trong tay anh ta đang cầm một chiếc bình nhỏ, anh ta với đến một tách trà ở phía bên phải mình, nhỏ vào đó mấy lần rồi nhanh chóng thụt tay lại, giấu dưới chiếc bàn và bỏ chiếc bình vào trong túi.

Clip kết thúc tại đó.

Cao Đồng sững sờ tròn tròn mắt, quay qua nhìn pháp y Trần, kinh ngạc nói: “Đây là đoạn clip quay lại vụ án đầu độc Phòng Công thương vào ngày 17 tháng 9 năm ngoái! Chắc ông đã xem hồ sơ rồi?”

Pháp y Trần gật đầu: “Xem chiều nay rồi, người nói và đi khỏi màn hình là Trưởng phòng Vương Hồng Dân của bọn họ, còn người hạ độc là người ngồi phía bên trái của ông ấy, rất dễ nhận ra đó chính là tài xế Lâm Tiểu Phong!”

Cao Đồng gật đầu lia lịa: “Có đoạn clip làm chứng, việc Lâm Tiểu Phong hạ độc là hoàn toàn chính xác rồi! Anh ta vốn định hại chết Vương

Hồng Dân, ai ngờ hoàn toàn ngẫu nhiên, Vương Hồng Dân lại đưa ly nước cho Ông Hải Toàn uống, và thế là Ông Hải Toàn trở thành vật thế mạng. Còn vụ án lần này, trong số bảy người thì chỉ duy nhất Lâm Tiểu Phong là chưa biết tung tích, hẳn ta là nghi phạm số một của vụ án!”

Pháp y Trần gật đầu: “Đoạn clip lấy từ điện thoại của Châu Mộng Vũ, chiếc túi xách bên cạnh thi thể đã bị lục lọi, không mất vật gì, chỉ thiếu mỗi chiếc điện thoại này. Xem ra lúc đó Lâm Tiểu Phong lấy chiếc điện thoại đi là vì hẳn sợ đoạn clip trong chiếc điện thoại này.”

Cao Đồng hơi nhắm mắt lại, trầm ngâm: “Tại sao Lâm Tiểu Phong lại biết được trong tay Châu Mộng Vũ có clip chí mạng này của hẳn?”

Pháp y Trần suy đoán dựa theo logic thông thường: “Nhất định là sau khi xảy ra chuyện, Châu Mộng Vũ đã dùng clip này uy hiếp Lâm Tiểu Phong. Chúng tôi còn phát hiện rất nhiều tin nhắn qua lại giữa của Châu Mộng Vũ và Phó phòng Diêu Giang, nội dung đưa đẩy mập mờ, nghi là giữa Châu Mộng Vũ và Diêu Giang có quan hệ gì đó. Nếu Vương Hồng Dân chết thì vị trí Trưởng phòng tất nhiên là sẽ do Diêu Giang thay thế. Hoặc có thể Châu Mộng Vũ dựa vào clip này để ép Lâm Tiểu Phong giết Vương Hồng Dân một lần nữa. Nhưng Lâm Tiểu Phong nghĩ rằng chứng cứ nằm trong tay Châu Mộng Vũ thì sớm muộn gì cũng là một hiểm họa, và thế là hẳn đã giết hết tất cả.”

Cao Đồng lắc đầu không hiểu: “Nhưng động cơ gì khiến Lâm Tiểu Phong muốn giết Vương Hồng Dân chứ? Có thật là trả thù Phòng Công thương? Bản thân hẳn ta cũng chỉ dựa vào mỗi chỗ đó để kiếm ăn thôi mà.”

“Bất kể là động cơ gì, việc hạ độc là do hẳn làm, hành vi này có đoạn clip làm chứng, hoàn toàn chính xác, không thể chối cãi được.”

“Tính xác thực của đoạn clip có cần phải giám định lại không?”

Pháp y Trần lắc đầu: “Không cần đâu, trong đoạn clip có chân dung rõ ràng của đương sự, không thể làm giả được.”

Cao Đồng chau mày, cúi đầu xuống, trầm ngâm trong giây lát rồi nói: “Ngày mai sẽ cho Trương Nhất Ngang điều tra mối quan hệ giữa các cá

nhân trong Phòng Công thương. Tôi luôn cảm thấy vụ án này có chỗ nào đó bất ổn.”

Sau khi Pháp y Trần đi, Cao Đống vẫn suy tư rất lâu. Dường như vụ án đã chuyển từ bế tắc sang hướng đầy hy vọng chỉ trong phút chốc, nhưng ông thấy vẫn còn rất nhiều tình tiết chưa được xác thực để có thể đưa ra làm bằng chứng, vẫn chưa đến được giai đoạn phá án. Thấy cũng gần đến giờ, ông đóng cửa phòng làm việc, khóa lại cẩn thận, mở máy tính ra và gọi điện thoại internet cho Từ Sách.

“Có thể cho tôi xem đoạn clip đó được không?” Từ Sách hỏi sau khi nghe Cao Đồng kể sơ qua về vụ án đầu độc của Phòng Công thương vào năm ngoái và việc phát hiện đoạn clip.

Cao Đồng do dự một lúc, cuối cùng nói: “Anh xem xong thì phải xóa ngay nhé.”

“Tất nhiên rồi, tôi không muốn gây phiền phức cho anh, cũng không muốn rước phiền toái cho mình.”

Cao Đồng cười, gửi đoạn clip qua cho anh ta.

“Thế nào hả, anh thấy sao?” Cao Đồng kiên nhẫn chờ trong mấy phút rồi mới hỏi.

“Cho tôi chút thời gian nữa.”

Một đoạn clip ngắn ngủi chưa đầy một phút, đầu bên kia im lặng hơn mười phút, mãi mới có câu trả lời rõ ràng: “Về đoạn clip này, tôi có một điểm nghi ngờ.”

“Nghi ngờ cái gì?”

“Nghi là nó được làm giả.”

Cao Đồng cười và nói: “Nhân viên chuyên môn cấp dưới tôi đã nói rồi, đoạn clip không thể làm giả được bởi chân dung của các nhân vật trong đó rất rõ ràng, muốn làm giả thì... ha ha... khó lắm, trừ phi mấy người đó đóng kịch rồi ghi hình lại.”

Từ Sách không hiểu: “Xin lỗi, về kỹ thuật chuyên môn tôi không rành lắm, vừa rồi nói bậy xin bỏ qua. Tôi chỉ có một nghi vấn đó là tại sao Châu Mộng Vũ lại quay đoạn clip này, chẳng lẽ cô ta là nhà tiên tri, biết trước

được Lâm Tiểu Phong sẽ phạm tội đầu độc thế nên mới chuẩn bị điện thoại để ghi hình làm bằng chứng?”

Cao Đồng hơi ngạc nhiên, sau một lúc mới nói: “Tôi đoán tình huống đó là như thế này, khi hiện trường xuất hiện cảnh ẩu đả, theo thói quen giống như rất nhiều người dạo gần đây, Châu Mộng Vũ cũng tiện tay lấy điện thoại ra quay lại, nhắm vào nơi đang có xung đột và vô tình quay được cảnh này.”

“Góc quay hoàn toàn chưa thay đổi, nếu đúng là chuẩn bị quay cảnh xung đột thì phải nhắm đến nhân vật chính là Uông Hải Toàn, nhưng từ đầu chí cuối ống kính không hề hướng đến phía của Uông Hải Toàn.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Điều này cũng dễ giải thích thôi, đoạn clip này không phải là đoạn gốc mà chỉ là một phần của đoạn gốc ban đầu. Châu Mộng Vũ vốn định quay Uông Hải Toàn, sau đó cô ấy chú ý đến sự khác thường của Lâm Tiểu Phong thế nên mới hướng ống kính đến phía hắn ta. Cuối cùng clip đó đã trở thành chứng cứ phạm tội, nên chỉ cần giữ lại đoạn có Lâm Tiểu Phong này là đủ rồi.”

“Nhưng khi mới bắt đầu cảnh quay thì Lâm Tiểu Phong hoàn toàn chẳng có gì là bất thường cả.”

“Việc này...” Cao Đồng có vẻ như rất khó biện minh.

Từ Sách tiếp tục nói: “Anh có chú ý đến bàn tay che ống kính không?”

“Có nhìn thấy, mà sao?”

“Thời điểm Lâm Tiểu Phong quay đầu thì bàn tay đó chặn ống kính lại, cũng có nghĩa là che điện thoại đi, có lẽ là do không muốn Lâm Tiểu Phong phát hiện có người đang quay lại hành động của anh ta lúc đó.”

“Đúng vậy.”

“Chủ của bàn tay đó có lẽ là người đang cầm chiếc điện thoại. Dựa vào góc nhìn của clip, vị trí của điện thoại được đặt ở dưới, hoàn toàn không được cầm trên tay, có thể thấy việc ghi hình này từ đầu đến cuối được thực hiện một cách lén lút.”

Cao Đồng tiếp tục gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

“Ngoài việc đoạn clip này được tìm thấy trong điện thoại của Châu Mộng Vũ ra, anh có cách gì chứng minh nó là do Châu Mộng Vũ quay lại

không?”

Cao Đồng nói: “Làm thế nào để chứng minh đây?”

“Chủ của bàn tay chính là người quay đoạn clip, tôi tách clip đó theo từng hình liên tục, phát hiện bàn tay ở phía ngược ánh sáng, không nhìn thấy dấu vân tay hoặc đường chỉ tay, nhân viên kỹ thuật chỗ anh có cách gì làm cho nó rõ hơn không?”

“Để tôi hỏi xem sao, ít phút nữa tôi sẽ gọi lại cho anh.”

Sau khi cúp máy, Cao Đồng đến phòng làm việc của Tổ thẩm định vật chứng thì thấy chuyên gia hình ảnh vẫn đang tăng ca để kiểm tra thiết bị giám sát, liền gọi người đó tới nói sơ qua tình hình rồi bảo người đó xem có thể xác định được dấu vân tay của bàn tay trong đoạn clip đó không?

Chuyên gia hình ảnh chuyển clip ra thành hàng loạt các hình ảnh liên tục, quan sát cẩn thận, sau cùng lắc đầu nói với Cao Đồng không thể xác định được vì bàn tay đó bị ngược sáng, độ phân giải rất thấp do đó hoàn toàn không thể xác định dấu vân tay được.

Cao Đồng bất lực trở về phòng làm việc rồi điện thoại lại cho Từ Sách thông báo kết quả.

Từ Sách suy nghĩ một lúc rồi nói: “Tuy không xác định được dấu vân tay của bàn tay đó nhưng vẫn có một số đặc trưng. Trước hết, đây là bàn tay phải. Kế đến là xương tay mảnh mai, móng tay dài nên 80% đó là tay của nữ giới.”

Cao Đồng hoàn toàn tán đồng, tay nam giới nhỏ nhắn cũng có những bàn tay này để móng tay dài. Cánh đàn ông nhiều nhất cũng chỉ có mấy anh chàng bần bần để móng tay ngón út dài để ngoáy tai, móc mũi, búng tay. Nếu những ngón tay khác mà để dài thì sẽ trở thành thú hoang mất.

Từ Sách tiếp tục nói: “Tôi tìm được một ảnh chụp màn hình trong đó có một đặc trưng rõ ràng nhất của ngón tay.” Anh ta gửi hình chụp đó cho Cao Đồng, rồi nói tiếp: “Bàn tay này có những đặc điểm rất đặc biệt như ngón tay cái, ngón trỏ, ngón đeo nhẫn đều để móng tay dài cả, chỉ có duy nhất ngón giữa là móng tay rất ngắn thôi. Chỉ ít từ ảnh này có thể thấy là rất

ngắn. Có thể suy đoán rằng, khi ngón tay này duỗi thẳng ra thì đầu móng tay ngón giữa chỉ ngang bằng với đầu ngón trỏ là cùng.”

“Ừm... đúng là thế thật. Nhưng nếu vậy thì nói lên được điều gì đây? Dựa vào đặc điểm này để điều tra xem ai là người đã quay đoạn clip đó à? Cũng có thể lúc đó người này vừa mới cắt móng tay xong.”

Từ Sách nói: “Một người phụ nữ để móng tay dài là vì muốn đẹp, tay ngọc tay ngà, phụ nữ đều muốn có. Các ngón tay khác đều để dài, chỉ riêng ngón giữa lại không để, người xung quanh cơ bản chẳng ai để ý nhưng tự bản thân người phụ nữ đó chắc chắn sẽ thấy như vậy không được đẹp cho lắm. Khi một người phụ nữ không để móng tay ở duy nhất ngón giữa tôi chỉ có thể nghĩ đến hai nguyên nhân. Thứ nhất là móng tay giữa của cô ta bị gãy nên mới cắt ngắn lại.”

Cao Đồng đợi một lúc mà vẫn chưa nghe Từ Sách nói đến nguyên nhân thứ hai liền sốt ruột hỏi: “Còn nguyên nhân thứ hai thì sao?”

Từ Sách ở phía bên kia chậm rãi nói: “Nguyên nhân thứ hai là do người phụ nữ này có một cuộc sống thiếu sex.”

Cao Đồng không thể ngờ được rằng anh chàng Từ Sách xưa nay vốn rất đàng hoàng đột nhiên lại thốt ra câu nói như vậy. Ông đang uống nước, suýt chút nữa là phun ra cả máy tính: “Làm ơn đi anh bạn, anh đừng có đùa đường đột như vậy được không hả? Tôi rất nghiêm túc về vụ án này đấy.”

Ai dè Từ Sách lại trả lời một cách nghiêm túc: “Tôi không đùa. Hầu hết mọi phụ nữ đều để móng tay dài, nhưng phần lớn không để dài đến vậy. Việc để móng dài sẽ rất bất tiện cho sinh hoạt và các công việc thường ngày. Người phụ nữ trong đoạn clip để móng tay dài chứng tỏ đây là người yêu cái đẹp, vì cái đẹp mà chấp nhận sự bất tiện hằng ngày. Một người yêu cái đẹp đương nhiên sẽ muốn mình càng đẹp hơn. Khi tất cả các ngón tay đẹp đều thì mới là đẹp nhất. Tuy nhiên lại không để móng cho ngón giữa. Tất nhiên, tôi không thể loại trừ khả năng móng tay của người này vừa bị gãy nên mới cắt ngắn lại. Nhưng nếu không phải vậy mà là móng tay của cô ta vốn dĩ đã vậy, thế thì cái ngón tay không để móng dài đó dùng để làm gì chứ? Nếu là công việc thì hoàn toàn không có công việc gì mà yêu cầu không để móng

tay ngón giữa dài cả. Ví dụ cầm bút viết chữ thì ngón tay không nên để dài là ngón trỏ chứ không phải là ngón giữa. Vì vậy ngoài trường hợp móng tay bị gãy thì đáp án duy nhất đó là đời sống tình dục của cô ta thiếu thốn nên cần thủ dâm.”

Cao Đồng bất lực bậm môi, thở dài: “Tôi thật sự khâm phục tư duy của anh đấy, một ngón tay lại có thể khiến anh nghĩ đến nhiều thứ như vậy, xem ra nhất định anh thường quan sát ngón tay của phụ nữ rồi. Nếu phát hiện người nào có móng tay phù hợp với đặc trưng mà anh suy đoán thì anh có thể đến đó dành họ thử xem sao.”

Từ Sách cười: “Đừng có chọc tôi nữa, tôi nói chuyện nào ra chuyện đó, cộng thêm suy đoán theo tính logic mà thôi. Vì tôi thấy vụ án này có điểm đáng ngờ, chắc hẳn anh cũng nghĩ giống tôi. Bây giờ phía các anh phần nhiều đều nghi ngờ Lâm Tiểu Phong. Tuy nhiên nếu như vụ án này là thực sự do hắn ta gây nên, hắn ta đã dựng nên một kế hoạch chu đáo làm chiếc xe biến mất khỏi đường cao tốc, chứng tỏ hắn ta hoàn toàn không muốn cảnh sát điều tra ra quá trình phạm tội của mình. Kết quả hắn giết sáu mạng người, bản thân mình vẫn còn sống thì chẳng lẽ cảnh sát lại không nghi ngờ hắn ta ư? Các tình tiết khác hiện vẫn nằm trong bóng tối. Trong tình huống chưa biết chút gì về quá trình gây án, nếu kết luận ai đó là hung thủ thì cũng không đáng tin cậy cho lắm.”

Cao Đồng gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như anh.”

“Phía anh có thể điều tra ra đoạn clip đó vốn được quay bởi điện thoại di động của Châu Mộng Vũ hay là được gửi vào chiếc điện thoại đó không?”

Cao Đồng nói: “Tôi không rành lắm về kỹ thuật chuyên môn này, vấn đề hiện tại là chiếc điện thoại đã bị phá hỏng nên càng không thể xác nhận được. Mà dù cho có thể xác nhận được đi nữa thì cũng không thể nói lên điều gì cả, đoạn clip này có lẽ là đã được cắt ra, chỉ còn chừa lại mỗi đoạn quay Lâm Tiểu Phong mà thôi.”

Từ Sách nói: “Trong tình hình còn hạn chế manh mối như hiện nay, tôi cho rằng nên tạm dừng việc phân tích tối đa các manh mối hiện có. Ví dụ

như đoạn clip này, các anh có thể xác nhận bàn tay trong đó có đúng là của Châu Mộng Vũ hay không?”

Cao Đồng đáp lời: “Ngày mai tôi sẽ đối chiếu với thi thể của Châu Mộng Vũ.”

“Được, chúng ta đã nói nhiều về đoạn clip này rồi, tiếp theo tôi sẽ nói với Tổng chỉ huy Cao suy nghĩ của mình đối với việc chiếc xe mất tích trên đường cao tốc, hy vọng nó sẽ giúp ích cho công việc của anh.”

“Trước khi giải câu đố về việc chiếc xe mất tích trong trạm nghỉ, tôi cần xác định lại mấy vấn đề, những vấn đề sau đây, anh chỉ cần trả lời khẳng định, phủ định hoặc không chắc chắn thôi, được không?” Từ Sách hỏi.

“Được, tất nhiên là không thành vấn đề.”

“Vấn đề thứ nhất, bốn phía của trạm nghỉ làm thành một vòng tròn và không có lối ra nào khác?”

“Không sai.”

“Không không, xin đừng trả lời theo kiểu hàm súc như nói ‘Không sai’ như thế, chỉ cần khẳng định, phủ định hoặc không chắc chắn thôi.”

Cao Đồng bối rối bậm môi, nói: “Khẳng định không có lối ra khác.”

“Tốt. Vấn đề thứ hai, không phải là được xe cầu cầu ra ngoài đúng không?”

“Hôm nay tôi đã điều tra rồi, khẳng định là không phải.”

“Vấn đề thứ ba, khẳng định là không phải được xe tải khác đưa đi ra, phải vậy không?”

“Khẳng định.”

“Vấn đề thứ tư, hai thiết bị giám sát khẳng định là không có bất cứ một điểm mù nào phải không?”

“Khẳng định.”

Sau khi Cao Đồng trả lời xong bốn câu hỏi này thì Từ Sách cười và nói: “Mọi tiền đề làm căn cứ phán đoán của tôi đều được xây dựng trên cơ sở của việc anh trả lời khẳng định bốn vấn đề này, tức là, trừ phi người của

anh có sở xuất trong việc điều tra bốn vấn đề này, nếu không kết luận của tôi tuyệt đối chính xác.”

“Tự tin thật.” Cao Đồng tặc lưỡi, cười bảo: “Nhưng cho dù anh đoán sai cũng không sao, anh không phải là người của tôi, tôi cũng không thể trừ lương của anh được.”

“Không, không phải là đoán, mà là mô hình toán học chặt chẽ.” Từ Sách trả lời rất nghiêm túc.

Cao Đồng hơi bất ngờ: “Thứ này mà cũng có thể xây dựng mô hình toán học ư?”

Từ Sách cười: “Đương nhiên, mọi việc trong hiện thực đều có thể dựng nên mô hình toán học tương ứng. Rất nhiều người hoàn toàn không biết gì về khái niệm mô hình toán học cả, họ cho rằng mô hình toán học chính là kết quả của việc tính toán một thứ gì đó theo định lượng. Đây là định nghĩa toán học theo nghĩa hẹp. Trên thực tế, việc chiếc xe hơi biến mất trong trạm nghỉ vừa rồi, cho dù là không hề có bất kỳ con số nào nhưng đây cũng là một mô hình, một mô hình hình học động.”

Cao Đồng chăm chú lắng nghe, rồi nói: “Anh nói tiếp đi.”

“Hôm qua tôi có nói, chiếc xe mất tích trong trạm nghỉ, nếu dùng phương pháp liệt kê để suy nghĩ, về mặt lý luận sẽ có vô vàn khả năng xảy ra. Phương pháp liệt kê là phương thức tư duy không thực tế cho lắm. Tuy nhiên anh có biết giới hạn của phương pháp liệt kê là gì không?”

“Là gì?” Cao Đồng tò mò hỏi. Ông tự biết trình độ hiểu biết về toán học của mình so với Từ Sách mà nói thì chỉ như học sinh tiểu học thôi.

“Phương pháp liệt kê chính là liệt kê ra tất cả những gì có khả năng, là phương thức tư duy chặt chẽ và khoa học, nhưng không phải mọi vấn đề đều có thể dùng phương pháp liệt kê để giải quyết. Vấn đề thích hợp dùng phương pháp liệt kê cần phải có nhiều điều kiện bắt buộc. Ví dụ, trên mặt phẳng có ba đường thẳng thì sẽ có những giao điểm. Đáp án là cố định, kết quả là 0, 1, 2 hoặc 3 giao điểm, không tồn tại khả năng thứ tư. Tương tự, nếu tiền đề không có điều kiện hạn chế thì khi áp dụng phương pháp liệt kê sẽ ra vô số đáp án. Ví dụ, chiều cao của nam giới là bao nhiêu? Câu này có vô số

đáp án. Tại sao đáp án của vấn đề trước lại hạn chế? Vì nó có đủ điều kiện hạn chế, cùng một mặt phẳng, ba đường, trực tuyến. Nếu như tăng điều kiện hạn chế cho vấn đề sau thì cũng có thể dùng phương pháp liệt kê được, đem vấn đề chuyển thành chiều cao của nam giới trong một công ty nào đó thì đáp án sẽ bị hạn chế. Ừm... Thật xin lỗi, tôi lại huyên thuyên nữa rồi, kết quả của việc dạy học mấy năm nay chính là cứ thao thao bất tuyệt thế này đây.”

Cao Đồng cười thấu hiểu: “Bệnh nghề nghiệp, cũng không lạ gì đâu. Cách nói năng của anh bây giờ khiến cho người khác cảm thấy thân thiết hơn nhiều so với cách nói năng thận trọng lúc còn ở trong ngành đầu tư khi trước.”

Từ Sách cười: “Điều kiện hạn chế ngày hôm qua rất có hạn, chỉ có mỗi điều kiện trạm nghỉ này thôi, vì vậy tôi không thể nào đưa ra đáp án khẳng định cho anh được. Hôm nay đã thu được nhiều kết quả điều tra mới, thêm điều kiện hạn chế vào thì có thể dùng phương pháp liệt kê để giải quyết vấn đề. Tôi có thể đưa ra đáp án khẳng định cho anh. Trước tiên chúng ta hãy giả thiết trạm nghỉ là một không gian. Xung quanh trạm nghỉ không có lối ra. Bốn phía của không gian này đều bị hạn chế. Mà trạm nghỉ đó cũng không có đường hầm để xe cộ có thể đi ra đi vào được đúng không? Vì thế phía dưới của không gian cũng bị hạn chế. Chiếc xe cũng không phải được đưa ra ngoài bởi xe cầu, đương nhiên càng không thể là được trực thăng đưa lên trên, nó cũng không thể tự bay lên trời được, do đó phía trên của không gian cũng bị hạn chế luôn.”

Từ Sách ho một tiếng rồi nói tiếp: “Giờ thì xung quanh và phía trên, phía dưới của trạm nghỉ đều bị hạn chế cả, chúng ta có thể xem trạm nghỉ đó như là một chiếc hộp giấy đã đậy nắp. Chiếc hộp giấy đó có hai lỗ nhỏ, tương ứng với lối ra và lối vào. Giả sử chúng ta mô phỏng phương tiện đi qua trạm nghỉ là những quả cầu nhỏ màu xanh. Bây giờ có rất nhiều quả cầu nhỏ màu xanh chui vào hộp từ lỗ nhỏ phía trên, đồng thời những quả cầu cũng sẽ liên tục lọt ra ngoài thông qua lỗ nhỏ phía dưới. Mỗi lỗ nhỏ đó sẽ tự động ghi lại màu sắc của mỗi quả cầu khi nó chui vào trong hay lọt ra ngoài. Chúng ta lại tưởng tượng chiếc xe của Phòng Công thương là một quả cầu

màu đỏ. Lúc này, một quả cầu màu đỏ chui vào bên trong hộp cùng với một nhóm quả cầu màu xanh. Lúc đó tình trạng bên trong chiếc hộp là có rất nhiều quả cầu màu xanh và ở giữa có lẫn một quả cầu màu đỏ. Sau một thời gian, chúng ta mở chiếc hộp ra thì phát hiện lúc này trong hộp đã không còn quả cầu màu đỏ nữa. Trong tình huống đó, chỉ có hai khả năng có thể xảy ra. Khả năng thứ nhất, quả cầu màu đỏ đã được sơn thành màu xanh. Khả năng thứ hai, quả cầu màu đỏ đã lọt ra ngoài chiếc hộp.”

Từ Sách nói tiếp: “Qua điều tra của các anh trước đó, khả năng quả cầu màu đỏ vẫn còn ở trong hộp đã được loại trừ, vậy chỉ còn lại khả năng thứ hai đó là quả cầu màu đỏ đã lọt ra khỏi chiếc hộp. Lúc này, thông qua việc ghi lại màu sắc của hai chiếc lỗ nhỏ, chúng ta phát hiện ra rằng trong số các quả cầu lọt ra khỏi chiếc hộp hoàn toàn không có quả cầu màu đỏ. Bây giờ chỉ còn lại khả năng thứ nhất thôi, đó là quả cầu đã được sơn thành màu xanh và trà trộn với các quả cầu khác để lọt ra ngoài.”

Cao Đồng phân tích lời của anh ta, sau một lúc lâu mới chần chừ hỏi: “Ý của anh vẫn là chiếc Buick của Phòng Công thương đã trực tiếp chạy ra ngay dưới ống kính của thiết bị giám sát mà nhân viên của chúng tôi không để ý?”

Từ Sách trả lời một cách rất chắc chắn: “Chính xác.”

Cao Đồng do dự: “Nhưng chúng tôi đã phái rất nhiều người kiểm tra các thiết bị giám sát, mỗi đoạn băng ghi hình ít nhất cũng do hơn mười người khác nhau xem, sao vẫn không phát hiện ra được chứ? Nếu như một vài người của tôi có năng lực không được tốt thì tôi tin, nhưng nếu nói tất cả mọi người đều không có năng lực thì tôi không tin.”

Từ Sách nói: “Không liên quan đến năng lực, chẳng qua chỉ là quả cầu màu đỏ đã bị sơn thành màu xanh thôi. Tiền đề của kết luận này chính là bốn câu hỏi mà anh đã trả lời trước đó. Nếu muốn kiểm nghiệm kết luận của tôi xem có chính xác hay không, rất đơn giản, hãy kiểm tra số lượng!”

“Làm thế nào để kiểm tra số lượng?”

Từ Sách nói: “Hãy thống kê tất cả xe đa dụng Buick đã đi vào trạm nghỉ trước, sau đó thống kê xe đa dụng Buick đã chạy ra khỏi trạm nghỉ.

Nếu hai con số là giống nhau thì điều này chứng minh chiếc xe liên quan đến vụ án đã chạy ra ngoài một cách quang minh chính đại dưới ống kính của thiết bị giám sát mà người của anh không nhìn ra.”

Cao Đồng đột nhiên bừng tỉnh hẳn, cách làm này thật khoa học!

Trong thực tế không có xe ‘Transformers’, hình dạng xe sẽ không thể thay đổi được. Chiếc Buick vẫn luôn luôn là chiếc Buick, chứ không thể biến thành chiếc Santana được. Nếu chiếc Buick muốn ngụy trang thì chỉ có thể ngụy trang bằng các cách như thay đổi màu sắc, các chi tiết trên thân hoặc biển số xe, v.v....

Tuy nhiên cho dù đánh lừa được cảnh sát kiểm tra bằng ghi hình bằng cách ngụy trang thì tổng số chiếc xe Buick chạy ra khỏi trạm nghỉ là không thể thay đổi được!

Nếu tổng số xe chạy vào là 100 chiếc xe đa dụng Buick, chạy ra cũng phải là 100 chiếc, như vậy chứng minh trong số xe đó có một chiếc đã ngụy trang.

Nếu con số chênh nhau một chiếc, như thế chứng tỏ chiếc Buick đó đã không đi ngang qua thiết bị giám sát mà được chở trên một chiếc xe khác hoặc xảy ra khả năng nào đó mà đến giờ vẫn chưa nghĩ ra được.

Nhờ được Từ Sách thức tỉnh, suy nghĩ của Cao Đồng đã mở ra hướng mới, ngày mai sẽ sắp xếp người để kiểm tra!

Sáng hôm sau, do đoạn clip được phát hiện ngày hôm qua đã chứng minh Lâm Tiểu Phong là hung thủ trong vụ án đầu độc năm ngoái nên Tổ chuyên án liền triệu tập một cuộc họp khẩn.

Trước tiên, Cao Đống cho tất cả mọi người xem đoạn clip đó rồi nói: “Về hung thủ của vụ án đầu độc người Phòng Công thương vào năm ngoái, bây giờ chúng ta đã có thể khẳng định chắc chắn chính là Lâm Tiểu Phong, nhưng về việc hắn ta có phải là hung thủ của vụ án lần này không thì mọi người nghĩ thế nào?”

Một chuyên gia điều tra hình sự liền nói: “Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là hắn, hiện trường vụ án đã được tìm kiếm rất lâu, sáu thi thể khác đều được tìm thấy, duy nhất chỉ còn thiếu mỗi Lâm Tiểu Phong. Việc bắt cóc cả xe và người ngay trong trạm nghỉ, ngoài người trong xe gây ra, những người khác hầu như không thể thực hiện được. Tôi đã xem lý lịch của người này, hắn từng đi lính nên có khả năng bẻ gãy cổ người khác nhanh gọn. Chiều cao, cân nặng, thân hình và cả dấu chân lưu lại ở hiện trường đều khớp nhau. Tôi thấy, xong cuộc họp này chúng ta có thể ra lệnh truy nã, chỉ cần bắt được hắn ta thì vụ án xem như đã phá được rồi.”

Tất cả mọi người đều lần lượt tranh luận. Cao Đống nhận thấy hầu hết mọi người đều tán đồng kết quả này, nghe tin sắp phá được án, sự phấn chấn đều hiện rõ trên khuôn mặt họ. Khỏi phải nói, nếu vụ án này được phá thì tập thể sẽ nhận được chiến công hạng nhất. Ngay cả bản thân Cao Đống cũng bỗng nhiên cảm thấy vụ án này sắp được phá rồi, nên không giấu được niềm hân hoan trong lòng mình. Tuy nhiên ông nghĩ lại, nhớ đến cuộc nói chuyện hôm qua với Từ Sách, vụ án này không phải dễ dàng được phá như

vậy đâu. Hung thủ đã vạch ra một kế hoạch quá hoàn hảo để làm cho chiếc xe biến mất ngay trên đường cao tốc, đến giờ hoàn toàn vẫn không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào có tính định hướng cả, rõ ràng tất cả đều đã được bố trí sắp xếp rất cẩn thận, năng lực chặn điều tra rất mạnh.

Nếu hung thủ là Lâm Tiểu Phong, một người có năng lực chặn điều tra mạnh như vậy, chẳng lẽ lại không nghĩ ra rằng việc thi thể của mỗi mình hắc mất tích, công an sẽ nghi ngờ ư? Nếu đã chắc chắn sẽ bị nghi ngờ thì hắc hà tất phải lập nên một kế hoạch hoàn hảo như thế?

Cao Đồng cố kìm nén niềm vui đang dâng trào trong lòng mình và khống chế cảm xúc trở lại trạng thái bình thường, ông lặng lẽ nhìn khắp một lượt tất cả mọi người rồi hỏi: “Những người khác thấy thế nào?”

Một chuyên gia khác nói về căn trọng: “Theo cách suy nghĩ của các vụ án thông thường, với tình hình chứng cứ trước mắt, chúng ta có thể giả định Lâm Tiểu Phong là kẻ bị tình nghi, sau đó dựa trên việc điều tra các chứng cứ khác để kiểm chứng kết luận này. Trước mắt vấn đề khó khăn nhất là giải thích được quá trình và động cơ phạm tội.”

Một người bảo: “Động cơ là trả thù Phòng Công thương, điều này rất rõ ràng rồi còn gì.”

Vị chuyên gia đó hỏi: “Nhưng bản thân hắc cũng là người của Phòng Công thương, tại sao lại trả thù Phòng Công thương chứ?”

Trương Nhất Ngang nói: “Hôm qua chúng tôi đã đến Phòng Công thương tìm hiểu sơ bộ về thông tin của mỗi người. Nghe nói 4 năm trước Lâm Tiểu Phong vào Phòng Công thương xin làm tài xế, chỉ là một nhân viên thời vụ, lương có một ngàn rưỡi tệ, cũng chẳng được xem là người của Phòng Công thương. Trước đó có người từng nghe hắc kể lại rằng, sau khi đi bộ đội trở về, hắc từng làm ăn nhỏ nhưng không thành công, sau đó thì mở một tiệm sửa xe nhưng cuối cùng cũng phải đóng cửa. Đến lúc này hắc mới xin vào làm tài xế cho Phòng Công thương. Liệu có phải hắc ta đóng cửa tiệm sửa xe là vì các loại phí do Phòng Công thương yêu cầu? Tất nhiên tiệm của người khác cũng đóng đủ các loại tiền, hắc ta đóng cửa chủ yếu là vì kinh doanh không được tốt, nhưng liệu có phải hắc ta phẫn uất trong lòng

vì việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương đã khiến cho tiệm hăn phải đóng cửa? Cuối cùng hăn tìm cách lọt vào Phòng Công thương, trước tiên là đầu độc Vương Hồng Dân không thành, nên lần này giết hết cho đơn giản.”

Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã của Công an Thành phố đều gật đầu phụ họa theo: “Rất có khả năng!”

Một người khác nói: “Hăn rình rập ở Phòng Công thương mấy năm mới ra tay, kiên nhẫn hơi lâu đấy, chứng tỏ thù hận phải sâu sắc lắm, đã 4 năm trôi qua rồi mà vẫn không bỏ qua được ư?”

Lý Vệ Bình nói: “Trong công việc thực tế, chúng ta đã bắt giữ rất nhiều phần tử tội phạm có cách suy nghĩ và tâm lý không giống người bình thường. Trước đây tôi có bắt một tên có vợ bị người ta cưỡng bức, đã hơn chục năm trôi qua, phải nói là mọi thứ đều không còn như trước từ lâu, vợ hăn cũng đã già nua xấu xí rồi. Kết quả chỉ vì nạn nhân xảy ra xung đột nhỏ với hăn trên đường, hăn liên tưởng đến chuyện của mười năm trước, không kiềm chế được nên tối đó đã cầm dao phay xông vào nhà chém chết nạn nhân. Chuyện này nếu là người bình thường như chúng ta thì không tài nào hiểu nổi, hỏi mười người thì mười người sẽ trả lời là không đáng chút nào cả. Tuy nhiên một số người có tâm lý kỳ quặc như vậy đấy, trong lòng luôn có một nút thắt không gỡ ra được. Tôi thấy khả năng trong quá khứ Lâm Tiểu Phong đã ôm hận việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương, tuy đã vào Phòng Công thương nhưng nút thắt này trong lòng hăn vẫn không thể gỡ ra được. Có thể năm ngoái cũng đã có chuyện gì đó làm nghiêm trọng cái gánh nặng trong lòng hăn nên mới không kiềm chế được, sếp xem, hăn đã giết chết sáu người rồi, còn gọi điện đến uy hiếp cảnh sát. Đây là hành vi mang đậm tính chất giải tỏa. Kỳ thực suy cho cùng, công việc của chúng ta đâu có quan tâm tội phạm có động cơ phạm tội gì, pháp luật chỉ cần sự thật, chỉ cần chứng minh hăn thật sự có phạm tội là đủ.”

Những người khác cũng tỏ ra đồng ý với quan điểm đó, có lẽ động cơ của hăn là như vậy, hay cũng có thể hăn có thù oán với nhiều người ở Phòng Công thương, biết đâu được với hăn. Việc phân tích động cơ sau khi xảy ra án mạng là công tác chuẩn bị nhằm thu hẹp lại phạm vi điều tra, từ đó định ra phương hướng chuẩn để tiến hành điều tra chính thức. Giờ thì giả thiết

Lâm Tiểu Phong là hung thủ đã được chứng minh hoàn toàn chính xác, đến lúc bị bắt giữ và kết án tử hình thì chẳng cần biết đến động cơ của phạm nhân. Có thể lý do mà anh giết người khiến người khác vô cùng thương xót nhưng có thương xót đến cỡ nào đi nữa thì cũng không thay đổi được kết cục bị kết án tử hình cho vụ án dã man mà anh đã gây nên.

Cao Đống im lặng lắng nghe mọi người thảo luận, không thốt một lời. Việc truy nã Lâm Tiểu Phong là điều tất nhiên vì dù thế nào hắn cũng là hung thủ của vụ án đầu độc lần trước. Còn vụ án này... nếu hắn không liên quan gì cả thì khó mà giải thích được việc làm thế nào để bắt cóc cả xe lẫn người. Vấn đề mấu chốt là liệu có đồng phạm hay không?

“Đồng chí Cao, ông thấy thế nào?” Mã Đảng Bồi hỏi với vẻ mặt lo lắng.

Cao Đống biết điều mà Mã Đảng Bồi trông chờ nhất là kết thúc vụ án sớm, cho dù sau này có bị truy cứu trách nhiệm hay không thì thân là lãnh đạo địa phương, ông ta vẫn khó mà thoát được. Huống hồ lúc những người nhà Phòng Công thương báo không liên lạc được, ngoài việc phái người hỏi thăm cảnh sát giao thông dọc đường và điều tra hệ thống định vị GPS cũng như tín hiệu điện thoại ra, ông ta hoàn toàn chưa nghĩ đến tình huống nghiêm trọng hơn, cũng chưa hề thực hiện biện pháp điều tra nào thực sự cả. Đương nhiên, ông ta không phải là thần tiên, không thể nghĩ đến việc cả xe và người sẽ bị hại ngay trong đêm đó. Cho dù ông ta có muốn thực hiện biện pháp mang tính thực tế nào thì cũng không thay đổi được kết cục cuối cùng. Tuy nhiên chung quy lại, người chịu trách nhiệm lớn nhất vẫn là ông ta.

“Sếp, có thể ban lệnh truy nã chưa?” Lý Vệ Bình hỏi tiếp.

Những người khác đều nhìn Cao Đống, cũng muốn hỏi câu này.

Ở đây không giống thời phong kiến mà lãnh đạo nói được là được, ý kiến của mọi người cũng có lý, Cao Đống ngẫm nghĩ, sau đó quay qua nói với lính của mình: “Tan họp ban lệnh truy nã.” Rồi nhìn mọi người, “Điều tôi lo lắng không phải Lâm Tiểu Phong có phải là hung thủ hay không, tôi lo là liệu chỉ có mình hắn là hung thủ thôi hay sao.”

Mọi người sững sờ trong giây lát, nếu không chỉ có một hung thủ vậy sẽ phiền phức lắm đây.

Cao Đồng tiếp tục: “Bây giờ vụ án này dường như đã rõ ràng rồi, nhưng vẫn còn thiếu bằng chứng chứng minh Lâm Tiểu Phong bắt cóc giết người và quá trình gây án vẫn còn mơ hồ. mấy ngày nay tôi đã cho người theo dõi ở nhà của Lâm Tiểu Phong, tạm thời vẫn không thấy bất thường gì, hiện giờ Lâm Tiểu Phong đang ở đâu cũng chưa biết được. Tôi thấy thế này đi, lát nữa tôi sẽ cho người tìm kiếm ở nhà và đơn vị của Lâm Tiểu Phong xem liệu có đầu mối gì không. Sau khi nắm được tình hình cơ bản sẽ sắp xếp phương án cụ thể để bắt giữ hắn.”

Sau khi giải tán cuộc họp, Cao Đồng bảo Trương Nhất Ngang ở lại, nói: “Tôi muốn cậu đích thân đến nhà Lâm Tiểu Phong một chuyến để hỏi vợ anh ta một số việc.”

“Việc gì cơ?”

Cao Đồng không trả lời trực tiếp mà hỏi: “Nếu là trước đây, công việc điều tra như thế này giao cho cấp dưới của cậu làm cũng được, cậu biết tại sao lần này tôi lại muốn cậu đích thân đi không?”

Trương Nhất Ngang mù mờ không hiểu gì, lắc đầu: “Không biết, tại sao?”

Cao Đồng cười, không biết là bình thường thôi, có rất nhiều việc lãnh đạo muốn cấp dưới của mình hỏi tại sao, thông qua việc giải thích cho thuộc hạ để thể hiện mình có tầm nhìn xa trông rộng, làm tăng địa vị của bản thân. Nếu có một thuộc hạ cực kỳ thông minh, lãnh đạo nghĩ gì cũng biết cả, không cho lãnh đạo có cơ hội thể hiện, kiểu thông minh này rõ ràng là trở thành ‘không thông minh’ rồi.

Cao Đồng rất thích anh chàng Trương Nhất Ngang này, một phần lý do là bởi anh ta rất chăm hỏi ‘tại sao’. Đương nhiên, với một số vấn đề quá đơn giản, nếu bạn hỏi tại sao, lãnh đạo sẽ thấy cái thằng này sao mà đần độn quá, giống một thằng ngốc hết thuốc chữa.

Cao Đồng hạ giọng: “Chúng ta sắp ra lệnh truy nã Lâm Tiểu Phong rồi, những người khác trong cuộc họp hôm nay đều cho rằng Lâm Tiểu Phong là hung thủ cả. Tất nhiên, sự nghi ngờ của họ là hợp lý, chiều cao, cân nặng đều phù hợp, lại từng đi lính, vụ đầu độc ám sát lần trước cũng là do hắn ta gây ra, lần này trong bảy người thì không tìm thấy thi thể của hắn ta đâu cả,

vụ bắt cóc cả người lẫn xe nếu là người ngoài thì rất khó hành động, tóm lại có rất nhiều lý do để nghi ngờ hãn ta. Tuy nhiên, tôi vẫn có chút lo ngại, cho đến giờ cả quá trình gây án rồi cuộc vẫn nằm trong màn bí mật, có lẽ hung thủ là kẻ khác, cũng có thể là đồng phạm, tôi không muốn bị đối phương dắt mũi. Tôi bảo cậu đến tìm gặp vợ của Lâm Tiểu Phong, chủ yếu là điều tra rõ ràng tình hình thực của Lâm Tiểu Phong, quá khứ trước đây của hãn ta, tính cách của hãn, liệu hãn ta có đủ động cơ phạm tội hay không. Nếu bảo người khác đi, giờ đây bọn họ ai cũng cho rằng Lâm Tiểu Phong là hung thủ nên việc điều tra sẽ không khách quan nữa, vả lại nếu người khác đi e là họ sẽ dùng giọng điệu tra khảo chứ không phải hỏi tin tức. Tôi sẽ cho phát lệnh truy nã muộn hơn chút, đồng thời giữ kín thông tin Lâm Tiểu Phong là kẻ tình nghi, cậu hãy đi tìm vợ hãn nói là để điều tra vụ án của bảy người. Nếu để cho vợ hãn ta biết chúng ta đã coi Lâm Tiểu Phong là kẻ tình nghi thì e là đối phương sẽ không chịu hợp tác, che giấu bớt thông tin đấy.”

Trương Nhất Ngang trầm ngâm: “Nhưng nếu Lâm Tiểu Phong thực sự là hung thủ thì vợ hãn có biết không nhỉ? Khi tôi đến hỏi, liệu có đóng kịch cho chúng ta xem không?”

Cao Đống lắc đầu: “Không hãn vậy, vụ án nghiêng về việc trả thù xã hội và giết hại nhiều người, hung thủ sẽ không tiết lộ cho người nhà biết đâu. Giết nhiều người như vậy, đối với bản thân hãn, gia đình hãn và bất kỳ người nào đều chẳng có lợi ích gì cả. Nếu vợ hãn là một người bình thường chắc chắn sẽ cản hãn lại. Giả sử như vợ hãn biết mà cố tình bao che và nói dối trước mặt cậu, cậu làm cảnh sát bao nhiêu năm nay chẳng lẽ không thể nhận ra được sao?”

“Sau khi hỏi rõ tình hình có lục soát nhà của họ không?”

“Tất nhiên là phải lục soát rồi. Sau khi hỏi rõ những việc cần hỏi, cậu hãy đưa lệnh truy nã ra, xem vợ hãn ta phản ứng thế nào, rồi cho người lục soát khắp nhà hãn.”

“Vâng, tôi sẽ làm ngay.”

Cao Đống suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hôm qua tôi dặn cậu đi điều tra quan hệ của những người khác ở Phòng Công thương, phân tích cuộc gọi

trong điện thoại và tìm hiểu hồ sơ bảo dưỡng của chiếc Buick dạo gần đây, kết quả thế nào rồi?”

“Bên dưới vẫn đang thống kê nhật ký liên lạc, còn những việc khác cũng đang gấp rút thực hiện.”

Cao Đồng gật đầu, nói: “Tốt, việc điều tra các mối quan hệ xã hội lúc nào cũng phức tạp cả, nhiệm vụ của cậu ở đây rất nặng nề, nhưng vẫn phải cố gắng nhiều hơn, sắp đến cuối năm rồi, mọi người đều muốn trở về ăn Tết nữa.”

Trương Nhất Ngang gật đầu nhiệt tình: “Tôi sẽ lập tức thực hiện ngay!”

Sắp xếp công việc phần Trương Nhất Ngang xong, Cao Đồng lập tức đi tìm Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã, vừa lúc hai người bọn họ đang thảo luận phương án kiểm tra thiết bị giám sát. Cao Đồng lấy ra hai điều thuốc đặt trước mặt họ, tự châm một điều cho mình: “Điều tra thế nào rồi, có thấy gì không?”

Đội trưởng Mã tức giận nói: “Thật là kỳ lạ! Xem tới xem lui vẫn không thấy chiếc xe đó đâu cả!”

Cao Đồng an ủi: “Chớ vội, điều chỉnh phương pháp một chút. Chúng ta cần thống kê lại số lượng tất cả các chiếc xe đa dụng Buick ra vào trạm nghỉ.”

Đội trưởng Mã tỏ ra không hiểu: “Thống kê số lượng để làm gì chứ?”

Cao Đồng giải thích: “Trước hết có thể khẳng định được rằng chiếc Buick bị mất tích trong trạm nghỉ, bây giờ đã điều tra được chiếc Buick không phải được xe Container kéo xuống đường cao tốc, cũng không phải được giấu trong chiếc xe tải nào, vì vậy chắc chắn là nó đã đi ngang qua vùng giám sát, tất nhiên, nó phải được nguy trang nên chúng ta mới không nhìn thấy.”

“Nguy trang?” Đội trưởng Mã dường như không chấp nhận phán đoán này, “Xe cô muốn nguy trang thì nhiều nhất là dùng biển số giả chứ không thể thay đổi hình dạng của xe được. Lần này chúng ta không chỉ tra biển số mà còn dựa vào dòng xe, màu sắc của xe và nhiều đặc điểm khác nữa. Tất cả thông tin về dòng xe, thân xe và biển số xe của mỗi chiếc đều được đối chiếu với thông tin đã đăng ký ở Phòng Quản lý phương tiện giao thông, không có chiếc nào dùng biển số giả cả. Mỗi chiếc xe đi ra đều được so sánh

với hình ảnh của nó khi đi vào, tất cả đều khớp nhau, mà chẳng nhìn thấy chiếc xe của Phòng Công thương đâu hết. Hơn nữa, chúng tôi cũng nghĩ đến khả năng kẻ gây ra vụ án này là người huyện Bạch Tượng, nên đặc biệt lưu ý tất cả những chiếc xe công vụ hiệu Buick giống như trong hình, ngoài chiếc xe của Phòng Công thương này, chỉ có ba chiếc nữa là của huyện Bạch Tượng. Ba chiếc này đều là xe của đơn vị tư nhân, sau khi điều tra đã loại trừ nghi vấn.”

Cao Đồng mím môi. Có thể thấy, quy trình điều tra đã làm rất đầy đủ. Không có xe mang biển số giả nào ra vào trạm nghỉ cả, tất cả biển số và thân xe đều khớp nhau. Mỗi một chiếc xe ra vào đều được đối chiếu, không phát hiện ra vấn đề gì. Vụ án xảy ra trên tỉnh lộ cũ, hung thủ rõ ràng là người bản địa, thế nhưng ngay cả ba chiếc xe mang biển số của huyện Bạch Tượng cũng bị loại khỏi danh sách tình nghi, thật là đau đầu.

Ông đành nói: “Có lẽ còn cách ngụy trang khác mà chúng ta chưa nghĩ ra, trước đây chúng ta chưa từng gặp phải, lần này quả đúng là mới mẻ. Đương nhiên, tôi tin hình dáng xe thì không thể thay đổi được, cho dù là có đổi hiệu xe đa dụng Buick thành nhãn hiệu xe đa dụng khác thì tổng thể bên ngoài cũng không thể thay đổi. Còn đối với việc ngụy trang như thế nào, tôi vẫn chưa nghĩ ra được. Dù sao thì cứ làm theo cách mà tôi nói, thống kê số lượng phương tiện ra vào, nếu xe Buick đi ra ít hơn một chiếc so với lúc đi vào chứng tỏ sự suy đoán của tôi là sai, đến lúc đó sẽ tìm phương án khác.”

Lý Vệ Bình tỏ vẻ thắc mắc về cách nghĩ này của Cao Đồng: “Sếp, cho dù chiếc Buick có thể thoát khỏi thiết bị giám sát nhưng giấy thông hành vẫn báo xe đang trên đường cao tốc mà? Nó ra khỏi đường cao tốc thế nào được chứ? Có thể có cách ngụy trang để đánh lừa thiết bị giám sát, chạy khỏi trạm nghỉ, nhưng nó không thể thoát khỏi trạm thu phí được. Người của Đội trưởng Mã đã điều tra, dạo gần đây toàn tỉnh và các vùng lân cận không xảy ra bất kỳ trường hợp nào bị mất giấy thông hành hay trốn nộp phí cả.”

Cao Đồng bị câu hỏi này của Lý Vệ Bình bắt bí.

Đúng thế, nếu đúng như Từ Sách đoán, chiếc Buick sau khi ngụy trang đã đánh lừa được thiết bị giám sát nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn còn một

ải là qua khỏi trạm thu phí sao? Giấy thông hành thể hiện vẫn chưa rời đường cao tốc thì làm thế nào nó đi qua trạm thu phí được?

Xét một cách cục bộ, trạm nghỉ là một khu vực khép kín, xe cộ rất khó qua mặt thiết bị giám sát.

Xét một cách toàn diện, toàn bộ đường cao tốc cũng là khu vực khép kín, không có trường hợp xe bị mất giấy thông hành, cũng không có xe nào trốn nộp phí phóng thẳng qua cả. Xe Buick muốn ra khỏi đường cao tốc, Cao Đồng nghĩ đến hai khả năng, một là được đưa lên xe tải, hai là được xe cầu cầu ra ngoài.

Sau khi vắt óc suy nghĩ, chủ đề này lại trở về điểm xuất phát ban đầu, chiếc xe đã được xe tải hay xe cầu đưa ra khỏi trạm nghỉ đây?

Khả năng được xe cầu cầu ra ngoài đã bị loại trừ.

Chẳng lẽ kết quả cuối cùng vẫn là chiếc Buick đã được giấu trong một chiếc xe tải ư?

Cao Đồng không khỏi nghi ngờ việc điều tra các loại xe tải trong trạm nghỉ lúc trước liệu có phải đã có sơ suất gì, để sót một chi tiết nghiêm trọng hay không.

Ông suy nghĩ một lúc, đành hỏi: “Đúng rồi, việc kiểm tra thiết bị giám sát trên các đường hướng về tỉnh lộ cũ tiến hành thế nào rồi?”

Lý Vệ Bình nói: “Đã kiểm tra một lượt, vẫn chưa phát hiện được chiếc Buick đó. Tất cả loại xe Buick có màu sắc khác nhau chạy qua cũng đều được kiểm tra kỹ lưỡng, bao gồm biển số xe cũng đã đến gặp Phòng Quản lý phương tiện giao thông để đối chiếu, không có xe nào dùng biển số giả, cũng không phát hiện tài xế nào có dấu hiệu bất thường. Đặc biệt là những chiếc Buick màu xám bạc, chúng tôi càng kiểm tra kỹ càng hơn. Tuy nhiên khu vực được hình thành bởi các thiết bị giám sát này không hoàn toàn khép kín, vùng quan sát vẫn tồn tại điểm mù, chúng tôi nghi chiếc xe của Phòng Công thương đã lách qua thiết bị giám sát.”

Cao Đồng có chút không hài lòng: “Không thể lách qua tất cả các thiết bị giám sát được! Thế thì công việc chặn điều tra của hãn ta quá nhiều! Chắc

chắn trên đường phải có rất nhiều thiết bị giám sát quay lại được chiếc xe Buick này chứ!”

Lý Vệ Bình bất lực nói: “Điều này không sai, nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết chiếc Buick đó làm sao để ra khỏi đường cao tốc được, từ trạm thu phí ở đâu, ven theo những con đường nào để trở về huyện Bạch Tượng, kể cả thời gian trở về. Nếu chiếc Buick muốn chạy từ thành phố Thiệu Hưng để về huyện Bạch Tượng thì có thể chạy qua đường quốc lộ, tỉnh lộ hoặc các con đường nội thành nhỏ khác, chúng ta hoàn toàn không biết gì về điều này cả. Chúng ta chỉ có mấy chục người kiểm tra thiết bị giám sát, trong tình trạng hoàn toàn không biết thiết bị giám sát nào có khả năng ghi lại chiếc xe bị tình nghi thì cho dù có mấy ngàn cảnh sát cùng nhau kiểm tra e rằng cũng rất khó có kết quả.”

Cao Đồng nghiêng chặt răng lại, đột nhiên ông cảm thấy ngột ngạt, màn đêm bí ẩn bao trùm khắp nơi, dường như tên hung thủ đó quá thần thông quảng đại đến nỗi có thể xuyên qua thời gian và không gian, trực tiếp biến mất từ trạm nghỉ và xuất hiện ngay trên tỉnh lộ cũ.

Vấn đề mấu chốt quả nhiên là những gì như Từ Sách đã nói lúc đầu, đó là làm thế nào chiếc Buick rời khỏi trạm nghỉ bởi mọi việc điều tra tiếp theo đều phải dựa trên nền tảng này.

Không hiểu làm thế nào mà nó rời khỏi trạm nghỉ tức là không biết nó chạy ra khỏi đường cao tốc ra sao, cũng tức là không biết nó rời khỏi đường cao tốc vào lúc nào, ở đâu, và càng không biết mấy giờ thì nó trở về huyện Bạch Tượng theo con đường nào. Không chừng nó không đi đường thẳng mà đã trở lại bằng cách đi đường vòng cũng nên?

Đương nhiên có rất nhiều thiết bị giám sát giữa toàn bộ số thiết bị giám sát thuộc mạng lưới đường bộ của tỉnh đã ghi lại rõ ràng hình ảnh chiếc xe Buick, vấn đề là, những thiết bị nào đã ghi lại thì chẳng ai biết được cả.

Đừng nói là toàn bộ người của Phòng Công thương bị chết cho dù là toàn bộ người của Cục Công thương bị chết thì cảnh sát cũng không thể điều tra triệt để tất cả các thiết bị trên các con đường khắp tỉnh được. Việc này tương đương với việc kiểm tra tất cả những chiếc Buick trong toàn tỉnh rồi.

Cao Đồng trầm tư một lúc, vẫn kiên trì nói: “Việc làm thế nào để kiểm tra các thiết bị giám sát khu vực gần đường tình lộ cả hai anh tự bàn bạc rồi thực hiện. Hãy nhanh chóng thống kê số lượng của tất cả xe đa dụng Buick đã chạy vào trạm nghỉ theo màu sắc như lời tôi đã nói. Cần nhớ một số điểm quan trọng của việc thống kê. Thứ nhất, tất cả xe Buick đi ra khỏi trạm nghỉ đều phải so sánh với trạng thái lúc nó đi vào, bao gồm màu sắc thân xe, biển số xe và cả việc tài xế lúc trước và sau phải là một người hay không, có điểm gì khác thường không. Thứ hai, tìm xem có người tài xế nào trông giống Lâm Tiểu Phong không. Thứ ba, cũng cần thống kê khoảng thời gian vào ra, nếu dừng lại ở trạm nghỉ hơn một giờ đồng hồ thì phải đặc biệt lưu ý.”

Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã đành gật đầu chấp thuận.

Trương Nhất Ngang dẫn theo một nhân viên để ghi chép và một cảnh sát hình sự địa phương cùng đến nhà của Lâm Tiểu Phong. Anh ta đã dặn dò hai người đó, lát nữa trong lúc anh ta hỏi thì không ai được tiết lộ chuyện Lâm Tiểu Phong đang bị truy nã ra.

Trương Nhất Ngang đã xem hồ sơ, Lâm Tiểu Phong là người địa phương, 33 tuổi, quê ở một ngôi làng cách thị trấn khá xa, bố mẹ kinh doanh nhỏ về ngư nghiệp ở quê, thu nhập gia đình tương đối thấp. Bản thân hắn mới học hết cấp ba, đi lính mấy năm, từng học ngành sửa chữa cơ khí lúc còn trong quân ngũ. Sau khi xuất ngũ, hắn về huyện Bạch Tượng làm ăn. Đầu tiên là làm công cho một tiệm sửa xe máy, sau đó tự mở một tiệm sửa ô tô riêng nhưng do làm ăn không thuận lợi nên đã đóng cửa sau 2 năm duy trì. Cuối cùng xin vào làm tài xế ở Phòng Công thương.

Vợ hắn là người cùng quê, tên là Tô Xuân Y, cưới nhau đã 5 năm, có một đứa con trai 4 tuổi, không có nghề nghiệp cố định, thu nhập cả gia đình chủ yếu dựa vào Lâm Tiểu Phong. 4 năm trước, Lâm Tiểu Phong đến Phòng Công thương xin làm tài xế. Theo lý thì lương của hắn chỉ hơn 1000 tệ, nhưng năm ngoái gia đình hắn vẫn mua được một ngôi nhà ở ngay thị trấn.

Giá nhà mới xây ở thị trấn ít nhất cũng trên 8000 tệ 1 mét vuông. Diện tích nhà hắn không lớn lắm, khoảng 70 mét vuông, nhưng ít nhất cũng phải hơn 600.000 tệ, cho dù trả góp thì riêng phần tiền trả trước thôi cũng mất tầm hơn 100.000 tệ, lại còn phải chi một khoản kha khá để trang hoàng, sửa chữa. Điều này khiến Trương Nhất Ngang thấy hơi khó hiểu và đáng ngờ.

Khi đến nơi mà Lâm Tiểu Phong sinh sống, Trương Nhất Ngang quan sát một lượt bên ngoài, đây là khu mới xây mấy năm nay, mặc dù vị trí

không được tốt lắm nhưng nghe các cảnh sát hình sự địa phương nói rằng nhà ở khu này bán ra cũng phải hơn 8000 tệ 1 mét vuông.

Trương Nhất Ngang lấy tấm hình của Lâm Tiểu Phong ra xem, anh chàng này mặt mày trắng trẻo, trông có vẻ nho nhã, không giống người đã từng đi lính. Nghe nói tính cách hẳn cũng giống như vẻ bên ngoài, sống hướng nội. Dù sao thì bề ngoài hẳn trông cũng được, tại sao không sống cho tốt mà lại gây ra tội ác như vậy chứ? Trương Nhất Ngang thở dài.

Theo giờ đã hẹn đến nhà Lâm Tiểu Phong, chỉ có vợ hẳn là Tô Xuân Y ở nhà. Trương Nhất Ngang quan sát một lượt căn hộ, nhìn cách bài trí và đồ gia dụng bằng điện thì ước đoán cũng bỏ vào đó khoảng hơn 100.000 tệ. Lại đánh giá Tô Xuân Y, người phụ nữ này trông chưa đến 30 tuổi, nhan sắc bình thường, thần thái hiện rõ sự mệt mỏi với bọng mắt lớn, trông giống như vừa khóc. Có thể là đang đóng kịch, Trương Nhất Ngang nghĩ bụng.

Tô Xuân Y mời ba vị cảnh sát ngồi và rót nước cho họ uống.

“Con trai chị không có ở nhà à?” Trương Nhất Ngang khách sáo hỏi.

“Đi nhà trẻ rồi.” Biểu cảm của Tô Xuân Y lúc nói hoàn toàn không có thay đổi gì.

“Bố mẹ của Lâm Tiểu Phong đã đến đây chưa?”

“Họ...” Cô ta cắn môi, tựa hồ nói cũng khó khăn: “Xảy ra chuyện này, tôi vẫn chưa báo cho cha mẹ của anh ấy. Lâm Tiểu Phong... anh ấy... đã tìm thấy anh ấy chưa?”

Cái từ ‘tìm thấy’ mà cô ta hỏi rõ ràng là nói đến việc tìm thấy thi thể rồi, trong bảy người thì có sáu người đã tìm thấy thi thể, khả năng người còn lại vẫn sống là vô cùng ít ỏi.

Trông thấy cô ta rơi nước mắt, Trương Nhất Ngang lập tức nói: “Chớ nôn nóng, chúng tôi vẫn đang điều tra. Lần này chúng tôi cần chị hợp tác, cung cấp càng nhiều manh mối hơn mới có thể giúp chúng tôi sớm tìm ra chân tướng sự việc. Chồng của chị còn sống hay đã chết hiện vẫn chưa kết luận được, vẫn còn hy vọng.”

“Hy vọng ư...” Cô ta ghen ngào nói: “Nếu vẫn còn sống thì đã nhiều ngày trôi qua như vậy, tại sao anh ấy lại không trở về chứ?”

Trương Nhất Ngang quan sát cẩn thận biểu hiện của cô ta, hỏi: “Nhiều ngày như vậy mà gia đình vẫn không nhận được tin tức gì của anh ấy hết sao?”

Cô ta cắn môi gật đầu thật mạnh một cái, rồi bắt đầu khóc rầm rức.

Trương Nhất Ngang hơi bối rối, ho khan một tiếng rồi nói: “Điện thoại của chị có nhận được tin nhắn nào kỳ quặc không? Hoặc tin nhắn từ một người xa lạ nào đó?”

Cô ta lắc đầu yếu ớt.

“Vậy chị có lên mạng không? Có ai để lại lời nhắn hay tin nhắn cho chị không?”

Cô ta vẫn lắc đầu.

“Vậy thời gian gần đây cuộc sống của chị có chuyện gì bất thường xảy ra không?”

“Đã đến nước này rồi, còn có gì bất thường hơn được nữa đây!” Cô ta nói đầy đau khổ, tuy giọng yếu ớt nhưng nghe có vẻ rất buồn.

“Được rồi, được rồi.” Trương Nhất Ngang gật đầu bất lực, vớ lấy mấy tờ khăn giấy ở bàn đưa cho cô ta, an ủi một lúc rồi bảo cô ta phải cố gắng kiềm chế cảm xúc, phối hợp điều tra, như vậy đối với cô ta và đối với công việc của cảnh sát đều có lợi. Khó khăn lắm mới làm cho cô ta ngừng khóc. Liên lúc đó Trương Nhất Ngang hỏi một câu tưởng chừng như vô tình: “Nhà của chị trông rất thoáng, rộng bao nhiêu mét vậy?”

“76 mét vuông.”

“À... chắc là đắt lắm nhỉ?” Trương Nhất Ngang nhìn quanh quất, ra vẻ thuận miệng hỏi một câu.

Điều đáng tiếc là Tô Xuân Y vẫn khóc thút thít bên cạnh mà không hề quan tâm đến anh ta.

Bất chợt, anh ta ho một tiếng và hỏi: “Nhà này trả góp hay thanh toán hết một lần?”

“Anh hỏi cái này để làm gì?” Tô Xuân Y có vẻ hơi đề phòng nhìn anh ta.

“Không, chỉ là hỏi cho biết ấy mà.” Anh ta chuyển chủ đề: “Có một chuyện... ừm... chúng tôi còn muốn điều tra sâu hơn một chút. Thời gian trước, chị có để ý Lâm Tiểu Phong đã từng tiếp xúc những người nào hoặc có quan hệ thân thiết với ai đó hay không?”

“Anh ấy... tôi cũng không rõ lắm.”

“Sao lại thế được? Chị là vợ anh ấy, lại là phụ nữ nữa, bình thường chắc phải chú ý đến những điểm này chứ?” Trương Nhất Ngang cố ý nhấn mạnh khi nói câu này.

“Việc này... việc này quan trọng lắm sao?” Cuối cùng Tô Xuân Y cũng nín khóc và ngược nhìn Trương Nhất Ngang.

“Tất nhiên, chúng tôi nghi ngờ việc đó là do người quen làm, vì thế phải điều tra tất cả những người trên xe trước đó đã liên hệ với những ai, điều này rất có ích cho việc phá án.”

“Ừm...” Cô ta trầm tư: “Hình như trước đó có mấy lần chồng tôi ra ngoài rất muộn, anh ấy bảo đi có việc nhưng không nói là việc gì, tôi thấy hơi kỳ lạ. Vào thời gian đó, hình như anh ấy có tâm sự, hỏi cũng không nói, ngày nào cũng âu sầu ngồi đó, hầu như về nhà là lại lên mạng. Đúng rồi, tôi nhớ buổi tối trước ngày họ xuất phát, gần 12 giờ anh ấy mới về nhà, tôi hỏi đã đi đâu, anh ấy bảo là đi uống trà với bạn, tôi không tin, hỏi lại thì anh ấy không chịu nói, vì chuyện này mà chúng tôi đã cãi nhau một trận. Ai ngờ... ai ngờ sau lần cãi nhau này thì...” Cô ta lại bắt đầu khóc.

Lần này thì Trương Nhất Ngang chẳng để ý gì đến tâm trạng của cô ta nữa, mà hỏi liền: “Chị thấy anh ấy có tâm sự, tâm trạng không được tốt kéo dài thời gian bao lâu rồi?”

“Khoảng... khoảng mấy tháng rồi.”

“Cụ thể là khi nào, chị có nhớ được không?”

“Tôi cũng không chắc chắn lắm, có thể... có thể là sau lễ Quốc khánh năm ngoái.”

Ngay lập tức, mắt Trương Nhất Ngang sáng lên, anh ta đã lấy được một phần thông tin mình muốn, lại càng cảm thấy chắc chắn Lâm Tiểu Phong là hung thủ. Sau lễ Quốc khánh năm ngoái cũng chính là không lâu sau khi xảy

ra vụ án đầu độc Phòng Công thương vào ngày 17 tháng 9, có lẽ vào lúc đó, Châu Mộng Vũ đã tìm gặp hân ta và dùng đoạn clip trong điện thoại để uy hiếp, muốn hân phải làm một việc gì đó. Tất nhiên hân sẽ thấy khủng hoảng và bất an, nhưng lại không thể nói cho vợ mình biết được, mà chỉ chôn chặt trong lòng. Sau vài tháng lên kế hoạch, cuối cùng thời cơ đã đến và hân đã giết tất cả những người trong cuộc.

Từ tâm trạng của Lâm Tiểu Phong trước khi vụ án xảy ra, có thể thấy khả năng hân ta là hung thủ gần như là 100%, chỉ còn phải xác định thêm động cơ của hân nữa thôi.

Trương Nhất Ngang tiếp tục hỏi: “Nghe nói trước khi Lâm Tiểu Phong vào làm ở Phòng Công thương, anh ấy có mở một cửa hàng nhỏ kinh doanh phụ tùng xe ô tô nhưng đã đóng cửa, tại sao lại đóng cửa vậy?”

“Việc này...”

Trương Nhất Ngang cười gượng: “Chị không hiểu công việc điều tra của chúng tôi đâu, việc điều tra của chúng tôi cần phải tóm tắt chi tiết cẩn thận tình hình của mỗi người mới có thể phá án nhanh chóng được.”

Mặc dù Tô Xuân Y lộ vẻ không hiểu cho lắm, nhưng vẫn trả lời: “Đóng cửa vì không còn cách nào khác. Tôi vốn là nhân viên kinh doanh của một cửa hàng, lúc đó chúng tôi cưới nhau được gần một năm, tôi mang thai nên xin nghỉ việc. Mà mấy năm đó, các cửa hàng tương tự liên tiếp được mở ra xung quanh cửa hàng của anh ấy nên việc làm ăn ngày một kém đi, sau cùng thì không còn cách nào hơn, đành phải nhượng cửa hàng cho người khác. Vừa lúc anh ấy thấy Phòng Công thương đang tuyển nhân viên lái xe, anh ấy lái xe rất giỏi nên đã xin vào làm, cuối cùng được nhận vào đó.”

Trương Nhất Ngang hơi nheo mắt, nói: “Việc kinh doanh cửa hàng phụ tùng xe ô tô làm ăn không được tốt, ngoài việc có nhiều cửa hàng khác được mở ra thì còn có nguyên nhân nào khác nữa không?”

“Nguyên nhân khác ư? Ừm, anh ấy là người sống nội tâm, tôi biết trước là anh ấy không hợp với công việc kinh doanh nên cũng đã khuyên nhủ anh ấy tìm một công việc khác, dù sao cũng phải còn nuôi con...”

Trương Nhất Ngang không muốn nghe tiếp những lời dông dài này nữa bèn ngắt lời cô ta: “Thời đó cửa hàng của hai người mỗi năm phải đóng cho Phòng Công thương bao nhiêu tiền, Phòng Công thương có gây khó dễ gì cho cửa hàng không?”

“Nói thế nào nhỉ, dù sao thì việc kiểm tra định kỳ mỗi năm cũng rất phiền toái, phải nộp tiền, còn đóng thêm tiền phạt nữa.”

“Phạt bao nhiêu tiền? Mỗi năm phải đóng bao nhiêu?”

“Khoảng 1.800 tệ.” Tô Xuân Y nghi ngờ nói: “Điều này có liên quan gì đến việc điều tra sao?”

Trương Nhất Ngang không trả lời trực tiếp, chỉ hỏi rằng: “Chị hoặc Lâm Tiểu Phong có cảm thấy cửa hàng năm xưa bị đóng cửa là do Phòng Công thương thu quá nhiều tiền không?”

“Sao lại thế được? Điều này có liên quan gì sao?” Rõ ràng Tô Xuân Y đã nhận thấy nội dung điều tra của đối phương rất kỳ lạ, dường như không phải đang hỏi về vụ án mà là đang hỏi về cá nhân Lâm Tiểu Phong thôi.

Trương Nhất Ngang cười, tiếp tục những lời nói dối của mình: “Xin đừng hiểu lầm, đây là bước cần phải làm trong việc điều tra của cảnh sát chúng tôi. Xin chị hãy nhớ lại, chị hoặc Lâm Tiểu Phong liệu có cảm thấy việc cửa hàng sửa xe ô tô đóng cửa có liên quan gì đến việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương hay không?”

Tô Xuân Y cảnh giác nhìn anh ta, rồi lắc đầu nói: “Các cửa hàng khác cũng đều phải đóng những tiền này cả, việc này không thể làm khác được.”

Trương Nhất Ngang nhấn mạnh: “Tính cách của Lâm Tiểu Phong chính là người ngoan ngoãn phục tùng như vậy sao?”

Càng nghe những lời áp đặt khó nghe của đối phương, Tô Xuân Y càng thấy không hài lòng, liền nói: “Sao có thể nói như thế được, chồng tôi là người của Phòng Công thương, cho dù anh ấy chỉ là nhân viên hợp đồng nhưng cũng không thể nói xấu đơn vị của mình được.”

Trương Nhất Ngang cười nhạt, nói: “Hiện tại chúng tôi đang nghi ngờ Lâm Tiểu Phong có liên quan đến vụ án mạng lần này, hôm nay phải tiến hành lục soát nhà của chị, chị cần phối hợp với chúng tôi.”

“Cái gì?” Mặt Tô Xuân Y biến sắc, lớn tiếng nói: “Sao lại thế được? Cảnh sát các anh sao có thể đổ oan cho người khác như vậy chứ? Chồng của tôi cũng đã mất tích, bây giờ sống hay chết cũng còn chưa biết, sao các anh có thể nói thế được? Tôi biết rồi, này giờ anh chẳng phải điều tra vụ án mà là điều tra chồng của tôi! Lần trước một người của Phòng Công thương bị chết, các anh đã nghi ngờ chồng tôi, đã xét hỏi anh ấy, lần này các anh vẫn muốn vu oan cho anh ấy nữa sao?”

“Lần trước ư? Ý cô nói là vụ án Uông Hải Toàn bị hạ độc à?” Trương Nhất Ngang hừ một tiếng: “Anh ta đã thoát được lần trước nhưng lần này đã có bằng chứng thuyết phục chứng minh anh ta đã giết Uông Hải Toàn, và vụ án lần này cũng là do anh ta làm!”

Nói xong, Trương Nhất Ngang bảo người cảnh sát địa phương khống chế Tô Xuân Y, sau đó gọi điện cho các nhân viên cảnh sát đang đợi ở gần đó khẩn trương đến chỗ của mình tiến hành lục soát.

“Ừm, cậu cho rằng Tô Xuân Y vô can, ngoài ra tâm trạng của Lâm Tiểu Phong trước khi vụ án xảy ra có dấu hiệu khác thường à? Được rồi, lát nữa tôi sẽ xem bản tường trình. Ồ, cậu đã cho tiến hành lục soát nhà của hắn rồi hả? Được, có kết quả gì thì báo cho tôi biết.” Cúp điện thoại, Cao Đồng trầm tư, tâm trạng của Lâm Tiểu Phong trước khi xảy ra vụ án không được bình thường, nhiều dấu hiệu khác nhau đều chứng tỏ hắn ta rõ ràng là hung thủ rồi.

Tuy nhiên, một hung thủ mà các cảnh sát nhìn cái là biết như hắn thì hà tất phải nhọc công làm chiếc xe mất tích, như thế chẳng phải là hắn đang tự gạt mình hay sao?

Cao Đồng không hiểu lắm. Không lý giải được, và thậm chí còn thấy có chút hoài nghi, có chút ngần ngại.

Tạm thời khoan hãy bận tâm nữa, đợi kết quả điều tra của Trương Nhất Ngang bên đó xem sao đã.

Hiện giờ ông còn bận nghĩ đến cuộc nói chuyện với Từ Sách vào tối hôm qua. Từ Sách rất nghi ngờ nguồn gốc của đoạn clip đó, Cao Đồng cũng vậy.

Đúng như Từ Sách nói, góc quay của ống kính rõ ràng là được giấu trong tay quay lén nhưng từ đầu đến cuối ống kính lại nhắm vào Lâm Tiểu Phong, chẳng lẽ người quay đoạn phim đó biết trước được là Lâm Tiểu Phong sẽ ra tay hạ độc ư?

Hừm... không thể tin được.

Nếu người quay đoạn clip biết trước là Lâm Tiểu Phong sẽ hạ độc, như vậy chắc hẳn là đồng bọn của Lâm Tiểu Phong, nhưng nếu là đồng bọn thì

hà cố gì phải ghi lại những việc này, chẳng phải nó sẽ có hại cho Lâm Tiểu Phong sao?

Ông nhớ lại vị trí chỗ ngồi của từng người trong vụ án đầu độc, kết hợp với góc quay của chiếc điện thoại thì vị trí của người cầm máy lúc đó có lẽ là người ngồi ở bàn thứ hai, tức là bàn của Châu Mộng Vũ, vợ của Vương Hồng Dân, vợ của Diêu Giang và nhiều gia quyến là phụ nữ khác.

Liệu có phải là Châu Mộng Vũ đã quay lại clip đó?

Đáng tiếc là bàn tay phải trong clip lại bị ngược sáng nên không thấy được dấu vân tay, tuy nhiên vẫn có thể dựa vào độ dài ngắn, thô hay thon của bàn tay để đối chiếu với tay của Châu Mộng Vũ.

Nghĩ đến đây, Cao Đống đứng dậy ra khỏi văn phòng để tìm gặp pháp y Trần.

Khi đến phòng làm việc của Tổ pháp y, Cao Đống gọi pháp y Trần ra và hỏi: “Thi thể của Châu Mộng Vũ vẫn còn để ở đó chứ?”

“Tạm thời đang để ở khu đông lạnh, những việc cần kiểm tra thì cũng đã làm rồi, sếp muốn đem đi hỏa táng à?”

Cao Đống lắc đầu, nói: “Tôi đến xem lại một chút.”

“Đã kiểm tra hết rồi mà, còn muốn xem gì nữa?” Pháp y Trần vô cùng tự tin với kinh nghiệm làm việc của bản thân, ấy vậy mà Cao Đống lại muốn kiểm tra tử thi lần nữa, phải chăng là nghi ngờ việc kiểm tra tử thi chưa đủ kỹ lưỡng, có sai sót gì hay sao? Pháp y Trần rất không hài lòng.

Cao Đống cười bảo: “Trong đoạn clip đó chẳng phải là có xuất hiện một bàn tay phải sao, tôi muốn so sánh một chút, xem liệu bàn tay đó có phải là của Châu Mộng Vũ hay không.”

Pháp y Trần thấy hơi kỳ lạ: “Sếp nghi đoạn clip đó không phải là do Châu Mộng Vũ quay lại?”

Cao Đống sờ vào cằm dưới: “Ừm, có chút nghi ngờ về việc này.”

“Không thể nào, đoạn clip đó nằm trong điện thoại của cô ấy mà bàn tay xuất hiện trong đoạn clip rõ ràng là của phụ nữ. Nếu không phải do cô ta quay thì chẳng lẽ là do một người phụ nữ khác quay rồi gửi cho cô ta ư? Sếp xem Lâm Tiểu Phong không đụng đến tiền bạc mà chỉ đập vỡ điện thoại của

cô ta, hơn nữa lại còn tách riêng cô ta để giết, có thể thấy hản rất hận cô ta vì đã dùng đoạn clip đó uy hiếp hản.”

Giờ đây ngay cả pháp y Trần cũng tin chắc hung thủ là Lâm Tiểu Phong rồi

Cao Đồng bất lực nói: “Châu Mộng Vũ dùng đoạn clip uy hiếp để bắt hản làm gì?”

Pháp y Trần đáp rất tự nhiên: “Việc này e chỉ có Lâm Tiểu Phong biết mà thôi, tuy nhiên chắc chắn là do cô ta đã uy hiếp hản phải làm những việc gì đó rất khó thực hiện vì vậy trong cơn nóng giận, hản đã giết hết tất cả.”

Cao Đồng hơi bất lực: “Trong cơn nóng giận thì giết Châu Mộng Vũ là được rồi, việc gì phải giết hết tất cả mọi người như vậy.”

“Việc này... có lẽ những người khác cũng biết chuyện đoạn clip, hoặc Lâm Tiểu Phong nghĩ rằng những người khác đã biết về nó.”

Cao Đồng hít một hơi thật sâu, sầm mặt hỏi: “Làm thế nào mà ông lại có những suy nghĩ như vậy? Hoàn toàn không có căn cứ gì.”

Pháp y Trần bất lực nói: “Nếu không như thế thì tôi cũng không thể hiểu nổi tại sao Lâm Tiểu Phong phải giết nhiều người như vậy. Đương nhiên, tôi nghe một cảnh sát hình sự nói rằng việc làm ăn của hản trước đây thua lỗ, oán giận Phòng Công thương, lại thêm Châu Mộng Vũ dùng đoạn clip để uy hiếp khiến hản bị kích động thực sự. Nghe nói hản sống nội tâm, những người có tính cách như thế một khi đã phạm tội thì rất đáng sợ vì họ vô cùng cực đoan.”

Cao Đồng thở ra, lắc đầu, cười khố: “Ông Trần này, ông học được cách phân tích tâm lý tội phạm từ khi nào vậy? Tìm chứng cứ pháp y mới là công việc của pháp y bên ông. Đây, không được, cứ như thế này thì tôi sẽ có thêm một Trương Nhất Ngang nữa đó.”

Pháp y Trần cười: “Được rồi, sếp, đừng đùa nữa, hãy nói đến chuyện chính đi, sếp muốn xem thi thể của Châu Mộng Vũ để đối chiếu bàn tay thì e là không được rồi.”

Cao Đồng không hiểu, hỏi lại: “Tại sao?”

“Sếp quên rồi sao, thi thể của Châu Mộng Vũ bị đá đập nát rất nhiều phần, hai bàn tay cũng bị nát luôn rồi.”

Đột nhiên Cao Đống chờ người ra, ông nhớ lại hình dạng thi thể của Châu Mộng Vũ, lòng dấy lên nhiều điều nghi ngờ, liền bảo: “Nhanh dẫn tôi đi xem.”

Pháp y Trần dẫn Cao Đống đến trước khu đông lạnh, kéo thi thể của Châu Mộng Vũ ra. Lúc Cao Đống chuẩn bị tiến lên phía trước, pháp y Trần bảo: “Sếp, đợi tôi lấy khẩu trang và găng tay đã, thi thể không được vệ sinh cho lắm.”

“Không cần đâu.” Cao Đống không thể chờ lâu hơn nữa, trực tiếp lại gần tử thi, chăm chú nhìn vào cái xác đông cứng như đá. Trên mặt của Châu Mộng Vũ chỉ bị xây xát nhẹ, thậm chí các dấu vết của mỹ phẩm cũng vẫn còn, hai cánh tay, cẳng tay và nguyên một phần ngực ở giữa đã bị đá đập nát cả, đặc biệt hai bàn tay là thương tổn nghiêm trọng nhất.

Cao Đống quay qua nhìn pháp y Trần: “Theo lý mà nói, hung thủ có oán hận tội cùng với nạn nhân, kể cả khi nạn nhân đã chết rồi, hắn vẫn lấy đá đập nữa để trút giận. Tuy nhiên có một điểm kỳ lạ là tại sao hắn không đập vào đầu, vào người mà lại đập chủ yếu vào hai bàn tay?”

Ngay lập tức pháp y Trần nghĩ ngay ra một lời giải thích hoàn toàn chẳng có tý liên quan nào cho Cao Đống: “Rất dễ hiểu, Lâm Tiểu Phong oán hận Châu Mộng Vũ vì đã lén quay lại hành vi phạm tội của hắn cho nên sau khi giết chết Châu Mộng Vũ, hắn cầm hòn đá lên, mồm không ngừng chửi rủa ‘Cho mày chết này! Cho mày chết này! Ông mày đập nát cái bàn tay gian trá của mày luôn!’ Do đó cái tay đã quay lại đoạn clip là bị thương nghiêm trọng nhất.”

Cao Đống bất lực ho một tiếng, lòng thầm nghĩ liệu có phải pháp y Trần và Trương Nhất Ngang có quan hệ huyết thống gì đó không. Ông mím môi, nghiêng người lại gần quan sát phía bàn tay phải của Châu Mộng Vũ.

Tuy các ngón tay đã bị đá đập nát và hư tổn rất nghiêm trọng, không thể tiến hành đối chiếu với bàn tay trong đoạn clip đó được, nhưng phần đầu các ngón tay vẫn còn, đặc biệt là móng tay, cơ bản là nguyên vẹn.

Trên bàn tay phải của Châu Mộng Vũ, các ngón tay đều để móng tay dài, nhưng xem có vẻ là ngắn hơn một chút so với trong đoạn clip. Ông ta chú ý quan sát ngón giữa, quả nhiên, móng của ngón giữa đã được cắt bằng, xem ra các ngón khác đều để móng dài, duy chỉ có ngón giữa là không, điểm này trùng khớp với đoạn clip. Ủm... xem ra mình đa nghi rồi, đoạn clip quả thật là do Châu Mộng Vũ quay lại.

Đợi đã... móng tay này hình như là mới được cắt đây thôi.

Ông nhanh chóng gọi pháp y Trần đang đứng phía sau lên bảo: “Ông nhìn đi, móng tay của Châu Mộng Vũ có phải là mới được cắt phải không?”

Pháp y Trần mang khẩu trang cẩn thận và cầm nhíp bước tới, tỉ mỉ nghiêng bàn tay phải của tử thi, sau đó dùng nhíp để loại bỏ phần đất bẩn nằm trong móng của ngón tay giữa và chăm chú quan sát nhiều lần, rồi gật đầu bảo: “Không sai, móng tay chắc hẳn là đã được cắt trong vòng 1 đến 2 ngày trước khi bị giết.”

Cao Đồng tiến đến bên trái và quan sát bàn tay trái của cô ta. Móng tay của bàn tay trái và bàn tay phải dài như nhau, tuy nhiên móng của ngón giữa bàn tay trái lại được để dài. Ông quan sát cẩn thận các đầu móng tay thì thấy các ngón tay khác cũng có dấu hiện mới được cắt ngắn lại.

Ngay lập tức, Cao Đồng ra khỏi phòng chứa tử thi và đến khu làm việc ở bên ngoài rồi mở máy tính ra, xem lại đoạn clip thêm một lần nữa, sau đó nói với pháp y Trần: “Xem này, trong đoạn clip này, móng tay dài hơn nhiều so với của Châu Mộng Vũ, dài hơn khoảng 0.5 đến 1 centimét đấy.”

Pháp y Trần gật đầu rồi lại lắc đầu: “Ý sắp là đoạn clip này không phải do Châu Mộng Vũ quay ư? Đoạn băng này được quay vào năm ngoái, mà phần lớn mọi người thường cắt móng tay hai tuần một lần, năm ngoái móng tay cô ta để rất dài nhưng sau đó thì cắt ngắn lại, điều này bình thường thôi mà. Vả lại, sắp nhìn này, móng ngón giữa trong đoạn băng và của tử thi đều không để dài.”

Cao Đồng nhíu mày nhìn ông ta: “Nhưng ngón giữa của tử thi không dài là vì đã được cắt ngắn trước khi chết.”

“Điều này cũng thường tình thôi, bàn làm việc của tôi lúc nào cũng để sẵn một cái bấm móng tay, cứ lâu lâu tôi lại cắt một lần, rất nhiều người cũng vậy.”

Cao Đồng chăm chú nhìn vào ông ta rồi nói: “Ông không thấy có chút trùng hợp nào sao? Tay của tử thi đã bị đập nát, không thể dựa vào độ dài của ngón tay để so sánh trực tiếp với đoạn băng được, chỉ có đặc điểm duy nhất là móng tay thôi, nhưng móng tay của tử thi lại được cắt ngắn đi trước khi chết. Phải chăng người quay đoạn băng đó hoàn toàn không phải là Châu Mộng Vũ, chẳng qua hung thủ sợ chúng ta sẽ nhận ra được điều này nên mới cố ý đập nát tay của Châu Mộng Vũ, đồng thời còn cắt ngắn móng tay của cô ta để giống với móng tay trong đoạn clip đó.”

Pháp y Trần do dự một hồi, sau đó nói một cách dè dặt: “Sếp, về vấn đề này tôi thấy ông đã tự đâm đầu vào ngõ cụt rồi đấy, ông dùng thái độ chủ quan để đưa ra kết luận một cách bảo thủ, rồi đi tìm manh mối để chứng thực kết luận của ông là đúng. Ông chỉ chú ý đến những manh mối phù hợp với suy đoán đó mà bỏ qua những manh mối đi ngược lại, đây là một cách làm rất không khách quan. Với góc độ là người ngoài cuộc như tôi đây thì tôi thấy điều này chẳng có chút trùng hợp nào cả. Tay của Châu Mộng Vũ đã bị đập nát, không thể đối chiếu được với đoạn băng. Tuy nhiên những phần bị đập nát không chỉ có mỗi bàn tay mà rất nhiều bộ phận khác như cánh tay hay ngực cũng bị. Ông nhận xét vấn đề một cách chủ quan nên mới tập trung chú ý vào bàn tay bị đập nát. Trên thực tế, phần bị đập nát không chỉ riêng bàn tay. Còn việc móng tay của Châu Mộng Vũ được cắt ngắn 1, 2 ngày trước khi chết hoàn toàn không có gì là kỳ lạ cả vì thông thường người ta cắt móng tay ít nhất là hai tuần một lần, do đó trường hợp này móng được cắt 1, 2 hôm trước khi tử vong không có gì là lạ. Huống hồ chẳng phải ngón nào của cô ta cũng được cắt ngắn cả mà chỉ có một số ngón thôi. Điều này hoàn toàn phù hợp với thói quen cắt móng tay của người bình thường. Ông cho rằng người quay đoạn clip không phải là Châu Mộng Vũ mà là một người khác, tuy nhiên nếu đúng như vậy thì sẽ có nhiều điều khả nghi hơn nữa. Tại sao hung thủ phải làm giả việc Châu Mộng Vũ quay đoạn băng? Ai là người đã quay lại hành vi phạm tội của Lâm Tiểu Phong và người đó có

liên quan gì đến vụ án lần này không? Hoàn toàn không. Chẳng lẽ đoạn clip đó là do hung thủ của vụ án lần này quay lại? Nhưng rõ ràng người quay đoạn clip đó là phụ nữ, một vụ án giết nhiều người như vậy mà do phụ nữ gây nên thì tôi sẽ ăn cả tử thi luôn.”

Cao Đồng nhìn người bên cạnh một cách kỳ dị, không tài nào hiểu được trong lòng ông ta đang nghĩ gì nữa, mà ông ta thì vẫn hồn nhiên nói tiếp: “Nói chung sau khi có được đoạn clip, hầu hết mọi người đều tự động khẳng định Châu Mộng Vũ là người quay mà không cần phải so sánh các ngón tay xem đó có phải là tay của Châu Mộng Vũ hay không. Vậy thì làm thế nào mà hung thủ đoán được cảnh sát sẽ nghi ngờ bàn tay xuất hiện trong đoạn băng không phải là của Châu Mộng Vũ chứ? Giả sử sếp không thắc mắc điều này thì những người khác sẽ không ai để ý đến đâu.”

Nghe xong, Cao Đồng trầm ngâm rất lâu, cuối cùng gật đầu.

Phải chăng mình quá chủ quan? Nhìn nhận vấn đề một cách bảo thủ nên mới cho một việc bình thường là điểm khả nghi.

Hay hung thủ đã tính toán kỹ lưỡng từ những tình tiết nhỏ nhất nhất để cảnh sát không thể nghi ngờ được?

Hiện tại hầu như ai cũng cho rằng Lâm Tiểu Phong là hung thủ, vì thế cũng tiến hành điều tra theo hướng này. Họ xác định Lâm Tiểu Phong là hung thủ trước, sau đó đi tìm chứng cứ phạm tội của hắn. Điều này thực sự là đi ngược trật tự! Hoàn toàn tương phản với tinh thần chú trọng chứng cứ xác thực, coi nhẹ suy đoán!

Tuy nhiên có vẻ như những manh mối hiện đang có đều chỉ ra Lâm Tiểu Phong là hung thủ.

Lờ mờ nhận thấy một mối bất an trong lòng, Cao Đồng có cảm giác tất cả mọi thứ bây giờ đều đang đi trên một con đường ngược hẳn với sự thật

Phải chăng do bản thân quá đa nghi, không khách quan? Vụ án này có khi không phức tạp như mình tưởng tượng, hoặc hung thủ là một tên tội phạm có IQ cao vô cùng lợi hại nên có thể tiên liệu được mọi chuyện?

Ông thấy hơi buồn bực.

“Chúng tôi là đội Điều tra hình sự Tỉnh, hôm nay đến đây để điều tra một số việc.” Trương Nhất Ngang đưa giấy chứng nhận đến trước mặt người đàn ông đeo kính khoảng hơn 40 tuổi.

Hai tay đón lấy giấy chứng nhận, người đàn ông đeo kính nhìn lướt một cái rồi trả lại cho Trương Nhất Ngang và nói: “Đội trưởng Trương cần chúng tôi làm gì, chúng tôi sẽ cố gắng hợp tác. Lãnh đạo thành phố và huyện cũng đã dặn dò chúng tôi phải hỗ trợ cho công việc của phía cảnh sát.”

“Tốt rồi, xin hỏi phải xưng hô với anh thế nào đây?”

“Tôi là Phí Quốc An, Phó Thường vụ của Sở Công thương Huyện, do xảy ra chuyện nên cấp trên phái tôi và một số nhân viên khác tạm thời xuống quản lý công việc thường ngày của Phòng Công thương.” Người đàn ông đeo kính cũng đưa giấy chứng nhận của mình cho Trương Nhất Ngang xem.

“Được, lát nữa tôi nhờ người ghi lời khai lại, khi đó còn phải phiên đồng chí. Đúng rồi, đồ đạc của những người đó vẫn chưa ai động vào chứ?”

“Mấy ngày trước, người của đồng chí Lý trong đội Điều tra hình sự Huyện đã đến kiểm tra sơ qua, có dặn dò là không được động đến phòng làm việc và những đồ đạc có liên quan đến bảy người đó để đợi đội Điều tra hình sự Tỉnh đến kiểm tra lần nữa. Chúng tôi thực hiện triệt để yêu cầu nên đã khóa hết các phòng làm việc lại và niêm phong toàn bộ những vật dụng có liên quan.”

“Ừm, người thân của họ có đến lấy di vật về không?”

“Có vài người đến nhưng chúng tôi đã từ chối hết và bảo phải đợi ý kiến của cảnh sát đã.”

Trương Nhất Ngang yên tâm, gật đầu nói cảm ơn. Anh ta hiểu rất rõ rằng vụ án lớn như vậy, ngoài công an ra, những người đứng ngồi không yên nhất chính là người trong ngành Công thương, bởi dù gì yêu cầu ban đầu của hung thủ cũng ám chỉ trực tiếp đến việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương, mà một khi đã là thu phí tùy tiện thì các khoản thu đó chắc chắn sẽ không được đưa vào sổ sách tài chính. Là đơn vị chủ quản trực tiếp, Sở Công thương Huyện đương nhiên phải nắm rõ mọi hành vi thu phí tùy tiện của đơn vị bên dưới mình. Trước mắt do ưu tiên đặt vụ án mạng lên hàng đầu nên chưa điều tra về mặt kinh tế, khi vụ án kết thúc không chừng cấp trên lại phái đội Thanh tra kinh tế đến kiểm tra, lúc đó người của Sở Công thương khó mà thoát khỏi. Đứng trước việc lớn thế này thì các quan chức địa phương nào dám không phối hợp, đương nhiên phải cố gắng hết sức thực hiện theo yêu cầu của cấp trên.

Trương Nhất Ngang cho một đội đi kiểm tra các vật dụng của bảy người đó trước để xem liệu có thể phát hiện được thêm manh mối gì không. Sau đó quay qua nói với Phí Quốc An: “Đồng chí Phí, giờ chúng tôi cần gặp một số người để tìm hiểu tình hình của các nạn nhân lúc còn sống, trong Phòng còn những ai quen biết và tương đối hiểu về bọn họ nữa không?”

“Chẳng phải đã hỏi mấy lần rồi sao? À, đội Điều tra Tỉnh các anh vẫn chưa hỏi. Những người còn lại ở Phòng Công thương đều là nhân viên hợp đồng, có mấy người đã làm việc ở đây trên 5 năm rồi, mấy hôm trước người của đồng chí Lý đến hỏi một nhóm rồi, giờ anh muốn hỏi lại nhóm này hay hỏi những người khác?”

Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ rồi nói: “Hãy gọi tất cả những người nắm rõ tình hình hằng ngày đến đây, chúng tôi sẽ chia làm các tổ để lấy lời khai nên không mất nhiều thời gian đâu.”

“Được, tôi sẽ đi triệu tập nhân viên ngay.”

Phí Quốc An nhanh chóng dẫn gần chục nhân viên hợp đồng đến, Trương Nhất Ngang phân người đến các phòng làm việc đang tạm thời bỏ trống để lấy lời khai. Còn anh ta và thư ký thì mời một nhân viên nữ làm

việc ở Phòng được 8 năm đến chỗ mình, rót nước mời người kia uống rồi nói vài câu xã giao nêu lý do của cuộc điều tra lần này.

Tuy phía công an đều thống nhất thông báo bảy người của Phòng Công thương bị tai nạn giao thông nhưng cảnh sát đã đến Phòng điều tra mấy lần rồi, do đó những nhân viên hợp đồng khác đều hiểu rõ cái gọi là ‘tai nạn giao thông’ đó không được bình thường, rĩ tai nhau rất nhiều phiên bản của câu chuyện. Tuy nhiên trước những câu hỏi từ phía cảnh sát, họ đều vờ như không biết gì về tính nghiêm trọng của sự việc.

“Nghe nói chị là người làm việc lâu năm nhất ở Phòng?”

Người phụ nữ mập mập tầm 40 tuổi trả lời: “Cũng không tính là lâu lắm, nhưng trong số những nhân viên hợp đồng thì tôi là người vào làm sớm nhất.”

“Chị có biết rõ về Trưởng phòng Vương và Phó phòng Diêu không?”

“Ừm... nói thế nào nhỉ, ngày nào cũng gặp nên chắc là hiểu rõ.”

Trương Nhất Ngang gật đầu hỏi tiếp: “Chị có biết tài xế Lâm Tiểu Phong không?”

“Cậu Lâm à, tất nhiên là biết chứ, cậu ta rất hay xấu hổ, chúng tôi thường gọi cậu ấy là Tiểu Lâm Tử như trong *Tiểu ngạo giang hồ*...”

Trương Nhất Ngang ngắt lời: “Ồ, hình như Tiểu Lâm Tử trong *Tiểu ngạo giang hồ* là vai phản diện phải không, xin lỗi, tôi ít xem tivi lắm. Mọi người gọi anh ta như thế, anh ta không giận sao?” Trong suy nghĩ của Trương Nhất Ngang, Lâm Tiểu Phong là một kẻ sống nội tâm nhút nhát, dễ cáu giận nhưng cho dù có tức giận thì cũng chôn trong lòng, không cho người khác biết.

“Không đâu, cậu ta chẳng bao giờ giận cả, tính khí rất tốt. Lúc đầu chúng tôi gọi như vậy cậu ta cũng chỉ cười cười, sau thì quen rồi. Từ khi bước chân vào làm việc cho tới giờ, tôi chưa thấy cậu ấy nổi nóng bao giờ cả.” Người phụ nữ to béo đó trả lời rất thoải mái.

Cũng đúng, những kẻ độc ác nhất lại luôn khiến cho người xung quanh cảm thấy hảnh là người rất tốt. Anh từng xem rất nhiều vụ giết người man rợ của những kẻ biến thái ở nước ngoài, đều vậy cả... Một ông chủ tử tế luôn là

một người đàn ông nham hiểm, một chàng trai nhút nhát thì thường là một tên lưu manh.

“Quan hệ giữa Lâm Tiểu Phong và những người khác như thế nào?”

“Rất tốt, cậu ta đối xử với mọi người rất tốt. Mọi người có việc vặt vãnh gì cũng đều sai cậu ta, nhưng cậu ta không bao giờ than trách ai cả. Trước đây, mọi người trong Phòng thường nói đùa với nhau rằng nếu có giải thưởng bình chọn nhân viên làm việc chăm chỉ nhất thì chắc chắn sẽ thuộc về Tiểu Lâm Tử. Phó phòng Diêu bảo cậu ta là một chiếc gối lớn, đảm một cái nó sẽ phòng trở lại.”

Trương Nhất Ngang tự nhủ, xã hội này luôn thích chèn ép kẻ yếu, nhất là trong cơ quan, người càng thật thà thì càng bị sai làm đủ chuyện, nhưng lợi ích của họ thì toàn bị kẻ khác năng mất. Xem đi, các người cho là anh ta tốt tính, dễ bắt nạt, giờ thì sao, cuối cùng lại bất ngờ làm các người sợ hết hồn.

“Đúng rồi, quan hệ giữa anh ta với Trưởng phòng Vương và những người khác thế nào? Ai là người có mối quan hệ tốt nhất và xấu nhất với anh ta?”

Nữ nhân viên béo tốt kia nghĩ thầm, tại sao cứ hỏi về Lâm Tiểu Phong vậy nhỉ, mấy ngày trước công an huyện cũng có đến đây nhưng không hỏi về cậu ta nhiều như thế này. Tuy nhiên lãnh đạo đã dặn dò bà ta là hôm nay người của Văn phòng Tỉnh sẽ đến, do đó phải cố gắng phối hợp điều tra. Bà ta cũng không dám ý kiến gì nên đành trả lời: “Trưởng phòng Vương rất coi trọng cậu ấy, lúc nào cần ra ngoài họp hành hay bàn chuyện công việc cũng đều dẫn Tiểu Lâm Tử theo cả, quan hệ giữa họ rất tốt. Nghe nói Trưởng phòng Vương còn muốn đưa cậu ấy lên làm nhân viên chính thức nhưng do bằng cấp của cậu ấy thấp quá nên đành chịu. Quan hệ giữa cậu ấy với những người khác cũng rất tốt, bọn họ đi họp hành gì đều do Tiểu Lâm Tử lái xe chở đi cả.”

Trương Nhất Ngang nhắc lại câu hỏi: “Trong Phòng có người nào có mối quan hệ không được tốt với anh ta không?”

“Không được tốt ư?” Bà ta suy nghĩ: “Về điều này tôi phải suy nghĩ đã, ừm, có quan hệ không được tốt với cậu ấy là Ông Hải... ừm, chuyện đã qua rồi.”

Trương Nhất Ngang hơi nheo mắt, vội hỏi: “Chuyện đã qua cũng nên nói ra, có thể sẽ giúp ích cho việc điều tra của chúng tôi.”

“Ừm, Ông Hải Toàn là Đội trưởng đội Quản lý thị trường trước đây của Phòng, nhưng đã bị trúng độc chết trong một bữa tiệc vào năm ngoái. Nghe nói sau cùng cảnh sát huyện vẫn không điều tra ra được chân tướng. Trước đây, hình như Tiểu Lâm Tử rất sợ anh ta, tất nhiên không chỉ riêng Tiểu Lâm Tử mà hầu như ai cũng không thích Ông Hải Toàn cả. Mỗi lần sai ai làm việc gì, thái độ của anh ta rất khó chịu, rất dữ tợn, nhưng chúng tôi làm sao dám nói gì được. Hình như lúc Ông Hải Toàn mới đến cơ quan, anh ta không như vậy, mà là một người rất nhã nhặn. Khoảng từ nửa đầu năm ngoái thì bắt đầu thay đổi hẳn, giống như thành một con người khác. Trưởng phòng Vương có lẽ cũng không ưa gì anh ta, chúng tôi cũng có nói riêng với Trưởng phòng Vương rằng tốt nhất nên điều anh ta đi chỗ khác nhưng Trưởng phòng Vương chỉ cười bảo ông không có quyền điều chuyển nhân sự. Trên thực tế, nếu Trưởng phòng muốn điều Ông Hải Toàn đi thì không có gì là khó khăn cả, chú ruột của Trưởng phòng Vương là ai chắc các ông đều biết, ở trong huyện, Trưởng phòng Vương rất có tiếng nói. Nhưng ông ấy luôn là một người nhân hậu, không muốn so đo với Ông Hải Toàn, còn những người khác thì chẳng ưa gì anh ta cả.”

“Ừm, Trưởng phòng Vương của các chị rất tốt tính hả?”

Nữ nhân viên to béo lập tức khen tấm tắc: “Không phải là tôi ca ngợi lãnh đạo của mình, nhưng quả thật mọi người đều thừa nhận Trưởng phòng Vương là một lãnh đạo tốt, là người lịch thiệp và hào phóng, không chỉ đối với các nhân viên khác trong Phòng mà còn với những nhân viên hợp đồng cấp dưới như chúng tôi đây nữa. Ông ấy thường phát cho chúng tôi khi thì cái này, lúc thì cái khác. Những người thân của tôi làm việc trong các cơ quan khác đều rất ghen tị với tôi. Nghe nói chú của ông ấy chức to lắm, nhưng Trưởng phòng Vương chưa bao giờ tỏ ra kèn kiệu với người khác, chưa từng la mắng ai, rất tốt tính.”

“Ừm, Lâm Tiểu Phong rất sợ Uông Hải Toàn, vậy liệu hẳn ta có hận anh ấy không?”

Người phụ nữ to béo không hiểu hết những gì mà anh ta hỏi, nên chỉ trả lời rằng: “Hận anh ấy? Tôi chả biết được, nhưng dù sao trong lòng cậu ta chắc chắn là ghét anh ta lắm. Không chỉ người trong Phòng mà tất cả những người ngoài đều đánh giá không tốt về Uông Hải Toàn, rất nhiều lần báo cáo với cấp trên, nhưng lần nào cuối cùng cũng là Trưởng phòng Vương ra mặt thay Uông Hải Toàn giải quyết hậu quả cả.”

Trương Nhất Ngang tò mò hỏi: “Vì chuyện gì mà Uông Hải Toàn bị báo cáo lên cấp trên vậy?”

“Anh ta à?” Người phụ nữ to béo bĩu môi tỏ thái độ khinh bỉ: “Anh ta làm như những người xung quanh ai cũng nợ tiền anh ta hay sao ấy, suốt ngày gây sự với các cửa hàng, nhà máy. Ai đắc tội với anh ta thì y như rằng cứ vài ba hôm anh ta sẽ dẫn người đến tận cửa kiểm tra, khi thì kiểm tra giấy phép đã hết hạn hay chưa, khi thì kiểm tra vệ sinh an toàn thực phẩm. Một ông chủ của nhà máy nọ có mở thêm một nhà hàng, không biết đã đắc tội gì với anh ta, cứ mấy hôm anh ta lại đến kiểm tra vệ sinh an toàn thực phẩm, cuối cùng đã bị anh ta bắt thóp rồi bắt đóng cửa luôn nhà hàng đó. Năm ngoái lúc ông chủ đó đi ăn tiệc uống say đã đến đánh Uông Hải Toàn. Đây chính là chuyện đã qua mà tôi nói với anh lúc nãy. Có một đạo công an từng nghi ông chủ kia là người đã hạ độc, sau đó do không tìm ra bằng chứng nên đã thả người. Tôi còn nghe nói có một người thù oán với anh ta, người này mở một siêu thị quy mô vừa, anh ta muốn kiểm tra xem có phải là rượu giả hay không nên đã gom hết các loại rượu cao cấp của siêu thị như Mao Đài, Ngũ Lương mang đi kiểm tra. Kết quả kiểm tra tất nhiên là rượu thật, nhưng người ta tự nhiên bị thiệt hại mấy ngàn tệ. Sau đó anh ta lại đến đó kiểm tra lần nữa, người kia ức quá nên mới kiện lên cấp Thành phố, sau cùng Trưởng phòng Vương phải ra mặt giải thích và bồi thường cho người ta mấy ngàn tệ, lại còn gặp riêng, thay Uông Hải Toàn cam kết sẽ không gây chuyện vô cớ nữa.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, anh ta hiểu rằng làm kinh doanh mà đắc tội với cơ quan Công thương sẽ rất phiền toái, đơn vị Công thương có quyền

kiểm tra mẫu sản phẩm của cửa hàng xem đủ tiêu chuẩn hay không. Đương nhiên, việc kiểm tra mẫu sản phẩm là không mất tiền, những sản phẩm nhỏ thì không sao, nhưng nếu mang mấy chai rượu cao cấp đi kiểm tra thì chỉ có nước khóc thôi.

“Đúng rồi, Uông Hải Toàn đến Phòng Công thương này làm việc từ khi nào?”

“Khoảng 3, 4 năm trước.”

“Tuổi đó của anh ta chắc không phải thông qua kỳ thi công chức đúng không? Được điều đến làm việc hả?”

“Đúng vậy, anh ta vốn là Phó phòng của một thôn trong huyện, được điều lên đây làm Đội trưởng đội Quản lý thị trường.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, thông qua mấy vấn đề này, hình ảnh của những người như Lâm Tiểu Phong, Vương Hồng Dân và Uông Hải Toàn dần dần được khắc sâu vào tâm trí của anh. Anh ta hỏi người thư ký đã ghi chép đầy đủ mọi thứ chưa, sau khi được xác nhận, anh ta mới tiếp tục hỏi thăm tình hình của những người khác.

“Chị có quen Châu Mộng Vũ không?”

“Cô Châu à, tất nhiên là quen rồi. Cô ấy là nhân viên nữ chính thức duy nhất.” Dường như người phụ nữ to béo đó thấy tự hào về nữ công chức này.

“Tính tình của cô ta thế nào?”

“Cô ấy thi tuyển công chức vào, mới tốt nghiệp đại học nên cũng là người trẻ nhất, đẹp nhất trong cơ quan, rất đa tài, lại còn rất thông minh, năng nổ nữa. Cô ấy là nhân viên tài vụ duy nhất trong cơ quan nên tất cả những khoản thu chi lớn bé gì cũng do một mình cô ấy lo. Ai cũng bảo người làm tài vụ đều keo kiệt nhưng cô ấy lại khác, công việc thường ngày của chúng tôi có gì cần thanh toán thì cô ấy luôn cố gắng giải quyết cho chúng tôi.”

Trương Nhất Ngang gật đầu nói: “Mối quan hệ giữa cô ta với chị và với những người khác như thế nào? Ví dụ như cô ta chơi thân với ai nhất, và có quan hệ không tốt với người nào?”

“Chơi thân với ai à?” Ánh mắt người phụ nữ mập mập chợt sáng lên, nói: “Đều như nhau cả.”

Trương Nhất Ngang chú ý đến ánh mắt của bà ta, hỏi tiếp: “Quan hệ giữa cô ta và Lâm Tiểu Phong thế nào?”

“Hai người đó hình như cũng chẳng có gì cả.”

“Lâm Tiểu Phong rất đẹp trai đúng không, còn Châu Mộng Vũ cũng rất xinh đẹp.”

Người phụ nữ béo cười bảo: “Này, anh nói vậy sao được, hai người đó không thể có quan hệ gì đâu vì Tiểu Lâm Tử đã có vợ con mà cô Châu lại trẻ

tuổi xinh đẹp. Tôi chưa bao giờ nghe nói hai người họ có quan hệ mờ ám cả.”

“Vậy còn Châu Mộng Vũ và Diêu Giang thì sao?” Trương Nhất Ngang biết rõ trong điện thoại của Châu Mộng Vũ có nhiều tin nhắn đưa đẩy giữa cô ta và Diêu Giang.

Người phụ nữ béo đó đột nhiên khựng lại, tỏ ra lúng túng.

Trương Nhất Ngang cười bảo: “Chị yên tâm, kể cho tôi nghe những gì chị biết, chúng tôi chỉ ghi chép lại và giữ bí mật tuyệt đối.”

Người phụ nữ cứ do dự mãi. Bà ta nghĩ, Trương Nhất Ngang đã đảm bảo là chỉ để phục vụ cho việc điều tra và sẽ tuyệt đối không tiết lộ cho bất kỳ ai trong huyện, vì thế cuối cùng bà ta mới lưỡng lự nói: “Được, những điều tôi nói chỉ là nghe người ta truyền nhau, được người khác kể lại thôi.”

Trương Nhất Ngang vội nói: “Tôi biết, chị hãy kể hết những gì mà chị biết đi.”

“Bọn họ đồn rằng cô Châu và Phó phòng Diêu có quan hệ riêng tư với nhau, đương nhiên đây chỉ là lời đồn đại vì Phó phòng Diêu là người đã có gia đình. Tuy nhiên có mấy lần hai người họ đi công tác với nhau mà không cần Tiểu Lâm Tử làm tài xế. Thằng ngốc cũng đoán ra được họ làm vậy là vì sao. Hi hi, kẻ khờ cũng đoán ra được. Hơn nữa nghe nói năm xưa khi thi tuyển công chức, là Phó phòng Diêu ra mặt trực tiếp nói với ban giám khảo chọn cô ấy. Hình như bài thi viết của cô ấy được xếp thứ ba nhưng thành tích cuối cùng lại được hạng nhất. Nghe nói trước khi thi viết, cô ấy đã nhờ người đến nói chuyện với Phó phòng Diêu, tất nhiên những điều này cũng là lời đồn, chẳng qua tôi nghe thế nào thì kể lại như vậy thôi. Sau đó có một lần vợ của Phó phòng Diêu đến làm náo loạn cơ quan, bà ta nói muốn đánh chết con hồ ly tinh, rồi Trưởng phòng Vương phải ra mặt khuyên nhủ mới chịu về. Về sau, chúng tôi thấy hai người họ đã không còn liên lạc trực tiếp gì nữa và cũng không còn đi công tác với nhau một cách âm thầm nữa mà đi cùng với những người khác, nhưng chúng tôi nhận ra được hai người họ vẫn liếc mắt đưa tình với nhau. Còn nữa, nghe những người đi công tác chung với hai người kể lại rằng họ thuê hai phòng đơn nhưng nửa đêm những

người khác lại nghe thấy âm thanh lạ phát ra từ phòng của Phó phòng Diêu, ha ha... âm thanh rất kỳ lạ ấy, anh biết kết quả sao không? Phòng của cô Châu không có người, ha ha... không có ai cả.”

Trương Nhất Ngang đành cười theo bà ta, lúc này người này còn giả bộ không dám nói ra, rốt cuộc khi đã mở miệng kể về chuyện riêng của người khác thì lập tức kể tuốt tuồn tuột và sinh động như thật. Bà ta bảo chỉ nghe người khác nói nhưng khi kể ra thì như thể bà ta đã ở phòng bên cạnh khi họ đi công tác vậy.

Trương Nhất Ngang nói tiếp: “Vậy còn Trưởng phòng Vương và Châu Mộng Vũ thì sao, quan hệ của họ thế nào?”

“Ý anh nói đến quan hệ nam nữ đó hả? Chắc chắn không có đâu. Anh chưa thấy vợ của Trưởng phòng Vương. Vợ của Trưởng phòng Vương còn xinh đẹp hơn cả cô Châu nữa. Ừm, phải nói là... phải nói là, ôi chao, nói chung là rất xinh đẹp. Tuy lớn hơn Châu Mộng Vũ vài tuổi nhưng không ai nhận ra cô ấy đã hơn 30 tuổi cả. Tướng tá của Trưởng phòng Vương cũng được, gia thế tốt nên tất nhiên là phải cưới vợ đẹp rồi, lại còn là thạc sỹ của trường đại học Triết Giang nữa chứ. Trưởng phòng Vương có một người vợ xinh đẹp như vậy nên đương nhiên không thể tìm hoa bắt bướm bên ngoài được. Trưởng phòng Vương có danh tiếng tốt, chưa hề có bất kỳ điều tiếng xấu nào. Tóm lại là trai tài gái sắc, ai cũng ngưỡng mộ Trưởng phòng Vương cả.”

“Ừm, vợ của Trưởng phòng Vương làm nghề gì?”

“Làm ở Bệnh viện Nhân Dân huyện, hình như là Phó chủ nhiệm khoa Bào chế dược. Nói chung là được Trưởng phòng Vương sắp xếp vào làm ở đó, công việc rất nhàn. Tất nhiên, cô ấy nhàn rồi là điều đương nhiên, một người phụ nữ xinh đẹp lại có người chồng giỏi giang như thế nên chắc chắn sẽ không cần phải vất vả khổ cực làm công việc văn phòng như chúng tôi, hàng ngày phải tiếp biết bao nhiêu người để kiểm tra những đồng tiền khó nhọc.”

Trương Nhất Ngang gật đầu. Có vẻ như trong mắt của các cấp dưới ở Phòng Công thương, ông Vương Hồng Dân này quả là một người đàn ông

hoàn hảo. Ông ta có người chú ruột làm ở cấp Trung Ương. Bản thân lại là lãnh đạo của Phòng Công thương... nghe nói nếu muốn thì ít nhất ông ta có thể lên làm cả Phó Chủ tịch Huyện. Tuy nhiên ông ta không phải là người có tham vọng về quyền lực nên chỉ muốn chuyên tâm làm chức trưởng phòng của mình thôi. Là người tốt tính, chưa nổi giận với ai bao giờ, cũng không gây hấn với người nào cả, ông ta còn thường ra mặt giải quyết hậu quả cho người khác nữa. Trương Nhất Ngang đã xem hình của ông ta, tướng tá đẹp, trên 40 tuổi nhưng vẫn rất phong độ. Vợ của ông ấy là một người đàn bà đẹp mà ngay cả phái nữ cũng thừa nhận, học vấn lại cao. Tác phong sống của ông ta đàng hoàng, chưa từng tìm hoa bắt bướm bên ngoài, ừm... quả thật là, nói chung là phụ nữ thì chắc người nào cũng muốn lấy được ông ta cả.

“Còn Diêu Giang thì sao? Ngoài việc có quan hệ mờ ám với Châu Mộng Vũ, tính tình của Diêu Giang thế nào, và về mặt đối nhân xử thế thì ra sao?”

“Phó phòng Diêu à, ông ta luôn theo cạnh Trưởng phòng Vương, họ cùng làm việc ở Phòng Công thương này hơn 10 năm rồi. Tính tình của ông ta tốt hay xấu cũng không nói rõ được, phần nhiều là tốt, chỉ thỉnh thoảng thấy không hài lòng với công việc của nhân viên cấp dưới mới nổi nóng. Có thể người bên ngoài sẽ đánh giá về ông ta không được tốt cho lắm, vì ông ta quản lý về mảng thị trường. Trước đây xem như Uông Hải Toàn là một nửa cấp dưới của ông ta, tuy nhiên nếu so với Uông Hải Toàn thì ông ta hơn hẳn, dù sao thì ông ta cũng không hay gây sự với người khác. Khi người ta bị phạt tiền, nếu gặp ông ta giải thích sự tình thì cũng có thể xem xét tình hình mà giảm bớt một chút. Dù gì cũng là văn phòng huyện lỵ, chớ thấy huyện của chúng tôi lớn như vậy, 200.000 người thường trú và trên 10.000 xí nghiệp, nhưng vẫn có một số việc khó được quy củ như ở thành phố, phần nhiều đều giải quyết riêng với nhau cả. Là Phòng Công thương, việc chấp hành pháp luật và tình nghĩa cần phải cân bằng nhau, Phó phòng Diêu dù sao vẫn là người thấu tình đạt lý, không để các mối quan hệ của mình quá căng, khác hẳn Uông Hải Toàn. Chúng tôi ai cũng tránh xa cái loại như Uông Hải Toàn, gần gũi với anh ta cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì cả, biết

rõ anh ta là một tên bất hảo mà vẫn thân thiết với anh ta thì có khác gì tự chuốc lấy khổ vào mình.”

Xem ra người phụ nữ to béo này làm việc lâu năm tại Phòng Công thương nên hiểu rất rõ tất cả các việc.

Trương Nhất Ngang lại hỏi về tình hình của ba công chức nam còn lại. Từ Đào là người thân của Vương Hồng Dân, được điều đến từ một đơn vị khác thuộc thôn cấp dưới. Châu Quốc Mậu là con trai của người bạn thân nhất của Diêu Giang, cũng từ một đơn vị khác điều tới. Còn Phương Kiềm là người thân của Chủ tịch Huyện, vị trí cực kỳ chắc.

Tóm lại, Phòng Công thương được xem như là đơn vị béo bở nhất trên toàn huyện. Không tuyển công chức từ ngoài, chỉ có Châu Mộng Vũ là được Diêu Giang cố ý sắp xếp để thi vào, còn những người khác hoặc là vốn đã làm việc ở đó trước, hoặc là được điều đến, thậm chí có những người giữ địa vị cao hơn mà cũng muốn được đến đơn vị của bọn họ làm việc.

Sau khi tìm hiểu thông tin của các nhân viên, Trương Nhất Ngang bảo: “Đúng rồi, *Hiệp hội doanh nghiệp* thuộc cơ quan các anh chị là gì vậy?”

“Cái này à?” Lập tức mặt người phụ nữ to béo biến sắc: “Tôi không rõ lắm, cơ quan không có đơn vị làm việc trực thuộc bên dưới, chỉ có những nhân viên thời vụ hay hợp đồng là chúng tôi đây thôi.”

Trương Nhất Ngang không tin là bà ta không biết chuyện này nên hỏi lại nhiều lần. Đối mặt với sự việc liên quan đến *Hiệp hội doanh nghiệp*, người đàn bà đó cứ ấp a ấp úng. Trương Nhất Ngang biết đây chắc chắn là việc liên quan đến ngân sách đen của đơn vị nên bà ta mới kín miệng như thế. Tuy nhiên, động cơ của vụ án này chẳng liên quan gì đến tiền bạc cả mà chỉ là do hung thủ có đề cập đến vắn đề này nên mới hỏi vậy thôi. Sau khi tìm hiểu tổng thể, anh ta lại gọi người khác vào tiếp tục hỏi.

Trương Nhất Ngang vừa ghi chép xong lời khai thì một nhân viên phụ trách lục soát đến báo: “Đội trưởng Trương, công việc lục soát đã xong, những thứ hữu ích, bao gồm máy tính làm việc cá nhân, thì phải mang đi để kiểm tra. Châu Mộng Vũ là nhân viên tài vụ của Phòng Công thương nên giữ rất nhiều sổ sách chứng từ. Vụ án này liên quan đến đơn vị trực thuộc Phòng Công thương là *Hiệp hội doanh nghiệp* nên sổ sách chứng từ liên quan chắc chắn cũng có trong đó, nhưng đồng chí Phí kia bảo chỗ sổ sách chứng từ đó là công việc từ trước đến giờ của bộ phận Công thương, không liên quan gì đến vụ án cả vì thế không tiện giao cho phía cảnh sát chúng ta. Anh xem liệu có cần thông báo cho đội Điều tra kinh tế đến đây hay không?”

Trương Nhất Ngang ngẫm nghĩ, mặc dù trong điện thoại hung thủ có ám chỉ đến *Hiệp hội doanh nghiệp*, nhưng việc hung thủ giết người hoàn toàn không phải vì tiền bạc. Các khoản thu chi của Phòng Công thương chắc chắn có vấn đề nhưng đây dù sao cũng là việc của các cơ quan thanh tra giám sát. Vụ án đã gây ầm ĩ như vậy rồi, nếu còn kiểm tra sổ sách nữa thì chắc chắn sẽ gây bất mãn cho cơ quan Công thương. Thôi, cứ về báo lại để sắp xếp quyết định vậy.

Anh ta hạ giọng: “Tôi về hỏi ý kiến sếp xem sao, thật ra việc kiểm tra sổ sách chẳng có liên quan trực tiếp gì đến vụ án mạng, cho dù muốn kiểm tra thì đó là phần việc của đội Điều tra kinh tế, không liên quan đến chúng ta. Một khi đã kiểm tra những chứng từ sổ sách đó thì e sẽ kéo theo Sở Công thương Huyện chúng ta cho đến Cục Công thương Thành phố vào cuộc. Cấp bậc của chúng ta không quyết định được những việc như thế này đâu.”

“Vâng.” Nhân viên kia nói tiếp: “Đúng rồi, chúng tôi tìm được một lọ thuốc nằm ở góc trong cùng dưới ngăn kéo bàn làm việc của Lâm Tiểu Phong, là một lọ trong suốt không nhãn, bên trong vẫn còn hơn nửa, không biết dùng để làm gì cả, xem ra rất đáng ngờ.”

Trương Nhất Ngang hơi chau mày: “Mang về đưa pháp y kiểm tra xem.”

Sau khi hoàn tất công việc, nhóm người họ trở về trụ sở Công an Huyện. Trương Nhất Ngang sắp xếp lại kết quả điều tra của ngày hôm nay xong lập tức đến báo cáo với Cao Đống về bản tường trình lấy được ở nhà của Lâm Tiểu Phong và kết quả tìm kiếm ở Phòng Công thương.

Nghe xong tường thuật khái quát, Cao Đống cầm lấy những bản ghi chép có đề cập đến Lâm Tiểu Phong đọc lại một lần nữa và kết quả là nỗi nghi ngờ trong lòng ông ta không những không giảm xuống mà còn tăng lên nhiều hơn.

Theo thông tin tìm hiểu được từ Tô Xuân Y cho thấy hành vi cử chỉ của Lâm Tiểu Phong trước khi xảy ra vụ án dường như càng phù hợp với suy đoán hắn ta là hung thủ.

Kể từ tháng 10 trở đi tâm trạng của hắn trở nên bất ổn, đặc biệt là trước khi xảy ra vụ án thì đặc điểm này càng rõ ràng hơn, nhất là đêm trước khi vụ án xảy ra, hắn đã về nhà rất muộn mà không nói cho vợ biết lý do.

Tuy nhiên, theo như lời của vợ hắn cũng như qua miêu tả của những đồng nghiệp ở cơ quan, Lâm Tiểu Phong lại là người sống nội tâm, thậm chí còn hơi nhút nhát, luôn tỏ ra là một mẫu người tốt bụng. Những người có tính cách như vậy liệu có gây nên chuyện gì cực đoan hay không đây?

Hoặc hỏi ngược lại, người như thế nào thì mới trở thành phạm tội cực đoan nhất.

Tính cách thể hiện trong mắt những người xung quanh và việc trở thành tội phạm cực đoan có mối tương quan tỷ lệ thế nào?

Cao Đống tạm thời chưa nghĩ ra.

Ông tốt nghiệp khoa Tâm lý của trường Đại học Triết Giang, sau khi theo nghề cảnh sát, ông đã vào Học viện Công an để học nâng cao, nghiên

cứu một cách có hệ thống Tâm lý học tội phạm, nhưng với con người có tính cách như Lâm Tiểu Phong liệu có thể trở thành tên tội phạm cực đoan hay không, thì ông vẫn không chắc chắn được.

Ông còn nhớ trong bài phát biểu trước đây của Từ Sách, anh ta bày tỏ thái độ coi thường các phương pháp nghiên cứu tâm lý tội phạm truyền thống, anh ta còn sử dụng rất nhiều số liệu thực tiễn để bác bỏ tính thực dụng của cái gọi là Tâm lý học tội phạm. Đồng thời từ góc độ logic, anh ta cũng đã chứng minh Tâm lý học tội phạm hoàn toàn chỉ là ăn may, chẳng có chút giá trị thực tiễn nào cả. *Những người học Tâm lý học tội phạm luôn lấy các vụ án thành công để minh họa cho sự lợi hại của việc phân tích tâm lý mà hoàn toàn không để ý đến những trường hợp do phân tích sai lầm đẩy vụ án vào bế tắc, các tác phẩm văn học cũng thường có xu hướng cường điệu chức năng của Tâm lý học tội phạm.* Cao Đống mỉm cười, tất nhiên Từ Sách mãi mãi sẽ chỉ tin vào Logic toán học của mình, luôn chuyển thông tin thành điều kiện lượng hóa trong Toán học, đồng thời chỉ áp dụng các phương pháp suy luận dựa trên các mệnh đề cho trước mà không hề có sự suy đoán mang tính chủ quan nào.

Trong một vụ án thì đây là hai cách phá án hoàn toàn khác nhau để tìm ra hung thủ.

Một cách là giả định kẻ nào đó là hung thủ, sau đó tìm bằng chứng chứng minh hẳn là hung thủ, hoặc loại trừ khả năng hẳn là hung thủ.

Còn cách kia loại bỏ hoàn toàn việc suy đoán, chỉ áp dụng tư duy logic vào những điều kiện đã biết được để suy ra hung thủ.

Vậy phương pháp nào mới là khoa học nhất?

Nếu chỉ đơn thuần từ góc độ lý luận thì Cao Đống tin rằng phương pháp của Từ Sách là chính xác nhất bởi nó không cần bất kỳ sự suy đoán chủ quan nào cả mà trực tiếp dựa vào những điều kiện đã biết để tiến hành suy luận theo hướng duy nhất có thể, do đó kết quả chắc chắn là chính xác và duy nhất.

Mà việc giả định trước ai là hung thủ sau đó tìm bằng chứng để chứng minh hoặc loại bỏ, từ bước đầu tiên - suy đoán - đã mang cái nhìn chủ quan

rồi.

Tuy nhiên trong thực tế đường như rất khó dựa theo cách của Từ Sách để tiến hành điều tra.

Trong một vụ án, giả dụ có được 1000 thông tin nhưng trong số đó chỉ có 10 thông tin là chính xác và có liên quan đến vụ án, thì cảnh sát phải làm thế nào để tách hoàn toàn 10 thông tin này ra?

Khi các điều kiện đã biết trong tay bị hạn chế thì đường như chỉ có thể giả định trước hung thủ là ai, rồi mới đối chiếu từng thông tin một trong số 1000 thông tin đó để phân loại chúng ra.

Tuy nhiên vấn đề chính là ở đây, sau khi giả định người nào đó là hung thủ, nhân viên điều tra sẽ vô thức áp đặt lên hãn những manh mối bất lợi mà xem nhẹ những manh mối đôi khi thực sự có giá trị khác.

Có điều nói qua cũng phải nói lại, việc này là bất đắc dĩ, môn Toán học - nghề cũ của Từ Sách chẳng phải cũng như vậy sao?

Phần lớn các định lý trong Toán học đều là có người đưa ra giả thiết, rồi có người chứng minh thêm chứ hầu như không có định lý nào được chứng minh theo hướng ngược lại cả.

Cao Đồng nhướng mày rồi lắc đầu, một số suy nghĩ của Từ Sách rất hay nhưng dù sao anh ta vẫn không phải là nhân viên điều tra nên không có kinh nghiệm thực tiễn. Như trong vụ án này, đến giờ Từ Sách cũng chưa mang lại sự giúp đỡ nào nhiều, xem ra mình quá đề cao Từ Sách rồi.

Suy nghĩ của Cao Đồng trở về với thực tại. Xem xong các bản ghi chép, bây giờ ông cũng nghiêng về phe xem Lâm Tiểu Phong là hung thủ. Điều ông không hiểu được chính là động cơ của Lâm Tiểu Phong, rõ ràng là cảnh sát rất dễ nghi ngờ hãn là hung thủ thì vì có gì hãn phải làm chiếc xe bốc hơi trên đường cao tốc như thế chứ.

Trầm ngâm giây lát, ông rút thuốc ra, đưa cho Trương Nhất Ngang và tự châm thuốc cho mình một điếu, sau đó nói: “Hình như động cơ vẫn chưa được vững chắc cho lắm. Vợ hãn nói rằng tiệm sửa xe bị đóng cửa là do làm ăn không được thuận lợi chứ không phải do việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương.”

“Ai mà biết được, người có tính cách hướng nội sẽ không nói ra những suy nghĩ tận sâu trong lòng cho người khác biết đâu, cho dù có là người đầu gối tay ấp với hân cũng vậy. Vợ hân không cho là vì việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương nhưng bản thân hân lại nghĩ khác thì sao.”

“Ừm... Nói thế cũng đúng, nhưng sau khi hân vào làm ở Phòng Công thương cũng không có biểu hiện thù hân với người nào cả.”

“Điều này rất khó nói, ví dụ trong lòng tôi rất ghét một người nhưng chúng ta sống trên đời, nhiều lúc cũng không thể cứ thể hiện ra bên ngoài, mà ngược lại phải cho người khác thấy rằng mình không hề ghét họ một chút nào, thậm chí còn phải khen ngợi, nịnh nọt người đó... À, nhưng mà sếp này, tôi không phải nói sếp đâu nhé, tôi chỉ nêu ra ví dụ thế thôi. Bản thân hân rất căm thù người của Phòng Công thương, kết quả sau khi hân vào làm ở đó, mọi người thấy hân là kẻ dễ bắt nạt nên ra sức chèn ép, việc nhỏ việc lớn lúc nào cũng sai hân cả nên thù oán ngày một chồng chất trong lòng. Sau đó lại bị Châu Mộng Vũ dùng đoạn băng để uy hiếp tạo thành giọt nước tràn ly. Sếp xem, từ tháng 10 năm ngoái tâm tính hân đã bất thường, thời điểm ấy mới qua vụ án đầu độc không bao lâu, có lẽ lúc đó hân ta biết trong tay Châu Mộng Vũ có bằng chứng thép về hành vi phạm tội của mình nên đã bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để giải quyết.”

“Nhưng Châu Mộng Vũ dùng đoạn băng để uy hiếp hân ta làm gì chứ?”

“Người thì đã chết rồi, cái gọi là động cơ phạm tội chỉ có thể chờ bắt được Lâm Tiểu Phong mới biết được. Dù sao, bất kể là phá án hay xét xử thì động cơ phạm tội cũng không quan trọng, mà điều quan trọng là có bằng chứng chứng minh do hân gây ra là được. Bây giờ hân phù hợp với mọi điều kiện, chỉ cần bắt được hân thì tin chắc thẩm vấn một cái là sẽ khai ra cả thôi.”

Cao Đồng rít một hơi thuốc thật sâu rồi nhả khói ra: “Bây giờ để bắt được Lâm Tiểu Phong cũng là một việc khó, chúng ta đã theo dõi nhà hân nhiều ngày rồi mà vẫn chưa thấy hân có liên lạc với người nhà. Hiện hân đang ở đâu e rằng cũng chẳng ai biết được. Lệnh truy nã tuy đã được đưa ra

nhưng công việc bắt giữ không phải là ngày một ngày hai là có kết quả. Biển người mênh mông, muốn bắt được hăn sẽ rất khó.”

Trương Nhất Ngang chau mày, bảo: “Nhưng giờ những gì chúng ta có thể làm chỉ có vậy thôi, mọi việc còn lại trông vào việc bắt giữ hăn.”

Cao Đồng quay người, trầm ngâm một lúc lâu, rồi do dự, sau đó quay đầu lại: “Nói thì là vậy nhưng công việc điều tra của chúng ta cũng không thể gác lại được. Tôi sợ... tôi sợ nhờ sự việc không phải vậy, dù gì hiện giờ vẫn còn rất nhiều điều chúng ta chưa điều tra được rõ ràng. Đúng rồi, *Hiệp hội doanh nghiệp* kia rốt cuộc là sao? Cho đến giờ, động cơ phạm tội của hăn, ừm... tôi vẫn thấy rất nghi ngờ.”

“Về chuyện *Hiệp hội doanh nghiệp* này nói chung là đề cập đến ngân sách đen của đơn vị họ, nên những người chúng tôi hỏi đều không ai dám kể chi tiết. Đại khái thì *Hiệp hội doanh nghiệp* này chỉ là tên người ta gọi với nhau mà thôi, thực ra đó là một công ty phụ trách việc cấp chứng nhận, kiểm tra hàng năm và kiểm tra ngẫu nhiên tất cả các cửa hàng, xí nghiệp trong huyện. Ngoài ra, nếu bị phạt tiền thì có thể thông qua công ty này để giải quyết, hơn nữa Hiệp hội còn đặt ra định chế gì đó cho một số doanh nghiệp, tóm lại đó là một phương thức để bọn họ kiếm thêm thu nhập. Nghe nói cái công ty đó ban đầu được xây dựng trên danh nghĩa cá nhân của Vương Hồng Dân, nhưng sau khi ông ta kết hôn chưa được bao lâu thì công ty đã được sang tên cho vợ. Cô này hoàn toàn không tham gia vào các hoạt động kinh doanh mà chỉ đứng tên thôi, mấy người người Phòng Công thương là nhân viên quản lý trực tiếp của công ty, rất nhiều nhân viên hợp đồng làm thuê cho công ty này. Nếu muốn biết tình hình hoạt động thực tế của công ty thì cần phải kiểm tra sổ sách, sắp xem có cần điều tra sổ sách chứng từ của Phòng Công thương hay không?”

Cao Đồng vừa nghĩ một chút đã lập tức lắc đầu bảo: “Không cần, nếu kiểm tra thì đó là việc của đội Điều tra kinh tế, không liên quan đến chúng ta. Vả lại đây không phải là vụ án kinh tế nên đội Điều tra kinh tế cũng không có quyền tham gia. Đơn vị có quyền đó chính là ủy ban Kiểm tra kỷ luật, tuy nhiên họ chắc chắn sẽ không nhúng tay vào đâu, vì nếu kiểm tra sổ sách thì tất nhiên sẽ đụng chạm đến rất nhiều đơn vị và cá nhân. Một khi đã

không liên quan đến vụ án thì chúng ta cũng không nên quan tâm mà làm gì, tránh tình trạng gây thù hằn lẫn nhau trong nội bộ chỉ vì một việc không liên quan. Tôi không cần biết Phòng Công thương kiếm được bao nhiêu tiền mà tôi chỉ muốn biết bình thường khi họ thu tiền có xảy ra tình trạng thu nặng tay quá, có khiến cho Lâm Tiểu Phong nổi điên vì chuyện đó hay không thôi, tất cả những gì tôi cần là hiểu rõ hơn động cơ phạm tội của hắn, cậu hiểu chứ?”

“Hiểu rồi ạ, ngày mai tôi sẽ tìm hiểu tình hình của *Hiệp hội doanh nghiệp* thông qua các nguồn thông tin khác.”

Cao Đống gật đầu hài lòng: “Công việc điều tra của cậu không thể gián đoạn được, những gì tôi dặn cậu làm cứ tiếp tục. Nếu Lâm Tiểu Phong là hung thủ, tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu không phải hắn hoặc còn có đồng bọn nữa thì công việc điều tra sau này cũng không bị rơi vào thế bị động. Tôi cần phải biết cặn kẽ tình hình của những người ở Phòng Công thương đó. Những thông tin cậu có vẫn chưa đầy đủ, muốn tìm hiểu một người phải thực hiện từ nhiều phương diện, nhiều nguồn và từ nhiều góc độ khác nhau để tìm được chân tướng.”

Buổi tối, pháp y Trần đến tìm Cao Đồng và bảo: “Sếp, tôi đã xét nghiệm lọ thuốc tìm được trong ngăn kéo bàn làm việc của Lâm Tiểu Phong rồi, nó là loại thuốc mê tương đối phổ biến.”

“Thành phần có gì?”

“Thành phần chủ yếu là thuốc an thần, ngoài ra còn có các chất gây ảo giác, nếu dùng với liều vừa đủ thì khoảng 15 đến 30 phút sau sẽ thấy rất buồn ngủ, dễ dàng chìm vào trạng thái ngủ sâu.”

“Ồ, có thể điều tra nguồn gốc của loại thuốc này không?”

“E là rất khó, hiện có rất nhiều nguồn hàng lậu, loại thuốc này tôi thấy nhiều rồi, các vụ án cướp bóc hay đánh thuốc mê cưỡng hiếp trên thành phố cũng đều thu được các loại thuốc mê tương tự như loại này. Năm ngoái, phía an ninh mạng phát hiện có người rao bán loại thuốc này trên internet, sau khi bắt giữ toàn bộ băng nhóm của chúng cũng thu giữ được một ít, chính là loại thuốc này. Nghe người bên an ninh mạng bảo, thuốc này có nguồn gốc từ Quảng Đông và Quảng Tây, bây giờ chúng được bán trái phép tràn lan trên mạng lẫn các chợ đen nên không thể kiểm soát được. Một số băng nhóm tội phạm lén lút cho nó vào thức ăn của người khác, đợi thuốc có tác dụng sẽ bắt đầu hành vi trộm cắp, cưỡng hiếp... người bị hại lúc đó đã bị hôn mê. Có trường hợp cá biệt thì không bị hôn mê nhưng cũng bị ảnh hưởng bởi tác dụng của thuốc nên sau đó không thể nhớ lại toàn bộ quá trình xảy ra vụ án được, khiến công việc điều tra gặp không ít khó khăn.”

Cao Đồng mím môi: “Xem ra nếu không bắt được Lâm Tiểu Phong thì khó mà điều tra được nguồn gốc của lọ thuốc này rồi.”

“Đúng vậy, nếu hãn mua trên mạng thì trong lịch sử máy tính chắc hãn còn lưu lại, chỉ sợ là hãn đã mua từ chợ đen nào đó thì chúng ta hoàn toàn không có cách gì biết được. Tuy nhiên, bây giờ chúng ta càng khẳng định Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ bởi khi vụ án mới xảy ra, nhiều cảnh sát đều nghi ngờ hung thủ đã dùng thuốc mê mới có thể bắt cóc cả xe lẫn người như vậy, giờ thì đã khẳng định được giả thiết này rồi. Tôi đoán có thể Lâm Tiểu Phong đã dùng bình đựng giữ nhiệt để chứa thức uống rồi bảo với mọi người đây là đồ uống mà chính tay hãn chuẩn bị vào sáng hôm đó nên những người trên xe ai cũng uống, kết quả là trúng kế của hãn.”

Cao Đồng hơi nheo mắt lại, khả năng này rất cao, việc hạ độc vào các loại thức uống đóng chai sẵn là rất khó thực hiện, nếu hôm đó hãn thả độc vào một bình giữ nhiệt rồi bảo với mọi người bên trong là nước mơ chua nhà làm thì chắc chắn ai cũng sẽ nếm thử một ít và sau đó bị hôn mê... Tuy nhiên trong tàn tích của chiếc Buick lại không phát hiện ra thứ gì na ná như bình giữ nhiệt cả, cũng có thể nó đã bị Lâm Tiểu Phong mang đi và vứt bỏ ở đâu đó để hủy chứng cứ. Nghĩ mà xem, hãn đã chôn Châu Mộng Vũ cách xa đó gần 2 kilômét, còn điện thoại thì vứt trong bụi cỏ ở một nơi xa xôi hẻo lánh khác, ấy vậy mà túi xách và cả chiếc điện thoại của Châu Mộng Vũ lại không hề có dấu vân tay nào của hãn cả. Có thể thấy sau khi phạm tội, hãn đã xóa bỏ dấu vết trên rất nhiều bằng chứng.

Giờ lại có thêm bằng chứng về loại thuốc mê này nữa nên tội chứng của Lâm Tiểu Phong càng xác thực hơn nữa nhưng để cân trọng, Cao Đồng vẫn hỏi chi tiết hơn: “Trên lọ thuốc có dấu vân tay không?”

Pháp y Trần gật đầu chắc chắn: “Có, các dấu vân tay hoàn chỉnh. Tôi đã đối chiếu với dấu vân tay của Lâm Tiểu Phong trên các vật dụng thường ngày của hãn và xác định đây chính xác là dấu vân tay của hãn.”

Cao Đồng ừ một tiếng, kết quả này chứng tỏ lọ thuốc đó là của Lâm Tiểu Phong rồi.

Câu trả lời đã trở nên rõ ràng hơn.

Pháp y Trần nói tiếp: “Ngoài ra, hãn thường ngày còn hay lên mạng nên thông qua nội dung trạng thái và nhật ký tâm trạng đăng tải lên, chúng

tôi đã phát hiện thêm vài bằng chứng về diễn biến tâm lý của hắn vào những ngày trước khi xảy ra vụ án.”

“VẬY à, đưa tôi xem nào.”

Pháp y Trần đưa Cao Đồng một tập tài liệu đã được tổng hợp hoàn thiện, trong đó là những trạng thái và nhật ký tâm trạng của Lâm Tiểu Phong được đăng lên mạng trong hơn 1 năm qua, những chỗ quan trọng đã được in đậm lên.

Cao Đồng xem một lượt từ đầu đến cuối, phần đầu của tài liệu hầu như là những ghi chép về tâm trạng rất bình thường, bao gồm tất tần tật những việc như phát tiền lương, tiền thưởng, con trai như thế nào, rồi hắn cãi nhau với vợ, hay việc đầu tư thua lỗ,... chuyện vui buồn và oán trách gì cũng có, rất đời thực. Có thể thấy, cảm xúc tâm lý của cái gã sống hưởng nội này xem ra vẫn rất phong phú.

Nhưng kể từ ngày 4 tháng 10 trở đi, dường như đã bắt đầu hơi thay đổi một chút.

Ngày 4 tháng 10: *Không kịp trở tay.*

Ngày 10 tháng 10: *Cuộc sống luôn chẳng dễ dàng, có lẽ đã ra ngoài lẫn lộn thì phải trả giá thôi.*

Ngày 17 tháng 10: *Ngày ngày trôi qua trong âu lo thấp thỏm, hy vọng mỗi ngày mai đều là một sự khởi đầu mới.*

Ngày 29 tháng 10: *Đừng bận tâm áp lực lớn đến đâu, hãy là chính mình thì mọi chuyện không vui chắc chắn sẽ qua đi.*

Ngày 8 tháng 11: *Cuộc sống thực sự quá mệt mỏi nhưng nghĩ đến con trai, mình cần phải cố gắng bước tiếp, ừm, nhất định mình phải mạnh mẽ lên.*

Ngày 20 tháng 11: *Không có khó khăn nào là không thể vượt qua được.*

Ngày 27 tháng 11: *Thế giới chưa biết mới là đáng sợ nhất.*

Cao Đồng lưu ý đến những dòng bày tỏ tâm trạng của Lâm Tiểu Phong từ tháng 10 trở đi, càng về sau càng ít cập nhật hơn. Sau tháng 12, hắn không cập nhật trạng thái mới nữa. Trong nhật ký trò chuyện của hắn trên mạng cũng vậy, sau tháng 12, hắn hầu như không còn lên mạng tán gẫu,

thỉnh thoảng chỉ nói một vài câu vô thưởng vô phạt. Trái lại, trong những nhật ký trò chuyện trước đó thì có thể thấy hẳn là một người nói năng rất sôi nổi.

Pháp y Trần đứng cạnh bên: “Từ chỗ thông tin trên mạng này của hẳn, có thể thấy càng gần đến thời gian xảy ra vụ án, hẳn ta càng không được bình thường, điều này hoàn toàn phù hợp với biểu hiện trong cuộc sống của hẳn, xem ra không còn nghi ngờ gì nữa, Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ.”

“Được.” Cao Đồng gật đầu, đáp án đã rõ ràng rồi, hành vi bất thường của Lâm Tiểu Phong trước khi vụ án xảy ra vài tháng không phải là trùng hợp mà hẳn đã thể hiện một cách sinh động trên câu chữ rằng bản thân là một tên tội phạm cực đoan.

Dù không hiểu rõ động cơ trực tiếp khiến hẳn gây ra một tội ác tày đình như vậy, nhưng là một cảnh sát đã từng tiếp xúc với rất nhiều loại tội phạm, Cao Đồng biết được có những người đến bản thân họ cũng không biết tại sao mình lại đi vào con đường đó, nếu có thể giải thích được thì đó lại là một biểu hiện tâm trí bình thường, mà nếu đã vậy thì ngay từ đầu họ đã không đi theo con đường đó rồi.

Nhiều người sống nội tâm, ít nói, luôn chôn kín trong lòng mình những chuyện nhỏ nhặt và cả sự thù hận trong cuộc sống như một hạt giống mà nhiều khi ngay chính bản thân người đó cũng không hề hay biết. Ngày qua ngày các hạt giống thù hận lấp đầy trong lòng hấp thu đủ dinh dưỡng, chỉ chờ một sự kích thích sẽ nảy mầm, nó sẽ bùng phát giống như một ngọn núi lửa vậy.

Những kẻ giết người hàng loạt, giết người bừa bãi hay giết người mà không có lý do hầu hết đều thuộc loại tính cách này.

Bước tiếp theo là bắt giữ hung thủ, mặt khác cần làm rõ cả quá trình gây án của hẳn. Và tất nhiên việc này là vấn đề nan giải nhất khiến cho Cao Đồng phải đau đầu vì vẫn phải bắt tay từ việc kiểm tra thiết bị giám sát.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Cao Đồng cất bước hướng đến phòng làm việc của Tổ kiểm tra thiết bị giám sát.

“Thế nào rồi, đã thống kê tất cả số lượng xe Buick ra vào trạm nghỉ chưa?” Lúc Cao Đống tiến vào, ông thấy Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã đang thảo luận với nhau.

Lý Vệ Bình ngẩng đầu lên đáp: “Đã thống kê một lượt rồi, giờ đang tiến hành kiểm tra lại lần hai.”

“Ừ, kết quả thì sao?” Cao Đống sốt ruột.

Lý Vệ Bình nhướn mày, tỏ vẻ bất lực, giơ tập giấy in trong tay lên: “Trong bảng ghi hình của các thiết bị giám sát có tổng cộng 382 chiếc xe thuộc dòng xe này đã đi vào trạm nghỉ và đi ra chỉ có 381 chiếc, thiếu mất 1 chiếc. Trong đó có 40 chiếc màu trắng đi vào và 40 chiếc đi ra; 65 chiếc màu xám than đi vào và 65 chiếc đi ra; 57 chiếc màu cà phê đi vào và 57 chiếc đi ra; 147 chiếc màu xanh đi vào và 147 chiếc đi ra; chỉ duy nhất có xe màu xám bạc là 73 chiếc đi vào và 72 chiếc đi ra, thiếu mất 1 chiếc. Có hơn 30 chiếc xe đã đỗ lại trên 1 giờ đồng hồ và chúng tôi đã xác nhận với đơn vị sở hữu chúng cũng như đã liên hệ các tài xế đã lái những chiếc xe đó nhưng đều loại trừ khả năng là nghi can. Ngoài ra, chúng tôi cũng đã đối chiếu các tài xế lái xe khi vào ra trạm nghỉ, tất cả đều là cùng một người, và lại chẳng có nhân vật khả nghi nào trông giống Lâm Tiểu Phong cả.”

Cao Đống nhú mày, hơi trề môi, đi tới đi lui mấy vòng mới dừng lại.

Kết quả này đã phủ nhận phán đoán của Từ Sách. Sau khi Từ Sách nói chiếc xe chỉ có thể nguy trang rồi ra ngoài một cách quang minh chính đại dưới ống kính của các thiết bị giám sát, do đó mới cần phải thống kê tổng số xe đã qua lại.

Tuy nhiên kết quả thống kê hiện tại là 382 chiếc đi vào và 381 chiếc đi ra. Biển số xe của 381 chiếc xe này đều đã được đối chiếu, tất cả là những chiếc đã đi vào, chỉ thiếu duy nhất chiếc xe của Phòng Công thương. Nói như vậy chiếc Buick của Phòng Công thương hoàn toàn tránh được sự theo dõi của thiết bị giám sát mà đi thẳng ra ngoài ư?

Nó không thể bay lên trời hay chui xuống đất được, khả năng được cần cầu cầu ra ngoài cũng đã được loại trừ vì phía ngoài trạm nghỉ đã được điều tra rồi. Nếu được đưa ra bởi một chiếc xe tải khác lớn hơn nó thì cũng không thể vì khu vực dành cho xe tải và xe khách trong trạm nghỉ đã được ngăn cách hẳn ra, chiếc Buick làm sao có thể chạy vào khu vực bên kia để lên xe tải được chứ?

Cao Đồng mím môi, nhìn hai người họ rồi bảo: “Không thể thế được, nếu kết quả đúng như thế, vậy các anh nói xem làm thế nào mà chiếc Buick đi ra được?”

Lý Vệ Bình nói: “Tôi đã thảo luận với Đội trưởng Mã, chúng tôi thấy chỉ có thể là đã được đưa lên một chiếc xe tải khác để đi ra.”

“Nhưng nhóm của Trương Nhất Ngang đã đến điều tra trạm nghỉ mấy lần rồi, ở giữa khu vực xe khách và xe tải có hàng rào sắt ngăn cách, hơn nữa lại có nhân viên quản lý ở đó thì chiếc xe làm sao có thể giấu vào xe tải được?”

Lý Vệ Bình nói: “Tôi thấy trước đây chúng ta đã phức tạp hóa việc biến mất của chiếc Buick trong trạm nghỉ rồi, tôi cho rằng khả năng dễ xảy ra nhất đó là Lâm Tiểu Phong đã dỡ bỏ dải phân cách rồi chạy xe vào khu vực dành cho xe tải và chạy lên một thùng xe kiểu bán rơ-moóc để đi ra. Dải phân cách chỉ được đặt trên nền đất nên nếu muốn dời đi sẽ rất dễ dàng. Tuy có nhân viên quản lý nhưng đã là người thì luôn có lúc sơ sót, hơn nữa nhân viên quản lý chủ yếu chỉ chú ý vào những lúc có lưu lượng xe cộ qua lại lớn. Khi màn đêm sắp buông xuống, xe cộ trong trạm nghỉ không nhiều lắm thì cũng không cần nhân viên quản lý túc trực tại hiện trường nữa. Lúc này hẳn đã dời dải phân cách và nhanh chóng chạy xe đến phần đường dành cho xe tải, sau đó thì lên thùng xe và ra khỏi trạm nghỉ ngay dưới ống kính của các

thiết bị giám sát. Trường hợp này chúng tôi rất khó điều tra vì mỗi ngày có rất nhiều xe bán rơ-moóc qua lại trạm nghỉ, nên chiếc nào cũng đều đáng nghi. Sau khi chiếc Buick chạy lên một trong những chiếc xe đó thì chắc chắn sẽ không để lại dấu vết gì trên đó nên chỉ có thể thông qua việc thẩm vấn. Tuy nhiên, phương pháp này thì không thể xác định được đối phương có nói dối hay không. Và lại để điều tra theo kiểu này, ít nhất cũng phải hỏi thăm hơn một ngàn tài xế xe tải. Công việc này... không cách gì điều tra được.” Anh ta mím chặt môi lại, tỏ vẻ khó xử.

Đội trưởng Mã cũng nói vào: “Tôi cũng đồng ý với cách nhìn của đồng chí Lý, hai chúng tôi đã thảo luận mọi cách có thể xảy ra nhưng đều loại trừ, chỉ còn lại trường hợp chiếc Buick đã lên xe tải lớn. Tuy nhiên nếu như vậy thì khối lượng công việc trong khâu kiểm tra và loại trừ các xe đáng ngờ là quá lớn, hơn nữa việc không xác định được có người nào đó nói dối hay không thì kết quả sẽ không đáng tin cậy.”

Cao Đồng cau mày, nói: “Nhưng nếu nói như vậy thì Lâm Tiểu Phong chắc chắn sẽ có đồng phạm, và làm thế nào để điều tra ra đồng bọn của hắn thật sự là một vấn đề lớn.”

Lý Vệ Bình nói: “Không hẳn vậy, có một khả năng là Lâm Tiểu Phong đã thuê một chiếc xe tải rồi chạy vào đỗ trong trạm nghỉ trước, hoặc hắn cho xe đậu sẵn trên đường gần đường cao tốc. Sau khi ra tay thành công thì chạy xuống đường cao tốc rồi lái vào trạm nghỉ. Một khả năng khác là Lâm Tiểu Phong đã liên hệ trước với một tài xế xe tải và nói dối rằng xe hắn đã đậu trái phép trong trạm nghỉ nên sợ bị kiểm tra, cần sự giúp đỡ của xe tải để chở ra ngoài với giá vận chuyển rất hấp dẫn vì thế tài xế xe tải đã vui vẻ đồng ý. Lúc hành động, chỉ cần sắp xếp người bên trong xe Buick một cách hợp lý, không để tài xế các xe xung quanh phát hiện điều gì bất thường là ổn. Sau khi mọi chuyện xong xuôi, hắn nhanh chóng trả tiền, lái xe chạy đi và từ đầu đến cuối, hắn không để cho tài xế kia lại gần chiếc xe Buick, việc này cũng có thể thực hiện được.”

Cao Đồng lắc đầu: “Nghe như chuyện thần thoại, không thực tế cho lắm.”

Lý Vệ Bình nói: “Nhưng với tình hình trước mắt thì đây là giả thiết hợp lý duy nhất rồi. Đúng rồi, tôi nghe người ở Tổ pháp y bảo có tìm được một lọ thuốc mê trong ngăn kéo bàn làm việc của Lâm Tiểu Phong à?”

“Đúng vậy.”

Lý Vệ Bình nói: “Giờ đây ngay cả vật chứng cũng đã thuyết phục rồi, chỉ cần bắt được Lâm Tiểu Phong thì sẽ tìm được mọi đáp án cho quá trình gây án rồi, vụ việc cũng sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.”

Đội trưởng Mã cũng cười và nói: “Đúng thế, cái tên Lâm Tiểu Phong này làm khổ cả một đám người chúng ta. Còn 10 ngày nữa là đến Tết rồi, các anh em ai cũng muốn nhanh chóng phá án để về nhà ăn Tết nữa.”

Cao Đồng mỉm cười, bảo: “Tôi cũng muốn thế, được rồi, hôm nay cứ tạm thế này đã, các anh về sớm nghỉ ngơi đi. Ngày mai chúng ta sẽ họp bàn xem làm thế nào để bắt Lâm Tiểu Phong. Bây giờ hắn đang trốn ở đâu chẳng ai biết cả, muốn bắt được hắn cũng không dễ chút nào.”

“Số xe Buick đi ra ít hơn số xe Buick đi vào 1 chiếc, số lượng xe đi vào của những màu xe khác đều giống nhau, duy chỉ có loại xe màu xám bạc như Phòng Công thương là thiếu mất 1 chiếc. Với kết quả này...” Từ Sách phía bên kia hơi trầm tư, sau đó khẳng định: “Việc kiểm tra của các anh có vấn đề.”

“Có vấn đề? Không đâu, mỗi một bước điều tra tôi đều cho những người khác nhau tiến hành làm, kiểm tra đi kiểm tra lại nhiều lần thì làm sao có vấn đề được?” Cao Đồng có vẻ không hài lòng khi Từ Sách nghi ngờ năng lực cấp dưới của mình.

“Chắc chắn có vấn đề, kết quả của mô hình toán học được xây dựng dựa trên những điều kiện đã biết là duy nhất, không thể sai được. Nếu sai thì chỉ có hai nguyên do. Một là, điều kiện xây dựng mô hình ban đầu đã sai, tức là trạm nghỉ không hẳn là khu vực khép kín, hoặc giữa khu vực xe khách và xe tải có đường thông nhau. Nếu thông tin này không chính xác thì mô hình ‘chiếc hộp’ không đủ điều kiện tồn tại, việc chiếc Buick mất tích sẽ có rất nhiều cách giải thích. Nguyên do thứ hai là, nếu các hạng mục điều tra trước đó chắc chắn chính xác thì vấn đề vẫn là ở chỗ các anh đã thống kê sai số lượng của những chiếc Buick vào và ra.”

Cao Đồng thấy lửa giận bùng bùng, ông tuyệt đối tin tưởng năng lực cấp dưới của mình. Đây không phải là việc tín nhiệm năng lực của một người nào đó, bởi các hạng mục điều tra này ông đã cho nhiều người khác nhau điều tra và kiểm chứng nhiều lần. Nếu ngay cả việc này mà cũng xảy ra vấn đề thì toàn bộ cấp dưới của ông đều là thứ bỏ đi, còn phá án gì nữa?

Thậm chí ông còn hối hận vì tối hôm nay đã gọi cho Từ Sách. Từ Sách không những không đưa ra gợi ý tốt hơn, ngược lại còn bảo người của ông điều tra có vấn đề.

Từ Sách tiếp tục: “Lúc này nghe anh nói chứng cứ phạm tội của Lâm Tiểu Phong đã đầy đủ và xác đáng?”

Cao Đồng không muốn nói lắm, nhưng nghĩ dù sao cũng đã cùng Từ Sách nói chuyện mấy lần, anh ta nắm rõ khá nhiều tình tiết của vụ án, hơn nữa xem ra đối phương còn rất tận tâm giúp đỡ mình nên cuối cùng vẫn mở miệng: “Đúng vậy, hôm nay người của tôi đã lục soát ở nhà và cơ quan của hắn, cũng thẩm vấn rất nhiều người thì được biết hắn là một gã có tính cách hướng nội. Những tên tội phạm cực đoan đều là người có tính cách hướng nội cả, luôn dồn nén mọi việc trong lòng, có nhiều chuyện không thể rũ bỏ, không nhìn thoáng được nên mới đi vào con đường không có lối thoát. Dựa trên lời khai của vợ hắn, từ tháng 10 năm ngoái trở đi, hắn có biểu hiện bất thường, âu sầu rầu rĩ, dường như chất chứa nhiều tâm sự trong lòng, nhưng hỏi thì hắn không chịu mở miệng. Theo những gì hắn thể hiện trên mạng cũng đã chứng minh được điều này, trước đây hắn là người rất thích lên mạng chuyện trò, nhưng từ sau tháng 10, việc lên mạng tán gẫu giảm hẳn, các dòng tâm trạng của hắn cũng có thể thấy được tâm tư tình cảm ẩn chứa của hắn lúc đó. Ngoài ra, tìm thấy trong ngăn kéo bàn làm việc của hắn một lọ thuốc mê, do đó càng chắc chắn rằng hắn là kẻ bị tình nghi trong vụ án này.”

“Thuốc mê ư? Loại dùng qua đường uống đó hả?”

“Đúng vậy, những phần tử tội phạm thông thường sẽ cho nó vào thức uống để dụ nạn nhân uống.”

“Có cái đó thật ư? Tôi không rõ lắm mặc dù đã xem trên các phương tiện truyền thông, nhưng tôi luôn nghi ngờ liệu họ có phóng đại quá chăng.”

Cao Đồng giải thích: “Quả thật có một số tờ báo đã nói quá, thực ra thành phần chủ yếu của thuốc mê là thuốc an thần và các thành phần gây ảo giác, nếu dùng với lượng không lớn lắm, cộng thêm ý thức kiên định không chịu ngủ thì chỉ bị chóng mặt chứ vẫn có thể trụ được, cũng tương tự như

các loại thuốc an thần thông thường sẽ có tác dụng phần nào với chứng mất ngủ kinh niên vậy. Vì thế tội phạm thường sẽ lựa các địa điểm như ở quán bar, hòa thuốc này vào rượu để đưa cho nạn nhân uống. Có điều nếu dùng với liều lượng lớn thì hiệu quả rất rõ ràng. Ý chí của con người không thể chống lại tác dụng của thuốc với liều lượng cao, đặc biệt là trong các trường hợp bản thân nạn nhân không có sự đề phòng.”

Từ Sách nói: “Tôi mới tìm được vài bài báo có liên quan trên mạng, nạn nhân sau khi dùng thuốc, lúc tỉnh lại thì chẳng nhớ được đã xảy ra chuyện gì cả.”

Cao Đồng mỉm cười: “Không hẳn là hoàn toàn quên hết, nếu trong thuốc uống vào chứa quá nhiều chất gây ảo giác thì nạn nhân sẽ bị mê muội, giống như người bị say rượu hoặc nghiện hút vậy.”

“Sau khi dùng thuốc này sẽ lập tức có hiệu quả à?”

“Điều này phụ thuộc vào cái *lập tức* của anh là bao lâu, sau khi bị đánh thuốc mê, đầu tiên nó sẽ vào hệ thống tiêu hóa rồi thông qua hệ tuần hoàn máu gây tác dụng lên não. Quá trình này nhanh hay chậm còn phải xem liều dùng và cũng phụ thuộc vào phản ứng cơ địa của mỗi người. Nghe pháp y nói, thời gian phát huy công dụng thường từ 15 đến 30 phút.”

“15 phút đến nửa tiếng ư?” Đột nhiên Từ Sách nói: “Đợi đã, để tôi suy nghĩ một lát.”

“Nghĩ gì vậy?” Cao Đồng không hiểu.

Một lúc sau, Từ Sách nói: “Tôi nhớ lúc trước anh có nói với tôi rằng ban đầu khi các anh phát hiện chiếc Buick trong màn hình giám sát đã thấy rõ ràng là Lâm Tiểu Phong ngồi phía trước lái xe, ngồi ghế phụ lái phía bên cạnh là Trưởng phòng Vương Hồng Dân. Lúc đó mọi việc đều bình thường, chứng tỏ khi chiếc xe tiến vào trạm nghỉ hoàn toàn không có dấu hiệu của việc bị người nào đó khống chế.”

“Đúng là như vậy.”

“Tôi cũng còn nhớ anh cũng nói rằng khi chiếc xe tiến vào trạm nghỉ thì chưa đến 10 phút sau đã có chuyện.”

Cao Đồng sững sờ trong giây lát, đột nhiên kinh ngạc, giọng run rẩy: “Trong vòng 10 phút thuốc chưa thể có tác dụng được!”

“Đúng, đây là điểm đáng ngờ.”

Cao Đồng trấn tĩnh lại: “Có thể Lâm Tiểu Phong đã cho sáu người kia uống nước có chứa thuốc mê từ trước, đến sau khi đi vào trạm nghỉ thì những người này mới bị hôn mê. Hoặc nếu lượng thuốc mê lớn thì thời gian có tác dụng sẽ nhanh hơn, có thể là trong vòng 10 phút. Thực ra pháp y dựa vào kinh nghiệm của mình để đưa ra khoảng thời gian từ 15 đến 30 phút, chứ đó không phải là kết quả thực nghiệm chính xác.”

Từ Sách nói: “Hai khả năng mà anh nói nghe qua thì có vẻ hợp lý, tuy nhiên nếu nghĩ kỹ một chút thì lại không thể xảy ra được. Trước hết, giả sử trước khi xe đi vào trạm nghỉ, những người trên xe đã uống nước đó, vậy Lâm Tiểu Phong đã làm như thế nào? Hẳn phải lái xe, không thể dừng lại giữa đường cao tốc mà bảo với mọi người trong xe là có đồ, rót ra dùng đi được. Việc rót nước uống lúc xe chạy rất phiền phức vì dễ bị đổ ra ngoài, bởi thế tôi tin là bọn họ sẽ nói đợi đến trạm nghỉ rồi mới uống. Kế đến, đây cũng là điểm mấu chốt nhất, hung thủ hoàn toàn không thể chắc chắn rằng tất cả mọi người sẽ uống nước đó. Cho dù ai cũng uống thì lượng nước mỗi người uống cũng không giống nhau nên thời gian hôn mê cũng khác nhau. Thứ ba, cho dù nồng độ thuốc mê trong nước uống đó là rất cao, uống một chút thôi cũng đủ có tác dụng, thì điều này lại quá mạo hiểm với hung thủ. Lúc này anh có nói, thể chất khác nhau thì thời gian và mức độ phản ứng với thuốc cũng không giống nhau, nên dù làm như thế nào thì hung thủ vẫn không thể đảm bảo rằng tất cả mọi người sẽ hôn mê cùng một lúc được. Tất nhiên sẽ có người bị trước người bị sau, có thể cách nhau vài phút, nhưng một khi thấy người cùng đoàn có biểu hiện khác thường thì những người khác chắc chắn sẽ phải làm gì đó. Cho dù ban đầu họ không nghi ngờ do thức uống, nhưng cũng sẽ theo thói quen thông thường là kêu dừng xe lại, mở cửa sổ để kiểm tra. Bất kỳ phản ứng nào cũng sẽ khiến cho kế hoạch của hung thủ phá sản. Giả sử Lâm Tiểu Phong nhận thấy người nào đó có dấu hiệu phát giác ra hành vi của hắn, định ra tay khống chế thì với không gian chật hẹp trong xe, lại cộng thêm hai bên đều có cửa cả, hắn không thể nào

khuất phục được cả xe lẫn người được. Tóm lại, kết luận của tôi về khâu đánh thuốc mê này là dù có làm cách gì đi nữa cũng sẽ kết thúc trong thất bại mà thôi. Vì vậy, tôi cho rằng lọ thuốc mê tìm thấy trong ngăn kéo của Lâm Tiểu Phong không phải dùng để khống chế xe và người.”

Cao Đồng hít vào một hơi dài, phân tích này của Từ Sách vô cùng cần thận chi tiết, ông không tìm ra được chỗ nào có thể phản bác lại được.

Thuốc mê có thời gian phản ứng, cũng sẽ có liều lượng cần thiết để phát huy tác dụng, hơn nữa khả năng chống chọi thuốc mê của từng người là khác nhau.

Bất kể Lâm Tiểu Phong đã dùng cách gì để đánh thuốc mê bọn họ thì cũng không thể nào làm cho tất cả mọi người mất khả năng chống cự trong vòng một giây được, mà trước khi chìm vào hôn mê, bất kỳ ai cũng có khả năng chống cự! Cho dù lúc đó Lâm Tiểu Phong muốn khống chế thì trong lúc nguy nan, con người sẽ tiết ra chất adrenaline, phá hủy tác dụng của thuốc mê!

Thuốc mê chính là điểm đáng ngờ!

Nhưng chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?

Từ Sách hỏi tiếp: “Thuốc mê được đựng bằng gì?”

“Một lọ thuốc bằng nhựa trong suốt.”

“Các anh đã kiểm tra dấu vân tay trên đó chưa?”

“Kiểm tra rồi, trên lọ thuốc chỉ có dấu vân tay của Lâm Tiểu Phong thôi.”

Trong một lúc, cả hai người đều im lặng, giờ đây lọ thuốc mê rất đáng ngờ, nhưng điều này nói lên được cái gì?

Có người cố tình hãm hại Lâm Tiểu Phong? Nhưng trên lọ thuốc chỉ có dấu vân tay của Lâm Tiểu Phong mà thôi. Hẳn không phải là hung thủ, hoặc hẳn là hung thủ, ngoài ra còn có đồng phạm nữa.

Cao Đồng nhất thời chưa thể hiểu được.

Một lúc sau, Từ Sách hỏi: “Lúc mới đầu anh bảo có bằng chứng xác đáng cho việc Lâm Tiểu Phong phạm tội chính là những điều này à?”

Cao Đồng tức thời không biết phải trả lời thế nào cả, đành bảo: “Ừm, chính là những điều này.”

“Những điều này đã đủ để ghép thành tội danh chưa?”

Cao Đồng ngẫm nghĩ, rồi đáp: “Tuy là có điểm đáng ngờ như anh nói, nhưng e rằng đây chỉ là cách nhìn nhận của hai chúng ta trong giai đoạn hiện tại. Những người khác trong Tổ chuyên án đều xác định Lâm Tiểu Phong là kẻ gây án. Từ góc độ bằng chứng mà nói, số chứng cứ hiện tại có được vẫn chưa đầy đủ, bao gồm toàn bộ quá trình gây án vẫn chưa rõ ràng, tuy nhiên nếu dựa vào các vật chứng đã điều tra được, theo kinh nghiệm lâu năm về tư pháp của tôi thì việc trực tiếp bắt người và kết án cũng có thể chấp nhận được.”

Từ Sách mỉm cười bảo: “Thôi được, nếu chỉ dựa vào những cái gọi là chứng cứ vừa nói thì việc phạm tội của Lâm Tiểu Phong là rõ ràng và xác đáng rồi.”

Cao Đồng thẳng thắn: “Tôi biết về mặt lý luận, những điều này chưa đủ để kết án nhưng từ thực tiễn phá án thì rất nhiều vụ có các bằng chứng còn mong manh hơn mà vẫn kết án được. So sánh ra thì bằng chứng của vụ án này là đã quá đầy đủ rồi. Chiều cao, cân nặng của Lâm Tiểu Phong đều phù hợp với các dấu vết ở hiện trường; Hãn cũng đã từng đi lính; Tất cả sáu thi thể đã được tìm thấy, chỉ còn thiếu mỗi mình hãn; Việc bắt cóc cả người và xe nếu là người ngoài thì sẽ rất khó để thực hiện được, đồng thời khi xe chỉ mới tiến vào trạm nghỉ hung thủ đã ra tay khống chế cả xe lẫn người chứng tỏ đã có tính toán từ trước, bởi những người xung quanh sẽ không thể dự đoán được chiếc xe chắc chắn sẽ đi vào trạm nghỉ tại thời điểm đó; Mấy tháng trước khi vụ án xảy ra, Lâm Tiểu Phong có dấu hiệu khác thường, về bằng chứng xác thực nhất thì đoạn clip đó là chứng cứ thép, hôm nay lại phát hiện thêm lọ thuốc mê này nữa..

Từ Sách nói: “Chúng ta hãy sắp xếp lại các lý do cơ bản để cho rằng Lâm Tiểu Phong là hung thủ. Tôi nghĩ có lẽ sau khi chiếc xe có chuyện thì ông đã nghi ngờ là do người bên trong gây ra phải vậy không?”

Cao Đồng thừa nhận.

“Khi có kết quả ADN của năm tử thi thì lại tìm thấy thi thể của Châu Mộng Vũ, chỉ còn duy nhất Lâm Tiểu Phong là chưa phát hiện ra, từ lúc đó anh đã bắt đầu nghi ngờ hẵn nhiều hơn, đúng không?”

“Chính xác.”

“Tuy nhiên điều khiến anh tin chắc Lâm Tiểu Phong phạm tội chính là sau khi xem xong đoạn clip đó?”

Cao Đồng suy nghĩ một lúc, những gì mà Từ Sách nói hoàn toàn chính xác. Cho dù ban đầu có không ít nhân viên cảnh sát, kể cả bản thân ông, cũng nghi ngờ Lâm Tiểu Phong nhưng đó chỉ là nghi ngờ, là sự suy đoán ban đầu chứ chưa khẳng định hẵn ta là hung thủ. Nhưng kể từ sau ngày xuất hiện đoạn clip đó, khi mọi người đều biết Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ thật sự trong vụ án đầu độc lần trước thì càng tin chắc hẵn chính là hung thủ của vụ án lần này.

Cao Đồng gật đầu, nói: “Anh nói rất đúng.”

Từ Sách nói tiếp: “Hãy gạt các nhân tố như chiều cao, cân nặng của hẵn cũng như việc hẵn từng đi lính hay tâm trạng của hẵn cách đây mấy tháng sang một bên, chỉ còn lại đoạn clip nhưng đoạn clip này chỉ nói lên hẵn là hung thủ của vụ án lần trước. Mà vật chứng trực tiếp chứng minh hẵn là hung thủ của vụ án lần này chỉ là lọ thuốc mê thôi ư?”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Đúng vậy.”

“Tuy nhiên chúng ta vừa thảo luận xong, lọ thuốc mê này rất đáng ngờ. Hay nói cách khác, chẳng có vật chứng gì đủ xác đáng để chỉ ra hẵn ta là hung thủ cả.”

Cao Đồng đáp: “Cũng không thể nói như vậy được, đâu phải vụ án nào cũng để lại vật chứng có thể chỉ đích danh hung thủ, ví dụ như dấu vân tay hay ADN. Nếu không lỡ như hung thủ xóa sạch những bằng chứng ở hiện trường bao gồm cả dấu vân tay hay ADN thì chẳng phải không thể kết tội hẵn được hay sao? Trong thực tế, trong số chứng cứ thu thập được sẽ có bằng chứng vững chắc và bằng chứng mong manh, chỉ cần khi tổng hợp lại có thể suy đoán ra được người đó là hung thủ là đủ rồi.”

Từ Sách thẳng thắn nói: “Là do tôi quá đề cao tính lý thuyết trong công việc điều tra của các anh rồi. Về mặt lý luận mà nói, nếu thiếu đi những thứ như dấu vân tay hay ADN là không thể quy tội cho người nào đó được, kể cả có nhân chứng tận mắt nhìn thấy thì vẫn tồn tại khả năng là ai đó tương mạo tương tự gây án. Tất nhiên, đây là mệnh đề được lý tưởng hóa của một kẻ ngoại đạo như tôi. Có điều, hiện tại tôi đang lo công việc của các anh bên đó sẽ rơi vào... sẽ rơi vào khó khăn. Giờ các anh đều xác nhận Lâm Tiểu Phong có tội, rồi đi tìm các manh mối có liên quan để đưa ra những bằng chứng bất lợi cho hắn, coi đó là một phần của số bằng chứng hoàn chỉnh. Đối với vấn đề này, tôi vẫn giữ nguyên ý kiến ban đầu của mình.”

Cao Đồng cười thấu hiểu: “Tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này. Lúc phá án cần giả định trước, sau đó mới chứng minh hoặc loại bỏ giả thiết. Hay chứng minh trực tiếp từ bằng chứng và suy ra kết luận, đây là hai phương pháp hoàn toàn tương phản. Tôi biết chắc chắn anh sẽ nói chỉ có cách chứng minh trực tiếp rồi suy ra kết luận mới là phương pháp khoa học và khách quan nhất. Nếu giả định trước rồi xác minh ngược lại tiền đề là giả định ban đầu thì cũng là sự suy đoán chủ quan. Nhưng anh thấy đấy, lấy ví dụ như lĩnh vực sở trường của anh là Toán học, phần lớn các định lý trong đó đều đưa ra giả thiết trước mới chứng minh sau, chẳng phải sao?”

“Không, cách phá án của các anh có sự khác nhau về bản chất với Toán học. Tuy phần lớn các định lý trong Toán học đều đưa ra giả thiết trước rồi mới được chứng minh thêm, nhưng quá trình chứng minh này nghiêm ngặt và theo một hướng duy nhất, cuối cùng đạt được kết luận mang tính tất yếu. Lấy một ví dụ, tôi giả thiết một định lý Hình học, trong các đoạn thẳng được nối từ một điểm nằm ngoài đường thẳng đến đường thẳng đó thì đường vuông góc là đường ngắn nhất, tôi có thể lấy hình tam giác để chứng minh. Kết quả chứng minh này là một kết luận mang tính tất yếu. Còn trong cách điều tra của các anh thì việc đưa ra giả thiết trước rồi chứng minh sau lại khác. Ví dụ, các anh giả thiết Lâm Tiểu Phong là hung thủ, tiếp đến lôi hết tất cả các thông tin liên quan đến Lâm Tiểu Phong ra để phán đoán xem liệu hắn có phải là hung thủ hay không. Nếu những thông tin liên quan đến hắn có thể chứng minh hắn chắc chắn là hung thủ rồi thì các anh chứng minh

trực tiếp là được, cần gì phải đưa ra giả thiết trước rồi mới dùng phép phản chứng chứng minh sau chứ? Điều này chỉ có thể cho thấy những ‘bằng chứng’ được suy luận từ các thông tin liên quan đến Lâm Tiểu Phong chưa đủ vững chắc để chứng minh hắn là hung thủ.”

Cao Đồng mím môi, ông biết những gì mà Từ Sách nói là rất hợp lý, nếu những manh mối trực tiếp có thể chứng minh Lâm Tiểu Phong là hung thủ thì bọn họ không cần phải dùng phép phản chứng, như vậy cho thấy bằng chứng chứng minh Lâm Tiểu Phong là hung thủ chưa đủ vững chắc.

Tuy nhiên phá án thực tế khác với trên lý thuyết, chẳng có mấy cảnh sát được đào tạo về Logic toán học một cách có hệ thống cả, hầu hết các tình huống đều dựa vào kinh nghiệm bản thân, thậm chí là dựa vào ‘trực giác’. Từ xưa đến nay, các vụ án bị lật lại đều là do chứng cứ ban đầu quá mong manh. Tuy nhiên, nếu bây giờ mọi người đều cho rằng bằng chứng hiện tại đã đủ để định tội cho Lâm Tiểu Phong rồi thì Cao Đồng phải làm sao đây? Liệu ông có thể giải thích cho từng người một thế nào gọi là Logic học không? Cái gì là thế giới quan của việc phá án? Cái gì là phương pháp luận của việc điều tra?

Không thể nào!

Cao Đồng đành trả lời: “Nhưng bây giờ phải làm sao đây, nếu Lâm Tiểu Phong không phải là hung thủ hoặc hắn có thêm đồng bọn khác nữa, tôi thật sự cảm thấy vụ án này càng điều tra càng bế tắc.”

Từ Sách an ủi: “Anh bạn, đừng nóng vội, không nên để các thông tin khác nhau gây nhiều loạn và ảnh hưởng luồng suy nghĩ đúng đắn của mình. Tuy tôi không biết các anh nên điều tra như thế nào nhưng đối với vụ án này, có một điểm mà tôi nhìn thấy rất rõ đó là điều cốt lõi nhất vẫn là giải thích việc mất tích của chiếc xe Buick. Mọi vấn đề khác đều xuất phát từ khâu này mà ra, còn lại những thứ liên quan đến Lâm Tiểu Phong đều không quan trọng bằng. Chỉ cần làm rõ khâu này thì các vấn đề khác như Lâm Tiểu Phong có phải là hung thủ hay không, hoặc có đồng phạm không sẽ được giải quyết hết. Tập trung vào trọng điểm, nắm bắt điểm cốt lõi, phải kiên trì. Trong khâu điều tra này, chắc chắn các anh đã có sai sót, hãy tin tôi, mô hình

Toán học không có kết quả thứ hai, những quan điểm chặt chẽ chính xác của Logic toán học cho dù được vận dụng trong cuộc sống hay trong công việc phá án của các anh thì vẫn luôn luôn đưa ra những kết luận chính xác nhất.”

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Cao Đống chìm trong suy tư.

Từ Sách đã nói rất nhiều về quan điểm phương pháp luận đồng tình về điều này. Đặc biệt là có một điểm mà Từ Sách nói rất đúng, đó là các manh mối hiện tại của vụ án này quá phức tạp và lộn xộn.

Điều cốt lõi là gì? Vẫn trở về vấn đề chiếc xe Buick biến mất mà thôi.

Mọi điểm chưa rõ ràng đều có liên quan mật thiết đến chuyện này.

Chẳng lẽ quá trình điều tra thực sự đã sơ suất ở một khâu nào đó ư?

Sáng hôm sau, Tổ chuyên án lại mở một cuộc họp để bàn về phương án bắt giữ Lâm Tiểu Phong, kết quả thảo luận mãi mà vẫn không nghĩ ra được hướng nào cả.

Tất cả các giấy tờ có thể xác định thân phận của Lâm Tiểu Phong như điện thoại, thẻ ngân hàng... đều đã được kiểm tra. Từ sau khi vụ án xảy ra, hắn không hề đụng đến những thứ này lần nào nữa.

Hôm qua, sau khi lục soát nhà hắn xong, phía cảnh sát cũng thông báo đến bố mẹ hắn. Từ đó đến giờ các cảnh sát địa phương vẫn đang ‘làm công tác tư tưởng’ cho bố mẹ của hắn, yêu cầu họ khai ra tông tích Lâm Tiểu Phong. Kết quả đến giờ vẫn không có câu trả lời. Thậm chí cũng đã kiểm tra những nơi mà hắn có thể ghé qua như ở nhà người thân và bạn bè nhưng không thấy hắn ghé đến.

Hôm qua tâm trạng của Tô Xuân Y hoàn toàn sụp đổ, nghĩ đến con của cô ta nên Cao Đống đã cho người đưa hai mẹ con họ ra ở khách sạn và cho người đưa đón đưa bé đi nhà trẻ. Đương nhiên, đội hỏi cung luôn túc trực để ‘nói chuyện’ với Tô Xuân Y, ấy vậy mà cũng chẳng hỏi được gì cả, nhưng không phải là do cô ta cứng đầu. Đội hỏi cung đều là những tay lão luyện, phương pháp nhẹ nhàng cứng rắn gì cũng áp dụng hết rồi, có điều họ cảm thấy có vẻ như Tô Xuân Y thật sự không hề hay biết gì về chuyện của Lâm Tiểu Phong cả.

Ngoài ra, Cao Đống còn dặn dò thêm với Lý Vệ Bình và Mã Đảng Bồi rằng có thể người thân của những nạn nhân ở Phòng Công thương có thể sẽ đến nhà Lâm Tiểu Phong làm cho ra lẽ, do đó cần phải bảo vệ người nhà của Lâm Tiểu Phong, tuyệt đối không để xảy ra sơ suất nào. Nhiều năm qua, do

tiếp xúc với rất nhiều vụ án mạng hình sự nên Cao Đống hiểu rất rõ, nếu hung thủ và người bị hại trong một vụ án mạng ở cùng một nơi thì sau khi hung thủ bị kết tội, người nhà của nạn nhân thường muốn đến nhà hãn để tính sổ. Mấy năm trước, ở huyện Kim thuộc thành phố khác có xảy ra một vụ án, người chồng đã bị chết ngay tại đồn công an, vợ ông ta làm về lĩnh vực hóa chất đã mang thuốc nổ đến, cho nổ tung cuộc họp riêng của cơ quan địa phương đó, làm chết mấy mạng người. Kết quả người nhà của các nạn nhân đã điên cuồng trả thù gia đình cô ta, rồi lại kéo theo sự trả thù điên cuồng khác của một người bạn lúc còn tại thế của cô ta, một loạt mấy vụ thảm án giết sạch cả nhà liên tiếp nhau, ngay cả Bộ Công an cũng náo loạn. Vụ việc lần đó bị địa phương phong tỏa tin tức trong một tuần, đơn vị An ninh mạng và ban Quản lý phương tiện truyền thông toàn tỉnh như ngồi trên đống lửa, phải nỗ lực vất vả trong mấy tuần liền mới có thể ngăn chặn vụ việc lan truyền ra ngoài.

Cao Đống không muốn xảy ra chuyện như thế, xử lý bất kỳ một vụ án mạng nào, ông đều mong giải quyết càng êm đẹp càng tốt.

Bây giờ mọi thứ liên quan về Lâm Tiểu Phong đều được theo dõi, kể cả người nhà của hãn cũng luôn bị giám sát nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào, điều này khiến cho việc bắt giữ hãn không thể triển khai được.

Chỉ dựa vào lệnh truy nã, dựa vào sự hợp lực tìm kiếm của cảnh sát các địa phương, dựa vào lực lượng công an tìm kiếm tại các bến xe, ga tàu trọng điểm thực sự là không khả quan chút nào cả. Dù gì thì lệnh truy nã cũng chỉ là một tấm hình, người thật có đi ngang qua trước mặt thì mấy ai nhận ra được chứ? Huống hồ những kẻ đã có tội, bọn chúng đâu thể để mình quá nổi bật, thậm chí ngay cả các đặc điểm của gương mặt cũng ngụy trang luôn.

Các tin cảnh sát ở đâu đó bắt được tội phạm bỏ trốn thì chắc chắn không nằm ngoài mấy trường hợp sau. Một là tên tội phạm đó nhát gan, nhác thấy cảnh sát đi trên đường liền quay đầu bỏ chạy, trường hợp bị bắt này là do gan thì bé mà lại đòi làm việc to. Hai là tên tội phạm sau nhiều năm lần trốn thì thấy nhớ nhà nên lén lút liên hệ và bị phát hiện. Ba là vốn đã trốn yên ổn rồi nhưng lại gây ra chuyện ở nơi khác và bị phát hiện. Bốn là số quá kém may mắn bị đội công an phường kiểm tra giấy tạm trú nhưng lại

không có, lại thêm thái độ không tốt nên bị đánh cho một trận rồi lôi đi điều tra, đến lúc này mới phát hiện đây là tội phạm bỏ trốn, kết quả đội công an phường đã lập công một cách hân hoan vui sướng.

Tất nhiên Cao Đống hiểu cảnh sát cũng là con người, chẳng có mắt thần tai thánh, họ cũng thi tuyển viên chức vào, cho dù đã qua đào tạo chuyên nghiệp nhưng khả năng nâng cao năng lực về mặt sinh lý rất hạn chế. Việc truy bắt hung thủ bỏ trốn khi không có phương hướng nào cả thì đành phải dựa vào ông trời mà thôi.

Ngoài ra, sau cuộc trò chuyện với Từ Sách vào tối hôm qua, ông thấy vụ án này càng có nhiều điểm nghi vấn hơn, đặc biệt là vấn đề thời gian phát tác của thuốc mê. Điểm sơ bộ này không thể bỏ qua được. Hôm nay trong cuộc họp ông ta không nói ra nghi vấn này vì dù gì thì tất cả mọi người đều đang đợi để bắt giữ Lâm Tiểu Phong. Vấn đề thuốc mê chưa đủ làm chứng cứ phạm tội thì Cao Đống cũng chỉ suy đoán chứ không có bằng chứng xác thực, lúc này mà nêu lên ý kiến trái chiều với tất cả mọi người thì sẽ ảnh hưởng đến quyết tâm phá án của họ, lỡ sau này Cao Đống đoán sai hoặc không thể bắt được Lâm Tiểu Phong, quá trình gây án mãi mãi là một bí ẩn thì ông làm sao mà viết báo cáo kết thúc vụ án được đây? Ông phải ăn nói sao với cấp trên, với những người trong Tổ chuyên án và cả cấp dưới của mình nữa chứ?

Ông phải đề phòng trước cũng như phải chừa cho mình con đường lui nữa.

Bây giờ quyết định bắt giữ là do tập thể quyết định.

Một nguyên tắc sống quan trọng trong môi trường công tác đó là luôn luôn thuận theo bước chân của số đông, như vậy cho dù có đi sai hướng thì bạn sẽ không bao giờ bị loại ra khỏi đội hình. Ngược lại, nếu luôn muốn tách riêng một mình, cũng có thể hướng đi của bạn là đúng đắn nhưng phần lớn mọi người lại ở phe ngược lại.

Vậy bạn nên chọn chân lý hay đi theo cái mà phần lớn mọi người cho là chân lý? Lật lại lịch sử dựng nước cho đến ngày hôm nay thì đáp án không cần nói ra cũng tự biết được.

Cao Đồng làm việc đã lâu, đương nhiên hiểu rõ, bạn có thể là người dẫn đầu toàn đội hình, có thể là người chạy theo, thỉnh thoảng bạn cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi và quan sát, miễn sao bạn đừng chạy ngược hướng với đội hình là được.

Kết thúc buổi họp, Cao Đồng đến gặp Trương Nhất Ngang để dặn dò nhanh chóng hoàn tất các nội dung cần điều tra lúc trước. Ngoài việc lấy lời khai, cần hoàn thành việc phân tích danh sách liên lạc điện thoại của những người ở Phòng Công thương và báo cáo bằng văn bản với số liệu cụ thể, cũng cần điều tra hồ sơ bảo trì của chiếc xe Buick đó.

Cao Đồng nhận thấy rằng kể từ khi Lâm Tiểu Phong được xác định là kẻ tình nghi, các nội dung công việc điều tra trước đó đã bắt đầu bị ngưng trệ. Việc điều tra trọng điểm của cấp dưới cũng chuyển qua hướng điều tra trực tiếp Lâm Tiểu Phong luôn, cho rằng các vấn đề ban đầu không có liên quan gì lắm đến vụ án này cả, cũng bởi vậy mà những báo cáo đáng lẽ ra đã có kết quả rõ ràng từ lâu lại vẫn kéo dài cho đến tận bây giờ. Muốn làm rõ những điểm nghi vấn của vụ án này thì chỉ có thể dựa vào các kết quả này mà thôi. Do đó Cao Đồng đã yêu cầu Trương Nhất Ngang bằng mọi cách phải đưa ra kết luận bằng văn bản rõ ràng cho mấy vấn đề này.

Vừa đuổi được Trương Nhất Ngang đi thì Lý Vệ Bình đến tìm gặp Cao Đồng và nói với vẻ hơi mệt mỏi: “Sếp, chúng tôi đã kiểm tra bằng ghi hình của các thiết bị giám sát dọc con đường theo hướng tình lộ cũ trong hơn 1.000 giờ đồng hồ mà vẫn không tìm thấy chiếc xe Buick đâu cả.”

“Nó đã đi vòng qua ư?” Cao Đồng hơi nheo mắt lại.

Lý Vệ Bình trả lời: “Tôi và Đội trưởng Mã đã nghiên cứu bản đồ rồi, các thiết bị giám sát này vốn dĩ không đủ để tạo nên một khu vực khép kín, hơn nữa rất nhiều trong số đó lại có điểm mù, mà những đoạn đường vắng vẻ thì không lắp đặt camera theo dõi, nếu chiếc Buick đi đường vòng thì cũng có khả năng qua được.”

Cao Đồng nghiêng rằng, trừng mắt nhìn anh ta rồi lớn tiếng quát: “Ai lắp đặt các thiết bị giám sát? Hung thủ lắp chắc? Chính là các anh! Ai là người quản lý đơn vị cảnh sát giao thông? Mã Đảng Bồi hay Phó giám đốc Lục của

các anh? Anh kiểm người nào nắm rõ nhất vị trí của các thiết bị giám sát rồi bảo anh ta lái xe đến tỉnh lộ cũ, xem anh ta có bản lĩnh tránh được tất cả các thiết bị giám sát trên đường đó để vào tỉnh lộ cũ hay không! Đi! Đi ngay đi!”

Lý Vệ Bình lo sợ đứng im không dám nhúc nhích.

“Anh nghĩ đối phương biết bay? Có thể chạy xe qua mặt được tất cả các thiết bị giám sát để đi vào tỉnh lộ cũ à? Làm được chắc? Kiểm tra băng ghi hình hơn 1.000 giờ đồng hồ thì sao chứ? Kiểm tra không ra kết quả thì có khác gì là không làm đâu!”

Lý Vệ Bình cúi đầu nói một cách thận trọng: “Tôi và Đội trưởng Mã đã trao đổi rồi, chúng tôi nghĩ có thể Lâm Tiểu Phong đã cho chiếc Buick chạy vào thùng chứa hàng của xe tải, mãi đến khi chiếc xe tải đến tỉnh lộ cũ thì hãm mới cho xe của mình ra, như thế thì dù chúng ta có kiểm tra bất kỳ thiết bị giám sát nào cũng không thể phát hiện ra chiếc Buick đâu.”

Cao Đồng mím môi tức giận, không nói gì cả. Nếu dùng đến xe tải như thế thì hoặc là có đồng bọn, hoặc là Lâm Tiểu Phong tự thuê xe tải và trước khi ra tay hãm đã đậu sẵn ở trạm nghỉ hoặc khu vực phía dưới gần đường cao tốc, gây án xong thì trả lại. Tóm lại quá trình gây án có rất nhiều điểm nghi vấn. Tuy nhiên Cao Đồng không biết làm sao để phản bác lại ý kiến của Lý Vệ Bình cả, bởi Cao Đồng chẳng có bằng chứng nào, đều là suy đoán theo tư duy thông thường mà thôi.

Một lúc sau, Cao Đồng đành bảo Lý Vệ Bình trở về tiếp tục việc rà soát băng ghi hình. Ông cảm giác hiện tại mình tựa như một nắm đấm đầy sức mạnh nhưng bốn bề xung quanh đều là không khí, chẳng có chỗ nào để phát huy cả.

Nhưng đôi khi, bóng tối và ánh sáng cách nhau chỉ trong khoảnh khắc.

Do phát âm tương tự nên hơn chục năm trước khi còn là học sinh, Trương Nhất Ngang đã bị các bạn gọi là ‘con gián’^[1]. Làm cảnh sát mấy năm nay, ngoài bạn học cũ ra thì dường như chẳng ai gọi anh ta như thế nữa. Ấy vậy mà sáng nay anh ta thấy số mình chính là số ‘con gián’, bị Cao Đồng hành hạ suýt chết.

Buổi sáng mở cuộc họp thảo luận việc truy nã tội phạm thì hoàn toàn không có manh mối nào cả, kết quả cuối cùng của cuộc họp chỉ có thêm quyết định chung chung là mọi người phải đồng tâm hiệp lực, tìm mọi cách để sớm bắt được Lâm Tiểu Phong. Họp xong, Cao Đồng kéo anh ta đến văn phòng nhỏ bên cạnh và chửi anh ta một trận nên thân, ông ta bảo hiệu quả làm việc của Nhất Ngang quá thấp, mấy công việc được giao đến hôm nay vẫn chưa hoàn thành.

Anh ta thấy mình rất vô tội, mấy ngày nay anh ta đã chiến đấu ở tuyến đầu, không dám lơ là chảnh mảng, ngày nào cũng ngủ rất ít. Kể từ ngày đầu tiên phụ trách việc kiểm tra thiết bị giám sát cho đến sau này phụ trách công việc điều tra ở Phòng Công thương, anh ta cảm thấy công việc hằng ngày quá nhiều, khối lượng công việc quả thật rất nặng nên việc điều tra chỉ có thể lần lượt hoàn thành từng phần một chứ không đẩy nhanh hơn được.

Tối qua lúc báo cáo kết quả điều tra cho Cao Đồng, ông ấy chẳng nói gì, cũng không trách phạt anh ta chưa hoàn thành một số công việc. Ấy vậy mà mới ngủ một giấc, Cao Đồng đã trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay, quay sang trách anh ta làm việc không hiệu quả. Ôi chao, đúng là làm bạn với vua như chơi với hổ!

Dù sao thì mục tiêu tìm kiếm bây giờ rõ ràng là Lâm Tiểu Phong, muốn điều tra quá trình gây án thì cũng đúng là phải tiếp tục kiểm tra thiết bị giám sát thật, nhưng còn mối quan hệ giữa những người trong Phòng Công thương thì có liên quan gì đến vụ án này chứ? Đào bới cuộc sống riêng tư của những người đã chết ở Phòng Công thương, kể cả những chuyện quan hệ yêu đương nam nữ, như Cao Đồng yêu cầu thì quả thật anh ta không hiểu tại sao. Tuy nhiên lãnh đạo đã yêu cầu thì không thể lơ là được, mặc dù trong lòng không thích nhưng cũng phải tiếp tục nghĩ cách để làm thôi.

Trở về phòng làm việc, Trương Nhất Ngang trút giận lên đầu cấp dưới của mình, yêu cầu tổ phân tích số liệu ngay trong ngày hôm nay phải hoàn tất việc báo cáo bằng văn bản tình hình liên lạc qua điện thoại của tất cả những người ở Phòng Công thương. Ngoài ra anh còn chia nhân viên thành nhiều nhóm, một nhóm đến Phòng Công thương điều tra hồ sơ bảo trì và sử dụng của chiếc Buick trong thời gian gần đây, các nhóm còn lại chia nhau hẹn những người có liên quan để lấy lời khai, tiếp tục điều tra các mối quan hệ xã hội, còn bản thân anh ta cũng đã hẹn với vợ của Vương Hồng Dân để lấy lời khai rồi.

Vợ của Vương Hồng Dân tên Lạc Tuệ Tuệ. Nghe nói cô ta là Thạc sĩ Y học của Đại học Triết Giang, sau khi tốt nghiệp đã về Bệnh viện nhân dân huyện Bạch Tượng làm bác sĩ. Làm việc đến năm thứ hai thì được người ta giới thiệu và kết hôn với người đàn ông lớn hơn cô ta gần 10 tuổi là Vương Hồng Dân. Sau đó Vương Hồng Dân sắp xếp cho cô ta làm Phó chủ nhiệm khoa Bào chế dược của bệnh viện, không cần tăng ca cũng chẳng phải trực ban, công việc rất nhàn hạ. Kết hôn đến nay đã được 5 năm, tạm thời vẫn chưa có con, nhưng nghe mấy người làm cùng bảo cô ta đã mang thai được hơn 8 tháng rồi, kể từ sau ngày Vương Hồng Dân xảy ra chuyện thì cô ta cũng xin nghỉ dưỡng ở nhà luôn. Vì vậy địa điểm hẹn để lấy lời khai ngày hôm nay là nhà của Vương Hồng Dân.

Xem hình thì quả thật Lạc Tuệ Tuệ là một mỹ nhân, đẹp hơn nhiều so với Châu Mộng Vũ, mặt mày rất hào sảng, đường nét cân đối hài hòa, chả trách một người đàn ông đầy đủ điều kiện nhà cửa, công việc, địa vị xã hội và cả vẻ bề ngoài như Vương Hồng Dân đến gần 40 tuổi vẫn chưa lấy vợ mà

mới được người giới thiệu chưa bao lâu cả hai đã nhanh chóng bước vào lễ đường kết hôn.

Nhưng bây giờ cô ta đang mang thai, còn Vương Hồng Dân thì đã chết, đứa bé sau này sẽ đáng thương biết bao. Trương Nhất Ngang không nén được tiếng thở dài.

Nhà họ Vương là một biệt thự nằm ở khu phố cổ. Nghe nói 10 năm trước khu biệt thự này thuộc loại đắt nhất trong huyện, bây giờ khu trung tâm mới lại là vùng ngoại ô trước đó nên ngôi biệt thự trong khu phố cổ này trở nên vô duyên lạc lõng.

Nhấn chuông không bao lâu, Lạc Tuệ Tuệ đã nhanh chóng ra mở cửa với cái bụng bầu to tướng, trên mặt chẳng có chút biểu cảm, lạnh nhạt mời anh ta vào nhà. Trương Nhất Ngang nổi gót theo sau cùng với một nhân viên ghi chép nữa.

Sau khi vào trong nhà, Lạc Tuệ Tuệ không rót nước mời bọn họ mà chỉ nói: “Tôi đi lại không được tiện cho lắm, trong tủ lạnh có nước uống, làm phiền các anh tự phục vụ vậy.”

Trương Nhất Ngang liền đáp: “Không sao, không sao, chúng tôi chỉ đến để làm nhiệm vụ, không cần uống gì đâu.” Anh ta lướt nhìn căn nhà, đồ đạc bên trong tuy hơi cũ kỹ nhưng có thể thấy chất liệu sử dụng đều là những thứ tốt nhất thời đó. Toàn bộ sàn gỗ cho đến nay trông vẫn không hề lỗi thời, ngoài những đồ nội thất cố định ra, các đồ dùng bằng điện đều rất mới, xem ra mới được đổi trong mấy năm nay. Lúc này trong phòng chỉ có một mình Lạc Tuệ Tuệ. Trương Nhất Ngang ngạc nhiên hỏi: “Chỉ có mình cô ở nhà thôi sao? Với tình trạng cô bây giờ chẳng phải sẽ bất tiện lắm sao?”

Lạc Tuệ Tuệ lạnh nhạt đáp: “Mẹ chồng đang ở quê, tâm trạng không được tốt lắm nên người nhà đang an ủi bà, mẹ tôi cũng qua đó rồi. Lúc này biết các anh đến đây nên tôi đã bảo dì giúp việc ra ngoài, trưa mới về.”

Trương Nhất Ngang căn môi dăm chiêu. Mặc dù người đàn bà này đẹp thật nhưng tạo cho người khác một cảm giác quá lạnh lùng và khó gần, không biết lúc bình thường cô ta cũng như vậy hay do Vương Hồng Dân vừa qua đời nên mới thế. Cô ta hoàn toàn khác với Tô Xuân Y hôm qua anh

ta đã gặp. Vừa nhắc đến vụ án, Tô Xuân Y đã bật khóc, tâm trạng rối bời. Còn người đối diện đây thì dường như chẳng có chút biểu cảm gì, vừa mở miệng nói là tạo cho người khác cảm giác có khoảng cách rõ rệt.

Anh ta đành nói tiếp: “Ừm... về chuyện chồng của cô, chúng tôi rất lấy làm tiếc, mong là cô có thể mạnh mẽ lên...”

Cô ta ngắt lời: “Không cần phải xin lỗi, tôi biết chuyện này chẳng liên quan gì đến mấy anh cả, nhưng cũng cảm ơn ý tốt của anh.”

“Ừm... bây giờ cô không còn đau buồn nữa ư?”

Cô ta liền hỏi ngược lại một câu: “Đau buồn thì nhất định phải thể hiện ra bên ngoài hay sao? Tôi làm việc ở bệnh viện, chứng kiến nhiều cảnh sinh ly tử biệt rồi, sự sống và cái chết của con người nhiều khi rất khó lường trước được, không chừng một ngày tai họa từ trên trời giáng xuống, đó là số mạng không thể làm khác hơn.” Cô ta gục đầu xuống đầy ai oán rồi vén phần tóc rơi xuống ra sau vành tai.

Trương Nhất Ngang để ý thấy những ngón tay mảnh mai của cô ta rất đẹp, móng tay được sơn màu nhạt, độ dài của móng tay cân đối và được cắt dũa rất cẩn thận.

Lạc Tuệ Tuệ lại ngẩng đầu nhìn Trương Nhất Ngang, lại khiến anh ta cảm thấy lúng túng. Sau đó cô ta hừ lạnh một tiếng, bảo: “Tôi biết cảnh sát các anh dạo này cũng vì vụ án mà vất vả nhiều rồi. Nghe nói Lâm Tiểu Phong là hung thủ, đúng không?”

“Ừm... việc này...” Trương Nhất Ngang hơi trầm tư, dù gì thì lệnh truy nã cũng đã được ban ra, người nhà của các nạn nhân tất nhiên đều biết cả. Anh ta liền nói: “Nói đúng hơn Lâm Tiểu Phong là kẻ tình nghi trong vụ án lần này.”

“Khi nào thì có thể bắt được hắn ta?” Cô ta nhìn thẳng vào mắt Trương Nhất Ngang.

Trương Nhất Ngang dời mắt nhìn sang sổ ghi chép trên tay, trong tiềm thức, anh ta không dám nhìn trực diện vào Lạc Tuệ Tuệ. Anh ta có cảm giác rất kỳ lạ. Cả lời nói lẫn hành động của người phụ nữ này đều rất có sức hấp dẫn, dường như khiến người trước mặt cô ta phải cúi đầu xuống vậy. Bọn họ

vốn đến là để lấy lời khai của cô ta, chẳng hiểu sao bây giờ lại cứ như cô ta mới là người hỏi cung. Anh ta trả lời một cách chung chung: “Chúng tôi vẫn đang tiến hành công tác truy bắt, nếu có kết quả, chúng tôi sẽ nhanh chóng thông báo đến người thân của các nạn nhân.”

“Còn nếu như không bắt được hãn thì sao, các anh sẽ làm gì?”

“Ừm...” Trương Nhất Ngang rõ ràng hơi bị động, bối rối ngẫm nghĩ một lúc mới trả lời: “Không đâu, cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bắt được hãn.”

“Thôi được, dù có thế nào thì cũng chỉ các anh biết mà thôi. Một khi đã xác định được Lâm Tiểu Phong là hung thủ rồi thì các anh đến tìm tôi để làm gì?” Cô ta có vẻ hơi hung hăng.

Chủ đề câu chuyện cuối cùng lại trở về nội dung chính. Trương Nhất Ngang ho một tiếng rồi trả lời: “Là thế này, chúng tôi cần tiến hành điều tra cụ thể hơn về một số tình tiết trong vụ án, vì thế cần tìm hiểu thông tin từ người nhà của các nạn nhân để có thể nắm bắt được thêm nhiều manh mối...”

“Bắt đầu hỏi luôn đi, hy vọng sớm kết thúc, tôi cần phải nghỉ ngơi.” Lạc Tuệ Tuệ hơi ngả người về phía sau, lại vuốt nhẹ mái tóc của mình, Trương Nhất Ngang ngửi thấy một mùi nước hoa dễ chịu.

“Cô có biết rõ về những người khác ở Phòng Công thương không?”

Lạc Tuệ Tuệ nhìn anh ta, hơi chau mày: “Tôi không hiểu cái *biết rõ* mà anh nói là ở mức độ nào cả.”

“Tức là hiểu rõ về nhân cách, tính tình và hành vi thường thấy của từng người.”

Lạc Tuệ Tuệ lắc đầu: “Nếu thế thì chỉ có thể gọi là quen biết thôi, *hiểu rõ* thì còn chưa đủ. Có nhiều người tôi còn chưa nhớ tên, tôi cũng ít đến cơ quan của họ lắm.”

“Xét tương quan thì cô quen thân ai nhất trong số những người ở Phòng Công thương?”

Cô ta lại chau mày, vẻ suy nghĩ: “Diêu Giang? Châu Mộng Vũ? Có lẽ là Lâm Tiểu Phong.”

“Ồ, tại sao lại là hắn?” Trương Nhất Ngang hơi ngạc nhiên.

“Ai mà biết được, lúc còn sống, Hồng Dân rất thích đi cùng người tài xế này, hắn có đến nhà chúng tôi dùng cơm mấy lần rồi. Tôi thật sự không thích người lạ đến nhà mình... À, tất nhiên ý tôi không phải nói đến các anh mà là kiểu đến để dùng cơm gì gì đó. Đại khái là Hồng Dân xem hắn như thư ký, chuyện gì cũng sai hắn ta làm, đi họp hành thì càng không thể tách rời nhau. Lúc đó tôi thấy Lâm Tiểu Phong giống Hòa Thân luôn bên cạnh Càn Long vậy... à không, hắn ta không thông minh như Hòa Thân. Hắn ta vốn dĩ là một tên ngốc, có vẻ rất thật thà. Theo như tình hình bây giờ thì rõ ràng những ấn tượng mà hắn để lại trong mắt mọi người chỉ là giả dối mà thôi. Tuy nhiên trước đây ai mà biết được, cái tên tài xế này rất được lòng người khác, làm được việc, chẳng tính toán hơn thua với người khác, lại còn

thật thà, hẳn quả thật chẳng có một khuyết điểm gì nữa cả. Cái xã hội này, người gian trá quá nhiều vì thế nên mọi người ai cũng thích những người thật thà. Tôi nghe người cùng cơ quan gọi hẳn là Tiểu Lâm Tử, thực ra tôi thấy hẳn như một tên tiểu thái giám vậy. Nghe mọi người nói hẳn vừa là người thật thà vừa làm được việc, tôi cũng thấy hẳn đúng là thông minh thật vì hẳn biết giả vờ thật thà để lấy lòng người ta. Còn bây giờ thì sao? Chẳng ai nói hẳn tốt nữa, ai cũng biết trong lòng hẳn nghĩ gì, hẳn xảo quyệt hơn người ta nghĩ.” Cô ta cười mĩa một tiếng đầy vẻ ghê tởm đồng thời ngẩng đầu lên, mắt nhìn trần nhà, nhưng Trương Nhất Ngang nhìn thấy mắt cô ta ngấn nước, cắn răng kìm nén cảm xúc, anh ta đoán có lẽ cô ta thuộc dạng phụ nữ luôn che giấu nỗi đau của mình chứ không dễ dàng biểu lộ cảm xúc ra ngoài.

“Lâm Tiểu Phong thường xuyên đến nhà cô dùng cơm hả?”

Lạc Tuệ Tuệ ngưng một lúc rồi mới nhìn Trương Nhất Ngang và bảo: “Tôi không biết một tháng đến 1, 2 lần có gọi là thường xuyên không, tóm lại tôi rất ghét người lạ đến nhà mình dùng cơm.”

Trương Nhất Ngang cố tình cười thành tiếng để tạo ra không khí thoải mái: “Vì mỗi lần như thế là cô phải nhọc công nấu nướng hả?”

“Tất nhiên là không phải vậy, nhà tôi có người giúp việc mà. Còn lâu tôi mới nấu cơm cho người lạ.” Gương mặt cô ta đầy vẻ ngây thơ, giống như một cô bé đang so đo một vấn đề lông gà vỏ tỏi trong mắt người lớn vậy. Bất kỳ người đàn ông nào nhìn gương mặt của cô ta đều thấy lòng mình xao xuyến cả cho dù cô ấy đang mặc áo bầu.

Trương Nhất Ngang hỏi tiếp: “Đúng rồi, như những gì cô nói thì xem ra Trưởng phòng Vương rất tín nhiệm Lâm Tiểu Phong đúng không?”

“Đúng vậy, như tôi đã nói, hẳn ta như một tên tiểu thái giám, đương nhiên, nói dễ nghe hơn một chút thì hẳn ta như thư ký của Hồng Dân, bất kể chuyện lớn hay chuyện nhỏ chồng tôi đều thích giao cho Lâm Tiểu Phong làm cả.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, rất nhiều lãnh đạo có mối quan hệ đặc biệt hòa hợp với tài xế riêng của mình vì người tài xế biết rất nhiều bí mật của

người lãnh đạo như đi đâu, gặp những ai, thậm chí đã nhận cái gì. Vì thế có nhiều lãnh đạo khi điều đi chỗ khác cũng sẽ mang theo tài xế của mình. Có câu nói rằng: Lãnh đạo là Bộ trưởng thì tài xế sẽ là Phó phòng, tài xế là cái bóng của lãnh đạo, như một thông lệ, trước khi làm gì họ đều hỏi ý kiến tài xế trước cả.

Anh ta hỏi tiếp: “Cô có biết chuyện Ông Hải Toàn bị người ta hạ độc vào tháng 9 năm ngoái không?”

“Dĩ nhiên là biết chứ, các anh chẳng đã phải có hỏi Hồng Dân rồi sao, nhưng làm sao mà anh ấy phạm tội được.”

“Tại sao lại không thể?”

Lạc Tuệ Tuệ hỏi ngược lại: “Anh ấy phạm tội thì có ích gì chứ?”

“Ừm... nghe nói anh ấy và Ông Hải Toàn không hợp nhau lắm?”

Lạc Tuệ Tuệ cười: “Không hợp nhau ư? Hồng Dân là người tốt nổi tiếng trong cơ quan của bọn họ, không tranh thiết hơn với người khác, mà nghe người ta nói tính cách của Ông Hải Toàn rất tồi, nhưng cho dù hắn ta có thế nào thì cũng chỉ là một Đội trưởng đội Quản lý thị trường còn con, Hồng Dân sợ gì hắn? Đã không hơn thua với hắn thì thôi chứ Hồng Dân cần gì phải ra tay hại hắn? Nếu Hồng Dân không chịu được thì chỉ cần điều hắn đi chỗ khác là xong thôi.”

Trương Nhất Ngang gật đầu, cách giải thích này cũng giống với ý kiến của người đàn bà béo ở Phòng Công thương.

“Đúng rồi, chất độc lúc đó đã được tìm thấy trong ly rượu của Trưởng phòng Vương, cũng vì chuyện này mà cảnh sát hình sự huyện đã gặp ông ấy để tìm hiểu sự việc. Trưởng phòng Vương về nhà có kể cho cô nghe chuyện này không?”

“Dĩ nhiên là có kể rồi, anh ấy nghi ngờ có người nào đó muốn hạ độc mình, nghĩ lại vẫn còn thấy ám ảnh.”

“Ông ấy có nghi ngờ cụ thể là ai đã muốn hại mình không?”

“Tôi không biết, có lẽ trong lòng anh ấy biết rõ là ai nhưng không nói ra.”

“Cô không hỏi ư?”

“Có hỏi nhưng anh ấy không nói, có lẽ anh ấy có suy nghĩ gì đó nhưng không chịu nói ra. Dù sao thì chuyện cũng đã qua rồi, tôi bảo anh ấy sau này phải hết sức cẩn thận, anh ấy chỉ nói là biết rồi.”

“Cô có nghĩ là ông ấy nghi ngờ Lâm Tiểu Phong không?”

Lạc Tuệ Tuệ hơi ngạc nhiên: “Anh bảo việc hạ độc cũng là do Lâm Tiểu Phong gây ra ư?”

Trương Nhất Ngang không trực tiếp trả lời nhưng nét mặt của anh ta thể hiện rõ là đã thừa nhận.

“Chắc không nghi ngờ gì đâu, tôi thấy mối quan hệ giữa họ vẫn rất tốt mà.”

Trương Nhất Ngang nói: “Lúc đó Lâm Tiểu Phong ngồi cạnh Trưởng phòng Vương, tại sao ông ấy lại không nghi ngờ Lâm Tiểu Phong làm chứ?”

Lạc Tuệ Tuệ lắc đầu: “Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không nghi ngờ Lâm Tiểu Phong đâu. Thường ngày anh ấy đối xử rất tốt với tên tiểu thái giám này, ai mà nghĩ hắn ta có lòng dạ đó chứ?”

Trương Nhất Ngang hỏi: “Mấy tháng gần đây, quan hệ giữa Trưởng phòng Vương và Lâm Tiểu Phong vẫn không có gì thay đổi chứ? Cô có thấy Lâm Tiểu Phong có gì khác thường không?”

Lạc Tuệ Tuệ suy nghĩ rồi lắc đầu: “Tôi không biết, tôi không thấy có gì đặc biệt cả.”

“Cô có cảm thấy giữa Trưởng phòng Vương và Lâm Tiểu Phong liệu có thể nảy sinh thù oán gì dẫn đến việc Lâm Tiểu Phong phải giết người không?”

“Thù oán ư? Việc này tôi cũng không rõ lắm, Hồng Dân rất ít nói chuyện công việc với tôi. Lúc nào anh ấy cũng tín nhiệm Lâm Tiểu Phong, thậm chí còn cho Lâm Tiểu Phong mượn một số tiền rất lớn để hắn mua nhà mà không cần giấy ghi nợ, thì tôi thật tình không hiểu tại sao Lâm Tiểu Phong lại làm như vậy.”

“Đợi đã, cô nói Trưởng phòng Vương cho Lâm Tiểu Phong mượn một số tiền rất lớn để mua nhà ư?” Trương Nhất Ngang bỗng nhiên thấy đầu óc lóe sáng.

“Đúng vậy, chuyện này chắc cũng vào năm kia rồi. Tiền bạc trong nhà đều do Hồng Dân quản lý. Tôi vốn dĩ không biết chuyện này nhưng sau đó có một lần tôi đến ngân hàng kiểm tra sao kê thì phát hiện có chuyển khoản một lần với số tiền lên đến cả triệu tệ... ừm...” Dường như cô ta thấy mình nói hớ vì một công chức lại có trong tay nhiều tiền như vậy xem ra không được bình thường cho lắm, vì vậy liền lấp liếm: “Số tiền này là thu nhập của vợ chồng tôi tích góp được, tôi là bác sĩ nên thu nhập cũng khá, ngoài ra còn có thu nhập từ một số nguồn đầu tư nữa. Trong một lúc mà chuyển đi hơn một nửa số tiền, tôi thấy hơi kỳ lạ. Phụ nữ mà, họ rất nhạy cảm, họ sợ chồng mình... tiêu xài phung phí ở bên ngoài. Tôi về hỏi Hồng Dân tiền đó dùng làm gì thì anh ấy bảo cho Lâm Tiểu Phong mượn để mua nhà và trang trí nội thất. Tôi sợ anh ấy... sợ anh ấy lừa tôi nên mới hỏi giấy mượn tiền đâu thì anh ấy bảo không viết giấy ghi nợ mà chỉ đưa cho mượn trực tiếp luôn. Lúc đó tôi cũng không tin, còn đến hỏi Lâm Tiểu Phong, hẳn cũng thừa nhận có mượn tiền, về sau cũng thấy mua nhà rồi sắm sửa đồ đạc thật. Tôi từng nghĩ với đồng lương của Lâm Tiểu Phong thì làm gì có khả năng trả chứ, nhưng Hồng Dân đã quyết định rồi, tôi cũng không biết làm gì hơn, ai mà ngờ Lâm Tiểu Phong lại là người như thế.”

Trương Nhất Ngang vội hỏi: “Nửa năm trở lại đây Trưởng phòng Vương có yêu cầu Lâm Tiểu Phong trả tiền không?”

Lạc Tuệ Tuệ lắc đầu: “Việc này tôi không rõ, anh ấy không bao giờ nói với tôi những chuyện liên quan đến công việc và tiền bạc thu chi.”

Trương Nhất Ngang nảy ra ý nghĩ mới, nếu Vương Hồng Dân đòi tiền Lâm Tiểu Phong thì liệu có phải vì mỗi hạn cũ bùng lên nên hẳn đã ra tay giết hại Vương Hồng Dân chẳng? Dù gì thì giấy mượn tiền cũng chẳng có nên chỉ cần giết chết thì mọi chuyện sẽ êm xuôi.

Đúng, đây là động cơ phạm tội hợp lý, nhưng hà cớ gì hẳn lại giết những người còn lại của Phòng Công thương chứ?

Trương Nhất Ngang hỏi tiếp: “Nửa năm trở lại đây, Trưởng phòng Vương có cần tiền để dùng vào việc gì đó hay không?”

Lạc Tuệ Tuệ vẫn lắc đầu tỏ vẻ không biết gì.

Sau đó, Trương Nhất Ngang ám chỉ đến chuyện về *Hiệp hội doanh nghiệp* với cô ta. Cô ta bảo rằng cô ta biết việc Vương Hồng Dân lấy tên của cô ta để đăng ký thành lập một công ty nhưng hoạt động của công ty thì do người trong Phòng Công thương thực hiện chứ cô ta không hề hay biết gì. Mọi việc trong nhà đều do Vương Hồng Dân quyết định, kể cả chuyện tiền bạc cũng là do Vương Hồng Dân quản lý. Việc Vương Hồng Dân rút cuộc có bao nhiêu tiền và tiêu chúng ở đâu thì cô ta hoàn toàn không biết.

Đương nhiên Trương Nhất Ngang không hẳn là tin tưởng hết những lời nói này bởi có thể cô ta không muốn tiết lộ tình hình cụ thể của gia đình mình cho người ngoài biết. Dù gì thì chắc chắn Vương Hồng Dân có rất nhiều tiền nếu không đã không cho Lâm Tiểu Phong mượn cả triệu mà chẳng cần phải viết giấy nợ. Điều này cũng chứng tỏ Lâm Tiểu Phong rất được Vương Hồng Dân coi trọng.

Còn đối với độ tin cậy của những lời mà Lạc Tuệ Tuệ nói thì còn cần phải tìm các chứng cứ khác nữa mới biết được.

Chiều hôm đó, vào lúc đám người Trương Nhất Ngang hoàn thiện các báo cáo điều tra thì nhóm của Cao Đồng đang chạy xe với tốc độ nhanh nhất đến một hồ chứa nước cách thị trấn khoảng hơn 20 kilômét về hướng Tây Nam. Sáng nay có người phát hiện một thi thể nam giới tại hồ chứa nước. Sau khi cảnh sát đến xác nhận, họ vô cùng kinh ngạc khi giấy chứng minh được tìm thấy trên tử thi lại chính là của Lâm Tiểu Phong.

Bước xuống xe, đoàn người của Cao Đồng tiến lên phía con đập. Phía trước cách đó mấy trăm mét có rất nhiều cảnh sát đang chạy đôn chạy đáo. Ông bước vội về phía đó tìm thấy Pháp y Trần đang viết biên bản vào sổ ghi chép của mình. Cao Đồng liền hỏi: “Xác nhận chắc chắn là Lâm Tiểu Phong chưa?”

Pháp y Trần ngẩng đầu lên đáp: “Không thể xác nhận qua hình dáng bên ngoài, giấy chứng minh là của Lâm Tiểu Phong nhưng phải chờ kiểm tra ADN nữa mới biết được chính xác.”

“Thi thể đâu rồi?”

“Ở bên kia.” Pháp y Trần ra dấu về phía sau lưng ông ta, cách đó không xa lắm. Tử thi đã được bọc bên trong túi nhựa và đặt trên một cái cang.

Cao Đồng lại gần tử thi và yêu cầu nhân viên mở túi nhựa ra xem, bên trong là một xác người trướng phình trắng bệch do bị ngâm nước, mắt lồi ra, hoàn toàn không thể nhận diện khuôn mặt được nữa, da dẻ đầy những nếp nhăn mờ và bốc mùi hôi thối.

Cao Đồng vẫy vẫy tay bảo họ bọc lại, rồi quay lại chỗ pháp y Trần đang đứng hỏi: “Chết bao lâu rồi?”

“Vào mùa này, nếu dựa vào độ phân hủy thì có lẽ là đã chết cách đây hơn 3, 4 ngày rồi, nhưng do bị ngâm trong nước quá lâu nên thời gian cụ thể khó đoán được, nhìn chung là trong phạm vi khoảng từ 3 đến 7 ngày.”

Cao Đồng sờ vào má mình, bảo: “Nói như vậy, vụ án xảy ra chưa được bao lâu thì hẳn đã chết rồi ư?” Ông ta thấy rất kỳ lạ.

Pháp y Trần gật đầu: “Nhìn sơ bộ trên cơ thể thì không thấy vết thương nào, còn việc xác định xem có phải tự nhảy xuống rồi chết do bị ngạt nước hay không thì phải chờ phẫu thuật để kiểm tra đặc điểm của phổi mới biết được.”

Cao Đồng thắc mắc: “Ông nói rằng nạn nhân tử vong cách đây ít nhất là 3 ngày nhưng nếu chết đuối thì thường 1 ngày xác đã nổi lên rồi.” Ông ta ngược mắt nhìn xung quanh, thấy bên cạnh là đồi núi, lại bảo: “Địa điểm hơi heo hút thật, nhưng hồ này không lớn lắm, có một xác chết nổi lên thì chẳng lẽ đến vài ngày đều không có ai phát hiện ra à?”

Pháp y Trần trả lời chắc chắn: “Do bị vướng vào cây thủy sinh nên một thời gian sau mới nổi lên. Nghe cảnh sát cơ động nói sáng nay có hai người già đã nghỉ hưu đến đây câu cá, vừa mới đến thì đã nhìn thấy một xác người nổi trên hồ phía trước cách đó gần chục mét nên họ lập tức báo cho cảnh sát. Sau khi trục vớt lên, chân phải của xác chết vẫn còn vướng vào rong nước, tay phải và chân trái nạn nhân cũng vẫn còn dấu tích bị nó quăn, tôi đoán rằng sau khi rơi xuống nước đã bị đám rong quăn chặt nên thi thể không nổi lên trên được, mãi đến khi xác chết bắt đầu bị phân hủy, các cơ quan trong cơ thể bị trương phình dẫn đến gia tăng lực đẩy, vì thế đến hôm nay mới nổi lên được.”

Cao Đồng gật đầu không có ý kiến gì, xem ra vẫn phải chờ kết quả khám nghiệm của pháp y nữa mới có thể xác định được.

Không lâu sau, một cảnh sát hình sự sát gần đó chạy đến báo cáo: “Tổng chỉ huy Cao, pháp y Trần, chúng tôi đã phát hiện một vật khả nghi ở bên kia.”

Pháp y Trần vội vàng mang theo găng tay rồi chạy qua. Ở đó có một hòn đá bằng phẳng đã được đẩy ra, trên mặt đất có hai chiếc điện thoại, bên

dưới điện thoại là một tấm hình nhỏ gọn cỡ nhét vừa ví.

Pháp y Trần đeo găng tay vào, cẩn thận nhặt điện thoại lên rồi kiểm tra sơ qua sau đó bỏ vào túi ni lông trong suốt của người phụ tá. Trong tấm hình bên dưới là ba người gồm Lâm Tiểu Phong, vợ hắn là Tô Xuân Y và một đứa bé được Tô Xuân Y ẵm trên tay, hai vợ chồng họ đang tươi cười hướng về phía máy ảnh.

Cao Đồng lẳng lẳng đứng cạnh bên, không nói gì mà chỉ chau mày đứng nhìn các pháp y làm việc.

Nhìn thấy những cảnh này, ông thấy hơi kỳ lạ.

Theo tình hình này, liệu có phải sau khi giết người Lâm Tiểu Phong đã tự sát? Chiếc điện thoại và bức ảnh được đặt phía dưới hòn đá đó để làm gì?

Sau khi phí công sức giết cả một nhóm người, rồi cho chiếc xe biến mất một cách thần không biết, quỷ không hay, hắn lại tự giết mình ư?

Cao Đồng lắc lắc đầu, khịt mũi và quay người bỏ đi.

Dù thế nào thì ông cũng chẳng hiểu gì cả, dù thế nào cũng thấy quá là kỳ lạ, dù thế nào thì cũng phải đợi kết quả cuối cùng từ phía pháp y.

Ông cần suy nghĩ làm sao để viết báo cáo điều tra cho ngày hôm nay. Tình tiết vụ án đột nhiên bị đảo ngược, mặc dù tìm thấy tia hy vọng le lói trong nghịch cảnh nhưng ông lại thấy khó để viết báo cáo điều tra hơn.

Cách đây mấy ngày, khi đang rối bời, ông còn chưa biết báo cáo với cấp trên thế nào, nhưng bây giờ đột nhiên tình hình trở nên sáng sủa hơn: Mọi người thấy Lâm Tiểu Phong đã chết, hầu hết đều cho rằng chỉ cần đợi các pháp y xác nhận là Lâm Tiểu Phong tự sát thì đã có thể thở phào nhẹ nhõm, vụ án có thể kết thúc, có thể tổ chức lễ trao thưởng, mọi người có thể yên tâm trở về nhà để kịp ăn một cái Tết vui vẻ rồi.

Nhưng chân tướng sự việc có đúng như trước mắt đây chăng?

Cao Đồng đặt một dấu hỏi trong lòng mình.

Thông qua việc điều tra từ những nguồn đặc biệt, một nhóm nhân viên khác của Trương Nhất Ngang đã làm rõ được vài manh mối về Vương Hồng Dân và công ty mà người ta gọi là *Hiệp hội doanh nghiệp*.

Lời khai thứ nhất: Ông chủ của nhà máy chế biến thủy sản nào đó.

“Ừa, làm sao các anh biết tôi quen Vương Hồng Dân?... À, các anh là cảnh sát nên tất nhiên là biết rồi. Chẳng phải ông ta vừa bị tai nạn giao thông hay sao, các anh muốn điều tra ông ta à?... Ừm, bảo mật, tôi hiểu, các anh muốn hỏi về vấn đề thu phí của Phòng Công thương hả? Về việc này tốt nhất các anh nên hỏi người khác đi, tôi không rõ lắm... Các anh có dám chắc là sẽ giữ bí mật cho tôi không?... Tất nhiên, tất nhiên, tất nhiên là tôi sẽ phối hợp với việc điều tra của chính phủ chứ. Thôi được, tôi sẽ nói cho các anh những gì mà tôi biết, việc Phòng Công thương thu phí bữa bãi, ừm, hình như là có như vậy thật, chuyện này cũng bắt đầu từ cách đây khoảng 7, 8 năm rồi. Thật ra cũng không hẳn là Phòng Công thương thu phí bữa bãi, mà có một công ty thương mại tên Đại Kim, *Hiệp hội doanh nghiệp* cũng là một tổ chức tư nhân được thành lập bởi công ty này, để cấp giấy phép, thực hiện phê duyệt, kiểm tra cuối năm. Thông thường làm việc trực tiếp với Phòng Công thương thì hiệu quả rất thấp, hơn nữa, hơn nữa muốn làm hoàn thiện các bước cũng rất khó. Doanh nghiệp lần đầu tiên đến Phòng Công thương làm thủ tục lúc nào cũng thất bại cả, nhưng ngay sau đó, công ty thương mại Đại Kim này sẽ liên hệ với doanh nghiệp, yêu cầu họ đóng tiền để gia nhập vào *Hiệp hội doanh nghiệp* mà bọn họ thành lập, những chuyện liên quan đến Phòng Công thương sau này sẽ do bọn họ đứng ra làm thay. Còn giá cả ư? Phải xem làm về vấn đề gì hoặc quy mô của doanh nghiệp ra sao nữa. Tôi

và Vương Hồng Dân là bạn bè nên nhà máy của tôi chỉ trả một ít tiền tượng trưng vậy thôi, không gọi là nhiều. Trong khi đó nhà xưởng của bạn tôi có quy mô cũng tương tự nhưng khi kiểm tra định kỳ hàng năm thì phải đóng 2.000 - 3.000 tệ. Tất nhiên các hộ kinh doanh cá thể đóng ít hơn nhiều, thường là không quá 1.000 đồng. Ngoài ra còn những khoản khác như kiểm tra hay tiền phạt rất phổ biến trong huyện của chúng tôi nữa, thông thường bọn họ sẽ không lập biên bản phạt tiền trực tiếp mà sau đó công ty Đại Kim sẽ liên hệ với doanh nghiệp và yêu cầu họ nộp thẳng khoản phạt sau khi đã chiết khấu một ít cho công ty Đại Kim, công ty sẽ xử lý giúp mà doanh nghiệp thì không cần phải đóng cửa sửa đổi gì nữa. Nhưng phải nói là không chỉ có Phòng Công thương mới làm như vậy, mà ngay cả các đơn vị như Phòng cháy chữa cháy hay cơ quan Thuế vụ cũng có, nhưng nói chung là Phòng Công thương chỗ chúng tôi thu phí tương đối nhiều còn các cơ quan khác thì cũng tạm... Gì cơ, anh bảo khiếu nại hả? Chắc cũng đã có người kiện rồi, nhưng tôi nghĩ là rất hiếm, ừm... đồng chí cảnh sát này, chắc anh cũng biết chúng tôi chỉ làm ăn nhỏ, văn hóa không cao lắm, trong quá trình kinh doanh chắc chắn sẽ có đôi chỗ không phù hợp với quy định, mọi người đều muốn tiếp tục làm ăn nên chẳng ai đi kiện cáo làm gì cả. Và lại chúng tôi chỉ là huyện, không nguyên tắc như ở thành phố, chúng tôi có 'lệ làng' riêng của mình. À, còn nữa, chắc các anh biết chú của Vương Hồng Dân chứ, nếu bị kiện thì Vương Hồng Dân cũng chẳng lo lắng gì đâu. Ngoài ra, liên quan đến một số định chế bắt buộc ví dụ việc mấy năm trước, họ yêu cầu các nhà hàng phải dùng dụng cụ làm bếp của công ty Đại Kim, nếu không thì sẽ bị Phòng Công thương đến tận nơi thanh tra các loại giấy tờ chứng nhận. Đương nhiên chẳng ai muốn chuốc lấy phiền phức cả... À, anh muốn hỏi công ty Đại Kim một năm có thể kiếm được bao nhiêu tiền ư? Việc này tôi không rõ lắm, tôi nghĩ là vài chục triệu thậm chí có thể lên đến vài trăm triệu... Tiền của công ty Đại Kim đi đâu à? Việc này tôi càng không rõ, nghe nói công ty Đại Kim là của một mình Vương Hồng Dân. Thành viên của công ty này chính là nhóm người trong Phòng Công thương và nhân viên là các nhân viên hợp đồng của Phòng, đồng thời còn có một số người được tuyển từ bên ngoài nữa... Con người của Vương Hồng Dân à?

Ấn tượng mà ông ta để lại cho người khác rất tốt, hì hì, tôi không biết nói sao về việc này cả, những gì tôi biết chỉ là bấy nhiêu thôi.”

Lời khai thứ hai: Một lãnh đạo đã nghỉ hưu của Sở Công thương Huyện.

“Các anh là người bên Công an Tỉnh hả? Lần này định điều tra về Phòng Công thương thật đấy à? Mặc dù toàn bộ người ở Phòng Công thương đã mất trong vụ tai nạn vừa rồi nhưng chú của Vương Hồng Dân là ai thì chắc các anh cũng biết, nên những chuyện kiểu này người như chúng tôi không thể nhận xét tùy tiện được... Các anh không phải nhắm vào Vương Hồng Dân? Không phải điều tra về vấn đề kinh tế của Phòng Công thương, mà đang điều tra vụ án khác à? Tôi nghe có vị lãnh đạo trong huyện bảo hình như là bọn họ không phải đơn giản là bị tai nạn giao thông... Được rồi, việc của cơ quan Công an tôi không hỏi nữa. Tôi biết cái công ty Trách nhiệm Hữu hạn Thương mại Đại Kim đó. Lúc đầu do Vương Hồng Dân trực tiếp đứng tên, sau đó lại chuyển sang cho vợ ông ta, hình như tên là Lạc Tuệ Tuệ thì phải, đúng rồi, đúng là cái tên này. Tôi đã gặp vợ của ông ta rồi, cô ta rất xinh đẹp nhưng ít nói ít cười, hoàn toàn trái ngược với tính cách của Vương Hồng Dân. Theo như tôi được biết, thu nhập 1 năm của công ty Đại Kim phải hơn trăm triệu. Tại sao lại có thu nhập cao như vậy ư? Kinh tế của huyện Bạch Tượng chúng ta rất phát triển mà, khu vực huyện có trên 200.000 nhân khẩu và gần 10.000 doanh nghiệp và xí nghiệp, trong đó ít nhất một phần ba là hội viên của công ty Đại Kim. Còn các doanh nghiệp khác tuy không phải hội viên nhưng nhiều khâu như kiểm tra định kỳ hằng năm hay làm các giấy tờ chứng nhận đều phải dựa vào công ty Đại Kim, những món tiền này kiếm rất dễ. Có điều đó chỉ là tình hình của mấy năm gần đây, các năm trước nữa chắc không được như thế đâu. Công ty này do Vương Hồng Dân thành lập, *Hiệp hội doanh nghiệp* và phương thức kiếm tiền cũng là do ông ta nghĩ ra. Ông ta là một người rất thông minh, dựa vào mối quan hệ của mình, ông ta vốn có thể thăng cấp cao hơn nữa nhưng ông ta đã từ chối, muốn tiếp tục làm Trưởng phòng. Cây cao thì hứng gió lớn, Vương Hồng Dân rất hiểu điều này, nên ông ta chọn cho mình vị trí Trưởng

phòng tuy thấp nhưng lại dễ kiếm tiền, vả lại với mối quan hệ của mình, ông ta không cần phải vắt óc suy nghĩ để tạo các mối quan hệ với cấp trên và các đơn vị khác. Công việc thường ngày của Phòng Công thương cũng rất đàng hoàng, không có tình trạng thu phí tùy tiện. Bên đứng ra phụ trách thu tiền là công ty Đại Kim nên phía Phòng xưa nay chưa hề xảy ra chuyện gì cả... Về hoạt động của công ty này, các nhân viên quản lý thực sự chính là mấy người ở Phòng Công thương, các nhân viên cấp dưới chắc đều là nhân viên hợp đồng của Phòng. Mặc dù công ty là của một mình Vương Hồng Dân nhưng nghe nói năm nào ông ta cũng chia rất nhiều tiền cho những người khác, đặc biệt là các nhân viên chính thức trong Phòng. Nghe nói mỗi người được chia từ 400.000 đến 500.000, Vương Hồng Dân còn hứa miệng với họ là ai cũng có cổ phần trong đó. Phần lớn ai cũng bảo Vương Hồng Dân là người tốt bởi ông ta đối nhân xử thế rất khéo, dù gì thì cũng đồng hương cả, nếu có ai muốn nộp ít tiền hơn một chút thì tìm người nói một tiếng với ông ta, ông ta sẽ không tính toán chi li. Ha ha, có điều tôi thấy, đây cũng là một điểm thông minh trong cách cư xử của ông ta, ngồi mát ăn bát vàng. Sở Công thương Huyện chúng tôi tuy trên danh nghĩa là đơn vị cấp trên của Phòng nhưng thực tế do mối quan hệ với chú của ông ta nên chúng tôi không xem ông ta là cấp dưới, ừm, những gì mà tôi biết về cơ bản chỉ có vậy thôi.”

Lời khai thứ ba: Một nhân viên cảnh sát trong đội Điều tra kinh tế của Công an Huyện, một người bạn học của cấp dưới Trương Nhất Ngang.

“Lần này Phòng Công thương bị người ta chơi xấu, tôi nghĩ đây là do gây thù chuốc oán trong giới kinh doanh. Về cơ bản, người ngoài đánh giá Phòng Công thương rất tiêu cực, chúng tôi cũng đã nhận được rất nhiều lời tố cáo nặc danh về Phòng Công thương nhưng mà để điều tra thì... ha ha, các anh cũng biết đấy, như cấp bậc của chúng tôi đây thì khỏi phải nói, cho dù là Phòng Điều tra kinh tế của Văn phòng Tỉnh các anh cũng không dám điều tra nữa là. Công ty Đại Kim đó thực chất là tài sản của một mình Vương Hồng Dân, lúc đầu sau khi nhận được khiếu nại, chúng tôi cũng đã cho người điều tra ngầm, tài sản của công ty này rất phức tạp. Phần lớn tiền

thu vào từ công ty này đều nằm giữ nguyên ở đó chứ không chuyển vào tài khoản cá nhân của ông ta. Tôi nghĩ có lẽ ông ta không muốn tài khoản riêng của mình xuất hiện một số tiền khổng lồ như thế, nhờ một ngày nào đó chú ông ta về hưu mất hết chức quyền thì số tiền lớn trong tài khoản riêng như vậy sẽ là một bằng chứng thép. Anh đoán xem tài sản của công ty Đại Kim là bao nhiêu? Một trăm triệu? Không chỉ từng đó đâu, e rằng phải trên một tỉ. Vương Hồng Dân rất giỏi kiếm tiền, số tiền kiếm được ông ta lại lấy danh nghĩa của công ty Đại Kim để đầu tư, mấy dự án bất động sản trong huyện đều có cổ phần của công ty Đại Kim cả, các cửa hàng nằm ở mặt tiền thì có đến một nửa là đứng tên công ty Đại Kim. Tôi nghĩ hầu hết mọi người ở Phòng Công thương đều biết điều này. Bọn họ không nói à? Tất nhiên, tất nhiên bọn họ không nói rồi, vì Vương Hồng Dân rất thoág với họ, nghe nói mỗi năm ông ta trích từ công ty Đại Kim tận mấy trăm nghìn để thưởng cho những viên chức đó, đồng thời còn hứa với bọn họ rằng ai cũng có cổ phần trong công ty cả, nhân viên tạm thời người ít thì nhận được mấy chục nghìn, còn nhiều thì mấy trăm nghìn. Hơn nữa, ngoài những khoản chi cho phúc lợi bình thường của Phòng ra thì các khoản chi khác đều do công ty Đại Kim phụ trách. Nhận những khoản tiền này là sai quy định nên họ sẽ không nói cho các anh biết đâu. Và đương nhiên họ sẽ cho rằng Vương Hồng Dân là người tốt. Đối với các xí nghiệp công thương hộ gia đình, công ty Đại Kim thường sẽ không thu quá nhiều tiền, ít nhất là vẫn ở mức có thể chấp nhận được, nếu vượt khỏi sức chịu đựng của số đông thì e là họ đã làm loạn từ lâu rồi. Vương Hồng Dân rất thông minh, ông ta thu tiền có chừng mực để người khác thấy rằng mỗi năm chỉ cần bỏ ra khoảng mấy trăm mà đỡ bao nhiêu phiền phức, nên họ sẽ không sinh sự. Tuy nhiên, các khoản phạt đối với một số doanh nghiệp đôi khi rất lớn vì thế mới dẫn đến trường hợp gửi thư khiếu nại nặc danh. Rất nhiều người nói Vương Hồng Dân là người tốt, dễ nói chuyện nhưng thực ra tôi không nghĩ vậy. Dù là quản lý thị trường là Ưng Hải Toàn hay Diêu Giang thì xét cho cùng đều là tay chân của Vương Hồng Dân, tiền thu được cũng được đưa vào công ty riêng của Vương Hồng Dân, các hành vi bọn họ làm chẳng lẽ không được ông ta ưng thuận? Chẳng qua Ưng Hải Toàn và Diêu Giang đóng vai kẻ ác, còn Vương Hồng Dân

đóng vai kẻ hòa giải, giả làm người tốt, đây gọi là vừa đấm vừa xoa. Có lẽ trước đây bị người nào đó ghi thù tạc dạ nên mới ra tay với toàn bộ người của Phòng Công thương như vậy. Mà các anh vẫn chưa điều tra ra vụ án này à?... Ừm, vụ này quả thật là rất lớn, cũng khó cho các anh. Xảy ra chuyện lớn như thế, tôi nghĩ nếu mà Vương Hồng Dân còn sống thì chắc chắn ông ta đang hối hận vì đã kiếm ra được quá nhiều tiền như thế. Giờ thì hay rồi, người đã mất, cả một gia sản khổng lồ đều để lại cho vợ ông ta. Đám người còn lại của Phòng Công thương cũng chẳng có phần gì nữa.”

Ăn tối xong, Cao Đồng ngồi trong văn phòng làm việc sốt ruột chờ kết quả giải phẫu của Tổ pháp y.

Có tiếng gõ cửa, pháp y Trần mở cửa bước vào. Cao Đồng vội đứng dậy hỏi: “Có kết quả chưa? Bị chết đuối hay do bị giết?”

“Chết đuối, khoang mũi và phần phổi có rất nhiều bùn đất, phế nang phổi có các đặc điểm hoàn toàn phù hợp với dấu hiệu bị đuối nước. Một số phần tiên cơ thể bị thương ngoài da, có lẽ do vùng vẫy theo bản năng khi rút xuống hồ nên bị xây sát, không có vết thương nào đặc trưng, kể cả phần đầu cũng không phát hiện thấy bất kỳ tổn thương bên trong não cả.”

Cao Đồng quay người lại, chau mày nói một cách từ tốn: “Nói như vậy, có thể khẳng định là do chết đuối ư?”

“Đúng vậy, nháy hồ tự sát.”

“Tự sát ư? Làm sao biết là tự sát chứ?”

Pháp y Trần trả lời: “Tình huống này ngoài tự sát ra thì đâu còn khả năng nào khác được.”

Cao Đồng hỏi vặn lại: “Giả sử bị đánh bất tỉnh rồi vấp xuống hồ dẫn đến chết đuối thì sao?”

“Nếu bị đánh bất tỉnh thì phần não ít nhiều gì cũng bị tổn thương.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi bảo: “Nếu hung thủ dùng thủ đoạn khác thì sao, ví dụ như một người bơi giỏi đã kéo nạn nhân xuống hồ rồi chìm chết chẳng hạn?”

Pháp y Trần trề môi: “Nếu là như vậy thì Tổ pháp y chúng tôi không cách gì xác định được, tôi chỉ có thể phán đoán hắn ta bị chết đuối và trên cơ

thể không có vết thương nào. Ngoài ra, vẫn có bằng chứng khác chứng minh rằng Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ, hấn sợ tội tự sát.”

“Gì cơ?” Cao Đồng tỏ ra rất nghiêm túc.

“Chúng tôi trực vớt được một đôi giày da từ dưới hồ trùng khớp với dấu vết mà tên tội phạm đã để lại ở hiện trường trên tỉnh lộ cũ. Ngoài ra, trong hai chiếc điện thoại phát hiện ở bờ hồ có một chiếc là của Vương Hồng Dân, chiếc kia chính là của hấn, bên trong còn có đoạn ghi âm cuộc điện thoại uy hiếp lần trước và cả phần mềm biến âm được tải xuống điện thoại nữa, thời gian tải là ngày 9 tháng 1, cũng chính là cái hôm mà bọn họ đi du lịch. Điều này chứng tỏ hôm đó khi hấn dùng điện thoại của Vương Hồng Dân để gọi điện thông báo cho cảnh sát đã mở điện thoại của mình và cho phát đoạn ghi âm bắt cóc để uy hiếp. Trong điện thoại của hấn không có sim nhưng sau khi xác nhận thì đó chính là điện thoại của Lâm Tiểu Phong, bên trong còn có một tập tin, là tấm hình chụp toàn gia đình với một dòng chữ phía trên: ‘Tôi có lỗi với người thân, nhưng có lẽ như vậy là tốt nhất.’ Ý nghĩa quá rõ ràng rồi. Thời gian viết câu này là vào lúc 2 giờ sáng ngày 12 tháng 1, cũng chính vì chiếc điện thoại này không có sim nên khi hấn mở máy viết câu này thì Tổ theo dõi thiết bị di động cũng không thể xác định được vị trí. Có lẽ sau khi viết câu đó vào lúc 2 giờ sáng ngày 12 tháng 1 xong thì nhảy hấn xuống hồ tự tử luôn.”

Cao Đồng tập trung suy nghĩ hồi lâu, trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Trên điện thoại và bức hình có dấu vân tay không?”

“Có, dấu vân tay trên điện thoại và tấm hình đều là của hấn, chiếc điện thoại của Vương Hồng Dân ngoài dấu vân tay của Lâm Tiểu Phong, còn có thêm dấu vân tay của một người khác nữa. Chúng tôi đã so sánh với những vật dụng mà lúc còn sống Vương Hồng Dân đã từng sử dụng thì xác định dấu vân tay còn lại kia là của Vương Hồng Dân.”

Cao Đồng nuốt nước bọt, rõ ràng kết quả phát hiện của ngày hôm nay càng xác minh rõ hơn Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ, từ đầu đến cuối không hề xuất hiện dấu vết của một người nào khác. Xem ra, vụ án này là do một mình Lâm Tiểu Phong gây ra và không có đồng phạm nào cả.

Sự hoài nghi và lo lắng trong lòng Cao Đống giảm dần, càng đồng ý với kết luận này.

Cho đến tận hôm nay, chuỗi bằng chứng về cơ bản đã được hình thành và đủ để chứng minh Lâm Tiểu Phong chính là hung thủ cũng như hẳn không hề có đồng bọn.

Dấu chân lưu lại tại hiện trường vụ án là dấu giày của Lâm Tiểu Phong. Chiều cao cân nặng trùng khớp. Hẳn từng đi lính nên có khả năng giết người bằng cách bẻ cổ. Hẳn là hung thủ thật sự đã giết chết Uông Hải Toàn, đủ thấy âm mưu này đã ấp ủ từ lâu. Hẳn ta cũng ở trong chiếc xe đó và chỉ có hẳn mới có điều kiện khống chế toàn bộ người và xe. Do Châu Mộng Vũ có được bằng chứng về hành vi giết hại Uông Hải Toàn nên hẳn đã giết riêng Châu Mộng Vũ rồi lấy đá đập vào nạn nhân để trút giận. Trên lọ thuốc mê tìm thấy trong ngăn kéo ở phòng làm việc của hẳn lại chỉ có dấu vân tay của mình hẳn. Tính cách của hẳn hướng nội nên dễ suy nghĩ cực đoan. Trạng thái tâm lý của hẳn mấy tháng trước khi vụ án xảy ra có biểu hiện khác thường rõ rệt, nội dung thể hiện trên mạng của hẳn là bằng chứng. Hiện trường nơi hẳn nhảy xuống hồ tự sát lại tìm thấy được điện thoại của Vương Hồng Dân và đoạn ghi âm uy hiếp. Câu nói mà hẳn để lại trong điện thoại và tấm hình chụp cùng gia đình được đặt dưới chiếc điện thoại càng chứng minh rõ ràng hơn.

Dù ở khía cạnh nào đi nữa thì chuỗi bằng chứng này, bao gồm cả bằng chứng trực tiếp và gián tiếp, đều có thể xác định chắc chắn sự thật Lâm Tiểu Phong là hung thủ, đồng thời không có chứng cứ nào chứng tỏ hẳn còn có đồng bọn.

Điều duy nhất hiện nay chưa xác định được đó là động cơ và quá trình gây án của Lâm Tiểu Phong.

Pháp y Trần tiếp: “Chỉ cần đợi kết quả đối chiếu ADN ngày mai để xác nhận xem đó có phải là thi thể của Lâm Tiểu Phong hay không nữa thôi là xong, tôi nghĩ chắc đã có thể khép lại vụ án và giải quyết những hậu quả của nó được rồi đúng không?”

Cao Đồng vẫn cảm thấy rất rối: “Động cơ và quá trình gây án vẫn còn rất mơ hồ.”

Pháp y Trần trả lời: “Động cơ phạm tội ư, cái này rất khó nói, người sống nội tâm có thể sẽ cho mình là một vị anh hùng theo chủ nghĩa lý tưởng, nên khi thấy Phòng Công thương có hành động thu phí tùy tiện trong nhiều năm, cộng thêm với oán thù cá nhân của mình cũng như sự uy hiếp của Châu Mộng Vũ nên hẳn đã đi theo con đường cực đoan không có lối thoát. Sau khi phạm tội hẳn nhận thấy rằng bản thân gây ra vụ án này thì khó mà trốn được nên chỉ có thể tự sát để thoát tội. Còn về quá trình gây án thì người đã chết, chúng ta không thể biết được quá trình chính xác trăm phần trăm được mà chỉ có thể dựa vào những gì đã điều tra được để phán đoán mà thôi. Việc tái hiện lại quá trình ở tình lộ cũ không quá khó nhưng đối với việc biến mất của chiếc xe trong trạm nghỉ thì tôi nghĩ có thể chúng ta đã tưởng tượng phức tạp quá rồi, hoặc hẳn ta đã thực hiện một phương pháp đơn giản nào đó mà chúng ta không hề nghĩ đến. Tuy nhiên những điều này không quan trọng mà quan trọng hơn đó là chuỗi chứng cứ đã đủ để đưa ra kết luận.”

Cao Đồng uể oải gật đầu: “Thôi được, trước mắt cứ đợi kết quả đối chiếu ADN ngày mai của ông vậy.”

Pháp y Trần vừa ra chưa được bao lâu thì Trương Nhất Ngang bước vào nói: “Sếp, nghe nói Lâm Tiểu Phong nhảy hồ tự sát, đã tìm thấy xác hắn và cũng đã phát hiện nhiều bằng chứng phạm tội của hắn rồi à?”

Cao Đồng gật đầu một cách vô cảm.

“Như vậy chúng ta có thể kết thúc vụ án được rồi nhỉ?” Trương Nhất Ngang không giấu được vẻ vui mừng trên mặt.

Tìm thấy thi thể của Lâm Tiểu Phong, lại còn phát hiện thêm nhiều bằng chứng xác thực nên Tổ chuyên án không khỏi phấn khích. Năm hết Tết đến, ai ai cũng muốn nhanh chóng kết thúc vụ án để được khen ngợi rồi còn nhận tiền thưởng, về nhà ăn một cái Tết vui vẻ.

Cao Đồng nói nước đôi: “Động cơ và quá trình gây án vẫn còn nhiều điểm chưa rõ ràng, nên bây giờ vụ án có khép lại được hay chưa tôi còn phải suy nghĩ đã.”

“Động cơ phạm tội của hắn ư, về cơ bản phía chúng tôi cũng có thể đưa ra kết luận rồi.” Trương Nhất Ngang vui mừng nói: “Sáng nay tôi đã đến gặp Lạc Tuệ Tuệ, vợ của Vương Hồng Dân để lấy lời khai. Cô ta nhớ ra chuyện năm kia Vương Hồng Dân có cho Lâm Tiểu Phong mượn một triệu đồng mà không ghi giấy nợ. Lâm Tiểu Phong lấy tiền đó để mua nhà và trang trí nội thất. Sau đó tôi đã cho người đến điều tra nhật ký giao dịch ngân hàng của Lâm Tiểu Phong thì phát hiện vào tháng 8 năm kia, một triệu đồng đã được chuyển trực tiếp từ tài khoản cá nhân của Vương Hồng Dân cho hắn. Không lâu sau thì hắn mua ngôi nhà hiện nay. Chúng tôi cũng đã điều tra thông tin về ngôi nhà này, nó được thanh toán một lần chứ không vay thế chấp. Lúc kiểm tra tài khoản ngân hàng thì tình cờ phát hiện ra hắn có mua một số gói

sản phẩm tài chính của ngân hàng, có gói có kỳ hạn 1 năm và có gói là 3 năm, được mua nhiều lần, tổng cộng giá trị hơn 800.000 tệ. Dựa vào các chứng từ giao dịch có thể thấy hãn bắt đầu mua từ cuối năm kia và chia thành nhiều lần, lần mua gần đây nhất là vào cuối tháng 9 năm ngoái và đã mua hẳn 300.000. Sau khi điều tra được biết số tiền này được chuyển khoản trực tiếp từ công ty Đại Kim đến tài khoản ngân hàng của hãn và người giao dịch là Châu Mộng Vũ. Công ty Đại Kim chính là *Hiệp hội doanh nghiệp* mà người ta nói, đó là công ty riêng của Vương Hồng Dân, còn người đại diện trước pháp luật là Lạc Tuệ Tuệ, ngoài ra người quản lý và nhân viên đều là những người ở Phòng Công thương. Châu Mộng Vũ kiêm nhiệm về tài vụ. Theo lời khai của nhiều người thì Lâm Tiểu Phong là tài xế của Vương Hồng Dân và được Vương Hồng Dân rất tín nhiệm. Điều này có thể thấy rõ khi Vương Hồng Dân cho hãn mượn một món tiền khổng lồ lại không có giấy nợ. Tôi nghĩ một trong những lý do giết người của hãn chính là vì không muốn trả lại tiền.”

“Không muốn trả tiền ư?” Cao Đồng sững sờ.

“Đúng vậy, tính ra Vương Hồng Dân cho Lâm Tiểu Phong mượn gần hai triệu, hơn nữa lại không có giấy nợ. Một phần tiền đó là từ tài khoản công ty Đại Kim chuyển đi và người thực hiện giao dịch là Châu Mộng Vũ, chắc chắn những người khác ở Phòng Công thương đều biết chuyện Vương Hồng Dân cho Lâm Tiểu Phong mượn tiền. Bởi thế hãn đã giết hết những người này và vì không có giấy nợ nên số tiền đó xem như hoàn toàn thuộc về hãn mà không cần phải lo lắng việc trả lại.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Vì một món tiền hai triệu à? Ừm... động cơ giết người này nghe có vẻ hợp tình hợp lý hơn. Nhưng tại sao hãn lại gọi điện báo là bắt cóc chứ?”

“Tất nhiên là để đánh lạc hướng điều tra của chúng ta, ngay từ đầu đã hướng sự chú ý của chúng ta tập trung vào việc trả thù những người ở Phòng Công thương mà không nhận thấy được động cơ gây án của hãn là vì tiền.”

“Nhưng Vương Hồng Dân đã cho hãn mượn số tiền rất lớn mà không viết giấy nợ, có thể thấy ông ta rất tín nhiệm hãn, thậm chí là có thể ông ta

không mong hăn trả lại số tiền đó. Theo lý mà nói thì hăn đi theo Vương Hồng Dân thì sau này sẽ được lợi không ít, tại sao hăn phải làm vậy chứ?”

“Tôi nghi là hăn có mâu thuẫn gì đó với Vương Hồng Dân và ông ta bắt hăn phải trả lại tiền. Tuy nhiên về điểm này chúng ta không thể điều tra ra chứng cứ gì cả, dù gì thì cả hai bên đương sự giờ đều đã chết rồi. Việc Vương Hồng Dân muốn hăn trả lại tiền chắc chắn chỉ nói riêng nên không nhiều người biết, e là không cách gì điều tra ra được. Tuy nhiên chúng ta có thể thử suy đoán một chút, Châu Mộng Vũ đã dùng đoạn clip để uy hiếp Lâm Tiểu Phong. Về sau có thể Vương Hồng Dân biết được chuyện này. Sau khi ông ta biết Lâm Tiểu Phong là hung thủ giết người thì sự tín nhiệm giữa đôi bên bị đổ vỡ. Với tình hình này, Lâm Tiểu Phong vì món tiền lớn đó và cũng vì muốn che giấu sự thật hăn giết Uông Hải Toàn nên đã liệu mình chọn cách giết cả nhóm người trên xe.”

“Nhưng tại sao hăn phải tự sát chứ?”

“Trước khi phạm tội có thể hăn vẫn còn hy vọng vào cơ may nhưng sau khi gây án suy ngẫm lại thì thấy mình không thể thoát tội được, hơn nữa hăn tự sát rồi, số tiền đó sẽ được để lại cho vợ con hăn. Theo điều tra, mặc dù Lâm Tiểu Phong sống hưởng nội nhưng hăn ta rất cưng chiều con cái và rất yêu gia đình mình. Hăn hy vọng sẽ làm được điều gì đó cho họ.”

Cao Đồng lắc đầu: “Cho dù tự sát nhưng theo luật thì tài sản cá nhân của hăn vẫn phải bồi thường theo luật dân sự cho các gia đình nạn nhân, nên cũng chẳng còn lại bao nhiêu cho gia đình của hăn cả. Chắc hăn phải nắm được điều này chứ. Nếu thật sự hăn muốn tự sát để giữ tiền lại cho gia đình mình thì tốt nhất là trực tiếp tự sát chứ không phải là để lại những chứng cứ như chiếc điện thoại bên hồ mà làm gì. Nếu cảnh sát không chứng minh được hăn là hung thủ thì sẽ không lấy tài sản cá nhân của hăn để tiến hành bồi thường.”

Trương Nhất Ngang suy nghĩ thấy Cao Đồng nói cũng có lý, đành đáp: “Nhưng sự thật hăn phạm tội đã rất rõ ràng rồi, về mặt động cơ gây án, có lẽ phần là vì tiền, phần là do thù oán trước đây, cộng thêm sự uy hiếp của Châu Mộng Vũ nữa. Tóm lại, những nhân tố này tổng hợp lại đã khiến con người

sống hướng nội dễ theo xu hướng cực đoan như hấn gây ra tội ác nghiêm trọng này.”

Cao Đồng thở ra, lắc đầu như để tâm trí mình tỉnh táo hơn.

Về động cơ gây án, do người đã chết nên không thể xác định chắc chắn một trăm phần trăm yếu tố nào đã khiến hấn gây nên tội ác như thế được, tất cả chỉ có thể dựa vào các bằng chứng đã biết để suy đoán, trông qua thì có vẻ đúng nhưng thật ra lại sai, rất mơ hồ và chung chung. Ai mà biết được, có lẽ hấn suy nghĩ theo hướng cực đoan, trường hợp này y học gọi là chứng hoang tưởng, có rất nhiều tên tội phạm bạo lực đều có tư duy logic rối rắm và cơ bản chúng ta cũng không hiểu được tại sao họ lại đi theo con đường đó.

Im lặng một lúc, Cao Đồng chuyển sang chủ đề khác: “Còn những công việc khác tôi dặn cậu làm thì sao?”

Trương Nhất Ngang đưa cho ông một tập hồ sơ: “Đây là lời khai lấy được của ngày hôm nay.” Rồi lại đưa một tập hồ sơ khác: “Đây là báo cáo phân tích số liệu về tình hình liên lạc điện thoại của những người ở Phòng Công thương. Kết quả cho thấy, trước khi vụ án xảy ra, việc liên lạc điện thoại của từng người của Phòng Công thương bao gồm Lâm Tiểu Phong đều không có gì bất thường cả. Hấn cũng không liên lạc với đối tượng khả nghi nào, chứng tỏ hấn ta không có đồng bọn. Kết luận duy nhất có thể rút ra từ trong đó là Diêu Giang và Châu Mộng Vũ chắc chắn có mối quan hệ bất chính với nhau, tuy nhiên điểm này dường như chẳng có liên quan gì đến vụ án cả.”

Cao Đồng nhận lấy báo cáo phân tích, ánh mắt hướng đến phần nội dung có liên quan đến Lâm Tiểu Phong. Kết quả phân tích số liệu cho thấy hấn liên lạc điện thoại nhiều nhất với Vương Hồng Dân, ngoài ra không hề có dấu hiệu bất thường, cũng không thấy liên lạc điện thoại với đối tượng khả nghi nào cả. Những tin nhắn đã gửi càng chứng tỏ hấn không hề có đồng bọn.

Trương Nhất Ngang nói tiếp: “Về tình trạng bảo trì của chiếc xe Buick, chúng tôi đã hỏi lại những người có liên quan ở Phòng Công thương, họ bảo

chiếc Buick được mua tại cửa hàng 4S^[2] trong thành phố vào năm kia với danh nghĩa của Phòng Công thương, và thường được bảo trì ở đó luôn. Bình thường họ rất ít khi dùng chiếc Buick mà hay dùng chiếc xe khác, chỉ khi nào có nhiều người thì mới dùng đến chiếc Buick, ví dụ như chuyến du lịch lần này. Từ khi được mua cho đến nay, đầu năm ngoái nó đã va vào vành đai xanh một lần và sau đó được sửa chữa ở cửa hàng 4S. Và hơn 2 tuần trước khi xảy ra vụ án, chiếc xe đó được đậu cách Phòng Công thương không xa, vào sáng hôm sau thì phát hiện kẻ nào đó đã dùng vật nhọn viết đầy trên thân xe dòng chữ: ‘Phòng Công thương khốn kiếp’. Vì chuyến du lịch đã cố định thời gian và cần dùng đến chiếc xe này nên hôm đó Lâm Tiểu Phong đã lái nó vào nội thành để sơn lại toàn bộ thân xe. 3 ngày trước khi vụ án xảy ra, Lâm Tiểu Phong đã đến lái xe về.”

Cao Đồng hơi trầm ngâm rồi vội nói: “Đã xác minh chuyện này đó chưa?”

“Nghe nói chiếc xe bị người ta viết dòng chữ ‘Phòng Công thương khốn kiếp’ đã khiến Vương Hồng Dân và Diêu Giang rất tức tối và còn báo cả cảnh sát nữa. Tất nhiên việc này được kẻ nào đó nhân lúc đêm khuya lén lút thực hiện nên chắc chắn không thể điều tra ra được. Hơn nữa cũng chẳng có gì là to tát cả, đó chỉ là trò chơi khăm mà thôi vì thế đồn cảnh sát đã không bận tâm cho lắm. Cần nhắc đến chuyện bảy người đi du lịch mà trong Phòng lại không còn chiếc xe lớn nào nữa, nếu dùng hai chiếc thì hơi phiền phức vì thế trong ngày đó Vương Hồng Dân đã bảo Lâm Tiểu Phong đem xe đi sơn lại.”

“Cậu đã xác nhận chiếc xe được sơn lại tại cửa hàng 4S chưa?”

Trương Nhất Ngang lắc đầu: “Vẫn chưa, nhưng nếu muốn xác nhận thì rất đơn giản, ngày mai hỏi rõ cửa hàng 4S đó ở đâu rồi gọi điện thoại đến là được.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ, nói: “Tốt. Trước khi vụ án xảy ra chiếc xe đã bị người ta phá hoại rồi được sơn lại, điểm này rất khả nghi. Tôi ngờ là nó có liên quan đến việc chiếc xe bị biến mất trong trạm nghỉ.”

Trương Nhất Ngang không hiểu: “Nhưng chúng ta rõ ràng là đã nhìn thấy chiếc Buick trên màn hình theo dõi rất bình thường mà, hơn nữa việc sơn lại màu xe và việc chiếc xe biến mất thì có liên quan gì chứ?”

Cao Đồng không trả lời được, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Để tôi suy nghĩ lại đã. Ngày mai cậu nhớ xác minh chuyện sơn lại màu xe với cửa hàng 4S đấy nhé. Ngoài ra, lúc chiếc xe bị người ta viết bậy lên, Phòng Công thương có báo cảnh sát, cậu hãy liên hệ đồn cảnh sát lấy hình chụp chiếc xe lúc đó lại, kiểm tra xem chữ viết ghi trên thân xe có giống với nét chữ của Lâm Tiểu Phong hay không.”

Trương Nhất Ngang liền đáp: “Tôi hiểu rồi, nếu chữ viết giống với nét chữ của Lâm Tiểu Phong như thế chứng tỏ thủ phạm là hăn, và nhân cơ hội đi sơn lại xe này hăn đã làm gì đó nhằm chuẩn bị cho việc qua mặt các thiết bị giám sát sau này của chiếc Buick. Đúng rồi, trước đó hăn có mở tiệm sửa xe nên nếu hăn muốn làm gì đó thì quá dễ dàng. Ủm, chỉ cần làm rõ điểm này, toàn bộ quá trình gây án sẽ có thể được xác minh, báo cáo cũng thực tế đáng tin hơn. Được, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi điều tra.”

“À...” Trương Nhất Ngang chuẩn bị đi thì Cao Đồng gọi lại: “Chẳng phải các cậu đã tiếp xúc với nhiều người ở Phòng Công thương rồi sao, bọn họ có biết chuyện lần này là án giết người chứ không phải tai nạn giao thông không?”

“Ủm... có thể thấy một số người đã nghe phong thanh gì đó rồi nhưng bọn họ không nhắc đến. Tôi nghĩ bọn họ biết chuyện nhạy cảm này nếu bị lan truyền ra ngoài thì chính phủ sẽ gây rắc rối cho họ.”

“Tinh thần của thân nhân các nạn nhân thế nào?”

“Lạc Tuệ Tuệ vợ của Vương Hồng Dân tỏ ra rất lý tính. Tôi thấy thái độ của cô ta rất lạnh lùng. Tôi cũng đã hỏi thăm những người khác và họ đều trả lời tính cách của cô ta lúc nào cũng vậy. Ngoài ra chính quyền huyện cũng đã gặp thân nhân của mấy người Diêu Giang để thương lượng, mỗi nạn nhân sẽ được bồi thường khoảng mấy trăm ngàn, nhưng hôm nay bọn họ không bằng lòng nên đã tìm gặp Sở Công thương Huyện đòi được phân chia tài sản của công ty Đại Kim. Họ bảo rằng công ty Đại Kim bình thường

được họ phụ trách quản lý, và lúc còn sống Vương Hồng Dân có hứa lợi nhuận hằng năm sẽ được chia cho bọn họ theo tỉ lệ. Lạc Tuệ Tuệ thẳng thừng từ chối, còn đến lấy con dấu và tất cả các báo cáo tài chính của công ty Đại Kim đi. Ý của Sở Công thương là người đại diện pháp luật của công ty Đại Kim là Lạc Tuệ Tuệ nên họ không có quyền can thiệp được. Dù sao thì những dây dưa về lợi ích bên trong rất phức tạp, bọn họ cũng không muốn làm lớn chuyện. Nghe nói sau khi bàn bạc với chính phủ huyện và Sở Công thương, Lạc Tuệ Tuệ đã đồng ý trích một phần tiền từ ngân sách của công ty Đại Kim để chia cho những người kia, con số cụ thể thì bọn họ thương lượng riêng với nhau.”

Cao Đồng gật đầu: “Chỉ cần không làm ầm ĩ là được, áp chế rồi thì mọi chuyện sẽ êm xuôi thôi.”

Phòng làm việc của Cao Đống tối nay rất tấp nập. Trương Nhất Ngang vừa đi ra thì Mã Đảng Bồi và Lý Vệ Bình cùng bước vào.

“Có chuyện gì à?” Cao Đống nhìn bộ dạng như muốn nói gì nhưng lại không dám mở lời của cả hai rồi lôi ra hai điếu thuốc mời họ hút.

Mã Đảng Bồi mở lời trước: “Đồng chí Cao, vụ án này... chắc có thể kết án được rồi chứ?”

Lý Vệ Bình cũng tiếp lời: “Đúng vậy, sếp à, thi thể của Lâm Tiểu Phong đã được tìm ra, đoạn ghi âm bắt cóc cũng đã thấy, giờ đây các chứng cứ đều rất rõ ràng xác thực, chúng ta có thể kết án được án chưa?”

Cao Đống liếc nhìn bọn họ một cách không hài lòng rồi nói: “Vội gì chứ, đã xác nhận ADN của Lâm Tiểu Phong đâu, hãy đợi kết quả của pháp y ngày mai rồi tính tiếp.”

Mã Đảng Bồi vội hỏi: “Nói như vậy có nghĩa là chỉ cần ngày mai xác nhận được ADN là của hắn thì có thể kết án được rồi ư?”

Cao Đống không trả lời trực tiếp mà chỉ hỏi Lý Vệ Bình: “Đã điều tra ra quá trình gây án rồi à?”

Lý Vệ Bình ảo não lắc đầu: “Vẫn chưa phát hiện được chiếc Buick trên màn hình theo dõi. Tôi và Đội trưởng Mã đã nhiều lần thảo luận với nhau và đưa ra kết luận chỉ có một khả năng duy nhất, đó là chiếc Buick đã được đưa lên xe tải để vận chuyển ra ngoài... Chỉ có như vậy mới có thể tránh khỏi sự theo dõi của các thiết bị giám sát cũng như có thể không cần xuất trình giấy thông hành mà vẫn ra được khỏi đường cao tốc, đồng thời tránh được tất cả các thiết bị giám sát để đi vào tỉnh lộ cũ.”

Cao Đống bậm môi: “Bằng chứng thì sao? Hãy tìm chiếc xe tải đó đi.”

Lý Vệ Bình tỏ ra bối rối: “Việc này... việc này không dễ chút nào, dù gì thì có rất nhiều xe tải qua lại trạm nghỉ nên chúng ta không thể hỏi hết mấy ngàn chiếc đó được. Cho dù có hỏi được nhưng nếu tài xế không thừa nhận thì chúng ta cũng không thể xác minh được.”

“Tài xế không thừa nhận? Như vậy là hãn còn có đồng phạm nữa à?”

“Cũng không hãn vậy. Ví dụ Lâm Tiểu Phong đã nói trước với tài xế là hãn muốn đưa chiếc xe rời khỏi đường cao tốc, lại trả tiền công rất cao. Tài xế chắc chắn biết là hãn có âm mưu gì đó nhưng vì tiền nên vẫn làm. Lâm Tiểu Phong khống chế sáu người ngồi yên tại chỗ để tài xế không phát hiện ra. Còn người tài xế căn bản không thể đoán được âm mưu của hãn là muốn giết nhiều người như vậy nên vẫn làm theo ý hãn. Nếu bây giờ đi điều tra, tài xế nhận thấy việc này là vi phạm pháp luật thì rất có thể họ sẽ không thừa nhận, và chúng ta không thể phán đoán được những gì mà họ nói là thật hay giả. Hơn nữa mấy ngàn chiếc xe tải đó bây giờ đã ở khắp mọi miền đất nước, gần như không thể nào triển khai điều tra được. Cũng có khả năng là Lâm Tiểu Phong mượn xe tải trước và tự lái nó, như vậy việc điều tra sẽ rất phức tạp.”

Cao Đồng quay người, nhắm mắt trầm tư, rồi lại xoay trở lại: “Việc này quả thật rất đau đầu.”

Lý Vệ Bình nói: “Tôi và Đội trưởng Mã cùng với mấy thành viên khác nữa trong Tổ chuyên án đã bàn bạc về vấn đề này, Lâm Tiểu Phong đã chết nên chúng ta không thể tái hiện hoàn toàn chính xác cả quá trình gây án được. Tuy nhiên chuỗi bằng chứng hiện nay đã đầy đủ, và lại trong toàn bộ quá trình điều tra chúng ta vẫn chưa phát hiện ra khả năng có thêm đồng phạm nào nữa. Với tình hình hiện nay, chúng tôi nhận thấy nếu kết án thì cũng không có vấn đề gì cả.

Mã Đảng Bồi cũng tiếp lời: “Đúng vậy, dù sao thì bây giờ đã rõ ràng hung thủ là kẻ nào rồi, sớm muộn gì cũng phải kết án cả, chi bằng kết thúc vụ án cho sớm đi.”

Lý Vệ Bình nói: “Sếp à, sếp biết rõ tình hình của huyện chúng tôi bây giờ...”

Mã Đảng Bồi khẩn khoản: “Đồng chí Cao, về chuyện này chúng tôi biết nếu cấp trên mà truy cứu thì khó lòng mà thoát tội được, nếu có thể nhanh chóng kết án trước khi hết năm thì thời gian truy cứu chắc phải đợi đến sau rằm...”

Lý Vệ Bình nói: “Sếp à, không giấu gì sếp, áp lực của Công an Huyện và Ủy ban Huyện chúng tôi hiện nay rất lớn, nếu có thể kết án bây giờ thì vừa đúng lúc nghỉ Tết nên thời gian sẽ kéo dài ra được đôi chút, sự việc sẽ ngoài ngoai phần nào. Và thừa lúc nghỉ Tết này chúng tôi cũng sẽ chuẩn bị biện pháp đối phó nào đó để chuyện này có thể nhanh chóng trôi qua một cách êm đẹp. Chúng tôi cũng đã hỏi ý kiến của những thành viên khác trong Tổ chuyên án rồi, họ cũng muốn được nhanh chóng kết thúc vụ án để được về nhà ăn Tết.”

Cao Đồng thở ra một hơi thật dài, gật đầu chậm rãi nói: “Tôi biết ý của các anh, tôi cũng hiểu tình hình hiện tại của mọi người, về việc này tôi đã biết, để tôi suy nghĩ lại, trước mắt hãy đợi kết quả ngày mai của pháp y đã.”

Sau khi tiễn hai người này đi xong thì lại nhận được điện thoại của lãnh đạo huyện thăm dò ý kiến Cao Đồng, họ cũng muốn được nhanh chóng kết thúc chuyện này thì mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Ngay cả người của Sở Công thương Huyện và Cục Công thương Thành phố cũng muốn nhanh chóng kết thúc vụ án vì nếu làm lớn chuyện này, tuy là việc của bên Công an nhưng nếu phanh phui ra những chuyện đại loại như của *Hiệp hội doanh nghiệp* thì họ không thể ngồi yên bởi đây không chỉ là chuyện xảy ra ở một nơi mà rất nhiều địa phương cũng làm thế này. Ngoài Phòng Công thương ra, còn có cả cơ quan Thuế vụ, hay đơn vị Phòng cháy chữa cháy và nhiều đơn vị khác cũng thành lập công ty trực thuộc. Đó chính là nguồn thu nhập ngoài luồng của họ, khoản này nuôi sống rất nhiều nhân viên chính thức của các đơn vị sống, thu nhập những nhân viên hợp đồng là bạn bè hay người thân được xếp vào làm cũng vượt xa dự toán tài chính, tất cả đều do công ty trực thuộc này chi trả. Chỉ cần một Phòng Công thương Huyện xảy ra chuyện thì sẽ kéo theo liên đới đồng loạt các cơ quan khác vì thế rất nhiều đơn vị sẽ đặc biệt quan tâm đến vụ án này, và ai cũng mong muốn sự việc

nhanh chóng bị lãng quên, nhân cơ hội nghỉ Tết để mọi việc được qua đi êm thấm.

Cao Đổng ngồi yên lặng trên ghế, không nói năng gì cả, ông cũng đang cân nhắc.

Ông thấy vẫn còn vài điểm đáng ngờ, không phải là ông lo Lâm Tiểu Phong không phải hung thủ vì hiện tại chứng cứ cho thấy Lâm Tiểu Phong là hung thủ đã quá chi tiết. Ông chỉ sợ đằng sau Lâm Tiểu Phong còn có người khác nữa và Lâm Tiểu Phong đã bị người ta lợi dụng.

Nhờ sau này lại có chuyện gì xảy ra... thậm chí là phải lật lại vụ án, đương nhiên không phải chỉ một mình ông điều tra vụ án, trách nhiệm cũng là trách nhiệm chung của tập thể. Nhưng cái gọi là trách nhiệm chung của tập thể đó thực chất là chẳng có trách nhiệm gì cả, tuy nhiên về sĩ diện thì rất khó coi, nó sẽ làm tiêu tan hình tượng phá án rạch ròi mà xưa nay ông đã gây dựng.

Những người khác trong Tổ chuyên án muốn được nhanh chóng kết thúc vụ án, chẳng nhẽ bản thân ông không muốn hay sao chứ?

Đối với tất cả mọi người, tất cả mọi cơ quan đơn vị, việc nhanh chóng kết thúc vụ án đều rất có lợi.

Tuy nhiên, lòng ông vẫn có chút đắn đo cân nhắc.

Liệu có như Từ Sách đã nói? Vụ án này còn có điều bí ẩn nào khác?

Ông ngẫm nghĩ rồi mở máy tính và gọi điện cho Từ Sách.

“Muốn kết án ngay ư?” Nghe Cao Đồng mất nửa giờ đồng hồ kể về tình hình ngày hôm nay, Từ Sách liền hỏi.

Cao Đồng thẳng thắn trả lời: “Giờ tôi cũng đang đau đầu vì chuyện này đây, việc kết án không thành vấn đề, mà tôi chỉ sợ... sợ sau này còn có chuyện gì khác nữa.”

Từ Sách cười bảo: “Cho dù bây giờ có kết án thì sau này cũng sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu. Nếu đằng sau Lâm Tiểu Phong còn có người khác, mà người này trước giờ vẫn không hề lộ manh mối gì thì sau khi sự việc này chấm dứt hẳn sẽ càng không lộ diện nữa. Hẳn đã mất rất nhiều công sức để che giấu bản thân mình, khó khăn lắm mới chờ đến giây phút được kết thúc vụ án. Đến cảnh sát đi ngang qua hẳn cũng không hề nghi ngờ gì thì tất nhiên hẳn ta sẽ không phạm tội để các anh phải tiến hành điều tra lại từ đầu đâu.”

Cao Đồng sững sờ: “Nói như vậy anh khuyên tôi là có thể kết án được rồi ư?”

“Không, đây không phải là khuyên, chỉ là đánh giá khách quan về tình hình trước mắt, còn kết luận thì chỉ do anh quyết định.” Từ Sách mỉm cười, bảo: “Anh bạn của tôi ơi, tôi muốn hỏi anh một câu, đối với anh thì chân tướng quan trọng hay tiền đồ quan trọng?”

Rõ ràng là Cao Đồng không ngờ tới là anh ta lại hỏi một vấn đề tế nhị như thế này, ông trầm tư rồi ho một tiếng: “Tôi không hiểu ý anh lắm.”

“Nghe anh kể này giờ, tôi có ấn tượng rằng nếu kết thúc vụ án lúc này thì sẽ rất có lợi cho anh, cho Tổ chuyên án, cho tập thể của anh, cho chính

quyền huyện và rất nhiều đơn vị liên quan và không liên quan khác, là chuyện tốt phải không?”

“Ừm... Có thể nói như thế.”

“Nếu tạm thời khoan kết án mà tiếp tục việc điều tra thì có thể sẽ không điều tra ra kết quả, cuối cùng vẫn phải kết án với kết luận như hiện nay.”

“Đúng là vậy.”

“Nếu kết án muộn hơn một chút thì có ảnh hưởng gì nhiều đến anh không?”

Cao Đồng hơi nheo mắt, trả lời thẳng thắn: “Không nhiều lắm. Trước khi Tổ chuyên án của tôi đến Bạch Tượng thì vụ án đã xảy ra rồi nên chúng tôi không có trách nhiệm gì trong chuyện này. Người chịu trách nhiệm trực tiếp duy nhất là Công an Huyện và chính quyền huyện, do đó bọn họ hy vọng nhanh chóng khép lại chuyện này. Chẳng qua việc kéo dài thêm thời gian kết án mà đến cuối cùng vẫn không điều tra được kết quả gì khác thì tôi hơi khó xử một chút, nhưng tôi vẫn có thể nói mình dựa theo nguyên tắc cẩn trọng để tìm ra chân tướng thật sự của vụ án. Giờ nghĩ lại, nếu nhóm sinh viên kia chưa phát hiện ra các thi thể mà đợi đến khi tôi đến Bạch Tượng rồi thì... ha ha, như thế tôi cũng phải gánh một phần trách nhiệm rồi, e là bây giờ phải lập tức kết án ngay ấy chứ.”

“Chúng ta nghĩ đến kết quả xấu nhất, giả dụ sau cùng chúng ta không thể điều tra ra thêm được điều gì nữa mà chỉ có thể kết thúc vụ án với kết quả như hiện tại, thì anh thấy mình có thể chấp nhận được thời gian muộn nhất để kết án là khi nào?”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi bảo: “Cho dù thế nào đi nữa thì tôi cũng phải kết thúc vụ án trước cuối năm.”

“Được thôi, có nghĩa là thời gian còn lại chỉ là hơn 1 tuần lễ nữa thôi.”

Cao Đồng thắc mắc: “Anh muốn làm gì?”

“Nếu anh đồng ý kéo dài thêm mấy ngày nữa mới kết án thì tôi nghĩ có khả năng sẽ điều tra ra được điều gì đó mới mẻ hơn... Tất nhiên, tôi chỉ nói là có khả năng thôi, dựa trên xác suất, hoặc cũng có khả năng là cuối cùng chẳng điều tra ra được gì cả.”

“Thế thì sao chứ?”

“Hiện tại kết quả duy nhất mà tôi biết đó là trong vụ án này, ngoài Lâm Tiểu Phong ra, chắc chắn đằng sau đó còn có người khác nữa.”

Cao Đồng chau mày, thận trọng hỏi: “Tại sao anh lại khẳng định chắc chắn như vậy được? Phải chăng anh thấy động cơ phạm tội của Lâm Tiểu Phong mà chúng tôi đưa ra chưa đủ mạnh cũng như quá trình gây án vẫn chưa được tái hiện chính xác?”

Từ Sách đáp: “Không, tôi không quan trọng cái gọi là động cơ phạm tội vì khi một người đã chết rồi, các anh có muốn tìm ra động cơ thì vẫn chỉ là cái động cơ ‘có thể’ và đó cũng chỉ là sự suy đoán mà thôi. Những gì mà tôi tin vào thì đều dựa vào các căn cứ thật đã có và xuất phát từ góc độ thực tế để đưa ra kết luận. Như chúng ta đã thảo luận về vấn đề thuốc mê, việc dùng thuốc mê để khống chế nhóm người trên xe cũng như thời gian phát huy tác dụng của thuốc và hiệu quả của nó thì không thể kiểm soát được, đây là điểm đáng ngờ quan trọng.”

Anh ta dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Chúng ta hãy phân tích tâm lý và phản ứng của Lâm Tiểu Phong. Sau khi giết người, hắn muốn trốn thoát hay là ngay từ đầu đã định cùng chết nên mới tự tử sau khi giết người xong? Về điểm này, chúng ta có thể thấy rất nhiều mâu thuẫn trong tất cả các hành vi phạm tội của hắn. Hắn lên kế hoạch cho việc biến mất của chiếc Buick trong trạm nghỉ, chứng tỏ hắn không muốn bị phát hiện ra. Hắn để lại dấu chân trên tình lộ cũ, điều này lại cho thấy hắn không muốn ẩn mình. Hắn còn để lại trong ngăn kéo bàn làm việc của mình một lọ thuốc mê như thế nói với cảnh sát rằng hắn chính là hung thủ, như vậy là hắn cũng không muốn che giấu. Tuy nhiên sau khi vụ án xảy ra hắn chưa hề liên lạc với gia đình của mình, điểm này lại cho thấy hắn không muốn bị phát hiện. Cuối cùng hắn chọn cách tự sát và để lại chứng cứ. Từ đầu đến cuối có thể thấy rằng có rất nhiều điểm mâu thuẫn trong hành vi phạm tội của hắn, quá kỳ lạ.”

Cao Đồng thừa nhận: “Anh nói rất chính xác, cho dù chuỗi bằng chứng phạm tội của Lâm Tiểu Phong đã rất đầy đủ nhưng nghĩ kỹ thì còn rất nhiều điểm đáng nghi ngờ.”

Từ Sách nói: “Thực ra suy cho cùng, nếu muốn điều tra ra chân tướng thì điều quan trọng vẫn là tìm hiểu việc biến mất của chiếc Buick trong trạm nghỉ. Tôi có thể khẳng định rằng việc điều tra khâu này của các anh có vấn đề nên mới dẫn đến việc điều tra gặp bế tắc. Nếu có thể, hãy tiến hành điều tra thêm lần nữa đối với mỗi khâu trong quá trình này. Tất nhiên tôi chỉ gợi ý như vậy thôi, còn quyết định vẫn là do anh, kể cả việc thời gian thích hợp nhất để kết thúc vụ án là khi nào, anh bạn của tôi ạ.”

Kết thúc cuộc nói chuyện, Cao Đồng châm lửa hút thuốc, mắt ngược nhìn trần nhà.

Nhất thiết phải điều tra lại từ đầu thêm một lần nữa ư?

Ông đắm chiêu suy nghĩ rất lâu.

Hôm sau vừa qua trưa, pháp y đã đến báo cáo về kết quả giám định, thi thể đó chính là của Lâm Tiểu Phong, ADN hoàn toàn phù hợp.

Sau đó, Tổ chuyên án đã mở cuộc họp để thảo luận, nhiều thành viên trong Tổ chuyên án, kể cả các chuyên gia hình sự được điều đến từ các thành phố khác, cũng đều có đề nghị là nên kết thúc vụ án. Tuy ai cũng biết trong sổ băng ghi hình không có hình ảnh giải thích Lâm Tiểu Phong đã làm thế nào để đưa xe ra khỏi trạm nghỉ, nhưng chuỗi bằng chứng đã phơi bày trước mắt cho thấy hung thủ chính là Lâm Tiểu Phong và không hề có đồng phạm, hơn nữa hung thủ cũng đã chết rồi, quá trình gây án cũng không thể tái hiện được nữa. Dù sao quá trình không quan trọng, kết quả đã rất rõ ràng rồi.

Cao Đồng chần chờ một lúc lâu, quyết định làm theo Từ Sách nói, kéo dài thêm một thời gian nữa để xem liệu có tìm ra được gì mới mẻ hơn hay không. Thế là ông dựa theo nguyên tắc cẩn trọng, bảo các thành viên trong Tổ chuyên án trở về sắp xếp các thông tin hồ sơ để gom lại làm báo cáo kết án.

Sau buổi họp, Cao Đồng dạo quanh một vòng các văn phòng, phát hiện chẳng ai làm công tác điều tra nữa cả. Ông hiểu cấp dưới của mình đang nghĩ, chỗ băng ghi hình có thời lượng mấy ngàn giờ đồng hồ đã kiểm tra rồi mà không thấy chiếc Buick đâu cả, bây giờ có kiểm tra lại cũng chẳng thấy gì hơn được, dù sao thì hung thủ cũng đã được xác định chắc chắn là Lâm Tiểu Phong rồi.

Trở về phòng làm việc, lãnh đạo Văn phòng Tỉnh cũng gọi điện đến. Thi thể của Lâm Tiểu Phong được phát hiện thì tất nhiên Văn phòng Tỉnh và

trên Bộ cũng đã nhận được báo cáo trước tiên. Lãnh đạo bảo với Cao Đổng rằng vụ án này khá nhạy cảm, một khi kết quả đã chính xác rõ ràng rồi thì làm sớm xong sớm, kết thúc nhanh để tránh bị ảnh hưởng. Đồng thời lãnh đạo Tỉnh còn đề nghị phía Cao Đổng cần nhanh chóng xử lý để kết thúc vụ án trước khi hết năm và giải quyết mọi hồ sơ liên quan. Đến lúc đó sẽ mở cuộc họp tuyên dương và việc của phía công an sẽ chấm dứt tại đó. Còn chuyện về Phòng Công thương về sau sẽ giao cho địa phương họ tự xử lý, thừa cơ hội nghỉ lễ ăn Tết nên ảnh hưởng có thể sẽ giảm bớt đôi chút.

Tuy ngoài miệng Cao Đổng vẫn đồng ý nhưng trong lòng lại thấy chần chừ không quyết được. Một lúc sau, văn phòng ủy ban Thành phố Đại Tân cũng gọi điện đến. Lần này đích thân Vương Chấn Quốc gọi cho Cao Đổng để tìm hiểu kỹ hơn về tình tiết vụ án. Cuối cùng ông ta bảo rằng dù sao thì vụ án cũng đã như vậy rồi, ông ta rất biết ơn công việc vất vả của tập thể các chiến sĩ công an, hung thủ thì đã chết rồi, sự việc cũng chấm dứt tại đây thôi, và đề nghị Cao Đổng kết thúc vụ án sớm hơn.

Nhớ lại câu mà hôm qua Từ Sách đã hỏi mình đó là chân tướng quan trọng hay tiền đồ quan trọng?

Ông cười một cách chua chát rồi lắc đầu, suy nghĩ này đã bị lung lay. Mặc dù Từ Sách đã nêu ra nhiều điểm khả nghi trong vụ án và những điều này cũng chính là thắc mắc trong lòng Cao Đổng, tuy nhiên ông lại nghĩ nếu tiếp tục điều tra thì liệu có thể thu được điều gì mới hơn chẳng? Ông không tự tin cho lắm.

Ngay cả khi ông nói ra những điều này thì rốt cục nó cũng chỉ là điểm khả nghi chứ không thể xem là bằng chứng để lật lại vụ án. Và một khi đã là điểm khả nghi thì tất nhiên cũng có thể tìm ra nhiều cách khác nhau để giải thích.

Cũng giống như việc một nhóm người băng qua sa mạc, khó khăn lắm mới tìm thấy ốc đảo trước mặt mà bạn lại bảo với họ rằng hãy khoan - dừng lại nghỉ ngơi đã, chúng ta nên tìm thêm, có thể sẽ tìm thấy một ốc đảo khác lớn hơn. Liệu mọi người có đồng ý với bạn không đây?

Giờ đây, chuỗi bằng chứng xác minh Lâm Tiểu Phong là hung thủ đã rất vững chắc, nên cả tập thể tất nhiên đều muốn kết thúc vụ án mà không định tiếp tục điều tra thêm nữa.

Lúc trước mọi người đồng tâm hiệp lực để điều tra mà còn không tìm ra manh mối nào, với tâm lý bây giờ mà tiếp tục cuộc tìm kiếm thì e rằng lại càng khó có kết quả hơn.

Lúc này, Trương Nhất Ngang vào gặp Cao Đống, nói rằng công việc Cao Đống giao ngày hôm qua đã hoàn thành.

Cao Đống thấy mọi người lúc này ai ai cũng đều đang chìm đắm trong niềm vui sắp được kết thúc vụ án, mà giờ này Trương Nhất Ngang vẫn kiểm chế mình lại để tiếp tục việc điều tra theo lời dặn của Cao Đống, quả là hiếm có. Tự nhiên Cao Đống dường như có chút cảm kích với anh ta, một cấp dưới đã theo ông khá nhiều năm.

Trương Nhất Ngang nói: “Sếp à, sáng nay chúng tôi đã đến đồn công an lấy tấm hình chụp chiếc Buick bị người ta khắc chữ ‘Phòng Công thương chết tiệt’, đồng thời cũng đến cơ quan của Lâm Tiểu Phong để thu thập mẫu chữ viết của hắn. Sau đó chúng tôi đưa cho chuyên gia giám định chữ viết thuộc Văn phòng Tỉnh để đối chiếu thì họ bảo những chữ đó chắc chắn không phải do Lâm Tiểu Phong viết. Chữ viết trên thân xe được khắc bởi một vật nhọn nên nó không giống với cách viết thông thường, tuy nhiên họ bảo do thứ tự viết các nét và đặc điểm chữ viết của Lâm Tiểu Phong rất khác với chữ viết trên thân xe vì thế rất dễ dàng giám định.”

Cao Đống gõ gõ các ngón tay vào đầu: “Thế đã hỏi cửa hàng 4S chưa?”

“Hỏi rồi, họ bảo chiếc Buick đó chưa hề đến sơn lại xe, còn lần bảo trì gần đây nhất là để thay càn bảo hiểm vào nửa đầu năm ngoái, chính là lần chiếc Buick đâm vào dải vành đai xanh.”

Cao Đống nghi ngờ bảo: “Nói như vậy là Lâm Tiểu Phong đã không mang chiếc xe đến cửa hàng 4S để phun sơn ư, cậu có thể điều tra xem hắn đã đi sơn lại ở chỗ nào không?”

“Sau đó chúng tôi lại đến Phòng Công thương để kiểm tra hóa đơn mà Lâm Tiểu Phong lấy về sau khi sơn xong thì phát hiện đã thanh toán 3.000 tệ

nhưng giấy tờ thanh toán đều là các hóa đơn ăn uống và vé xe. Tôi đoán Lâm Tiểu Phong đã mang xe đến cửa hàng khác có phí rẻ hơn rất nhiều so với cửa hàng 4S để sơn, rồi hăn dùng hóa đơn 3.000 tệ khác để thanh toán.”

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi bảo: “Có cách gì tìm ra nơi Lâm Tiểu Phong đã sơn lại xe không?”

Trương Nhất Ngang tỏ vẻ hơi lúng túng: “E là rất khó, nếu trong phạm vi thành phố thì có thể hỏi từng cửa hàng một may ra có kết quả. Tuy nhiên những cửa hàng sửa xe trên toàn thành phố, bao gồm cả các tiệm sửa xe ở các huyện, ít nhất cũng có trên một nghìn tiệm, nếu đi hỏi từng chỗ một thì sẽ rất mất nhiều nhân lực và thời gian. Trong một thời gian ngắn thì không tài nào điều tra ra được. Nhờ đâu chiếc xe đó không phải được sơn trong thành phố thì sao? Như thế phạm vi điều tra sẽ không có giới hạn. Và điều mấu chốt là có cần thiết phải làm như vậy không? Tôi không nghĩ ra việc Lâm Tiểu Phong làm thế nào để sơn lại chiếc xe có liên quan gì đến việc mất tích của nó cả.”

Cao Đồng cũng không nghĩ ra được.

Sau khi Trương Nhất Ngang đi, Cao Đồng lại trầm ngâm suy nghĩ.

Nhớ đến lời của Từ Sách, điểm mấu chốt của mọi vấn đề đều nằm ở việc biến mất của chiếc Buick.

Chắc chắn là việc điều tra ở khâu này có vấn đề nên anh ta mới khuyên Cao Đồng tiến hành lại từ đầu đối với mỗi bước của quá trình này.

Làm lại từ đầu ư?

Chỉ mỗi công việc kiểm tra thiết bị giám sát thôi đã phải cần đến nhân lực của cả mấy tổ rồi, trước đây đã không điều tra ra được, bây giờ liệu có thể tìm ra được chăng?

Cao Đồng thở dài, lắc đầu, cố kìm nén cảm xúc trong lòng mình, rồi lấy hết tất cả hồ sơ liên quan đến việc điều tra trạm nghỉ ra, bình tâm lại và cẩn thận đọc từng câu từng dòng.

Việc điều tra ở trạm nghỉ được chia làm hai phần, phần thứ nhất là nhằm vào việc thiết kế không gian ở trạm nghỉ để xác định xem liệu đó có

phải là khu vực khép kín hay không, phần thứ hai là kiểm tra các thiết bị giám sát ở hai đầu trạm nghỉ.

Cao Đống tập trung vào từng vấn đề một.

Quanh trạm nghỉ không hề có lối ra nào, kết quả của khâu kiểm tra này sẽ không có vấn đề gì, không cần phải xem lại.

Hai camera theo dõi đều không có điểm mù, điều này đích thân mấy người Trương Nhất Ngang đã đến trạm nghỉ để kiểm tra. Bản thân ông cũng đã xem băng ghi hình, do đó kết quả của khâu này có lẽ cũng không vấn đề gì, không cần kiểm tra lại.

Giữa vùng dành cho xe khách và xe tải có dải phân cách, đồng thời còn có cả nhân viên quản lý nữa. Khi Trương Nhất Ngang đến gặp nhân viên trực ban trong trạm nghỉ để điều tra thì họ khẳng định chắc chắn rằng không hề có chiếc xe nào vượt qua dải phân cách đó cả. Hiện tại phần lớn mọi người trong Tổ chuyên án đều cho rằng Lâm Tiểu Phong đã lợi dụng thời gian tối lúc các nhân viên trực ban không chú ý để dời dải phân cách đi sau đó cho xe lên một chiếc xe tải khác, tiếp đó lại chuyển dải phân cách về vị trí cũ. Liệu sự thật có đúng như vậy hay không thì bây giờ cũng không thể nào truy ngược lại được. Vì thế kết quả của khâu này có thể có vấn đề nhưng không cách gì điều tra lại được.

Kết quả của việc kiểm tra băng ghi hình cho thấy, số lượng xe Buick đi ra khỏi màn hình theo dõi ít hơn một chiếc so với số lượng xe Buick đi vào, và chiếc thiếu mất đó lại chính là chiếc màu xám bạc của Phòng Công thương, đồng thời họ cũng đã tiến hành đối chiếu số xe của những chiếc xe khác khi chúng tiến vào vùng giám sát thì kết quả hoàn toàn khớp nhau. Phần công việc này được kiểm tra đi kiểm tra lại bởi nhiều tổ làm việc nên sẽ không có vấn đề gì, vì thế cũng không cần kiểm tra lại.

Vậy vấn đề nằm ở chỗ nào đây? Phải chăng là nằm ở khâu kiểm tra phần đường dành cho xe khách và xe tải mà bọn họ không có cách gì để kiểm chứng?

Cao Đống cau mày rồi lật tấm bản đồ khu vực trạm nghỉ ra và quan sát một lần nữa.

Trên đó ghi chú rõ ràng các khu vực, dải vành đai xanh, các công trình cơ sở và cửa hàng nằm trong trạm nghỉ.

Khi mắt ông lướt nhìn vào tiệm sửa xe nằm phía sau trạm nghỉ, tự nhiên một câu nói mà Trương Nhất Ngang từng thốt ra lại hiện lên trong đầu.

Chi tiết đó từng được xem là không có liên quan gì đến vụ án, chỉ nghe một lần rồi thôi, chẳng ai để tâm đến nó cả.

Không ngờ cái chi tiết không đáng để tâm đó lại là điểm mấu chốt của vấn đề!

Cao Đống đột nhiên mở to mắt ra như thể bị điện giật, tập hồ sơ cầm trên tay không thể giữ vững vì tay ông đang run lên.

Thì ra là như vậy!

Thì ra là như vậy!

Từ Sách nói rất chính xác, quả nhiên là khâu điều tra có vấn đề!

Cao Đồng nhớ lại câu mà lúc trước Trương Nhất Ngang buột miệng nói ra. Lúc bọn họ đến tiệm sửa xe trong trạm nghỉ, nhân viên sửa xe bảo vào tối ngày 9 tháng 1 có một chiếc xe đa dụng Buick màu xanh đến, chủ xe nói rằng vì đã đổ nhầm loại dầu diesel nên đã để xe lại trong trạm nghỉ cho đến ngày 11 tháng 1 mới đến lấy về.

Tổ giám sát kiểm tra băng ghi hình đến tối ngày 10 tháng 1.

Màn hình theo dõi thể hiện số lượng xe Buick đi ra khỏi trạm nghỉ bị thiếu mất 1 chiếc so với số lượng xe Buick khi đi vào và chiếc bị thiếu lại là chiếc màu xám bạc của Phòng Công thương.

Chiếc xe đỗ lại trong tiệm sửa xe khi đi vào trạm nghỉ chắc chắn đã được ghi lại, và đến ngày 11 tháng 1 nó mới đi ra, như vậy chứng tỏ nó chưa được thống kê vào số xe đi ra trước tối ngày 10 tháng 1.

Sở dĩ trong quá trình thống kê đã phát hiện thiếu mất 1 chiếc xe đi ra so với số lượng xe khi đi vào là bởi chiếc xe bị thiếu đó chính là chiếc xe đã đỗ lại trong tiệm sửa xe và đến ngày 11 tháng 1 nó mới đi ra!

Nếu tính cả chiếc xe này vào thì số lượng xe đi vào và đi ra là hoàn toàn bằng nhau!

Điều này có nghĩa là chiếc Buick của Phòng Công thương không phải được vận chuyển bởi chiếc xe tải nào khác mà nó đã trực tiếp đi ra dưới sự giám sát của camera.

Số xe Buick màu xám bạc đi ra khỏi trạm nghỉ bị thiếu mất 1 chiếc, trong khi đó tổng số xe đi vào và đi ra lại ngang bằng nhau.

Câu trả lời rất rõ ràng, đó là bị thừa một chiếc Buick màu xanh!

Vậy điều này có nghĩa là gì?

Trong số chiếc Buick màu xám bạc đi vào trạm nghỉ đã có một chiếc biến thành màu xanh để đi ra khỏi trạm nghỉ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chiếc xe biến thành màu xanh rời đi đó chính là chiếc Buick của Phòng Công thương.

Về việc làm thế nào mà chiếc Buick màu xám bạc của Phòng Công thương biến thành màu xanh giữa thanh thiên bạch nhật như thế, hơn nữa còn qua mắt được tất cả các cảnh sát kiểm tra bằng ghi hình, thì Cao Đống tạm thời chưa hiểu được.

Nhưng không sao, luồng suy nghĩ của ông bây giờ đã rất rõ ràng. Chiếc xe của Phòng Công thương đã biến thành màu xanh để ra khỏi vùng giám sát và chiếc xe màu xanh đỗ lại trong tiệm sửa xe kia chính là mắt xích quan trọng khác, vì mục đích của nó là ngụy tạo ra hiện tượng ảo rằng số lượng xe đi ra bị thiếu mất một chiếc so với lượng xe khi đi vào!

Cao Đống cố kìm nén dòng máu nóng đang sôi sục trong mình, vội vàng gọi điện kêu Trương Nhất Ngang đến để nói kết quả này cho anh ta biết.

Bất chợt Trương Nhất Ngang cũng thấy được đằng sau vụ án này vẫn còn điều bí ẩn, anh ta liền bảo: “Tôi sẽ đến trạm nghỉ ngay để kiểm tra xem trong tiệm sửa xe đó có camera theo dõi hay không, xem rốt cuộc là kẻ nào đã đưa chiếc Buick màu xanh lại tiệm sửa xe. Cho dù không có camera theo dõi thì ở các tiệm sửa xe đều sẽ ghi chép lại mọi thông tin về xe cộ đã đến đó, nếu điều tra chắc chắn sẽ có kết quả rõ ràng ngay.”

Cao Đống gật đầu lia lịa, rồi nhìn đồng hồ và lắc đầu bảo: “Hôm nay không kịp rồi, cậu đến đó thì cũng đã tối, họ đóng cửa mất rồi. Thế này đi, sáng sớm ngày mai cậu hãy lập tức dẫn theo người đến đó điều tra và phải làm rõ mọi chuyện trong thời gian sớm nhất.”

“Sếp à, nhưng chiếc xe của Phòng Công thương là màu xám bạc cơ mà, sao lại có thể biến thành màu xanh được? Nếu thế phải sơn lại toàn bộ xe, không thể hoàn thành trong vòng mấy ngày được đâu.”

Cao Đống hừ lạnh một tiếng rồi bảo: “Có thể hẳn có cách gì đó, hiện nay có rất nhiều vụ án trong đó các phần tử tội phạm nắm bắt được các thủ

đoạn mà sau khi phá xong án phía cảnh sát chúng ta mới biết được, có rất nhiều chuyện chúng ta chưa từng tiếp xúc qua. Tuy nhiên cho dù thế nào đi nữa thì chúng ta hoàn toàn có thể khẳng định được một điểm, đó là chiếc Buick màu xám bạc đã biến thành chiếc màu xanh để đánh lừa camera theo dõi. Hơn nữa chiếc Buick đỗ lại trong tiệm sửa xe chắc chắn có liên quan đến vụ án. Khi chiếc xe của Phòng Công thương chạy ra khỏi camera theo dõi nhất định là đã dùng biển số xe của nó, vì thế lúc mấy người Lý Vệ Bình tiến hành đối chiếu các biển số của tất cả xe cộ đi vào và đi ra khỏi trạm nghỉ thì đều trùng khớp cả.”

Trương Nhất Ngang sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình rồi nói: “Tôi hiểu rồi. Sau khi hung thủ khống chế cả nhóm người của Phòng Công thương trên xe thì chiếc Buick màu xám bạc đó tạm thời chưa ra khỏi trạm nghỉ. Sau đó hung thủ lại lái một chiếc có cùng dòng xe nhưng màu xanh vào trạm nghỉ và trao đổi biển số với chiếc Buick màu xám bạc, đồng thời bằng cách nào đó biến chiếc xe màu xám bạc thành màu xanh. Cuối cùng hắn đã lái chiếc xe này ra khỏi trạm nghỉ, thành công qua mắt các thiết bị giám sát. Do màu sắc và biển số xe hoàn toàn khớp với chiếc xe màu xanh thứ hai nên khi đối chiếu tất cả xe cộ ra vào trạm nghỉ chúng ta đã nhầm tưởng rằng là đó là một chiếc xe không liên quan nào khác, để hắn lọt lưới. Sau đó khi chúng ta tiến hành điều tra các thiết bị giám sát khác đều chú ý đến chiếc Buick màu xám bạc mà bỏ qua chiếc xe màu xanh kia.”

“Đúng, chính là như vậy.”

“Tuy nhiên lại xuất hiện một vấn đề nữa, chiếc Buick màu xám bạc đã qua mặt các thiết bị giám sát bằng cách này, nhưng nó không có giấy thông hành thì làm sao nó có thể rời khỏi đường cao tốc được chứ? Hoán đổi giấy thông hành với những xe khác cũng không ổn, khi đó chiếc xe kia sẽ không ra khỏi đường cao tốc được. Chúng tôi cũng đã hỏi công ty quản lý rồi, dạo gần đây không có xe nào bị mất giấy thông hành ra khỏi đường cao tốc cả.”

Cao Đồng suy ngẫm nhưng chưa nghĩ ra được câu trả lời, đành nói: “Đây là chi tiết nhỏ, không cần bận tâm. Điều quan trọng là bây giờ chúng ta đã hiểu rõ là chiếc xe đã rời khỏi trạm nghỉ bằng cách nào, theo hướng điều tra đó chắc chắn chúng ta sẽ tìm ra chân tướng sự việc. Giờ tôi càng nghi

rằng vụ án này không phải do Lâm Tiểu Phong gây ra, hẳn mới chỉ tốt nghiệp Trung học mà thôi, còn để nghĩ ra được mọi thủ đoạn trong vụ án này, thậm chí lại còn nghĩ đến việc chúng ta sẽ thống kê số lượng xe cộ qua lại để áp dụng phương thức rất thông minh nhằm tạo ra hiện tượng giả thiếu mất 1 chiếc Buick khi chạy ra khỏi trạm nghỉ, hừm... Để suy nghĩ lên kế hoạch cho vụ án này đòi hỏi phải tư duy toàn bộ quá trình cũng như cần phải có sự nhạy bén trong việc xác định không gian, thời gian và con số, hẳn... tôi không tin một người chỉ có bằng Trung học như Lâm Tiểu Phong lại có bản lĩnh như thế được.”

Tiếp đó, Cao Đồng lập tức gọi Lý Vệ Bình và Đội trưởng Mã vào, nói với họ về phát hiện quan trọng này.

Lý Vệ Bình tỏ vẻ bán tin bán nghi: “Có thật là hắn đã dùng cách này không?”

“Phải, chính là cách này.” Cao Đồng rất chắc chắn.

“Nhưng muốn đổi màu thân xe đâu phải chuyện dễ dàng, nếu sơn lại cũng phải mất đến mấy ngày mà chưa chắc đã xong. Hơn nữa từ trước đến nay trong quá trình điều tra tìm kiếm xe cộ qua băng ghi hình chúng ta chưa hề gặp phải trường hợp đổi màu xe bao giờ.”

Cao Đồng tự tin nói: “Có rất nhiều tình huống mà chúng ta chưa từng gặp phải, về việc hung thủ thay đổi màu xe bằng cách nào, tôi tạm thời chưa biết được, nhưng cũng không cần phải suy nghĩ vô ích, vì dù sao thì chúng ta cũng biết được một điều đó là hắn đã dùng chính cách này để qua mặt thiết bị giám sát.”

Đội trưởng Mã gật gù, thẳng thắn nói: “Chỉ huy trưởng Cao, theo anh tiếp đến chúng ta nên điều tra thế nào đây.”

Cao Đồng nói: “Kiểm tra lại băng ghi hình ở trạm nghỉ, nhưng chỉ quan sát chiếc Buick xanh đi ra, đặc biệt chú ý vào những chiếc đã rời khỏi trạm nghỉ vào buổi chiều tối ngày 9, vì chiếc xe kia đến tiệm sửa xe cũng tầm thời gian đó. Còn chiếc Buick của Phòng Công thương sau khi được đổi biển số đã ra khỏi tầm quan sát của thiết bị giám sát với biển số mới.

“Nếu thời gian dừng lại quá lâu, sẽ dễ khiến chúng ta cảnh giác, nên hắn là sau khi làm xong công việc tráo đổi, nó đã rời đi ngay. Các cậu phải hết sức lưu ý người ngồi ở ghế lái chính và phụ, xem có gì khác thường

không. Ngoài ra, hãy thống kê toàn bộ số xe Buick màu xanh chạy ra khỏi trạm nghỉ và tìm kiếm trong các băng ghi hình gần tỉnh lộ cũ xem trong số những chiếc Buick này, có chiếc nào chạy đến hướng gần đường đó hay không. Nếu có thì phải đặc biệt chú ý nó.”

Sau khi cho hai người ra ngoài, Cao Đồng tiếp tục xem hồ sơ. Ông mừng rỡ ra sự thật đằng sau mọi khả năng cho đến tận khuya. Ông nhìn đồng hồ, thấy bên Mỹ lúc này đã sáng bên vệt vàng mở máy tính ra, kết nối với Từ Sách và phần khích nói cho anh ta biết về phát hiện quan trọng này: “Anh bạn này, anh nói rất đúng! Mô hình toán học của anh quả là chính xác thật! Đúng là việc điều tra của chúng tôi có vấn đề.” Rồi ông nhanh chóng kể về cách mà chiếc Buick đã rời khỏi trạm nghỉ.

Nghe xong, Từ Sách cười: “Những gì mà tôi nói có thể đánh lừa người khác, duy chỉ có Toán học là không gạt ai bao giờ. Nhưng lần này chỉ có thể nói là anh đã gặp may thôi.”

“Gặp may ư?”

“Phải, anh đã phát hiện ra bí mật của chiếc Buick chạy khỏi trạm nghỉ như thế nào, một phần rất lớn đều nhờ vào may mắn thôi. Cậu cảnh sát cấp dưới anh đã điều tra khắp trạm nghỉ, mang tâm lý cầu may đến hỏi tiệm sửa xe, nhờ đó mà biết được có chiếc Buick màu xanh đã đỗ lại ở đó mấy ngày, sau khi vụ án xảy ra mới rời đi. Nếu như lúc đó cậu ta không đến tiệm sửa xe hỏi thăm thì sao đây? Khi người ở tiệm sửa xe cho cậu ta biết về manh mối có vẻ không liên quan gì đến vụ án, tôi nghĩ lúc đó cậu ta chắc chắn chẳng để tâm đến vì cho rằng nó không liên quan đến vụ án, bởi trong tài liệu mà anh đưa cho tôi xem không hề ghi chép gì về điều này. Và nếu sau khi cậu ta trở về không buột miệng nói ra với anh thì sao? Nếu cậu ta bỏ qua thông tin ngẫu nhiên này rồi quên luôn thì sao? Nếu bất kỳ những giả thiết nào kể trên xảy ra thì anh sẽ không tìm ra được chiếc Buick đã chạy ra khỏi trạm nghỉ bằng cách nào đâu, không những bây giờ không thể nghĩ ra mà sau này càng không thể nghĩ ra được. Anh bảo như vậy chẳng phải là nhờ vào may mắn thì là gì?”

Cao Đồng gật đầu thở dài: “Phải, lúc đầu thông tin này chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên nói ra, vào lúc đó chẳng ai nghĩ rằng nó liên quan đến vụ án, nhưng chính thông tin ngẫu nhiên này lại trở thành điểm mấu chốt của vụ án. Giờ nghĩ lại vẫn còn thấy sợ, may nhờ anh chàng Trương Nhất Ngang cấp dưới của tôi, tuy không được sáng láng cho lắm, nhưng bù lại làm việc rất đáng tin cậy, thận trọng và không qua loa tắc trách như những người thông minh khác, lúc nào cũng tìm cách đối phó với cấp trên của mình. May là có cậu ta đi điều tra, may nhờ cậu ta tình cờ nói ra với tôi, may mà hôm nay tôi xem bản đồ nên đã nghĩ ra. Ôi... sau bao nhiêu năm phá án của mình, đây là lần đầu tiên tôi có được sự may mắn đầy hạnh phúc này.”

Từ Sách nói: “Lần này là nhờ may mắn, nếu không có sự may mắn này, hung thủ sẽ thoát tội mãi mãi, còn anh và tôi sẽ không bao giờ đoán ra được hắn ta đã dùng cách gì. Nhưng điều tôi lo lắng là việc phá án tiếp theo của anh sẽ không được thuận lợi.”

“Tại sao, ngay cả điểm mấu chốt cốt lõi nhất này cũng đã tìm ra được rồi, việc phá án cũng đã đi đến hồi kết rồi mới phải chứ?”

“Không, hôm nay khi anh nói cho tôi biết, hung thủ đã dùng cách này, tôi chỉ nghĩ đến một điều, năng lực của tên hung thủ này đã khiến một người ở bên kia đại dương như tôi mà còn thấy rùng cả mình.”

Cao Đồng phớt lờ và mỉm cười: “Tuy tôi cũng rất ngạc nhiên trước việc tên hung thủ nghĩ ra được cách qua mặt các thiết bị giám sát một cách tài tình như vậy, nhưng tôi nghĩ, nếu... ý của tôi là nếu, nếu là anh thì chắc chắn anh cũng có thể lập ra được kế hoạch này. Vì anh có đủ sức tưởng tượng cũng như sự mẫn cảm mạnh mẽ trong việc thống kê các con số.”

Từ Sách ngăn người ra, rồi thận trọng nói: “Anh bạn, đừng đùa kiểu này nữa.”

Cao Đồng vội cười nói: “Được, được, xin lỗi, tôi không nói nữa, tôi hứa sau này sẽ không bao giờ đùa kiểu này nữa.”

Từ Sách nói: “Thôi được, sẵn anh nói ra giả thiết này, tôi chỉ có thể cho anh biết rằng tôi không thể làm được. Trước hết tôi hỏi anh, anh có biết vì

sao hắn lại xây dựng tình huống thế này không? Cố ý cho chiếc xe biến mất ngay trong trạm nghỉ với thủ pháp rất táo bạo.”

Cao Đồng hơi nhíu mày, ngẫm nghĩ rồi bảo: “Anh hỏi như vậy, tôi cũng thấy hơi khó hiểu. Tại sao hắn lại phải làm cho chiếc xe biến mất, sao lại phải nhọc nhằn đến vậy? Muốn bắt cóc cả nhóm người trên xe thì đâu cần phải công phu như vậy? Hơn nữa lại cố ý chọn khu vực khép kín của trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng nữa chứ, nếu hắn chọn nơi khác hay ở những khu vực không khép kín khác, thì khả năng chiếc xe đó trốn thoát sẽ càng cao hơn và việc điều tra của chúng ta cũng sẽ khó khăn hơn rất nhiều.”

Từ Sách nói: “Không, tôi cho rằng hung thủ làm như vậy, nhất định là đã có sự tính toán kỹ càng, suy nghĩ đủ mọi mặt, nên địa điểm gây án không thể ở chỗ khác ngoài trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng được.”

“Tại sao?”

“Tôi nhớ anh từng nói, trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng có lưu lượng xe lớn nhất.”

“Đúng vậy.”

“Nếu ra tay trên đường cao tốc, nhất định hắn phải chọn trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, như vậy khi các anh điều tra sẽ phát hiện có vài trăm chiếc Buick, và hắn biết các anh không thể nào tiến hành điều tra từng chiếc cụ thể được, mà chỉ sẽ chọn một Số chiếc khả nghi để điều tra. Nếu hắn cho xe dừng ở các trạm nghỉ nhỏ khác, một mặt, lưu lượng xe ở đó ít, nhân viên quản lý dễ chú ý đến điều khác thường hơn, nhất là khi hắn cho xe đỗ ở trạm nghỉ khá lâu thì khó mà đảm bảo sẽ không có ai nhớ đến nó, đặc biệt việc thay đổi màu sắc của xe sẽ càng dễ bị phát hiện hơn. Mặt khác, tổng lưu lượng xe ở các trạm nghỉ nhỏ chỉ có bấy nhiêu, do đó nếu các anh phát hiện chỉ có mấy chiếc xe hiệu Buick đi qua thì bất kể là màu gì, các anh cũng sẽ điều tra kỹ lưỡng được. Cho dù thực hiện cách khác như cho xe lên một chiếc xe tải để chở đi thì số lượng xe tải cũng không phải là nhiều, vì thế các anh cũng sẽ điều tra được từng chiếc một. Hơn nữa thao tác này cũng rất dễ bị nhân viên quản lý nhìn thấy. Cho nên hắn phải ra tay ở trạm

ngủ thuộc thành phố Thiệu Hưng, nơi có lưu lượng xe lớn, địa điểm rộng và người xung quanh không tập trung chú ý.”

Cao Đồng nói: “Nhưng hung thủ không nhất thiết phải ra tay ngay trên đường cao tốc? Ra khỏi đường cao tốc thì sao?”

“Lịch trình của Phòng Công thương lần này là đến Hàng Châu trước, rồi đến Thượng Hải, sau đó là trở về. Tuyến đường này chắc chắn phải đi qua đường cao tốc, cho dù không đi qua đường cao tốc thì cũng phải chạy qua đường quốc lộ trọng yếu chứ không đi qua đoạn đường ít người qua lại. Hẳn đương nhiên sẽ ra tay vào lúc xe dừng. Sau khi xe chạy khỏi đường cao tốc là tiến vào đoạn đường quan trọng của thành phố, tiếp đến sẽ là khách sạn. Trong suốt tuyến đường đó không thể có cơ hội để ra tay, nếu ra tay ở bãi đỗ xe của khách sạn thì việc điều tra sẽ càng dễ dàng hơn. Vì vậy, địa điểm ra tay tốt nhất vẫn là trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, nơi có địa điểm rộng lớn, lưu lượng xe nhiều và người xung quanh không tập trung chú ý.”

Cao Đồng gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, nghe anh phân tích mới thấy, trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng quả là địa điểm thích hợp nhất.”

Từ Sách nói tiếp: “Nhưng trạm nghỉ vốn có điều kiện bất lợi cho hung thủ, đó là khu vực có lưu lượng xe cộ lớn, lại tách riêng chỗ đỗ dành cho xe khách và xe tải. Nếu hai loại xe này không được tách biệt ra thì khi các anh sẽ không tìm thấy chiếc Buick trên băng ghi hình, đương nhiên các anh sẽ đoán nó đã được đưa lên một chiếc xe tải nào đó. Đồng thời do lượng xe tải quá nhiều và mỗi chiếc đều rất đáng nghi nên rất khó để tiến hành điều tra. Do đó các anh sớm từ bỏ việc cân nhắc về những khả năng khác để chiếc Buick qua mặt các thiết bị giám sát.”

Cao Đồng nói: “Vẫn còn một điều kiện bất lợi cho hăng đó là phía trước và phía sau trạm nghỉ có hai thiết bị giám sát, hơn nữa lại không có điểm mù.”

Từ Sách nói: “Điều này không quan trọng, cho dù trạm nghỉ không có thiết bị giám sát thì trên đường cao tốc cũng có rất nhiều camera theo dõi, như vậy cũng đủ để tạo thành khu vực khép kín rồi. Hơn nữa tôi cho rằng,

hai thiết bị giám sát không có điểm mù ở phía trước và phía sau trạm nghỉ chính là điều mà hung thủ cần. Anh xem, ngay từ lúc đầu các anh đã bắt tay vào việc kiểm tra thiết bị giám sát được đặt ở trạm nghỉ, tại sao vậy? Vì GPS bị ngắt trong khu dịch vụ, động tác đầu tiên khi hấn ra tay không chế nhóm người trên xe chính là gỡ bỏ GPS để chứng tỏ cho các anh thấy rõ ràng là hấn đã ra tay ở trạm nghỉ.

“Tại sao hấn lại phải làm như thế? Chính là bởi hấn muốn các anh kiểm tra các thiết bị giám sát, hấn muốn các anh phát hiện chiếc Buick biến mất đột ngột. Trong khi đó, thông qua việc kiểm tra băng ghi hình, các anh sẽ đối chiếu số lượng xe Buick ra vào và phát hiện bị thiếu mất một chiếc chạy ra, còn biển số của các xe khác lại hoàn toàn phù hợp, vì vậy chắc chắn các anh sẽ nghi ngờ nó đã được đưa lên xe tải mà bỏ qua khả năng chiếc xe đã được thay đổi về bên ngoài hay thay đổi màu sắc của xe. Như vậy, không những các anh sẽ bỏ qua những chiếc Buick có màu xanh chạy trong trạm nghỉ mà ngay cả những chiếc Buick màu xanh xuất hiện trên màn hình theo dõi ở khu vực gần tỉnh lộ cũ cũng sẽ bị loại bỏ. Đây chính là điều hung thủ mong muốn.”

Từ Sách bổ sung thêm: “Sau khi ra tay trong trạm nghỉ, hung thủ ngắt GPS và tắt tất cả điện thoại của những người trên xe.

“Theo lẽ thường, nếu hấn tắt hết điện thoại của tất cả mọi người ngay sau khi ra tay sẽ bất lợi cho hấn. Giả sử lúc đó người nhà họ gọi điện đến và phát hiện tất cả điện thoại đều tắt thì sẽ sinh nghi và báo ngay cho cảnh sát! Nếu sau khi báo cảnh sát, cảnh sát lại tỏ ra quan tâm và tiến hành điều tra chiếc xe ngay thì sao? E là kế hoạch chiều hôm đó của hung thủ đã bị phá sản.

“Ấy vậy mà hấn vẫn tắt tất cả điện thoại của mọi người ngay từ đầu, đó là vì hấn không muốn để phía cảnh sát biết được khi nào thì hấn đi khỏi trạm nghỉ và sau khi rời khỏi đó đã đi tiếp trên tuyến đường nào. Tín hiệu của điện thoại di động cũng có thể định vị nhưng không chính xác bằng GPS do đó nếu không tắt máy, phía cảnh sát có thể tra được chiếc Buick chiều hôm đó vẫn đang ở gần khu vực trạm nghỉ, không có gì thay đổi. Anh xem, ngay

cả điểm này mà hung thủ cũng nghĩ đến thì có thể thấy hẳn là một đối thủ ra sao rồi đấy.”

Cao Đồng gật đầu, tỏ ý tán thành: “Anh cảm thấy hung thủ thực sự là người như thế nào?”

Từ Sách cười nói: “Tôi không giỏi phỏng đoán, không làm nhà tiên tri được. Như anh thấy hung thủ đã dàn dựng vụ án này, hẳn đã chọn lựa cẩn thận địa điểm gây án, đồng thời nắm rõ môi trường quanh trạm nghỉ kể cả các thiết bị giám sát bên trong. Tuy nhiên, với tình hình hiện nay mà nói thì động cơ gây án của hẳn không hẳn là muốn trả thù Phòng Công thương. Nếu vụ án lần này thành công, thì theo anh, ai sẽ là người hưởng lợi sau cùng?”

Cao Đồng nhíu mày, tất cả người của Phòng Công thương đã chết, ai là người có lợi nhỉ? Hơn nữa đây chắc chắn là mối lợi rất lớn, nếu không đâu cần phải mạo hiểm để gây ra vụ án nghiêm trọng đến như vậy.

Ông đã hỏi thăm phía đơn vị Công thương, sau khi nhóm người của Phòng Công thương xảy ra chuyện, việc ai sẽ được đề bạt để quản lý Phòng Công thương vẫn chưa quyết định, điều này cho thấy động cơ dòm ngó chức vị ở Phòng Công thương không tồn tại.

Những thứ khác thì sao?

Ngoài chức vị ở Phòng Công thương ra, dường như chỉ có tài sản của công ty Đại Kim.

Tài sản của công ty Đại Kim sau cùng sẽ thuộc về vợ của Vương Hồng Dân là Lạc Tuệ Tuệ.

Nhưng cô ta chỉ là phụ nữ, không có bản lĩnh để dàn dựng lên một vụ án như thế này đâu. Hơn nữa công ty Đại Kim vốn dĩ là của nhà cô ta kia mà. Mọi người đều bảo tình cảm giữa Vương Hồng Dân và cô ta lâu nay vẫn rất hòa thuận, nếu Phòng Công thương tiếp tục tồn tại thì tài sản nhà cô ta sẽ càng nhiều hơn thôi. Vương Hồng Dân chết đi thì công ty Đại Kim sau này sẽ khó mà kiếm tiền bằng cách ăn theo Phòng Công thương nữa.

Xem ra cô ta cũng không phải.

Vậy thì là gì đây?

Suy đoán vô căn cứ cũng chẳng có kết quả gì, thôi thì cứ chờ kết quả điều tra ngày mai xem sao.

Trong cuộc họp của Tổ chuyên án sáng hôm sau, Cao Đồng nói về phát hiện của ngày hôm qua, qua phân tích nhận thấy có một chiếc Buick khác liên quan đến vụ án, nghi ngờ vụ án này vẫn còn uẩn khúc, rất có thể vẫn còn một kẻ đồng phạm khác.

Trước chuyển biến đột ngột của vụ án, thái độ của mọi người cũng khác nhau, nhưng đa số đều tán đồng việc Cao Đồng tiếp tục điều tra làm sáng tỏ vụ án bởi suy cho cùng người làm công việc điều tra, đều muốn vụ án mình làm có chứng cứ đanh thép để sau này sẽ không xảy ra vấn đề nào nữa. Mã Đảng Bồi và Lý Vệ Bình biết nếu tiếp tục điều tra, không biết còn kéo dài đến lúc nào, tuy trong lòng không được đồng tình cho lắm, nhưng sự thực rành rành trước mắt, không thể không điều tra được, đành phải phối hợp mà thôi.

Sáng sớm Trương Nhất Ngang dẫn người lên đường, chạy với tốc độ nhanh nhất hướng đến trạm nghỉ và vào tiệm sửa xe đó một lần nữa.

Do họ mặc cảnh phục dễ nhớ, hơn nữa vừa mới đến cách đây một tuần nên thợ sửa xe vừa nhìn đã nhận ra ngay, anh ta khách sáo tiến đến chào hỏi: “Đồng chí cảnh sát, tôi có thể giúp gì chăng?”

Trương Nhất Ngang nói: “Lần trước anh bảo có chiếc xe Buick đa dụng màu xanh đỗ ở tiệm các anh vào chiều tối ngày 9 tháng 1, anh có ghi lại thông tin của nó không?”

“Tất cả xe cộ đến bảo trì sửa chữa đều được ghi lại cả.”

Trương Nhất Ngang yên tâm: “Được, làm phiền anh cho tôi xem sổ ghi chép.”

Người thợ sửa xe đem sổ ghi chép bảo trì ra, lật đến một trang và chỉ cho họ thấy: “Chính là chiếc này, biển số Chiết Giang BXXXXX, nội dung sửa chữa là vệ sinh bình chứa xăng.”

Trương Nhất Ngang đảo mắt nhìn một vòng khắp tiệm của họ, nhíu mày hỏi: “Trong tiệm các anh không lắp camera quan sát à?”

“Không có.”

Trương Nhất Ngang hơi thất vọng: “Có còn nhớ người đến sửa chiếc xe này trông thế nào không?”

Người thợ thận trọng hỏi: “Có... có chuyện gì sao?”

Trương Nhất Ngang cố ý hù dọa họ: “Chiếc xe đó bị tình nghi có liên quan đến một vụ trọng án, chúng tôi đang tiến hành điều tra nó, anh nhớ được gì thì phải nói rõ cho chúng tôi biết.”

“À, nghiêm trọng thế cơ à...” Người đó tỏ ra khiếp sợ trước dăm ba câu hù dọa của cảnh sát, anh ta nhíu mày vội nhớ lại: “Chiếc xe đó hình như... hình như không có gì đặc biệt cả, chẳng thấy có gì trong xe hết...”

“Đừng quan tâm trong xe làm gì, chúng tôi chỉ muốn hỏi người đưa nó đến trông thế nào thôi.”

“Anh ta... khoảng độ trên 30 tuổi, rất nhiều râu, có cả râu quai nón nữa, mắt đeo kính râm, mặc... quần áo màu gì tôi thực sự không nhớ, có vẻ như cách ăn mặc rất thể thao, đúng rồi, anh ta còn đội chiếc mũ len, giống như ngôi sao bóng đá vậy, chiếc mũ chụp kín cả đôi tai. À... à, còn nữa, tuy anh ta kéo chiếc mũ xuống rất thấp, nhưng tôi nhớ... Lúc đó tôi ngồi xuống để kiểm tra xe, người đó cũng ngồi xuống nhìn với tôi, khi đứng lên tôi đụng vào đầu người đó, làm mũ anh ta lệch qua một bên, tai anh ta... Đúng rồi, đứng bên này nhìn, đúng rồi, là tai trái, phía dưới tai trái có cái bướu thịt, nửa cái bướu thịt lộ ra khỏi mũ, giống như chiếc tai nhỏ vậy, điểm này tôi nhớ rất rõ, ngoài ra...”

Anh ta vẫn đang cố nhớ lại, Trương Nhất Ngang đã trợn mắt.

Phía dưới tai trái có cái bướu thịt, không thể nào... không thể thế được, sao lại có thể là Lý Vệ Bình được chứ?

Chắc chắn là người nào khác cũng có bướu thịt phía dưới tai, người có bướu thịt đâu chỉ có mỗi Lý Vệ Bình.

Lý Vệ Bình không có râu, càng không phải là râu quai nón.

Anh ta vội vàng phủ nhận với chính bản thân mình, dù anh ta biết việc gấn râu để ngụy trang là một việc rất dễ dàng.

Thấy biểu hiện thay đổi đột ngột của Trương Nhất Ngang, người thợ sửa xe cứ nghĩ là mình nói sai điều gì, vội vàng ngậm miệng lại, sợ hãi nhìn bọn họ.

Trương Nhất Ngang lập tức bình tĩnh trở lại, hỏi thêm về những chuyện liên quan, sau đó dẫn người của mình ra về.

Nếu quả thật là Lý Vệ Bình thì sự việc là quá nghiêm trọng, vì thế trước khi làm sáng tỏ mọi chuyện mình tuyệt đối không thể suy đoán lung tung. Anh ta thận trọng dặn dò người của mình không được nói với bất kỳ ai về chuyện điều tra ngày hôm nay.

Đến tận 4 giờ chiều, Trương Nhất Ngang mới về tới phòng làm việc của Cao Đống, Cao Đống vội hỏi: “Cậu đi lúc 6 giờ sáng kia mà, làm gì đến tận giờ này mới về? Bị kẹt xe à?”

Trương Nhất Ngang lắc đầu, dè dặt nói: “Điều tra xong ở trạm nghỉ, tôi lại quay về xác minh các thông tin liên quan, rồi mới đến báo cáo.”

Cao Đống không kiên nhẫn được nữa: “Được, nói mau đi. Đã điều tra được thông tin của chiếc Buick màu xanh đó chưa?”

“Điều tra rồi, biển số là giả, xe tương ứng biển số này là chiếc Volkswagen, chiếc Volkswagen đó cũng là xe của huyện Bạch Tượng.”

Cao Đống nói: “Đã điều tra chủ chiếc Volkswagen đó chưa?”

“Người đăng ký đó là chủ doanh nghiệp tư nhân, tôi có gọi điện đến hỏi tình hình, còn chưa nói xong thì anh ta đã kêu trời rồi hỏi tôi biển số đó có phải lại vi phạm và bị trừ điểm không. Anh ta bảo anh ta bị phần tử phạm pháp hại chết, chiếc xe này năm ngoái nhận rất nhiều giấy phạt, anh ta đến đội cảnh sát khiếu nại, tới lui rất nhiều chuyến mới giải quyết xong. Hóa ra xe của anh ta bị người ta làm giả biển số. Sau đó không lâu, khi anh ta đang lái xe trên đường trong thị trấn, chợt nhìn thấy phía trước có chiếc xe

Volkswagen trông rất quen, nhìn kỹ lại, chiếc xe phía trước không những có hình dáng rất giống xe của mình mà biển số cũng y hệt chiếc xe anh ta đang lái lúc đó. Anh ta lập tức phóng nhanh lên phía trước chặn đầu xe lại, vì tức giận đối phương làm giả biển số, hại anh ta nhọc công tới lui đồn công an nhiều lần, nên đã đánh nhau với gã chủ xe kia. Cuối cùng cảnh sát đến, áp giải tên làm giả biển số và chiếc xe có biển số giả về giao cho đội Cảnh sát giao thông. Tôi có hỏi thông tin của người làm giả biển số, anh ta nói không nhớ tên tuổi cụ thể, đồn công an lúc đó đã báo án nên có ghi chép lại.”

“Đã hỏi đồn công an chưa?”

“Đã gọi điện hỏi rồi, bên đồn công an lật hồ sơ lúc đó ra, cho tôi thông tin về người kia. Tôi gọi điện đến hỏi, người đó nói chỉ là tận dụng cơ hội làm giả biển số xe người khác để tránh bị trừ điểm khi vi phạm luật giao thông. Sau khi điều tra, cảnh sát giao thông đã tạm giữ chiếc xe nửa tháng và bắt đóng 2.000 tiền phạt nhưng do người đó có đánh nhau nữa nên tạm giam anh ta 1 ngày. Giờ thì anh ta không dám làm vậy nữa, bảo nếu không tin chúng ta có thể đến kiểm tra. Tôi hỏi anh ta biển số xe đó do ai làm, anh ta nói anh ta đã liên hệ với một người làm giả biển số xe trên mạng rồi báo cho họ biết biển số xe mình muốn làm, làm xong họ sẽ giao hàng đến tận nhà, giá 300 tệ. Tôi hỏi anh ta biển số xe giả của anh ta đâu rồi. Anh ta nói đã bị cảnh sát tịch thu rồi.”

Cao Đồng hơi thất vọng thở dài: “Nếu bị cảnh sát giao thông tịch thu, thì biển số giả của chiếc Buick màu xanh kia không liên quan gì đến chiếc xe Volkswagen cả. Như vậy đầu mối này lại đứt rồi. Phải rồi, tiệm sửa xe có camera theo dõi không? Nếu có camera theo dõi thì sẽ ghi lại được hình ảnh của người gửi chiếc Buick màu xanh ở tiệm sửa xe.”

Trương Nhất Ngang cúi đầu trả lời: “Không có camera theo dõi, chúng tôi đã hỏi thợ sửa xe liệu còn nhớ được hình dáng người đó không. Anh ta không nhớ được chi tiết mặt mày của người đó nhưng có nhớ người đó khoảng trên ba mươi tuổi, để râu quai nón, đeo kính râm, mặc đồ rất thể thao, đầu đội mũ len theo kiểu của ngôi sao bóng đá, chiếc mũ chụp kín đôi tai.”

Cao Đồng gật đầu: “Tuy cách miêu tả hình dáng bên ngoài khá là mơ hồ, nhưng dựa vào sự miêu tả này để kiểm tra những tài xế lái chiếc Buick màu xanh chạy vào trạm nghỉ chiều hôm đó thì có lẽ sẽ khoanh vùng được một vài người có đặc điểm tương tự.” Nhưng sau đó ông ta lại lắc đầu: “E là mấy thứ mũ mào, kính râm, hàm râu đều là ngụy trang thì lúc lái xe hẳn không trông giống như vậy nữa, nếu thế sẽ hơi rắc rối. Thôi, cậu cứ gọi Lý Vệ Bình đến, tôi sẽ cho bọn họ sàng lọc lại khâu này.”

“Sếp, đợi đã.” Trương Nhất Ngang định nói lại thôi.

Cao Đồng thấy hơi kỳ lạ: “Sao thế, đợi gì nữa?”

Trương Nhất Ngang bặm môi, rồi cuối cùng cũng nói ra: “Có một chuyện tôi đã suy nghĩ rất nhiều, người thợ sửa xe nói tuy người đó đội mũ len chụp kín đôi tai, nhưng anh ta vẫn nhớ rất rõ một đặc điểm đó là, khi anh ta bắt cần đung vào đầu của người đó, làm mũ người đó bị lệch một bên thì thấy phần bên dưới tai trái lộ ra, ở đó... ở đó có cái bướu thịt.”

“Ồ, đây được xem là đặc điểm nhận dạng rất quan trọng. Khoan đã, bướu thịt? Bướu thịt!” Tim Cao Đồng đập thành thịch, hai mắt mở to hồi lâu, sau đó mới thều thào: “Ý cậu là... Lý Vệ Bình ư?”

Trương Nhất Ngang cúi đầu, vẻ mặt lúng túng nói: “Chắc là không đâu, người có bướu thịt dưới tai trái đâu chỉ có mỗi Lý Vệ Bình.”

Cao Đồng trầm giọng hỏi: “Cậu có cho người thợ sửa xe xem hình Lý Vệ Bình không?” !

“Tôi đã âm thầm sai cấp dưới tìm ảnh trong mạng nội bộ gửi vào di động rồi cho người thợ sửa xe xem. Anh ta nói thời gian cách đây quá lâu, anh ta thực sự không có ấn tượng về mặt mũi của người đó, hơn nữa người đó đeo kính râm lại có râu quai nón, mà người trên hình lại không có nên anh ta không thể xác định được.”

Cao Đồng chậm rãi gật đầu, rồi từ từ trở lại ghế ngồi, lòng nặng trĩu. Mặc dù trên thế giới này người có bướu thịt dưới tai trái không chỉ có mỗi Lý Vệ Bình, nhưng trong số những người ông đã gặp, thì thật sự chỉ có một mình Lý Vệ Bình mà thôi.

Nếu quả thật là anh ta, thì... thì rắc rối to rồi.

Ông rất mong sao không phải là Lý Vệ Bình, anh ta là người của ông, là một cấp dưới được ông rất trọng dụng. Xưa nay ông vẫn thấy năng lực của Lý Vệ Bình là tốt nhất trong tất cả thuộc hạ của mình. Ông và Lý Vệ Bình lại có mối thâm giao lâu năm. Khi làm việc là cấp dưới, còn phần lớn những lúc khác lại là chỗ bạn bè thân thiết.

Hon nữa, Lý Vệ Bình là đàn em của ông. Lý Vệ Bình và Cao Đống đều tốt nghiệp khoa Tâm lý học tại trường Đại học Chiết Giang. Lý Vệ Bình học sau Cao Đống 5 khóa. Anh em đồng môn vốn rất dễ thân thiết, từ lúc Lý Vệ Bình bắt đầu làm cảnh sát, Cao Đống luôn có phần thiên vị đối với anh ta.

Nếu là anh ta... kết quả này không những ông không muốn nghĩ đến, mà còn không dám nghĩ đến.

Trương Nhất Ngang nhìn biểu hiện đang thay đổi của Cao Đống, anh ta liền hạ giọng nói một cách thận trọng: “Tôi mới vừa đi hỏi, nghe bảo rằng đồ Cảnh sát giao thông tịch thu thường giao cho Công an Huyện, những thứ như biển số giả cũng chất thành đống trong kho của Công an Huyện.”

Cao Đống lại ngẩng đầu lên, hoàn toàn che giấu cảm xúc của mình rồi nói: “Cậu đã đến kho chưa?”

“Vẫn chưa, tôi đến báo mấy chuyện này cho sếp trước.”

Cao Đống cắn chặt môi, vẻ mặt cứng đờ, sau một hồi lâu mới mở miệng: “Được, tôi với cậu đến nhà kho kiểm tra xem biển số giả đó còn hay không.”

Cao Đống lặng lẽ đứng dậy, ông biết rất rõ mình sẽ sớm tìm được câu trả lời, lòng chỉ thầm mong đáp án đó không phải là Lý Vệ Bình.

Nhưng ông chẳng thể yên lòng được, rủi như biển số giả đó không ở trong kho, như thế sẽ nói lên điều gì? Điều này cho thấy hung thủ thật sự đã lấy công cụ phạm tội từ trong kho của Công an Huyện. Kho của Công an Huyện có mấy ai vào được? Nếu là như vậy, đáp án là sẽ rất rõ ràng.

Ông lặng lẽ cùng Trương Nhất Ngang đến phòng Hậu cần rồi bảo Chủ nhiệm Hứa phòng Hậu cần lấy chìa khóa và dẫn họ đến nhà kho. Vừa đi ông vừa hỏi: “Bình thường ai quản lý kho?”

Chủ nhiệm Hứa thật thà trả lời: “Thường là do bộ phận Hậu cần chúng tôi quản lý, các vị Trưởng và Phó Công an khác cũng có chìa khóa.”

Lý Vệ Bình cũng có chìa khóa. Trong lòng Cao Đống dấy lên một dự cảm không lành.

“Lấy đồ ở kho có cần phải đăng ký gì không?”

Chủ nhiệm Hứa mỉm cười trả lời: “Cũng không cần thiết đâu, trong kho chẳng có thứ gì quan trọng cả, chỉ có mấy thứ linh tinh như mấy loại hung khí nguy hiểm, hóa đơn giả tịch thu được mà thôi, còn những vật chứng quan trọng trong việc phạm tội như chất độc, tiền giả gì đó thì được để ở phòng Bảo quản. Chúng tôi quản lý chúng rất chặt, nếu muốn vào xem hay lấy gì đó đều phải đăng ký, sắp cứ yên tâm.”

Cao Đống gật đầu, hỏi tiếp: “Biển số giả tịch thu về có để trong kho không?”

“Để tôi nghĩ xem, phải rồi, trong kho có mấy cái biển số giả. Sếp cần gì cứ bảo tôi đi lấy là được rồi, không cần phải nhọc công như vậy.”

Cao Đống mỉm cười thân thiện, miễn cưỡng nói: “Không sao, tôi đến đó tiện thể tìm chút đồ luôn đó mà.”

Chủ nhiệm Hứa cũng là một người thông minh, nghe vậy thì hiểu ngay Cao Đống không muốn nói cho mình biết, vì thế cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ dẫn họ đến kho rồi mở cửa ra.

Gần cửa ra vào có mấy cái kệ, trên kệ chất đủ các loại hung khí nguy hiểm, có cả những dụng cụ như gậy gộc, chắc tịch thu được từ các vụ ẩu đả của giới xã hội đen. Phía sau kệ có đặt mấy chiếc thang, giàn giáo và sơn, có lẽ những thứ này được Công an Huyện dùng để sửa chữa văn phòng xong rồi để luôn vào đây, vì cảnh sát không thể tịch thu thang nhà người ta như một vật phi pháp được.

Sát góc phòng là mấy thùng gỗ lớn được đặt trên sàn, có thùng chứa đầy hóa đơn giả và cả vé số nữa, có lẽ tịch thu của đám lừa đảo. Cao Đống nhìn quanh, thấy trong số các thùng gỗ đó có một thùng đựng khoảng mấy chục cái biển số xe. Một lớp bụi phủ đầy trên bề mặt chứng tỏ đã lâu rồi không có ai đụng đến chúng.

Cao Đồng nhìn Trương Nhất Ngang, ra hiệu cho anh ta lật lên xem, rồi quay qua hỏi Chủ nhiệm Hứa: “Những biển số xe này được Cảnh sát Giao thông mang về à?”

“Vâng, đúng vậy. Một số được tịch thu sau khi bị xử phạt nhiều lần, một số thì tịch thu được từ bọn làm giả biển số xe.”

Trương Nhất Ngang lấy những biển số xe này ra xem từng chiếc một, không lâu sau, anh ta lấy một chiếc trong số đó ra, về mặt lộ vẻ hào hứng: “Sếp, chính là biển số này, nó vẫn còn ở đây.”

Cao Đồng thấy chiếc biển số rất bẩn, xem ra cũng bị chất đồng ở đó rất lâu rồi, ông liền thở phào nhẹ nhõm, may mà vẫn còn, chắc không phải là Lý Vệ Bình rồi.

Xem ra biển số giả của chiếc Buick màu xanh giống với biển số này chỉ là một sự trùng hợp mà thôi.

Nhưng nghĩ kỹ, ông lại thấy không ổn vì cả hai biển số giống nhau y hệt, không lẽ lại trùng hợp như vậy?

Tuy nhiên nếu quan sát kỹ thì biển số này rất dơ, tương tự với mấy cái bên cạnh, không có vẻ gì là đã được người ta đem ra dùng gần đây.

Sau bữa cơm tối, Cao Đồng đến bên ngoài văn phòng của Mã Đăng Bồi, nhìn vào trong, chỉ có một mình Mã Đăng Bồi. Cao Đồng bước vào, khép cánh cửa sau lưng lại rồi hỏi thăm: “Anh Mã vẫn chưa về à?”

Mã Đăng Bồi vẻ mặt khổ sở: “Ồ, Chỉ huy trưởng Cao, mọi người ai cũng làm việc vất vả như vậy, làm sao tôi có thể về nhà sớm hơn được.”

Cao Đồng mỉm cười bảo: “Chịu khó mấy hôm nữa thôi, vụ án cũng sắp đến hồi kết, thêm vài ngày nữa là tất cả sẽ được phơi bày ra ánh sáng.”

Mã Đăng Bồi mừng rỡ: “Có manh mối rồi à? Có thể kết thúc vụ án trước cuối năm không?”

“Manh mối mới, nhưng có thể kết thúc vụ án trước cuối năm được hay không thì hiện vẫn chưa nói được.” Cao Đồng bổ sung thêm: “Tôi biết mọi người ai cũng muốn phá án sớm, nhưng cũng không thể gấp gáp được. Tôi đến đây là muốn nói với anh Mã về thông tin liên quan đến việc Văn phòng Tỉnh truy cứu trách nhiệm với vụ án lần này.”

Sắc mặt Mã Đăng Bồi chuyển sang lo lắng, tuy ông ta cũng có mối quan hệ với Văn phòng Tỉnh, nhưng dĩ nhiên là không thể bì được mối quan hệ của Cao Đồng. Lãnh đạo của ông ta vẫn chưa tiết lộ cụ thể sẽ truy cứu thế nào nhưng có lẽ Cao Đồng đã có được thông tin mới nhất, vì thế ông ta vội hỏi: “Phía Văn phòng Tỉnh nói thế nào?”

Cao Đồng cố ý nhú mào: “Lãnh đạo Văn phòng Tỉnh tiết lộ riêng với tôi rằng vụ án lần này chắc chắn sẽ truy cứu trách nhiệm, nhưng điều quan trọng không phải huyện Bạch Tượng các anh để xảy ra vụ án này, mà vấn đề là ngay từ đầu khi vụ án vừa mới xảy ra các anh đã chẳng làm gì cả.”

Mã Đăng Bồi thắc mắc: “Nghĩa là sao?”

Cao Đồng nói: “Công an Thành phố và Văn phòng Tỉnh, kể cả trên Bộ cũng nắm rất rõ tình hình trước và sau của toàn bộ vụ việc. Sáng ngày 10 tháng 1 người nhà của Phòng Công thương đã đến báo rằng họ bị mất liên lạc với tất cả mọi người. Tuy nhiên hôm đó Công an Huyện các anh đã không có bất kỳ động thái nào cả. Nên biết rằng, đến tận đêm ngày 10 tháng 1 thì những người này mới bị giết chết. Nếu khi nhận được đơn báo án, các anh nhanh chóng có động thái và cử lực lượng lớn đi điều tra vụ việc, tất nhiên là, điều này không thể bảo đảm rằng các anh sẽ tìm được và giải cứu con tin đang ở tình lộ cũ trong ngày hôm đó, nhưng nếu làm như vậy, biết đâu sẽ có có tác dụng? Hoặc các con tin cũng sẽ không bị giết sạch thì sao?”

Mã Đảng Bồi cảm thấy chua chát: “Chỉ huy trưởng Cao, ông hãy đặt mình vào vị trí chúng tôi mà nghĩ xem, lúc đó nghe tin báo không liên lạc được với người nào cả, phản ứng đầu tiên chắc chắn là nghi bị tai nạn giao thông. Ngay ngày hôm đó chúng tôi cũng đã cử người đi đến công an các huyện, thành ven đường để hỏi thăm nhưng họ đều bảo không hề có tai nạn nào nghiêm trọng. Sau đó chúng tôi lại nghĩ nhóm người họ đi đâu đó chơi, nên cố ý tắt di động. Có ai ngờ được giữa thanh thiên bạch nhật, cả nhóm người trên xe lại bị người ta bắt cóc đâu chứ. Ngay như vụ án này, không chỉ chỗ chúng tôi, mà trên cả nước cũng không tìm được vụ thứ hai như thế, nên đâu có kinh nghiệm, ai mà ngờ được hậu quả lại nghiêm trọng đến vậy.”

Cao Đồng mím môi nói: “Tôi biết Đội trưởng Mã chưa tiếp xúc nhiều với công việc điều tra hình sự nên chưa có kinh nghiệm, anh không biết thì có thể cho qua nhưng còn Lý Vệ Bình thì sao? Anh ta đã có nhiều kinh nghiệm trong việc xử lý vụ án, đáng nhẽ phải sắp xếp vài người điều tra mới phải chứ?”

Mã Đảng Bồi nói: “Lúc đó Vệ Bình lại đi Thượng Hải làm phẫu thuật để cắt bướu thịt dưới tai nên vắng mặt ở đơn vị. Gọi điện thì anh ta lại bảo không sao nên tôi cũng chẳng mấy chú ý.”

“Ồ? Lúc đó anh ta không có ở đơn vị ư?” Cao Đồng đảo mắt, hỏi: “Anh ta xin nghỉ phép để đi phẫu thuật khi nào?”

Mã Đảng Bồi suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Có lẽ là đi vào ngày 7 tháng 1 anh ta bảo làm phẫu thuật chỉnh hình phải hẹn trước nên đã xin nghỉ mấy ngày.”

“Vậy anh ta quay về vào hôm nào?”

“Ngày 11 tháng 1, sau khi nhận được cuộc điện thoại về vụ bắt cóc, tôi vừa báo với cấp trên, vừa gọi điện bảo anh ta đừng làm phẫu thuật nữa mà hãy quay về đã rồi tính sau.”

Cao Đồng đã có được thông tin mình cần, bèn giả vờ nói với Mã Đảng Bồi rằng sẽ suy nghĩ kỹ, cách xử lý lần này của Công an Huyện cũng có thể thông cảm vì dù sao thì chưa ai gặp phải trường hợp nào như vụ án này, nên khi nào trở về Văn phòng Tỉnh ông sẽ trình bày chi tiết về tình hình khi đó. Mã Đảng Bồi liền rối rít nói lời cảm ơn.

Cao Đồng ra khỏi văn phòng Mã Đảng Bồi, nhanh chóng quay về văn phòng của mình, gọi điện bảo Trương Nhất Ngang đến, rồi đóng cửa lại thật chặt. Ông đi đến trước mặt Trương Nhất Ngang, hạ giọng nói: “Tôi muốn cậu kiểm tra ngay cho tôi một việc, kiểm tra di động của Lý Vệ Bình từ ngày 7 tháng 1 đến ngày 11 tháng 1 xem anh ta đã ở đâu. Việc này cậu phải đích thân đi làm, không được giao cho bất kỳ ai khác. Phải rồi, lúc kiểm tra đừng để cho ai nhìn thấy, hiểu chưa?”

Trương Nhất Ngang nghiêm túc gật đầu, lập tức đi làm.

Nửa giờ sau, Trương Nhất Ngang quay lại, đồng thời đóng cửa văn phòng, nhíu mày nói một cách khó khăn: “Sếp, đã kiểm tra rồi, kết quả cuộc gọi di động hiển thị, Vệ Bình... Vệ Bình đã đến thành phố Thiệu Hưng vào ngày 7 tháng 1 và quay về huyện Bạch Tượng trong ngày hôm đó. Ngày 8 tháng 1 thì ở trong huyện. Ngày 9 tháng 1 đến thành phố Thiệu Hưng một lần nữa, buổi tối lại xuất hiện ở huyện. Ngày 10 tháng 1 thì có mặt ở huyện, không đi đâu cả. Ngày 11 tháng 1 lại đến thành phố Thiệu Hưng và quay về trong ngày.”

Nghe xong, tia hy vọng cuối cùng trong lòng Cao Đồng sụp đổ tan tành.

Rõ ràng Lý Vệ Bình không hề đi Thượng Hải, anh ta chỉ đi đi về về giữa huyện Bạch Tượng và thành phố Thiệu Hưng. Đáp án đã quá rõ ràng rồi!

Hóa ra là anh ta. Sau khi biết được đáp án, quay ngược lại xem xét toàn bộ quá trình thì rất nhiều điểm nghi vấn lập tức sẽ có lời giải.

Lý Vệ Bình cũng cao hơn một mét bảy, có lẽ nặng ký hơn Lâm Tiểu Phong một chút, nhưng nằm trong phạm vi sai số mà phía giám định cho phép.

Anh ta là cảnh sát hình sự, nói đúng hơn, là một cảnh sát hình sự có tố chất rất cao, anh ta có trình độ phá án, tinh tường mọi phương pháp điều tra, dĩ nhiên, anh ta cũng thành thạo việc chặn điều tra. Hơn nữa là một cảnh sát hình sự, anh ta đã được huấn luyện thể lực, biết bắt cướp, có khả năng bẻ gãy cổ người khác. Cao Đồng vẫn còn nhớ trước đây trong một trận đấu gây cản của lực lượng Cảnh sát do Thành phố tổ chức, anh ta đã giành được giải thưởng.

Ngoài ra, trong quá trình điều tra vụ án, anh ta cũng có rất nhiều điểm nghi vấn.

Sau khi xảy ra vụ án ở tỉnh lộ cũ, chiếc xe bị cháy rụi, trong xe phát hiện có 5 thi thể, tổ tìm kiếm đã rà soát trong bán kính vài cây số gần đó nhưng không phát hiện ra manh mối nào. Khi Cao Đồng chuẩn bị từ bỏ việc tiếp tục lục soát thì Lý Vệ Bình lại nói nên tiếp tục tìm kiếm, có lẽ có thêm manh mối nào đó. Cuối cùng anh ta dẫn người tìm kiếm lục soát ngược từ bên trong, quả nhiên đã phát hiện ra thi thể của Châu Mộng Vũ.

Chiếc túi của Châu Mộng Vũ bị ai đó động vào, những thứ khác vẫn còn, duy chỉ có chiếc điện thoại di động là không thấy đâu. Mọi người tìm khắp nơi xung quanh đó, nhưng vẫn không tìm được.

Cũng chính vào lúc mọi người đã chuẩn bị từ bỏ việc tìm kiếm thì Lý Vệ Bình và tổ tìm kiếm của mình đi giải quyết nỗi buồn lại ‘vô tình phát hiện được chiếc điện thoại của Châu Mộng Vũ’.

Chiếc di động đã bị đập vỡ, không thể điều tra được clip trong di động được chuyển vào điện thoại vào lúc nào, mà chỉ phát hiện đoạn clip đó trong

thẻ nhớ.

Chính đoạn clip đó đã làm cả Tổ chuyên án từ suy đoán Lâm Tiểu Phong liên quan đến vụ án bỗng chốc chuyển sang xác định Lâm Tiểu Phong là hung thủ.

Tại sao không giết Châu Mộng Vũ luôn trong xe, mà phải mang đến nơi xa như vậy? Châu Mộng Vũ lại không bị xâm hại tình dục, tại sao hung thủ sao lại giết riêng cô ta, rồi còn dùng đá đập vào thi thể cô ta nữa chứ?

Chính vì Lý Vệ Bình muốn tạo dấu hiệu giả cho việc Lâm Tiểu Phong có thù oán riêng với Châu Mộng Vũ, nhất là cố ý lục túi cô ta, những thứ khác thì không động vào, chỉ lấy chiếc di động. Như vậy là muốn phía cảnh sát cảm thấy trong di động của Châu Mộng Vũ nhất định có chứa thông tin quan trọng.

Và sau đó quả nhiên đã phát hiện ra chứng cứ phạm tội lần trước của Lâm Tiểu Phong trong chiếc di động đó.

Nếu giết luôn Châu Mộng Vũ trong xe, thì di động của Châu Mộng Vũ cũng bị cháy theo chiếc xe, như vậy chứng cứ xác thực nhất khiến mọi người nhận định Lâm Tiểu Phong phạm tội sẽ không thể tồn tại được.

Có thể thấy một loạt thao tác này của Lý Vệ Bình đều đã được tính toán rất kỹ càng. Thời điểm phía cảnh sát cần đến bằng chứng nhất, thời điểm việc điều tra vụ án gặp khó khăn, Lý Vệ Bình luôn tìm được ‘chứng cứ’ thích hợp khiến Tổ chuyên án tin chắc Lâm Tiểu Phong phạm tội.

Lọ thuốc trong ngăn kéo của Lâm Tiểu Phong, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là do Lý Vệ Bình để vào. Trước khi nhóm của Trương Nhất Ngang đến điều tra thì người của Công an Huyện đã đến Phòng Công thương mấy lần, lúc đó Lý Vệ Bình đã lén đặt lọ thuốc vào. Hơn nữa còn cố tình dặn dò không cho ai được động vào đồ đạc của bảy người đó, thậm chí cho khóa phòng của mấy người này lại, chờ người của Văn phòng Tỉnh đến điều tra.

Tại hiện trường tự sát của Lâm Tiểu Phong thì cố tình để chiếc điện thoại và bức ảnh ngay bên cạnh, lại còn lấy đá đè lên, rõ ràng là để bảo vệ ‘chứng cứ’.

Mọi nghi vấn lúc đầu của vụ án, chỉ cần nghĩ hung thủ là Lý Vệ Bình, thì đều được giải quyết nhanh gọn, thậm chí những chỗ ban đầu nghĩ là Lâm Tiểu Phong sơ hở, chỉ cần đổi hung thủ thành Lý Vệ Bình, thì lại không phải là sơ hở nữa, mà là kết quả của việc sắp đặt kế hoạch tỉ mỉ của Lý Vệ Bình. Mọi hành động của vụ gây án, đều có mục đích rõ ràng.

Tuy nhiên toàn bộ vụ án vẫn còn nhiều điểm chưa được rõ ràng.

Ví dụ như tại sao Lâm Tiểu Phong lại muốn giết Uông Hải Toàn, đó phải chăng là do Lý Vệ Bình chỉ dẫn?

Lý Vệ Bình có quan hệ gì với Lâm Tiểu Phong?

Tại sao Lý Vệ Bình lại gây ra vụ án lớn này?

Và rất nhiều các chi tiết khác.

Nhưng những điều này chỉ cần đợi lát nữa bắt Lý Vệ Bình đến thì sẽ sáng tỏ.

Hóa ra đúng là anh ta!

Cao Đồng mệt mỏi đuổi người trên ghế, ánh mắt tuyệt vọng nhìn lên trần nhà.

Một hồi lâu sau, ông ngẩng lên nhìn Trương Nhất Ngang, chậm rãi nói: “Cậu về trước đi, tối nay nghỉ ngơi cho khỏe để lấy tinh thần cho ngày mai.”

“Vệ Bình, Đội trưởng Mã, sắp bảo hai người đến họp.” Trương Nhất Ngang đến phòng làm việc lớn kêu hai người.

“Được, chúng tôi đến ngay.”

Khi Lý Vệ Bình lấy sổ ghi chép, anh ta lén nhìn Trương Nhất Ngang đang đứng đợi ngoài cửa, biểu hiện của đối phương không có gì khác thường. Anh ta hơi nghiêng răng lại, bất giác sờ vào túi quần của mình, rồi lấy giấy bút và cùng Đội trưởng Mã bước ra.

Khi Lý Vệ Bình vừa bước ra khỏi cửa, bốn cảnh sát hình sự bất ngờ ập đến, đẩy anh ta vào chân tường và ghì chặt lại.

Ngay lập tức, tiếng động lớn này làm kinh động những người ngồi trong các phòng bên cạnh, mấy cảnh sát bên trong lần lượt chạy ra.

Người của Công an Huyện nhìn Lý Vệ Bình bị dồn vào chân tường thì cho rằng có ẩu đả, thấy lãnh đạo của mình bị người ta bắt giữ liền xông ra la lớn: “Làm gì vậy! Các anh làm gì vậy!”

Trương Nhất Ngang đứng chặn phía trước, la lớn: “Không được động đây! Đây là lệnh của Chỉ huy trưởng Cao!”

“Lệnh lệnh cái con khỉ! Là ý gì đây hả, người của Văn phòng Tỉnh các ông ngon quá nhỉ! Ngon quá nhỉ!” Vài cảnh sát hình sự dưới quyền Lý Vệ Bình nhào ngay đến xô Trương Nhất Ngang ra.

“Mấy người làm gì vậy? Muốn đánh nhau đúng không? Đồng chí Lý dễ bắt nạt lắm hay sao chứ?”

“Phải đó, phải đó, đến đây giờ thối ngang ngược à!” Nhân viên của Công an Huyện lập tức xắn tới xô ra.

Trương Nhất Ngang cùng vài cấp dưới cố sức đứng vững, mặt còn bị đánh mấy cái, không chịu được đau liền la lớn: “Chỉ huy trưởng Cao ra lệnh bắt Lý Vệ Bình, các anh lui hết ra đi!”

Đội trưởng Mã cũng đứng cạnh bên la lên: “Mọi người không được đánh nhau, nghe lệnh của chỉ huy trưởng Cao đi!”

“Nghe cái con khỉ!”

Thoáng cái người của Văn phòng Tỉnh và người của Công an Huyện xông vào đánh nhau, người trên Công an Thành phố không tiện nhúng tay vào nên chỉ đứng nhìn. Đội trưởng Mã giúp Trương Nhất Ngang chống đỡ bốn nhân viên cấp dưới của Lý Vệ Bình xông tới từ phía sau. Cuối cùng không chế được Lý Vệ Bình, không cho bất cứ ai đến gần, vì đây là việc vừa được chính mệnh Cao Đồng giao phó nên họ không dám lơ là một chút nào.

“Tất cả dừng tay lại!” Bên ngoài đám người, Cao Đồng hét lớn át cả những tiếng ồn ào ở hành lang.

Tất cả mọi người nghe giọng của ông đều dừng lại, đứng tránh sang một bên. Tuy nhiên rất nhiều người của Công an Huyện đều nhìn Cao Đồng với ánh mắt không mấy thân thiện, chẳng qua còn ngại cấp bậc của ông nên mới không dám khinh suất.

Vẻ mặt Cao Đồng như đông cứng lại, có phần trắng bệch. Ông băng qua đám người đứng hai bên.

“Chỉ huy trưởng Cao, có chuyện gì vậy?” Mã Đảng Bồi hỏi dồn dập.

Cao Đồng không để ý đến họ, đi thẳng đến trước mặt Lý Vệ Bình, trừng mắt nhìn anh ta, lạnh lùng hỏi: “Có biết tại sao lại bắt anh không?”

Lý Vệ Bình tỏ ra vô tội kêu lên: “Sếp, có chuyện gì vậy, sao lại bắt tôi chứ, tôi đâu có làm gì vi phạm kỷ luật đâu.”

“Không vi phạm kỷ luật? Những việc anh làm, có bắn chết mười lần cũng chưa đủ!” sắc mặt Cao Đồng u ám chưa từng thấy.

Lời này thốt ra, tất thấy mọi người ở hành lang đều lặng đi.

Cao Đồng nói vậy là có ý gì?

Những người không hiểu chuyện thấy hơi bồn chồn vì Cao Đồng lại cho người trực tiếp bắt Phó Công an Huyện ngay tại trụ sở. Lúc trước ủy ban

kỷ luật bắt người, cũng thường ‘mời uống trà’ trước mà chưa bao giờ dùng biện pháp cưỡng chế để bắt ngay trước mặt bao nhiêu người thế này. Rốt cuộc Lý Vệ Bình đã gây ra chuyện gì đây? Chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Cao Đồng lạnh lùng nhìn Lý Vệ Bình: “Thủ đoạn của anh lợi hại thật. Biến số xe để trong nhà kho ở phía sau, anh dùng xong còn nghĩ tới chuyện phủ bụi lên sao cho giống với lúc đầu rồi để vào chỗ cũ. Anh đích thân lái xe ra vào đường cao tốc và trạm nghỉ, cho rằng mình ngửa đầu ra sau, hạ tấm che nắng xuống thì thiết bị giám sát không quay được anh à?”

“Sếp, sếp đang nói gì vậy?” Nét mặt Lý Vệ Bình trở nên kỳ lạ.

“Không sai, thiết bị giám sát trên đường cao tốc đúng là không quay rõ được gương mặt của anh, vả lại anh còn hóa trang nữa kia mà, nên băng ghi hình không đủ để làm chứng cứ định tội. Tôi đã cho người của Đội trưởng Mã kiểm tra máy theo dõi và máy ảnh trên đường cao tốc trong một đêm, đều không đủ hình thành chứng cứ trực tiếp chống lại anh, làm tốt lắm, quả đúng là cảnh sát hình sự giỏi!”

“Tôi... tôi không hiểu.”

Cao Đồng nghiêng rằng: “Còn không nhận tội à? Còn tưởng những gì anh làm là không có kẽ hở nào ư? Anh tưởng băng chứng trong tay tôi không đủ để bắt anh được à? Ngày 7 tháng 1 chẳng phải anh xin nghỉ phép đến Thượng Hải làm phẫu thuật sao?” Ông nhìn Mã Đảng Bồi, Mã Đảng Bồi lúc này giương to mắt, rõ ràng đã hiểu được Cao Đồng đang nói gì. Cao Đồng tiếp: “Nhưng anh không hề đến Thượng Hải mà chỉ đi qua lại mấy bận giữa Bạch Tượng và thành phố Thiệu Hưng. Anh có thể giải thích không? Thực ra anh cũng không cần phải giải thích làm gì, nếu anh nói anh đi làm việc, tôi sẽ điều tra anh đã làm những việc gì. Còn nếu anh trả lời là đi gặp người nào đó, tôi sẽ điều tra xem anh đi gặp những ai. Tóm lại, dù cho anh có viện ra cớ gì đi nữa thì tôi cũng sẽ điều tra đến cùng để anh hết đường chối cãi.”

Lý Vệ Bình cắn chặt răng, ánh mắt bắt đầu run rẩy.

Cao Đồng nói tiếp: “Chiếc xe đa dụng Buick màu xanh của Công an Huyện các anh, tôi đã cho người bên pháp y đem đến tiệm sửa xe kiểm tra, trong thùng xăng hầu như không có cặn carbon, mới súc thùng xăng đúng không? Súc ở tiệm sửa xe sau trạm nghỉ à?”

Lý Vệ Bình nuốt nước bọt.

“Tôi không thể không thừa nhận rằng anh thật sự rất thông minh rất tỉ mỉ, dĩ nhiên, điều này cũng tương quan với năng lực trình sát hình sự xuất sắc của anh. Trước khi gây án anh đã đoán được cảnh sát sẽ kiểm tra từng chiếc Buick đi vào trạm nghỉ. Do đó khi chạy vào trạm nghỉ, anh đã không dám dùng biển số xe giả mà phải dùng biển số xe thật. Nhưng anh lại nghĩ đến chuyện nếu trực tiếp lái chiếc Buick màu xanh của cơ quan để gây án thì khâu kiểm tra đối chiếu biển số xe chắc chắn sẽ phát hiện ra chiếc xe của Công an Huyện Bạch Tượng đã đi vào trạm nghỉ vào lúc 5 giờ chiều hôm đó và sẽ dễ làm cho người ta nghi ngờ. Vì vậy chiếc xe mà anh dùng để gây án tuy là đúng là chiếc Buick màu xanh của cơ quan thật, nhưng biển số lại là của một tòa án ở thành phố Thiệu Hưng. Năm phút trước tôi đã cử người liên hệ với tòa án đó, Phó chánh án nơi đó là bạn anh, trước khi vụ án xảy ra anh mượn của họ một chiếc Buick màu xanh rồi lấy biển số xe họ để gắn lên chiếc Buick màu xanh của cơ quan mình. Như vậy khi kiểm tra đối chiếu biển số của những xe đã chạy vào trạm nghỉ thì sẽ cho ra kết quả là biển số xe thuộc một tòa án ở thành phố Thiệu Hưng, không làm cho người khác nghi ngờ, đúng không?”

Đầu Lý Vệ Bình lập tức gục xuống, một lúc sau, anh ta ngẩng đầu lên, ánh mắt tỏ vẻ rất mệt mỏi, há miệng ra nhưng không nói được lời nào. Cuối cùng anh ta cười một cách đau khổ và gật đầu.

Một cảnh sát hình sự trong số những người giữ anh ta lấy ra một khẩu súng, đưa cho Cao Đồng xem: “Chỉ huy trưởng, chúng tôi tìm được khẩu súng này trong túi quần của Lý Vệ Bình.”

Cao Đồng đánh mặt lại. Ông nhận lấy khẩu súng rồi mở ổ đạn ra, ngón tay ấn vào một viên đạn, búng nó ra ngoài, viên đạn rơi xuống đất kêu lên một tiếng khô khốc, nghe rõ mồn một giữa cả tòa nhà im phăng phắc.

“Để cái này trong túi làm gì?” Cao Đồng nhìn thẳng vào mắt anh ta, chột gằm lên, “Đồ chết tiệt, anh để súng trong túi làm gì hả?”

Lý Vệ Bình lại cố mở miệng nhưng vẫn không nói được lời nào. Anh ta cố sức ho một tiếng, miễn cưỡng nói: “Định là dành cho mình vào phút chót nhưng nào ngờ đã không kịp nữa rồi.”

Những người lúc này hò hét bây giờ tất thảy đều nín thở, hóa ra... Lý Vệ Bình lại là hung thủ!

Cao Đồng thở dài thườn thượt: “Tới phòng thẩm vấn.”

Ông không nhìn ai cả, chân bước thẳng về phía phòng thẩm vấn, tất cả mọi người đều nhận thấy sắc mặt ông rất khó coi. Đến cả Trương Nhất Ngang cũng chưa bao giờ thấy vẻ mặt sếp mình khó coi như vậy.

Cao Đồng đã nhiều năm không đích thân thẩm vấn ai, sau khi tội phạm bị bắt về quy án, đều có nhân viên chuyên thẩm vấn lo liệu.

Thẩm vấn phạm nhân là một công việc rất hao tổn sức lực, thường là vài người luân phiên thẩm vấn suốt mấy ngày mấy đêm để khiến đối phương dần dần mất hết tinh thần mới chịu khai ra. Tất nhiên có lúc nhân viên thẩm vấn không kiên nhẫn được lâu sẽ áp dụng một số biện pháp đặc biệt, nói chung, một khi đã vào đây thì đối phương sớm muộn gì cũng phải hợp tác.

Người làm lãnh đạo sẽ không tự mình đi thẩm vấn, nhưng lần này Cao Đồng lại phá lệ muốn đích thân thẩm vấn Lý Vệ Bình.

Do bất ngờ bị bắt nên sau đó tâm trạng của Lý Vệ Bình thay đổi nhanh chóng, trở nên lầm lì và hầu như không nói tiếng nào. Cao Đồng không vội vã, ông lịch sự sai người lấy nước cho anh ta uống.

Một nhân viên lập tức đưa ly thủy tinh vào, Cao Đồng lắc đầu rồi bảo đổi ly sứ. Ông nghĩ đến khẩu súng có đạn mà Lý Vệ Bình nhét trong túi, anh ta đã lên tinh thần chuẩn bị tự sát, đưa ly thủy tinh vào sẽ rất nguy hiểm, mà ông thì không muốn mạo hiểm.

Viên cảnh sát cấp dưới lại đem chiếc ly sứ đến đưa cho Lý Vệ Bình uống nước. Hai tay anh ta bị còng trên ghế, vẻ mặt cứng đờ, hai mắt thất thần, cả người tỏ ra rệu rã và đầy tuyệt vọng.

Cao Đồng mím chặt môi, ngồi đối diện và nhìn chăm chăm vào anh ta. Viên cảnh sát cấp dưới đứng bên cạnh thấy lãnh đạo không nói gì, đương nhiên cũng không dám mở miệng mà chỉ kiên nhẫn đứng kế bên chờ.

Cứ như thế hơn 10 phút sau, Cao Đồng mới mở miệng, giọng nói không chút biểu cảm: “Có thể nói được chưa?”

Lý Vệ Bình từ từ ngẩng đầu lên, để lộ nụ cười đau khổ: “Tôi...” Anh ta ho một tiếng, miễn cưỡng cất lời: “Tôi... tôi muốn hút thuốc.”

“Hãy mở một tay ra cho anh ta.” Cao Đồng nói với cấp dưới của mình, đồng thời bước tới trước mặt Lý Vệ Bình, móc một bao thuốc lá còn nguyên từ trong túi ra, cẩn thận xé hộp giấy rồi đặt trước mặt anh ta, sau đó để chiếc bật lửa xuống, ngẫm nghĩ một hồi, lại lấy ra một phong kẹo thông hòng, đặt lên tay vịn của ghế ngồi, thở dài: “Hút đi, hút ít thôi.”

Ông quay lại ghế ngồi của mình với vẻ mặt u ám, nhìn Lý Vệ Bình nửa giờ trước và bây giờ hoàn toàn là hai người khác nhau: “Hôm trước biết tôi định kiểm tra chiếc Buick màu xanh, sao anh không bỏ trốn? Tưởng tôi không điều tra ra được à?”

Lý Vệ Bình châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, dường như đã lấy lại được chút tự chủ và chấp nhận được hoàn cảnh hiện tại, liền hắng giọng: “Định đánh liều một phen xem sao, thử vận may thế nào, có lẽ kéo dài thêm chút thời gian nữa thì sẽ đợi được đến lúc kết thúc vụ án. Trốn ư? Ha ha, với tôi, trốn có khác gì với chết đâu chứ.”

Cao Đồng hít mũi, ông hiểu rất rõ, một người phải vất vả lắm mới có được ngày hôm nay như Lý Vệ Bình, nếu bỏ trốn sẽ xem như tội phạm bỏ trốn cả đời, ngày nào cũng sống trong lo sợ quả là chẳng khác gì với cái chết.

Khi lập ra kế hoạch này, chắc anh ta nghĩ rằng sẽ không thể điều tra ra được mình, nếu thật sự điều tra ra được anh ta thì có nguy trang thế nào cũng vô ích.

Hôm qua lúc kiểm tra điện thoại di động của Lý Vệ Bình và biết được anh ta chỉ đi về giữa Bạch Tượng và thành phố Thiệu Hưng, Trương Nhất Ngang đầu óc lơ lơ còn nghi ngờ rằng nếu hung thủ thật sự là Lý Vệ Bình, từng chi tiết của cả quá trình gây án đều đã suy nghĩ cặn kẽ không một chút sơ hở, thì tại sao ngay cả một chi tiết nhỏ là chiếc điện thoại của mình lại không xử lý, để họ điều tra được anh ta không hề đi Thượng Hải. Một là vì cảnh sát hình sự phải mở máy 24/24, hai là Lý Vệ Bình hiểu rất rõ, nếu thật sự một ngày nào đó hướng điều tra nhắm vào anh ta thì mọi sự nguy trang

đều vô ích, bởi chỉ cần điều tra được chiếc Buick màu xanh trong tiệm sửa xe là chiếc nào, thì sẽ kiểm tra được chiếc Buick màu xanh ban đầu từ đâu đi tới thông qua thiết bị giám sát dọc đường và như thế Lý Vệ Bình vẫn không trốn thoát được.

Có cái bấu thít khiến người thợ sửa xe ấn tượng cũng là do anh ta không gặp may. Nhưng cứ cho là không có chuyện này đi nữa, anh ta lọt lưới hay không cũng là vấn đề thời gian mà thôi, có lẽ sẽ không quá 3 ngày.

Lúc này, điều khiến Cao Đống không thể nghĩ ra đó là tại sao Lý Vệ Bình lại phạm tội.

“Nói tôi biết, tại sao anh lại làm như vậy?”

Lý Vệ Bình hít mạnh một hơi thuốc, cười đau khổ: “Nếu tôi nói là vì chính nghĩa xã hội, ông... có tin không?”

Cao Đống lắc đầu: “Không tin.”

“Tôi thấy chướng mắt trước việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương.”

Cao Đống vô cảm: “Bọn họ đã thu tiền của anh chắc? Có đâu, chướng mắt cái con khỉ!”

“Tôi không phải vì bản thân mình, tôi vì cả xã hội này.”

Cao Đống lắc đầu nguây ngoậy: “Đừng giở trò này với tôi.”

“Có lẽ ông rất khó tin, rất khó lý giải, nhưng tôi làm vậy, chính là vì xã hội, tôi muốn trừng trị việc thu phí tùy tiện của bọn súc sinh ở Phòng Công thương này. Tôi không hề muốn đẩy mình lên tầm vĩ đại gì, nhưng tôi quả thật rất chướng mắt. Là một cảnh sát hình sự, một năm tôi tiếp xúc với bao nhiêu xác chết? Một năm làm việc bán sống bán chết mà tôi kiếm được mấy đồng đây? Còn bọn người của Phòng Công thương thì sao?”

“Thu nhập một năm của anh cũng không phải là ít, 200.000 làm sao xài cho hết, nhà cửa xe cộ đều do cơ quan cấp. Muốn trừng trị Phòng Công thương ư? Hừ, việc bọn họ thu tiền chẳng liên quan gì đến anh cả, chuyện này không đến lượt anh ra mặt đâu!” Rõ ràng là Cao Đống chẳng tin cách nói này của Lý Vệ Bình chút nào.

“Phải, tôi thừa nhận, cuộc sống của tôi cũng tạm được. Có lẽ chính vì cuộc sống quá thoải mái nên tôi luôn muốn làm chút gì đó. Con người sẽ không so bì với người kém hơn mình mà chỉ nhìn vào những người có cuộc sống tốt hơn mình. Tôi luôn cho rằng việc bỏ ra và nhận lại phải tương đương với nhau. Dĩ nhiên, từng tuổi này rồi, tôi đáng ra phải có được nhận thức sâu sắc về hiện thực xã hội, nhưng trong lòng vẫn không bình tĩnh được. Có lẽ là do làm cảnh sát, có lẽ là cảm giác chính nghĩa có sẵn trong lòng, tôi nghĩ mình giống như ông trời, luôn muốn thực hiện việc chính nghĩa cho xã hội. Tôi thường tự nhủ, đừng nghĩ vậy, nhưng sự thôi thúc của nội tâm ngày càng mạnh mẽ, thậm chí tôi cảm thấy không thể kìm nén được sự kích động của việc phạm tội. Năm ngoái lúc điều tra vụ án hạ độc của Phòng Công thương, khi tôi thẩm vấn Vương Hồng Dân, ông có biết ông ta nói thế nào không? Ông ta bảo không hiểu đầu tôi chứa cái quái cái gì mà lại đi nghi ngờ ông ta và kêu tôi tẩy não trước đi rồi hãy quay lại, ông ta còn tát tôi một cái nữa.”

“Ông ta đánh anh?” Cao Đống hơi bất ngờ, vì rất khó tưởng tượng ra một người được công nhận là tốt tính như Vương Hồng Dân lại đi tát Phó Công an Huyện. Ông hơi nheo mắt lại: “Chính vì một câu nói và một cái bạt tai của Vương Hồng Dân đã chọc điên anh, nên anh phải giết anh ta cho bằng được?”

“Không, nói đúng hơn là không hoàn toàn như vậy. Tôi học ngành Tâm lý, cũng biết tự mổ xẻ bản thân, tôi thấy mình căm ghét Phòng Công thương làm điều sai trái trong xã hội là nguyên nhân chính, còn Vương Hồng Dân là tác nhân bên ngoài, là ngòi nổ thúc đẩy việc tôi giết người. Không chỉ là Vương Hồng Dân, bản mặt của những kẻ khác ở Phòng Công thương, tôi nhìn thấy đã rất khó ưa. Chẳng phải lũ khốn đó đều dựa vào các mối quan hệ để kiếm miếng cơm sao? Vì lẽ gì mà bọn họ sống thoải mái như vậy? Ông đã nhìn thấy nét mặt của những hộ kinh doanh đó chưa? Ông đã thấy sự phẫn uất bên trong của họ trước việc bị thu phí tùy tiện mà không dám lên tiếng chưa? Tôi là người hơi cảm tính, những chuyện như thế này tôi gặp nhiều rồi nên rất đồng cảm với họ. Do đó tôi thật sự rất muốn làm điều gì đó. Phải làm thế nào đây? Cách tốt nhất là trừng trị ngoài vòng pháp luật,

như vậy mới có thể khiến họ và cả các cơ quan đơn vị khác nới tay một chút. Sở dĩ tôi chọn ra tay với Phòng Công thương là bởi cuộc điều tra vụ án hạ độc lần đó đã làm tôi thấy bị sỉ nhục. Mặt khác, tôi đã có được đoạn clip bằng chứng nên có thể lợi dụng nó để thực hiện việc mưu sát tập thể một cách hoàn hảo.”

Cao Đồng trừng mắt nhìn anh ta: “Nguyên nhân chính với chả tác nhân bên ngoài gì chứ! Đó chỉ là ham muốn phạm tội bên trong của anh thôi thúc thôi.”

Lý Vệ Bình cười như điên dại: “Cũng có thể, tôi cũng nhận thức được điều này. Có lẽ là do đã tiếp cận vô số vụ án hình sự nên tôi quá tự tin vào năng lực của mình, tôi thấy việc lập kế hoạch một vụ án mạng lớn khó bề tưởng tượng là một cảm giác thành tựu mãnh liệt. Ham muốn phạm tội đó quả thực quá mạnh, tôi rất muốn nhìn xem một kế hoạch với bố cục chặt chẽ tỉ mỉ từng bước từ đầu cho tới cuối liệu có thể đạt được hiệu quả cuối cùng không. Tiếc là, còn chút nữa thôi... Vốn đã có thể kết thúc vụ án, vốn đã có thể thành công rồi, chỉ còn chút nữa thôi, chỉ vì sự kiên trì của ông mà tôi đã thất bại.”

Cao Đồng hừ lên một tiếng lạnh lùng, nói: “Sao anh có được đoạn clip đó?”

“Khi điều tra vụ án hạ độc, Châu Mộng Vũ đã lén đưa cho tôi, bảo cô ta vô tình quay được cảnh đó, cô ta là phụ nữ, không dám trực tiếp làm nhân chứng mà chỉ muốn cung cấp đoạn clip đó, đồng thời bắt tôi phải giữ bí mật, không được nói là cô ta quay. Tôi giả vờ đồng ý, vốn định là dùng nó bắt Lâm Tiểu Phong, sau lại đổi ý, dùng cái này chẳng phải sẽ làm được chuyện lớn hơn hay sao? Tôi tạm thời ém vụ án xuống, không công bố đoạn clip này cho người khác biết, sau đó dùng nó uy hiếp Lâm Tiểu Phong, bắt hắn tham gia vào kế hoạch của tôi.”

“Anh không bắt Lâm Tiểu Phong, chẳng lẽ Châu Mộng Vũ không thắc mắc sao?”

“Khi cô ta đưa tôi đoạn clip này, vụ án đó đã khép lại. Về sau cô ta có gặp riêng tôi một lần, tôi nói việc này đã khép lại, bây giờ lật lại vụ án để bắt

người, ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa phải làm rõ đằng sau Lâm Tiểu Phong có ai giật dây không, phải lên kế hoạch dài hơi, tôi hứa sẽ giữ bí mật cho cô ta mãi mãi.”

Cao Đồng hơi nheo mắt: “Anh đã chỉnh sửa đoạn clip đó?”

“Không, khi Châu Mộng Vũ đưa tôi nó đã thế rồi.”

“Sao lại trùng hợp như vậy được, ống kính máy quay lúc nào cũng hướng về phía Lâm Tiểu Phong, như thế cô ta đã biết rõ Lâm Tiểu Phong sẽ giết Uông Hải Toàn vậy.”

“Chắc chắn là Châu Mộng Vũ đã chỉnh sửa đoạn clip, cắt bỏ những đoạn trước và sau để người xem không đoán được người quay đoạn clip đó là cô ta. Lúc đó cô ta lấy di động ra chắc là muốn quay cảnh ẩu đả, nhưng chợt chú ý đến sự khác thường của Lâm Tiểu Phong, nên mới hướng ống kính về phía hắn ta và quay được cảnh này.”

“Châu Mộng Vũ quay được cảnh Lâm Tiểu Phong hạ độc, tại sao không nói ra mà lại im lặng nhìn Uông Hải Toàn uống?”

Lý Vệ Bình nói: “Vấn đề này tôi cũng đã nghĩ đến và cũng có hỏi Châu Mộng Vũ. Cô ta bảo lúc đó cô ta không hề nghĩ rằng thứ mà Lâm Tiểu Phong bỏ vào là thuốc độc, hơn nữa cô ta nhát gan, không dám nói ra, lại sợ dù có nói ra, cũng không ai tin trong ly nước có độc, không chừng sau này Lâm Tiểu Phong còn trả thù cô ta cũng nên.”

Cao Đồng ừm một tiếng, cảm thấy đầu mình hơi nhức, từ tối qua đến giờ ông chẳng chớp mắt được chút nào. Bây giờ Lý Vệ Bình đã bị bắt vào thẩm vấn, gánh nặng của ông coi như đã được gỡ bỏ, nhưng dường như lại có tảng đá khác nặng hơn đè trong lòng.

Ông xoa xoa huyệt Thái dương rồi đứng lên rời khỏi phòng thẩm vấn. Ông chuẩn bị giao lại công việc lấy lời khai cụ thể cho cấp dưới làm vì dù sao Lý Vệ Bình cũng đã nhận tội, lời khai về quá trình gây án chắc cũng không cần phải che giấu. Chỉ có điều ông quả thực không thể hiểu được động cơ phạm tội của Lý Vệ Bình.

Nhưng lúc này ông không còn thời gian để suy nghĩ nhiều như vậy, hung thủ cuối cùng lại là Phó Công an Huyện, chuyện này quá lớn, ông còn

phải ra mặt xử lý rất nhiều việc, kể cả việc chỉ đạo công việc ở địa phương và báo cáo với cấp trên.

Cao Đồng vừa ra khỏi phòng thẩm vấn lại quay trở vào, nói với những nhân viên còn lại: “Canh chừng anh ta, không được để anh ta làm bất kỳ việc nguy hiểm nào. Anh ta từ đầu đã có ý định tự sát, nếu anh ta xảy ra chuyện, các cậu có thể cởi bỏ bộ đồng phục này rồi về nhà ăn Tết sớm đi.”

Trương Nhất Ngang cũng đi ra theo: “Sếp, sếp không thẩm vấn nữa à?”

“Vẫn còn rất nhiều việc phải làm, tôi không rảnh, cậu vào ghi lời khai đi, nhớ phải ghi thật kỹ cho tôi. Đúng rồi, quan trọng là phải tìm ra được động cơ phạm tội của anh ta, tôi luôn cảm thấy Lý Vệ Bình không phải là người như vậy.” Nói rồi ông thờ dài thườn thượt.

“Tôi lấy lời khai liệu có ổn không? Xưa nay công việc này là của đội Thẩm vấn hình sự mà.”

“Tôi biết, lát nữa tôi sẽ đi nói với người của bên đó rằng lần này sẽ do cậu đứng ra lấy lời khai.”

“Tại sao vậy?” Trương Nhất Ngang thắc mắc, thông thường sau khi hung thủ bị bắt và nhận tội, việc lấy lời khai cụ thể sẽ do nhân viên thẩm vấn hình sự phụ trách, còn Trương Nhất Ngang chỉ là trình sát mà thôi.

Cao Đồng suyt một tiếng: “Cậu hiểu quá rõ cái cách làm việc của đội Thẩm vấn hình sự mà, tôi sợ Vệ Bình chịu không nổi.”

Trương Nhất Ngang ngạc nhiên nhìn ông ta.

Cao Đồng khụ một tiếng, thẳng thắn nói: “Dù gì anh ta với cậu, và anh ta với tôi... hiểu chứ? Khách sáo một chút, ở đây còn đỡ, đến khi chuyển về trại tạm giam, trong vụ án này anh ta đụng đến người có chức vụ quá cao, tôi cũng không thể bảo vệ nổi anh ta được.”

Trương Nhất Ngang thấy giọng Cao Đồng hơi nghẹn lại, khóe mắt đỏ đỏ. Anh biết, Cao Đồng tuy lúc này nói năng lạnh lùng, nhưng tận sâu trong lòng mình, ông chưa bao giờ chấp nhận được sự thực này.

Cao Đồng nhanh chóng triệu tập tất cả mọi người dự họp, lần này không chỉ là thành viên của Tổ chuyên án, mà bao gồm tất cả cảnh sát thuộc Công an Huyện.

Cuộc họp vừa bắt đầu, Cao Đồng liền thông báo với mọi người về việc Lý Vệ Bình đã nhận tội, lời khai cụ thể vẫn đang lấy. Tất cả mọi người đều xì xầm không ngớt, chẳng ai ngờ được rằng hung thủ thật sự của vụ trọng án này lại là anh ta.

Cao Đồng yêu cầu mọi người giữ kín quá trình bắt giữ ngày hôm nay, giải thích rằng sở dĩ phải trực tiếp bắt ngay tại đơn vị là vì nghĩ đến việc Lý Vệ Bình có súng trong tay, hơn nữa anh ta giỏi hơn phần lớn các cảnh sát bình thường, vì thế ông lo nếu âm thầm bắt sẽ khiến anh ta cảnh giác và sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sự thật đã chứng minh Cao Đồng làm đúng, lục soát trên người Lý Vệ Bình có khẩu súng đã nạp đạn, do đó nếu không khống chế ngay từ đầu thì anh ta có khả năng sẽ tự sát, cũng có khả năng sau đó sẽ gây ra chuyện lớn hơn.

Ngoài ra, đối với vụ việc lần này làm thế nào để thông báo với người nhà nạn nhân, cũng như phải công bố trước dư luận ra sao thì vẫn đang chờ ý kiến của lãnh đạo cấp cao hơn, và trước khi nhận được ý kiến chỉ đạo, không ai được tiết lộ ra bên ngoài, nếu không, khi tra ra được, sẽ bị xử lý nghiêm.

Sau cuộc họp, Mã Đảng Bồi gặp riêng Cao Đồng, cho đến lúc này, gương mặt ông ta vẫn đầy vẻ thảng thốt, có năm mơ Mã Đảng Bồi cũng

không ngờ một người từng làm việc mấy năm bên cạnh mình như Lý Vệ Bình lại là hung thủ của vụ trọng án lần này.

Nhưng là người trong chốn quan trường, ông ta hiểu rất rõ cho dù thế nào thì trong vụ án lần này thì bản thân khó lòng tránh được một phần trách nhiệm.

Vụ án xảy ra ở huyện Bạch Tượng, người đứng đầu Công an Huyện kiêm chức Phó chủ tịch Huyện như ông ta thì không thể thoái thác trách nhiệm được. Hung thủ là Lý Vệ Bình, mà ông ta lại là lãnh đạo trực tiếp luôn sát cánh cùng Lý Vệ Bình thì lại càng khó tránh khỏi phải chịu trách nhiệm.

Trong mắt lãnh đạo cấp trên Lý Vệ Bình là hung thủ, nhưng Mã Đảng Bồi mà đã làm việc cùng anh ta mấy năm nay, lại là cấp trên của anh ta nữa, hầu như ngày nào cũng gặp mặt thì tại sao mà không phát hiện ra điều gì khác thường sao? Mà là đồ bất tài vô dụng!

Mã Đảng Bồi bồn chồn không yên, suy đi nghĩ lại, chỉ có thể nhờ đến Cao Đống nói giúp.

Mã Đảng Bồi biết Cao Đống phá xong vụ án này, lại còn bới tung ra u nhọt trong nội bộ hệ thống, công lao cộng với mối quan hệ rộng, cũng như dựa vào sức trẻ của Cao Đống thì chức Phó chủ nhiệm Văn phòng nhiệm kỳ sau xem như cầm chắc trong tay rồi. Ông chắc chắn sẽ trở thành lãnh đạo chủ chốt của Văn phòng Tỉnh, hơn nữa là người phụ trách vụ án lần này, nếu có thể nói giúp mình vài câu trong cuộc họp với cấp trên thì chắc chắn là hiệu quả nhất.

Khi gặp Cao Đống, Mã Đảng Bồi lập tức tiết lộ với Cao Đống một thông tin, rằng chiều ngày 11 tháng 1, sau khi được các sinh viên phát hiện vụ việc ở tỉnh lộ cũ, Lý Vệ Bình đã khuyên ông ta hãy khoan báo cáo vụ án lên cấp trên mà chờ Tổ chuyên án đến rồi hẵng báo, như vậy Tổ chuyên án sẽ cùng chịu trách nhiệm, nhưng ý kiến này bị ông ta cương quyết từ chối. Mã Đảng Bồi ông không phải là loại người đó!

Sau đó lãnh đạo Huyện bao gồm ủy ban Huyện, các đơn vị khác, và cả lãnh đạo cấp Thành phố đều tìm Cao Đống, nói rằng lúc trước thúc đẩy vụ

án mau chóng khép lại cũng là do Lý Vệ Bình đã kiến nghị với họ. Mục đích của anh ta dĩ nhiên là khép lại vụ án với hung thủ là Lâm Tiểu Phong, còn mình tiếp tục ung dung ngoài vòng pháp luật, may nhờ đồng chí Cao có kinh nghiệm phá án dày dạn, tìm ra được điểm đột phá từ manh mối sự việc nên mới làm cho Lý Vệ Bình phải hiện nguyên hình.

Bao nhiêu lời tâng bốc, Cao Đồng nghe là hiểu ngay ý của đối phương, lúc này ông còn phải báo cáo chi tiết lên cấp trên, chẳng còn tâm trí đâu mà nghe Mã Đảng Bồi dông dài, bèn hứa sẽ giải thích giúp, còn việc truy cứu trách nhiệm sau cùng như thế nào thì cá nhân ông không thể đảm bảo được, khuyên Mã Đảng Bồi nên nhờ đến những mối quan hệ khác.

Bận rộn mãi đến tối, Cao Đồng vẫn chưa được nghỉ ngơi chút nào, vừa ăn vội bữa tối thì Trương Nhất Ngang đến gặp: “Sếp, khẩu cung cơ bản đã xong, sếp xem đi. Về động cơ giết người của Lý Vệ Bình, nói tới nói lui anh ta đều bảo là vì là không ưa cách làm việc của nhiều ban ngành trong xã hội hiện nay, trong đó điển hình là Phòng Công thương, và cũng vì người của Phòng Công thương đắc tội với anh ta nên anh ta phải trừng trị họ với mức hình phạt cao nhất. Anh ta vẫn một mực nói cảm giác chính nghĩa trong xương tủy anh ta quá mạnh.”

Cao Đồng chau mày, tỏ ý không hiểu quan điểm của Lý Vệ Bình: “Anh ta có cảm giác chính nghĩa lớn như vậy thật sao?”

Trương Nhất Ngang nói: “Lúc trước anh ta rất liều mạng khi bắt tội phạm, sếp cũng thấy rồi đó.”

Cao Đồng thở dài lắc đầu: “Việc anh ta liều mạng khi truy bắt tội phạm thì tôi biết là vì anh ta vẫn luôn có chí tiến thủ, rất muốn được lập công. Nhưng bây giờ cuộc sống của anh ta đã rất tốt, công tác điều tra hình sự của cả huyện đều do anh ta nắm, sao anh ta lại phải làm chuyện này!”

Trương Nhất Ngang cũng chịu: “Cũng có thể như chính anh ta đã nói, ham muốn phạm tội quá mạnh, không kiểm soát được. Anh ta rất muốn chứng minh năng lực của mình, hoặc cũng có thể đúng là cảm giác chính nghĩa quá mạnh chẳng?”

Đầu Cao Đồng hơi đau lên, ông khoát tay: “Cứ vậy đi, để tôi xem lời khai của anh ta trước đã.”

Cao Đông xem xong ghi chép, nhắm mắt lại, tưởng tượng ra cảnh lúc Lý Vệ Bình khai ra tình tiết vụ án, chuyển lời thoại trong ghi chép thành hình ảnh, cẩn thận tua lại trong đầu một lần nữa.

Vào đêm 17 tháng 9 năm ngoái, chúng tôi ăn cơm tại lầu 3 khách sạn, mới ăn được một nửa, thì có mấy người chạy đến báo rằng bàn tiệc của Phòng Công thương ở dưới lầu có người chết.

Chúng tôi lập tức buông đũa chạy xuống, tôi thấy đặc điểm trên thi thể Ông Hải Toàn rất giống trong vụ án trúng độc xyanua từng gặp trước đây. Nên tôi và bên pháp y đều nghi ngờ là do trúng độc chất xyanua, vì thế đã lập tức điều thêm nhiều người nữa đến để kiểm soát hiện trường, đồng thời thu thập các vật chứng.

Chúng tôi đã cho lục soát những người liên quan và hiện trường vụ án ngay hôm đó, kể cả phía dưới các tấm thảm cũng được lục soát nhưng vẫn không tìm được bằng chứng gì liên quan đến thuốc độc cả. Về sau tôi nghĩ nhất định là Lâm Tiểu Phong đã lén ném thuốc độc vào nơi chúng tôi không ngờ tới, cũng có thể là hắn mở cửa sổ để ném ra ngoài nhưng mọi người không để ý.

Ngày hôm sau, bên pháp y giám định ra được trong ly trà đại mạch đó có chất xyanua. Do ly trà là của Vương Hồng Dân đưa cho Ông Hải Toàn nên trên ly trà chỉ có dấu vân tay của Vương Hồng Dân, Ông Hải Toàn và một nhân viên phục vụ. Ngoài ra theo lời khai của nhiều người, Vương Hồng Dân và Ông Hải Toàn dường như có bất hòa, đội Điều tra hình sự chúng tôi đều nghi ngờ việc này do Vương Hồng Dân làm.

Tôi đã cử Đội trưởng đội Hình sự đi mời Vương Hồng Dân đến lấy lời khai, ông ta không hợp tác, không chịu đến. Cấp dưới của tôi ai cũng biết hậu thuẫn của Vương Hồng Dân rất mạnh, không dám dùng biện pháp cưỡng chế, chẳng có cách nào khác nên tôi phải đích thân đi.

Tôi đến phòng làm việc của Vương Hồng Dân, đóng cửa lại, kiên nhẫn nói chuyện, hy vọng ông sẽ phối hợp điều tra. Tôi đã dùng lời lẽ rất khéo léo nói rằng chỉ muốn ông ta phối hợp điều tra chứ không hề có ý nghi ngờ ông ta, nào ngờ ông ta không những không phối hợp, mà còn chỉ vào mặt tôi mắng: “Mày là cái thá gì? Tụi mày nghi ngờ tao hả? Đầu mày úng nước à? Làm sạch đầu đi rồi hăng đến tìm tao! Có giỏi thì trực tiếp bắt tao đi, để xem Mã Đảng Bồi nói thế nào.”

Tôi cũng là người nóng tính, lúc đó cơn giận bốc lên, định dùng biện pháp cưỡng chế. Tôi biết cấp dưới không dám ra tay nên chỉ còn cách tự mình lôi ông ta đi, lúc này, ông ta giáng cho tôi một bạt tai. Lúc đó tôi thật sự rất giận, chỉ muốn đâm vào mặt ông ta một phát cho hả dạ nhưng không dám vì tôi biết thế lực phía sau của ông ta. Và tôi hiểu rất rõ rằng tuy bản thân là Phó Công an Huyện nhưng tôi vẫn là một lãnh đạo không thân thể, chẳng là cái thá gì trong mắt ông ta cả. Nếu dùng đến nắm đấm, tôi biết Mã Đảng Bồi cũng không bảo vệ được cho tôi.

Tôi không giống với sếp, có thân thể và gốc gác vững chắc, cái chức Phó Công an này của tôi là nhờ sếp bỏ ra rất nhiều công sức để sắp đặt cho, đồng thời, cũng là kết quả từ sự nỗ lực hết mình trong nhiều năm của tôi. Tôi giờ năm đấm này ra thì không chỉ nỗ lực bao năm qua của tôi sẽ trở thành tro bụi mà cũng rất có lỗi với sếp.

Lúc đó, cuối cùng tôi cũng đã kiềm chế được.

Thấy tôi không dám làm gì mình, Vương Hồng Dân lại tiếp tục sỉ nhục tôi. Tôi cắn răng nhịn nhục cho đến khi vết nóng trên má hạ nhiệt mới rời khỏi văn phòng của ông ta. Tôi không dám để cho cấp dưới của mình nhìn thấy dấu tay trên mặt, càng không dám để cho ai biết tôi bị Vương Hồng Dân đánh mà không dám đánh trả.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của ông ta, tôi định bụng sẽ đi gặp người khác tìm hiểu tình hình thì Diêu Giang cũng bước tới nói: “Cảnh sát các anh làm việc đừng có tra xét bừa bãi, có biết đồng chí Vương là ai không mà muốn điều tra đồng chí ấy hả? Đừng làm ảnh hưởng đến công việc thường ngày của chúng tôi nữa. Nếu vẫn muốn điều tra thì phải có sự đồng ý của chính quyền Huyện trước đã. Nếu không thì cút đi!”

Thế đấy, đây chính là thái độ của đám người ở Phòng Công thương đấy. Tôi chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế cả!

Sau đó việc điều tra Vương Hồng Dân đành phải chấm dứt và vụ án hạ độc giết người này, cũng chỉ có thể kết thúc như vậy thôi.

Cuối cùng, chưa đầy một tuần sau khi xảy ra vụ án hạ độc giết người thì vụ việc đã được khép lại một cách qua loa.

Một tuần sau nữa, Châu Mộng Vũ hẹn gặp tôi sau khi tan sở. Khi gặp, cô ta đưa cho tôi đoạn clip này. Lúc đó tôi mới biết, thì ra vụ án không liên quan gì đến Vương Hồng Dân, chẳng trách ông ta lại nổi điên lên như vậy. Ra là tên tài xế của Phòng Công thương tên Lâm Tiểu Phong gây ra.

Tôi định bụng ngày hôm sau sẽ đi bắt Lâm Tiểu Phong, nhưng rồi suy nghĩ lại, Lâm Tiểu Phong đã giết người của Phòng Công thương, hơn nữa dư luận về Uông Hải Toàn rất không tốt, tôi hà tất phải bắt hắn, tốt nhất là để hắn giết hết bọn người của Phòng Công thương luôn cho rồi.

Hà hà, tôi thật sự mong rằng hắn giết hết người của Phòng Công thương nên việc gì tôi phải bắt Lâm Tiểu Phong chứ? Ha ha, tôi đã chuẩn bị tha cho hắn.

Trong quá trình điều tra vụ án hạ độc giết người này, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều hộ kinh doanh và hầu như không một hộ nào nghĩ tốt về Phòng Công thương cả, việc thu phí tùy tiện rồi phạt tiền bừa bãi khiến người ta thấy vô cùng bức xúc. Thông qua các câu trả lời và thái độ của họ khi được hỏi, hầu hết những hộ doanh nghiệp đó đều tỏ ra hả lòng hả dạ trước cái chết của Uông Hải Toàn.

Thử nghĩ mà xem, một kẻ bị chết mà người dân ai cũng vui mừng như thế, sắp cảm thấy hắn có đáng chết hay không?

Lúc đó, tôi chợt nghĩ, nếu cả đám người của Phòng Công thương mà chết hết thì sẽ tốt biết chừng nào!

Lúc đầu tôi giật thót mình trước ý nghĩ này nhưng tôi cảm nhận rất rõ má trái của mình vẫn rất bông, tôi nghĩ đến Vương Hồng Dân, nghĩ đến nỗi nhục mà xưa nay tôi chưa từng nếm trải, lòng tôi sôi lên sùng sục, tôi không thể ngừng nghĩ đến chuyện giết hết đám người của Phòng Công thương được.

Tôi cảm thấy kết quả như thế nhất định rất đẹp đẽ, nghĩ đến chuyện Vương Hồng Dân bị chính tay tôi giết chết, nghĩ đến bộ mặt hống hách của Diêu Giang trở nên thể thảm, nghĩ đến việc các hộ kinh doanh nghe được tin này sẽ hả hê trong lòng, và sẽ có rất nhiều lời đồn thổi về tên sát thủ bí ẩn đó!

Tôi thật trông chờ vào những điều này!

Một cảnh sát trong một năm đã tiếp xúc với bao nhiêu tên tội phạm như tôi có sở trường giỏi nhất là về cái gì đây?

Phần tử phạm tội đều muốn che giấu chứng cứ nhưng tôi đã vạch trần sự giả dối của bọn chúng để đưa chúng ra ánh sáng.

Sở trường giỏi nhất của tôi là điều tra hình sự, dĩ nhiên, tôi am hiểu tất cả các phương pháp điều tra hình sự, ngược lại tôi cũng giỏi về việc chặn hướng điều tra nữa.

Tôi hoàn toàn tin rằng chỉ cần tôi phạm tội thì nhất định đó là một vụ án hoàn hảo và không ai ngăn cản được.

Thế rồi tôi nghĩ ngay đến việc lợi dụng đoạn clip này để thực hiện một vụ án hoàn hảo mà xưa nay chưa từng có.

Tôi hận Vương Hồng Dân, lại mang trong người cảm giác chính nghĩa xã hội mạnh mẽ, càng muốn đóng vai ông trời, và thế là, tôi không thể cưỡng lại việc bắt đầu vạch ra kế hoạch phạm tội của mình.

Lúc đó tôi chỉ có ý nghĩ giết chết bọn họ, còn cụ thể làm cách nào thì tôi chưa vạch ra.

Tôi hiểu rất rõ, nếu Vương Hồng Dân bị giết, hay tệ hơn nữa, cả Phòng Công thương bị giết, thì đây sẽ là vụ án lớn đặc biệt nghiêm trọng, nếu không điều tra ra được hung thủ thì sẽ không thể khép lại được. Đến lúc đó Tổ chuyên án nhất định sẽ phải tăng cường đội ngũ, có thể là người trên Thành phố, cũng có thể là người trên Văn phòng Tỉnh thậm chí là trên Bộ xuống cũng nên. Nhân lực đông, điều tra cặn kẽ nên không muốn bị điều tra ra chân tướng sẽ là một điều rất khó.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất đó chính là tìm một tấm bia đỡ đạn cho mình.

Lâm Tiểu Phong là tấm bia đỡ đạn rất tốt, dù sao hắn cũng là hung thủ giết chết Uông Hải Toàn. Tuy nhiên tôi vẫn phải điều tra lý do tại sao hắn lại giết người để xem liệu hắn có giá trị để lợi dụng không, liệu có thể trở thành ‘công cụ’ quan trọng nhất cho việc phạm tội của tôi hay không.

Để không gây sự chú ý của những người xung quanh, tôi cố ý hẹn gặp Lâm Tiểu Phong vào đúng dịp nghỉ lễ Quốc khánh để nói rõ thân phận của mình, đồng thời cho hắn xem đoạn clip đó.

Hắn rất căng thẳng và vô cùng lo sợ, có năm mơ hắn cũng không ngờ được toàn bộ quá trình hạ độc của mình đã bị người ta quay lại.

Tôi cố ý làm như thăm vấn hắn, buộc hắn khai ra quá trình gây án và động cơ phạm tội của mình. Hắn tưởng tôi muốn bắt hắn luôn nên đành thành thật phối hợp và nói ra nguyên nhân. Hắn nói hắn muốn giết Vương Hồng Dân vì Vương Hồng Dân cho hắn vay rất nhiều tiền nhưng gần đây

ông ta lại đòi hăn trả tiền, mà hăn thì không trả nổi. Muốn trả tiền, hăn phải bán nhà, nên suy đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ có thể dùng chất xyanua để hạ độc, định đánh liều một phen. Nào ngờ cuối cùng Ưông Hải Toàn lại uống ly nước đó.

Tôi hỏi hăn rằng Vương Hồng Dân có nghi ngờ gì hăn không, hăn nói không biết, nhưng dạo gần đây ông ta không còn đòi tiền nữa, và cũng tỏ ra rất xa cách với hăn. Tuy nhiên Vương Hồng Dân không dă động đến chuyện này.

Tôi hỏi hăn có sợ Vương Hồng Dân biết chuyện này không. Hăn nói rất sợ.

Tiếp đó tôi bảo với hăn rằng chỉ cần làm theo ý tôi thì sau này không việc gì phải sợ nữa. Tôi cũng sẽ không dùng đoạn clip đó để bắt hăn đâu vì tôi cũng muốn giết Vương Hồng Dân.

Tôi còn bảo nếu như hăn nghĩ đến việc dùng những lời mà tôi nói với hăn hôm nay để uy hiếp ngược lại tôi thì cứ việc, để xem có ai tin hay không. Ngay ngày mai đội Điều tra hình sự sẽ đến bắt hăn và đoạn clip này là chứng cứ rành rành rồi, khi tòa xử thì hăn chỉ có nước tử hình thôi.

Hăn suy nghĩ rất lâu, cân nhắc đến sự sống chết của hăn đang nằm trong tay tôi, đồng thời lo Vương Hồng Dân đã có ý nghi ngờ việc hăn hạ độc ông ta, nên đành phải làm đến cùng, đó là phải giết luôn cả Vương Hồng Dân nếu không đêm dài sẽ lắm mộng.

Thế rồi hăn đồng ý với thỏa thuận giữa hai chúng tôi.

Sau đó, tôi lập tức vạch ra ý tưởng cụ thể về việc phạm tội như thế nào.

Lâm Tiểu Phong cho biết, năm nào Phòng Công thương cũng đi du lịch tập thể một lần trước Tết, lần đó chỉ có mấy người của Phòng Công thương đi chơi mà không dẫn theo người nhà. Diêu Giang và Châu Mộng Vũ có mối quan hệ mập mờ, những người kia đương nhiên cũng sẽ tìm dịch vụ khác tại khách sạn, đây là phúc lợi của Vương Hồng Dân dành cho họ.

Tôi nghĩ đó là thời cơ thích hợp nhất bởi các mục tiêu tập trung vào một chỗ mà không có người ngoài nào khác, có thể giải quyết trong một lần luôn, và cũng là sự đảm bảo về hiệu suất và tỉ lệ thành công.

Một lần giết luôn cả bảy người tốt hơn nhiều so với việc giết từng người một.

Nhưng phải ra tay như thế nào đây?

Ở khách sạn ư? Mỗi người đều ở trong phòng riêng, hơn nữa việc ra tay ở khách sạn sẽ rất khó khăn, không thể được.

Vậy giữa đường thì sao nhỉ?

Các mục tiêu đều ở trên xe nhưng dường như cũng không thể được.

Tuy nhiên tôi suy nghĩ kỹ hơn và nhận thấy rằng các mục tiêu đều tập trung trên xe, ngược lại đây sẽ là cơ hội tốt nhất để ra tay. Duy chỉ có mỗi một vấn đề đó là họ không chạy xe qua đoạn đường vắng người, mà trên đường quốc lộ bây giờ chỗ nào cũng có thiết bị giám sát, còn trên đường cao tốc thì nhiều vô số kể. Vì thế khó khăn lớn nhất cho việc ra tay trong quá trình họ đi trên xe đó là làm thế nào để qua mắt được các thiết bị giám sát.

Song song đó, tôi còn phải nghĩ đến một vấn đề nữa, đó là làm sao để khống chế được hết tất cả những người ngồi trong xe. Hơn nữa, chuyện này còn bắt buộc phải có sự đồng ý và phối hợp của Lâm Tiểu Phong.

Kế hoạch của tôi tất nhiên là muốn hãn làm tấm bia đỡ đạn cuối cùng cho mình. Có điều nếu để hãn phát hiện được ý đồ của tôi thì, bởi trước sau gì cũng chết nên cho dù có dùng đoạn clip đó để uy hiếp, hãn cũng sẽ không đời nào chịu giúp tôi đâu.

Vì vậy, tôi đã hao tốn rất nhiều tâm sức để suy nghĩ về việc phải ra tay như thế nào, vừa phải khống chế cả nhóm người trên xe, vừa phải làm cho Lâm Tiểu Phong tự nguyện phối hợp mà không nghĩ đến chuyện tôi sẽ kéo hãn ta làm tấm bia đỡ đạn cho mình vào phút cuối cùng, quan trọng hơn là phải qua mắt được các thiết bị giám sát nữa. Tất cả mục đích đều phải được cân nhắc kỹ lưỡng.

Tôi thừa nhận để làm được những việc này không hề dễ dàng một tí nào cả.

Đối với việc khống chế nhóm người trên xe, tôi thấy không hề khó vì tuy không dùng biện pháp cưỡng chế được, nhưng có thể dùng thuốc.

Trong mấy năm qua Công an Huyện chúng tôi đã phá được không ít các vụ án liên quan đến thuốc mê, tịch thu nhiều loại thuốc và đều được để trong phòng Bảo quản.

Tôi có chìa khóa phòng Bảo quản, lại là lãnh đạo của đội Điều tra hình sự thuộc Công an Huyện nên tôi vào lấy ít đồ thì không cần phải đăng ký. Huống hồ tôi đã suy nghĩ rất cẩn kẽ, nếu tôi đem theo chiếc lọ trống rồi rót một ít thuốc vào đó, thì sau này kiểm kê họ cũng không thể phát hiện bị thiếu mất một lọ thuốc.

Sau khi nghĩ ra cách khống chế nhóm người trên xe, điểm mấu chốt chính là qua mắt được các thiết bị giám sát.

Điều tôi nghĩ đến trước tiên, đó là ngụy trang thân xe.

Tôi đã dùng cách dán màng bọc bên ngoài xe.

Rất ít người dán màng bọc ngoài cho thân xe, nhưng có một lần tôi nói chuyện với người bạn của mình thì biết được anh ta đã từng dán màng bọc ngoài cho thân xe.

Việc dán màng bọc ngoài cho thân xe cũng tương tự như khi dán màng trên kính xe vậy, chẳng qua là một cái thì dán ngoài thân xe còn một cái lại dán trong lớp kính xe mà thôi. Hầu hết các tiệm trang trí xe hơi đều có dịch vụ này.

Tôi đã nhìn thấy chiếc xe của bạn tôi, nếu không nhìn kỹ thân xe sẽ không thể phát hiện ra lớp dán đó. Cũng giống như nhiều loại máy móc gia

dụng khác khi mới mua về thường được dán một lớp màng nhựa trong suốt vậy.

Miếng dán mà bạn tôi dùng là loại màng trong suốt, chủ yếu dùng để bảo vệ thân xe tránh các va quệt nhẹ. Anh ta bảo có đủ các loại màng với rất nhiều màu sắc khác nhau và có thể đặt làm theo yêu cầu.

Tôi thấy việc dán lớp màng bọc bên ngoài xe là một ý tưởng không tồi. Chỉ cần sơn chiếc Buick màu xám bạc của Phòng Công thương thành màu xanh, rồi dán lớp màng bọc màu xám bạc lên. Như vậy, chiếc xe này khi lọt vào tầm nhìn của thiết bị giám sát nó sẽ có màu xám bạc, khi xe vào đến điểm mà thiết bị giám sát không ghi hình lại được thì tôi sẽ xé lớp màng bọc ra để trở thành màu xanh. Đến lúc cho chiếc Buick màu xanh chạy ra khỏi vùng giám sát là có thể qua mặt được thiết bị theo dõi.

Tuy nhiên nếu chỉ đổi màu thân xe thôi thì vẫn chưa đủ vì không thể nào qua mặt được thiết bị giám sát.

Thiết bị giám sát đầu tiên nhìn thấy chiếc Buick xám bạc đi vào, thiết bị giám sát thứ hai không nhìn thấy chiếc Buick xám bạc đi ra mà lại là một chiếc Buick xanh thì khỏi cần phải nói, Tổ chuyên án nhất định sẽ nghĩ ngay đến việc chiếc xe đã được đổi màu, tiếp theo cũng vẫn sẽ tiến hành điều tra chiếc Buick xanh chạy ra khỏi đó mà thôi.

Làm sao để giải quyết vấn đề nan giải này đây?

Phương án tôi nghĩ đến đó là giấu trời qua biển^[3]”

Lại tìm thêm một chiếc Buick màu xanh nữa.

Sau khi chiếc Buick của Phòng Công thương lọt vào tầm ngắm của thiết bị giám sát, tôi sẽ cho chiếc Buick màu xanh thứ hai chạy vào. Lúc chiếc xe chạy vào đoạn nằm giữa của hai thiết bị giám sát, tôi sẽ tiến hành việc hoán đổi biển số của chiếc Buick màu xanh thứ hai với chiếc Buick của Phòng Công thương, đồng thời xé lớp màng bọc ngoài thân xe ra, vậy là chiếc xe của Phòng Công thương đã hoàn toàn biến thành chiếc Buick màu xanh thứ hai, rồi cứ thế chạy qua thiết bị giám sát một cách quang minh chính đại. Còn chiếc Buick màu xanh thứ hai, thì dừng trong trạm nghỉ, chờ sau khi vụ án xảy ra sẽ rời đi.

Nhưng chỉ như vậy thôi vẫn chưa được.

Trong trạm nghỉ hầu như không có xe khách nào đỗ qua đêm, nên nếu chiếc Buick màu xanh thứ hai đỗ qua đêm thì chắc chắn sẽ bị chú ý khi điều tra, như vậy kế hoạch của tôi vẫn phá sản.

Phải làm sao để giải quyết được vấn đề này đây?

Đổi chiếc Buick màu xanh lại trong tiệm sửa xe.

Trong hầu hết các trường hợp, cảnh sát hình sự thậm chí còn không điều tra chiếc xe này. Dù có điều tra thì họ cũng sẽ cho rằng chiếc xe chẳng có liên quan gì cả. Tôi hiểu rất rõ, việc điều tra ở trạm nghỉ sẽ thu được rất nhiều thông tin khác nhau và rất phức tạp. Tất cả hồ sơ gây án trong nước chưa từng có vụ án nào mà hung thủ thay đổi được màu thân xe trong một thời gian ngắn để trốn thoát cả, vì vậy tôi cho rằng cảnh sát sẽ không tự nhiên mà nghĩ ra được cách làm này. Trước khi biết rõ cả quá trình gây án, sẽ không ai nghĩ đến chiếc Buick màu xanh xoàng xĩnh trong tiệm sửa xe lại là manh mối mất chốt nhất.

Như vậy, sau khi cảnh sát phát hiện chiếc Buick xám bạc của Phòng Công thương lọt vào băng ghi hình rồi không thấy nó chạy trở ra nữa, đương nhiên sẽ nghi ngờ thân xe đã được ngụy trang. Kế đến sẽ đối chiếu từng chiếc xe chạy vào và chạy ra, nhưng rồi lại phát hiện tổng số xe chạy ra bị thiếu mất một chiếc so với những xe đi vào, chính là chiếc Buick màu xám bạc của Phòng Công thương. Đến lúc này tất nhiên cảnh sát sẽ nghĩ rằng chiếc xe này nhất định là đã lên một chiếc xe tải nào đó rồi, nhưng nếu tiến hành điều tra xe tải thì khối lượng công việc sẽ vượt quá phạm vi năng lực của Tổ chuyên án, hơn nữa kết quả chắc chắn là chẳng thu được gì.

Tôi cho rằng đây là kế hoạch gây án an toàn nhất.

Thông qua việc khảo sát tuyến đường thực tế, cuối cùng tôi đã chọn được địa điểm tốt nhất để gây án đó là trạm nghỉ của thành phố Thiệu Hưng.

Nơi này có diện tích lớn, lưu lượng xe rất đông, nhân viên sẽ không chú ý đến từng chiếc xe, và đặc biệt là chiếc trong tiệm sửa xe. Đến đây tôi vẫn không hiểu sao lại có sự trùng hợp như vậy được, sao sắp lại chú ý đến chiếc Buick đỗ trong tiệm sửa xe chứ? Tôi nghĩ nếu đổi lại là một cảnh sát

hình sự bình thường khác thì cho dù đã đến tiệm sửa xe để điều tra, cứ cho là biết tiệm sửa xe có sửa một chiếc Buick màu xanh, nhưng đó là chiếc màu xanh kia mà, hơn nữa nó vẫn nằm ở đó cho đến khi vụ án xảy ra rồi mới rời đi nên đương nhiên sẽ cho rằng nó không liên quan gì đến vụ án, và sẽ không có sự liên tưởng nào giữa nó với sự mất tích của chiếc Buick cả.

Còn muốn mượn một chiếc Buick xanh thì rất dễ dàng, Công an Huyện cũng có sẵn một chiếc.

Nhưng còn một điểm mà tôi lo lắng đó là trong quá trình điều tra của Tổ chuyên án, chắc chắn sẽ đối chiếu thông tin của từng chiếc Buick ra vào trạm nghỉ. Nếu trong lúc đối chiếu biển số xe mà phát hiện đó là xe của Công an Huyện Bạch Tượng thì tôi sợ sẽ dẫn đến nghi ngờ vì thế tôi phải kiểm thêm một biển số khác, và tất nhiên đó không thể là biển số giả được mà phải là biển số thật của một chiếc Buick màu xanh tương tự.

Tôi nhớ đến một người bạn, vì tôi có người bạn rất thân làm Phó chánh án Tòa án nhân dân ở một vùng thuộc thành phố Thiệu Hưng, mấy lần tôi đến thành phố Thiệu Hưng đều là được anh ta đón bằng chiếc Buick màu xanh cả. Nếu mượn xe của cơ quan anh ta để hoán đổi biển số xe thì khi đối chiếu thông tin xe từ thiết bị giám sát có thấy một chiếc xe mang biển số của thành phố Thiệu Hưng chạy vào trạm nghỉ thành phố Thiệu Hưng, đó là điều quá đổi bình thường.

Vì vậy tôi đã mượn xe của anh ta rồi hoán đổi biển số cho chiếc xe của Công an Huyện và tiến hành việc gây án của mình.

Trước khi tiến hành vụ án, vẫn còn một vấn đề lớn ảnh hưởng đến sự thành bại cần phải giải quyết, đó là làm sao có thể khiến Lâm Tiểu Phong cùng phối hợp.

Hiển nhiên là Lâm Tiểu Phong không hề biết mục đích của tôi không chỉ là giết một mình Vương Hồng Dân, và năm mơ hắc cũng không thể ngờ được tôi chuẩn bị giết chết tất cả mọi người.

Hắc bảo tôi rằng điều kiện để hắc đồng ý phối hợp đó là làm thế nào đó để sau khi Vương Hồng Dân chết sẽ không ai nghi ngờ là do hắc làm, hắc không muốn gánh chịu bất kỳ rủi ro nào. Nếu tôi nói cho hắc biết suy nghĩ thực sự của tôi, ha ha, có đánh chết hắc cũng sẽ không phối hợp với tôi đâu.

Tôi nghĩ trước khi đồng ý phối hợp với tôi để gây án, hắc đã suy tính lợi hại thiệt hơn rồi. Nếu hắc từ chối, tôi sẽ dùng đoạn clip để bắt hắc về quy án, và cho dù hắc có nói ra kế hoạch của tôi đi nữa thì trước xảy ra chuyện liệu ai sẽ tin lời nói xằng nói bậy đó của hắc? Nếu hắc đồng ý với yêu cầu của tôi thì sau khi thành công hắc cũng đã nắm được yếu điểm của tôi rồi, không còn phải lo sợ tôi tiếp tục dùng đoạn clip để uy hiếp hắc nữa.

Nhưng hắc sẽ không thể nào ngờ được rằng mục tiêu của tôi là giết tất cả mọi người, đây là chuyện chỉ kẻ điên mới dám làm, đúng không? Hắc không thể ngờ được rằng tôi lại điên đến như vậy.

Sau khi tôi nói cho hắc biết phương án của mình và muốn hắc là người cầm lái trong suốt chặng đường, hắc lập tức từ chối, bảo nếu như vậy thì cuối cùng chắc chắn sẽ tra ra được là do hắc làm, đằng nào cũng chết, hắc nhất định không chịu giúp tôi.

Ha ha, nếu lúc đó hắc đồng ý thì tôi đã không cần lập ra quỷ kế làm cho chiếc xe biến mất rồi, bởi một khi điều tra ra được hắc là người cầm lái thì chắc chắn sẽ xác định hắc là hung thủ và không ai có thể tra ra được tôi.

Rốt cuộc kết quả thỏa thuận với hãn là tôi sẽ là người hành động trong suốt quá trình gây án, còn hãn chỉ phụ trách việc hạ độc.

Để xóa tan sự nghi ngại của hãn, tôi đã nói với hãn về một phương án giả.

Đó là hãn sẽ chạy xe vào trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng mà tôi đã chờ sẵn. Sau khi đến trạm nghỉ hãn lấy thức uống tự chế ra cho mọi người uống giải khát, trong đó có bỏ thuốc mê. Đợi thuốc mê phát huy tác dụng, tôi lên xe trói tất cả mọi người, bịt mắt họ lại, rồi lái xe đến tỉnh lộ cũ của huyện Bạch Tượng. Đồng thời, để người khác không nghi ngờ Lâm Tiểu Phong, tôi cũng sẽ trói hãn lại. Thức uống trong bình giữ nhiệt sẽ thay bằng thức uống không có thuốc mê. Sau đó, tôi đeo mặt nạ, đánh thức tất cả mọi người dậy, rồi giết chết Vương Hồng Dân trước mặt họ, đốt cháy xe sao cho không ai nhận ra được chiếc xe đã được sơn lại và rời đi. Sau đó đội Điều tra hình sự sẽ đến điều tra vụ án này, toàn bộ vụ việc đều được nằm trong tầm kiểm soát của tôi. Thức uống trong bình giữ nhiệt đã được đổi lại, khó mà tìm ra được thành phần thuốc mê nào. Những người còn sống đó sẽ không thể nhớ được mình bị rơi vào hôn mê từ khi nào, cũng như không thể biết được vụ bắt cóc xảy ra như thế nào, ai đã ra tay. Trong thức uống Lâm Tiểu Phong đưa cho mọi người uống cũng không có vấn đề gì. Như vậy, bọn họ sẽ không thể nghi ngờ Lâm Tiểu Phong được.

Trước phương án này của tôi, Lâm Tiểu Phong đã đặt hai câu hỏi, một là nếu có người không uống thì làm thế nào? Tôi nói với hãn, nếu như vậy, kế hoạch sẽ tan tành. Hai là thiết bị giám sát có quay được những cảnh này hay không? Tôi nói hãn có thể yên tâm vì tôi là người cầm lái trong suốt cả chặng đường, còn hãn ngồi phía sau nên sẽ không bị ghi hình, và cho dù việc gây án thất bại thì người bị bắt vẫn là tôi thôi.

Hãn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy phương án của tôi khả thi, hơn nữa người chịu rủi ro nhiều nhất trong cả quá trình là tôi chứ không phải hãn nên cuối cùng cũng đồng ý.

Hạ tuần tháng 12, Vương Hồng Dân quyết định ngày giờ cụ thể cho chuyến du lịch. Một ngày trước khi xuất phát 2 tuần, tôi bảo Lâm Tiểu

Phong cho chiếc xe Buick dừng ở phía bên kia đường, chờ đến đêm khuya, tôi sẽ đeo mắt kính, đội nón, gắn râu và đi vòng né thiết bị giám sát để đến trước chiếc Buick, dùng tua vít vạch lên dòng chữ *Phòng Công thương chết tiệt*.

Ngày hôm sau Vương Hồng Dân đến đơn vị nhìn thấy dòng chữ này thì tức giận đến nổi báo ngay cho cảnh sát. Sau đó ông ta bảo Lâm Tiểu Phong lái xe đi sơn lại.

Nhân cơ hội này, hắn đã giao xe cho tôi. Tôi cho xe chạy đến một tiệm sửa chữa và trang trí xe tại một vùng hẻo lánh ở Hàng Châu và bảo tiệm đó sơn thân xe thành màu xanh. Bốn ngày sau, tôi lái chiếc xe Buick đã được biến thành màu xanh này đến một tiệm trang trí xe khác ở Hàng Châu, nơi tôi đã đặt làm lớp màng bọc ngoài màu xám bạc. Việc thay đổi màu xe dĩ nhiên là vi phạm pháp luật, nhưng việc làm ăn của tiệm trang trí xe phần lớn đều nhờ vào những dịch vụ kiểu này nên không có tiệm nào từ chối cả. Dán xong lớp màng bọc ngoài màu xám bạc, tôi bảo tiệm đó dùng sơn màu bạc để phủ lên những góc mà lớp màng bọc ngoài chưa dán tới. Như vậy, nhìn cả chiếc xe vẫn là chiếc Buick màu xám bạc.

Các ông có để ý đến việc tôi lái xe đến Hàng Châu để sơn rồi nhỉ?

Tôi không sơn trong thị trấn vì rất dễ bị điều tra ra, còn ở Hàng Châu thì, ha ha, các ông không thể đi hết các tiệm sửa xe cả tỉnh được.

Mãi cho đến 3 ngày trước khi họ xuất phát, tôi mới bảo Lâm Tiểu Phong chạy xe về cơ quan hắn, mục đích là nhằm không để người khác phát hiện chiếc xe đã được dán lớp màng bọc bên ngoài. Đồng thời, tôi còn cẩn thận đưa Lâm Tiểu Phong tờ hóa đơn 3.000 để hắn đi thanh toán, tránh người khác nghi ngờ về việc hắn đưa xe đi sơn mà lại không quyết toán cho cơ quan.

Lúc này, việc ra tay thực sự của tôi chỉ còn cách một bước nữa thôi.

Để chiếc xe biến mất trên đường cao tốc thì ngoài những việc kể trên, còn phải có thêm một vấn đề cần được giải quyết nữa, đó là giấy thông hành trên đường cao tốc.

Bất kể chiếc Buick thay đổi màu sắc như thế nào đi nữa thì cuối cùng nó vẫn phải rời khỏi đường cao tốc, tức là phải trình giấy thông hành ra, nên tôi còn phải chuẩn bị thêm một việc nữa trước khi ra tay.

Ngày 7 tháng 1 tôi đã xin nghỉ phép với cái cớ là đi Thượng Hải làm phẫu thuật. Hôm đó tôi đã mượn chiếc Toyota từ một doanh nghiệp trong huyện chạy đến một con đường bình thường nằm ngoài đường cao tốc của trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng rồi dừng lại đó. Tiếp theo, tôi bắt xe trở về huyện Bạch Tượng rồi lái chiếc xe Buick màu xanh của Công an Huyện đã được hoán đổi biển số với xe của tòa án thành phố Thiệu Hưng đến con đường kia và dừng lại đó.

Tối ngày 8 tháng 1, tôi gọi Lâm Tiểu Phong ra để xác nhận thêm một lần cuối cùng toàn bộ quá trình rồi tôi đưa cho hắn một chiếc điện thoại di động, dặn rằng ngày mai hãy dùng chiếc điện thoại này để liên lạc với tôi và không để cho bất kỳ người nào nhìn thấy, kể cả vợ hắn cũng không được thấy chiếc điện thoại này, nếu không sẽ rất dễ bị bại lộ.

Ngày 9 tháng 1, tôi bắt xe đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng rồi đến con đường nơi có chiếc Toyota đang đỗ lại đó. Tôi lái chiếc Toyota này chạy qua cửa vào gần nhất của đường cao tốc sau đó cho xe chạy đến trạm nghỉ và đỗ lại. Đến trưa, nhóm người của Lâm Tiểu Phong đã chạy đến trạm nghỉ, mọi việc đều được tiến hành theo như kế hoạch, hắn đưa thức uống cho những người kia, tất cả bọn họ ai cũng uống cả và nhanh chóng

hôn mê. Sau khi được tin báo, tôi liền lên xe và trói thật chặt bọn họ lại, bịt kín mắt rồi đặt họ nằm xuống sàn xe. Sau đó tôi lấy tấm rèm từ chiếc xe Toyota treo lên cửa kính xe để người ngoài nhìn vào không thể thấy được bên trong, tiếp theo cho xe đỗ lại ở một góc khuất.

Tôi phải đợi đêm xuống bởi nếu tôi bóc màng bọc thân xe ra giữa thanh thiên bạch nhật như thế, chiếc xe đột nhiên thay đổi màu sắc sẽ dễ bị người xung quanh chú ý.

Đến bốn rưỡi, tôi thấy đã đến lúc rồi nên bảo Lâm Tiểu Phong trông chừng cẩn thận những người trên xe, còn mình thì chạy đi lái chiếc Buick màu xanh của Công an Huyện lên đường cao tốc và vào trạm nghỉ. Sau khi đến trạm nghỉ rồi, nhân cơ hội trời đã nhá nhem tối, tôi tiến hành việc trao đổi biển số xe giữa chiếc Buick của tòa án với chiếc Buick của Phòng Công thương, đồng thời cũng lột màng bọc thân xe ra để làm chiếc xe biến thành một chiếc Buick màu xanh khác.

Tôi rất cẩn thận khi bóc tấm màng bọc thân xe ra, đồng thời cũng phải nhanh chóng hoàn thành công việc này để không ai chú ý đến.

Do đó tôi phải bóc ở các góc cạnh trước, khi không có ai để ý tôi mới bóc mạnh và dứt khoát, toàn bộ quá trình diễn ra chưa đầy 1 phút.

Tôi lại mang dầu diesel ra, dùng một ống tròn để rót vào thùng xăng chiếc Buick của Công an Huyện. Sau khi xe khởi động quả nhiên là tiếng động cơ hơi khang khác. Thế rồi tôi nhanh chóng đánh xe đến tiệm sửa xe với cái cớ là xe bị chết máy không chạy được và nhờ họ sửa giúp. Sau đó tôi lấy giấy thông hành của chiếc Buick thuộc Công an Huyện để mang lên chiếc xe của Phòng Công thương và chạy thẳng ra khỏi trạm nghỉ, qua cửa ra đường cao tốc rồi dừng xe ở một đường quốc lộ heo hút gần đó.

Tạm thời tôi chưa thể đến huyện Bạch Tượng được vì nếu chiếc Buick này chạy vào tỉnh lộ cũ thuộc huyện Bạch Tượng vào đêm hôm khuya khoắt, quá trình điều tra sau này sẽ rất dễ bị nghi ngờ. Bởi thế tôi buộc phải đợi cho đến khi trời sáng để lái chiếc Buick màu xanh này chạy vào tỉnh lộ cũ một cách quang minh chính đại dưới con mắt quan sát của các thiết bị theo dõi.

Lâm Tiểu Phong thấy tôi dừng lại nên bắt đầu nghi ngờ, có điều lúc này hắn chẳng còn giá trị gì để lợi dụng nữa. Vì thế tôi đã dùng gậy cảnh sát đánh cho hắn bất tỉnh rồi trói hắn lại.

Đợi đến khi trời sáng, tôi lại cho xe chạy từ tỉnh lộ mới vòng trở lại huyện Bạch Tượng rồi vào tỉnh lộ cũ, ở đó đã đậu sẵn chiếc xe của tôi. Tôi sợ ra tay vào ban ngày không an toàn nên đợi đến buổi tối rồi mới giết chết Vương Hồng Dân và năm người kia. Tiếp theo tôi dùng xăng đốt chiếc xe để người ta không phát hiện nó đã được sơn màu sắc khác. Đốt xong, tôi lưu lại hiện trường và quan sát cẩn thận thì thấy một vài chỗ vẫn chưa bị đốt hết nên tôi lại đốt thêm một lần nữa, cuối cùng khi hoàn toàn không thể nhận ra màu sơn của chiếc xe nữa thì mới ổn.

Sau đó tôi mang Lâm Tiểu Phong và Châu Mộng Vũ lên chiếc xe kia của mình, chạy đến phía trong cùng của tỉnh lộ rồi giết và chôn Châu Mộng Vũ lại. Đường nhiên, trong toàn bộ quá trình này, tôi đều mang giày của Lâm Tiểu Phong. Tôi và hắn cao ngang nhau nhưng tôi nặng hơn hắn khoảng 5kg, có điều tôi biết rõ nó thuộc phạm vi sai số khi các pháp y tiến hành việc giám định.

Sau khi làm xong những việc này, tôi lại chở Lâm Tiểu Phong đến hồ chứa nước, lại dùng gậy cảnh sát đánh hắn ta ngất lịm đi. Tiếp đó tôi dùng dây thừng cột một hòn đá vào người hắn rồi quăng xuống dưới hồ cho hắn chết chìm. Các vết thương bên ngoài do gậy điện cảnh sát gây ra sẽ không giám định được, do đó kết quả giám định cuối cùng của pháp y chắc chắn là hắn không hề có thương tích bên ngoài, và nguyên nhân dẫn đến tử vong là do chết đuối, điều này lại hoàn toàn phù hợp với tình tiết tự sát vì sợ tội.

Phải rồi, trước khi giết hắn tôi còn làm một vài việc, tôi mang găng tay cao su và xóa hết tất cả các dấu vân tay của tôi trên những đồ vật liên quan, và lấy tay của Lâm Tiểu Phong lăn lên trên đó nhằm tạo ra bằng chứng để sau này phát hiện ra chỉ có dấu vân tay của mỗi Lâm Tiểu Phong mà thôi.

Tôi đã nghĩ đến trường hợp thi thể của Lâm Tiểu Phong bị phát hiện sớm, khi đó các pháp y sẽ dễ dàng giám định được thời gian tử vong cụ thể của hắn. Và khi họ phát hiện ra thời gian đó chỉ cách những người kia mấy

giờ đồng hồ thì họ sẽ nghi ngờ lý do hắn ta sợ tội mà tự vẫn. Bởi vậy tôi đã cột một hòn đá để hắn chìm xuống tương đối sâu, đồng thời cũng quan sát cẩn thận và thấy kể cả có người qua lại xung quanh thì vẫn rất khó phát hiện ra thi thể của hắn. Đợi đến khi thi thể hắn nằm chìm dưới lòng hồ hơn một tuần, tôi sẽ vớt hắn lên và dùng cây thủy sinh để quấn quanh những chỗ bị hắn dấn khi cột hòn đá vào, để tạo ra hiện tượng giả là sau khi nhảy xuống nước tự vẫn hắn đã bị các loài thủy sinh quấn nên không thể nổi lên mặt nước được. Chỉ cần thi thể hắn chìm trong nước khoảng hơn một tuần thì các pháp y cũng không thể nào giám định ra hắn đã chết vào ngày cụ thể nào. Tôi rất hiểu công việc điều tra nên dĩ nhiên là tôi biết những điểm này.

Kế hoạch phạm tội cơ bản đã làm xong, tuy nhiên tôi biết như thế chưa thể gọi là xong được vì có rất nhiều cảnh sát cùng tham gia tiến hành điều tra vụ án này, làm thế nào để khiến Tổ chuyên án tin chắc Lâm Tiểu Phong là hung thủ mới là điều then chốt.

Ngày hôm sau là ngày 11 tháng 1, buổi sáng tôi mang găng nhằm tránh để lại dấu vân tay rồi lấy điện thoại của Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong. Sau khi dùng điện thoại của Vương Hồng Dân để gọi điện thông báo cho cảnh sát, tôi mở điện thoại của Lâm Tiểu Phong và cho phát bản ghi âm đó. Tiếp theo tôi đến trạm nghỉ để lái chiếc Buick của Công an Huyện đang đỗ ở tiệm sửa xe chạy trở về và giấy thông hành mà tôi dùng khi rời khỏi đường cao tốc là giấy thông hành của chiếc Toyota.

Tại sao sau vụ việc, lúc tiến hành điều tra giấy thông hành trên đường cao tốc lại có chuyện chiếc Buick của Phòng Công thương không có giấy thông hành mà vẫn rời đường cao tốc được? Hơn nữa trên khắp tuyến đường cao tốc của toàn tỉnh lại không có trường hợp nào trốn không nộp phí, phóng thẳng qua cả ư?

Là bởi giấy thông hành được sử dụng để chiếc Buick của Phòng Công thương rời khỏi đường cao tốc là của chiếc Buick ở Công an Huyện, và giấy thông hành mà chiếc Buick của Công an Huyện sử dụng là của chiếc Toyota. Còn chiếc Toyota mà không ai nghĩ ra nó có liên quan đến vụ án lúc này vẫn còn đỗ lại trên đường cao tốc và tôi cho nó đỗ ở trạm nghỉ Phụng Hóa.

Tôi vốn định bụng sẽ đợi hẵn sang năm mới, sau khi sóng yên biển lặng rồi mới lái nó về, đến lúc đó sẽ nói dối là bị mất giấy thông hành để rời khỏi đường cao tốc. Dù sao thì chủ xe là chủ của một doanh nghiệp, có đến vài chiếc xe, cũng chẳng giục tôi trả lại làm gì.

Ngày 11 tháng 1, tôi gọi cuộc điện thoại đe dọa, trong đó thời gian dọa giết những người này là tối ngày 12 tháng 1, vì tôi biết sau khi gọi điện xong, cấp trên sẽ phái Tổ chuyên án đến huyện để điều tra ngay trong ngày

hôm đó để lên kế hoạch giải cứu con tin. Nếu để qua ngày hôm sau mà vẫn chưa phát hiện ra manh mối của con tin thì ngày thứ ba hoặc muộn hơn mới phát hiện tất cả các con tin đã bị chết hết, như vậy việc trách nhiệm cứu viện con tin thất bại sẽ quy về Tổ chuyên án. Sau đó phía cảnh sát sẽ bắt đầu tiến hành công việc điều tra vụ án mạng. Vì Tổ chuyên án phải chịu áp lực bị truy cứu do việc cứu viện thất bại nên họ sẽ mong sớm phá án. Lợi dụng tâm lý này của Tổ chuyên án, tôi sẽ đưa ra từng manh mối chứng minh Lâm Tiểu Phong là hung thủ trong thời cơ thích hợp nhất, tin chắc mọi việc sẽ thành công một cách suôn sẻ.

Nhưng vận may không được tốt lắm vì đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Ngày 1 tháng 1, khi tôi vừa gọi cuộc điện thoại đe dọa xong thì ngờ đâu ngay trong ngày hôm đó các thi thể đã bị phát hiện, hơn nữa lại phát hiện trước khi Tổ chuyên án đến huyện nữa chứ. Như thế Tổ chuyên án không phải chịu trách nhiệm, áp lực phá án sẽ không còn nữa.

Sau 2 ngày tìm kiếm, tổ tìm kiếm vẫn chưa tìm được thi thể của Châu Mộng Vũ. Sếp thấy việc tìm kiếm hiện trường xem ra chẳng thêm được manh mối gì nữa nên chuẩn bị bỏ cuộc. Đến lúc đó thì tôi bắt đầu lo lắng, vội vàng đề nghị tiếp tục tìm kiếm thêm, đồng thời lại còn cố ý dàn xếp hướng tìm kiếm nữa chứ. Rất nhanh, tổ tìm kiếm đã phát hiện ra thi thể của Châu Mộng Vũ.

Thấy đồ đạc trong túi xách cô ta bị lục lọi và chỉ mất duy nhất chiếc di động, lúc này mọi người ai cũng khẳng định chắc chắn rằng trong chiếc điện thoại đó có đầu mối quan trọng.

Ngày hôm sau, tôi cố ý đi tiểu tiện cùng với nhân viên của tổ tìm kiếm và thế là đã ‘tình cờ’ tìm thấy chiếc điện thoại kia.

Đoạn clip trong điện thoại của Châu Mộng Vũ được tôi chép vào từ máy tính. Để tránh nhân viên kỹ thuật phát hiện ra thời gian tạo file, tôi đã phá hỏng chiếc điện thoại và lưu đoạn clip đó trong thẻ nhớ dự phòng, chờ đợi Tổ chuyên án xem nó.

Trước khi chưa có đoạn clip này, mặc dù dấu chân lưu lại ở hiện trường vụ án về cơ bản trùng khớp với Lâm Tiểu Phong hay cách giết người bằng

cách bẻ gãy cổ cũng phù hợp với quá khứ của Lâm Tiểu Phong khi hắn có thời gian đi lính trước đây, nhưng phần lớn mọi người đều chỉ nghi ngờ chứ không hoàn toàn xác định chắc chắn là do hắn làm.

Khi đoạn clip đó lộ diện thì mọi người phát hiện vụ án đầu độc vào năm ngoái là do Lâm Tiểu Phong gây ra, và thế là theo quán tính, dĩ nhiên ai cũng xác định hung thủ của vụ án lần này cũng chính là hắn.

Để hoàn thành chuỗi bằng chứng một cách đầy đủ, khi kiểm tra Phòng Công thương tôi đã cố ý để lại một lọ thuốc mê chỉ có dấu vân tay Lâm Tiểu Phong trong ngăn kéo bàn của hắn, đợi đến mấy ngày sau người của Tổ chuyên án đến sẽ tự phát hiện ra nó.

Đồng thời tôi đã dành thời gian vào buổi tối đến hồ chứa nước đặt các vật như bức hình chụp cả nhà được cất trong ví của Lâm Tiểu Phong và điện thoại của hắn cũng như của Vương Hồng Dân lên đất. Trên những đồ vật này chỉ có dấu vân tay của Lâm Tiểu Phong mà thôi. Thứ nhất tôi sợ nếu trời mưa sẽ làm trôi hết dấu vân tay trên đó, thứ hai sợ có ai đó đi ngang sẽ lấy mất những thứ này đi, vì thế tôi cố ý lấy đá đè lên để người khác không phát hiện ra và đợi Tổ chuyên án đến.

Một yếu tố phụ khác mà Lâm Tiểu Phong giúp ích cho tôi đó là tính cách của hắn. Hắn là người sống nội tâm, điểm này rất dễ khiến cho người ta liên hệ đến những tên tội phạm cực đoan.

Từ sau khi tìm gặp Lâm Tiểu Phong vào dịp lễ Quốc khánh, tôi luôn chú ý đến nhất cử nhất động của hắn, kể cả những trạng thái cá nhân trên mạng. Tôi luôn cảnh báo với hắn, tuyệt đối không được mang chuyện của tôi nói cho người khác biết, kể cả vợ hắn.

Bị tôi nắm thóp nhưng lại không thể thổ lộ tâm tư cùng người khác được nên chắc chắn hắn luôn cảm thấy lo sợ và bất an trong lòng. Thế là hắn ngầm thể hiện tâm trạng của mình trên mạng xã hội và các trạng thái cá nhân. Tôi nhận thấy những việc này chính là đang giúp ích cho tôi, vì khi Tổ chuyên án điều tra sẽ phát hiện ra sự khác thường của hắn mấy tháng trước đó, càng nhận định chắc chắn hơn hắn đã sớm lên kế hoạch cho vụ mưu sát lần này.

Từ đó về sau, chuỗi bằng chứng phạm tội của Lâm Tiểu Phong càng đầy đủ hơn, chỉ có duy nhất động cơ phạm tội và quá trình gây án là vẫn chưa rõ ràng, dẫn đến vụ án khó mà nhanh chóng khép lại. Hơn nữa tôi nhận thấy sếp vẫn đang rất do dự về vụ án này.

Tôi cần phải nhanh chóng kết thúc vụ án, tôi muốn vụ án nhanh chóng khép lại với hung thủ là Lâm Tiểu Phong đã tự sát sau khi gây ra vụ án. Vì thế tôi đã gặp Mã Đảng Bồi để bảo với ông ta rằng phải kết thúc vụ án trước cuối năm, như thế có thể sống yên ổn trong thời gian ăn Tết. Hơn nữa sau khi hết Tết vụ việc sẽ bớt căng thẳng hơn, đến lúc đó sự truy cứu trách nhiệm sẽ giảm bớt, thậm chí là có thể thoát khỏi việc bị khiển trách.

Mã Đảng Bồi cũng có chung xuất phát điểm với tôi nên rất tán thành và nhanh chóng triển khai hành động, đồng thời cũng huy động các mối quan hệ nhằm thúc đẩy Tổ chuyên án nhanh chóng kết thúc vụ án.

Về động cơ, mọi người đều thấy không quan trọng cho lắm vì hung thủ đã chết nên không thể biết được động cơ phạm tội thật sự là gì cả. Còn quá trình gây án thì rất mơ hồ, tất nhiên là tôi không thể để cho Tổ chuyên án biết được sự thật. Do đó khi cùng Đội trưởng Mã bàn bạc các khả năng xảy ra, tôi dẫn dụ anh ta nghĩ rằng chiếc Buick đã lên trên một chiếc xe tải khác để chạy đi rồi.

Tuy nhiên tất cả những điều này phải tuyên bố phá sản hoàn toàn sau khi sếp kiên trì chưa khép lại vụ án và phát hiện ra bí mật về sự biến mất của chiếc Buick.

Cao Đồng để bản ghi chép lời khai của Lý Vệ Bình qua một bên rồi hít một hơi thật sâu, ngửa người ra ghế. Lý Vệ Bình là một nhân tài nhưng lại đi sai đường. Trong lòng ông, giờ đây các cảm xúc cứ lẫn lộn và đan xen với nhau, rất khó diễn tả và cũng rất khó chịu.

Ngắm nghĩ một lúc rồi mở máy tính lên theo thói quen. Ông ta gọi cho Từ Sách vì đã hai hôm nay không liên lạc gì với anh ta rồi, giờ tình hình lại chuyển biến ngược lại. Ông bất giác thở dài ra.

“Cái tay thuộc hạ này của anh thật là bản lĩnh đấy.” Sau khi nghe Cao Đồng kể về những chuyện đã xảy ra trong 2 ngày nay, Từ Sách cũng thấy khá sốc: “Anh ta đã suy nghĩ cặn kẽ từng bước một như thế quả là nằm ngoài sức tưởng tượng của con người.”

Cao Đồng hăng giọng: “Trước đây anh ta là một cảnh sát hình sự ưu tú, thường sát cánh với tôi để phá rất nhiều vụ trọng án. Tôi biết anh ta có nhiều kinh nghiệm điều tra nhưng không ngờ năng lực chặn điều tra của anh ta lại giỏi hơn nữa, hừm, thật là... ôi chao...”

“Đúng rồi, đã lấy lời khai của anh ta chưa?”

“Lấy rồi nhưng về chi tiết vẫn đang chờ để thẩm tra lại. Tôi đã xem qua bản lời khai, nó hoàn toàn ăn khớp với kết quả điều tra.”

“Anh ta làm thế nào để khống chế cả nhóm người trên xe vậy?”

“Anh ta bảo Lâm Tiểu Phong cho thuốc mê vào thức uống trước rồi khi đến trạm nghỉ sẽ đưa cho những người khác trên xe uống, không bao lâu sau bọn họ đã bị hôn mê.”

Từ Sách hỏi vặn lại: “Nhưng ban đầu anh cũng đã thừa nhận rằng hiệu quả của thuốc mê khó mà khống chế được. Thời gian phản ứng thuốc của

mỗi người là không giống nhau nên việc dùng thuốc mê để khống chế cả một nhóm người trên xe là điều không thể.”

Cao Đồng chợt cau mày. Hai hôm nay ông không ngủ nên đầu óc hơi choáng váng, vì thế lúc này xem qua lời khai đã không chú ý đến điểm này.

Đây quả thực là một điểm khả nghi.

Chẳng lẽ Lý Vệ Bình đang nói dối sao?

Nhưng anh ta đã bị bắt giữ, cũng nhận tội rồi. Anh ta thừa biết rằng cho dù anh ta có khai như thế nào đi nữa thì cuối cùng chắc chắn vẫn phải chịu tội chết, vậy thì việc gì anh phải nói dối cơ chứ?

Cao Đồng ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh Từ này, tôi gửi bản lời khai cho anh nhé, anh xem giúp liệu có điểm nào đáng nghi hay không.”

Ông scan bản ghi chép lời khai rồi gửi cho Từ Sách, sau đó do quá mệt mỏi, ông nằm gục trên bàn để nghỉ ngơi.

Qua hẳn hơn nửa tiếng sau, giọng nói của Từ Sách lại vang ra từ trong máy tính: “Tôi xem xong rồi. A lô... a lô... anh có đó không?”

Cao Đồng liền trả lời: “Có, lúc này tôi ngủ gật, thế nào hả?”

“Ừm...” Từ Sách ngập ngừng một lúc rồi nói: “Tôi biết giờ anh đang rất mệt, nhưng tôi vẫn phải nói với anh rằng e là nhiệm vụ của anh vẫn chưa hoàn thành đâu. Tôi nghĩ lời khai này là giả.”

Cao Đồng lập tức ngồi thẳng người dậy: “Lời khai giả ư? Không lý nào, tôi thấy các tình tiết trong đó có vẻ ăn nhập với kết quả điều tra hết mà, sao có thể là giả được chứ? Hơn nữa Lý Vệ Bình đã tự mình nhận tội rồi thì việc gì anh ta phải nói dối?”

“Không, tôi không nói toàn bộ lời khai đều là giả, nói chính xác ra là phần lớn nội dung đều là thật, ví dụ như cách làm cho chiếc Buick mất tích, điểm này là thật. Chỉ có điều anh ta đã nói dối ở một số chi tiết, dĩ nhiên là tôi chỉ có thể phán đoán rằng anh ta đã nói dối, nhưng không biết tại sao anh ta phải nói dối như vậy cả.”

Cao Đồng chau mày: “Anh thử nói xem trong lời khai có những điểm nào là có vấn đề đi.”

“Hãy nói điểm nghi vấn thứ nhất nhé. Theo như lời khai thì vào dịp lễ Quốc khánh năm ngoái Lý Vệ Bình đã tìm gặp Lâm Tiểu Phong để yêu cầu hắn phối hợp với mình. Tức là việc gây án này tuy chỉ thực hiện trong vòng 2 ngày nhưng Lý Vệ Bình đã phải chuẩn bị những công việc trước đó trong hơn 3 tháng trời.”

“Chính xác.”

“Theo như lời khai thì Lâm Tiểu Phong chỉ đồng ý giúp anh ta giết chết Vương Hồng Dân thôi, nên nếu Lâm Tiểu Phong biết anh ta muốn giết tất cả đám người của Phòng Công thương thì chắc chắn hắn sẽ từ chối.”

“Đúng vậy.”

“Sở dĩ anh ta chọn thời gian ra tay là vào ngày 9 tháng 1 là vì lúc đó Phòng Công thương tổ chức đi du lịch tập thể. Lâm Tiểu Phong đã báo cho anh ta biết rằng cuối mỗi năm, Phòng Công thương đều tổ chức đi du lịch tập thể cả.”

“Ừm.”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ, Lâm Tiểu Phong không hề muốn giết những người khác, thế thì tại sao hắn lại báo cho Lý Vệ Bình biết thông tin về chuyến du lịch tập thể của Phòng Công thương làm gì chứ? Chẳng lẽ hắn đề nghị anh ta ra tay khi tập thể đi du lịch chẳng? Việc này hoàn toàn phi logic. Lý Vệ Bình muốn Lâm Tiểu Phong phối hợp với mình để giết Vương Hồng Dân, thì Lâm Tiểu Phong sẽ chỉ báo cho anh ta biết cơ hội ra tay đối với riêng một mình Vương Hồng Dân, chứ không phải là báo cho anh ta biết thời cơ ra tay là vào lúc tập thể đi du lịch cuối năm.”

Mắt Cao Đống từ từ mở to ra, gật đầu: “Anh nói tiếp đi.”

“Điểm khả nghi thứ hai, đó là thời gian phát huy tác dụng của thuốc mê liệu có thể khống chế thành công cả nhóm người trên xe hay không. Vấn đề này chúng ta đã nói rồi. Điểm khả nghi thứ ba đó là vào trưa ngày 9 tháng 1, Lý Vệ Bình đã khống chế nhóm người đang đi trên xe đó. Chiều tối hôm đó rời trạm nghỉ để ra khỏi đường cao tốc, vậy tại sao phải đợi đến tối ngày 10 tháng 1 mới xuống tay chứ?

Cao Đồng nhớ lại nội dung của lời khai: “Lý Vệ Bình bảo rằng ngày 9 tháng 1, sau khi chạy khỏi đường cao tốc thì trời đã tối, nếu lúc đó mà chạy xe trở về huyện Bạch Tượng và đến gần tỉnh lộ cũ thì khi người ta phát hiện trên màn hình quan sát có một chiếc Buick chạy qua đó giữa đêm hôm khuya khoắt sẽ dễ sinh nghi ngờ. Vì thế anh ta đã đỗ xe lại một con đường vắng vẻ thuộc khu vực thành phố Thiệu Hưng, đợi cho đến sáng hôm sau rồi mới chạy trở về huyện Bạch Tượng và lái đến tỉnh lộ cũ giữa ban ngày.”

“Vậy tối ngày 9 tháng 1 khi đỗ xe lại trên một con đường vắng vẻ ở thành phố Thiệu Hưng, tại sao anh ta lại không trực tiếp giết chết những người này mà phải đợi cho đến tối ngày 10 tháng 1 mới ra tay chứ? Nên nhớ rằng trong xe của hắn có bảy con người đang sống sờ sờ ở đằng sau, dù họ đang bị trói thì vẫn khó tránh khỏi việc đêm dài lắm mộng, anh ta không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?”

Cao Đồng lắc đầu, đáp: “Điểm này là do anh chưa làm qua công việc điều tra nên mới thấy nó không phù hợp. Nhưng theo tôi, đây chính là chỗ thể hiện năng lực chặn điều tra của Lý Vệ Bình rất mạnh. Bởi nếu anh ta ra tay vào ngày 9 tháng 1 thì pháp y sẽ giám định ra được thời gian tử vong là ngày 9 tháng 1, như vậy chúng ta sẽ phán đoán rằng, vì hung thủ không thể giết người khi đang ở trong trạm nghỉ, nên chắc chắn sẽ giết người khi rời khỏi đường cao tốc. Do đó chúng ta sẽ khoanh vùng thời gian là vào ngày 9 tháng 1 để kiểm tra thiết bị giám sát, như vậy sẽ giảm bớt khối lượng công việc xuống chỉ còn một nửa. Ngược lại, nếu tối ngày 10 Vệ Bình mới giết những người đó thì chúng ta không thể xác định được chiếc Buick chạy ra khỏi trạm nghỉ là ngày 9 hay ngày 10 được, vì thế cần phải tiến hành điều tra tất cả xe Buick đã qua lại trạm nghỉ trong cả 2 ngày. Lượng công việc sẽ lớn hơn rất nhiều và càng không thể nào điều tra tường tận mỗi một chiếc xe Buick được. Điều này rất có lợi cho kế hoạch một tay che cả bầu trời của anh ta.”

Từ Sách đáp: “Thì ra là như vậy, tôi không thấy được điểm này, xem ra đầu óc cái tên cấp dưới này của anh thật là tỉ mỉ nhỉ.”

“Tuy nhiên hai điểm nghi vấn mà anh vừa nói tôi thấy có vấn đề thật.”

“Điểm nghi vấn thứ tư: Tôi vẫn cho rằng đoạn clip mà Châu Mộng Vũ quay lại cảnh Lâm Tiểu Phong hạ độc là có vấn đề. Vì ống kính trong đoạn clip đó cứ nhắm vào Lâm Tiểu Phong từ đầu cho đến cuối, nhưng khi mới bắt đầu cảnh quay, Lâm Tiểu Phong không hề có biểu hiện khác thường nào cả mà sau đó hẳn ta mới len lén lấy thuốc độc ra. Nếu Châu Mộng Vũ muốn quay lại cảnh ẩu đả nhưng sau khi phát hiện Lâm Tiểu Phong có biểu hiện bất thường thì mới quay hẳn, vậy trước khi Lâm Tiểu Phong lấy thuốc độc ra hẳn đã phải làm gì đó mới khiến Châu Mộng Vũ sinh nghi được chứ? Còn nếu quả thật hẳn có hành động gì bất thường thì tại sao những người bên cạnh lại không phát hiện ra, mà sau khi vụ việc xảy ra cũng chẳng ai nghi ngờ Lâm Tiểu Phong? Chẳng lẽ chỉ có duy nhất Châu Mộng Vũ là phát hiện ra sự bất thường của hẳn thôi sao?”

Cao Đồng gật đầu: “Anh nói đúng, nhưng Châu Mộng Vũ giờ đã chết rồi nên chúng ta không thể hỏi cô ta lúc đó đã xảy ra chuyện gì được.”

“Ngón tay của Châu Mộng Vũ có giống với ngón tay của người trong đoạn clip đó không?”

“Tay cô ta đã bị đá đập nát hết rồi nên không nhìn ra được.”

“Cả hai tay đều bị đập nát luôn hả?”

“Đúng vậy.”

“Bàn tay là một bộ phận nhỏ trên cơ thể lại bị đá đập nát như vậy? Hơn nữa lại bị cả hai tay nữa chứ?”

“Trong lời khai của Lý Vệ Bình có nói rằng anh ta chỉ muốn tạo ra hiện trường để cho thấy Lâm Tiểu Phong căm hận Châu Mộng Vũ nên mới dùng đá đập nát thi thể cô ta. Hai bàn tay bị đập nát nhiều nhất có lẽ là điểm trùng hợp thôi.”

Từ Sách mỉm cười và đáp: “Thôi được, điểm này chỉ là phán đoán của tôi, không có cách gì để kiểm chứng cả. Tuy nhiên, nếu Châu Mộng Vũ đã biết Lâm Tiểu Phong hạ độc giết chết Uông Hải Toàn thì sau khi cô ta đưa đoạn băng cho Lý Vệ Bình mà anh ta lại không hề xử lý, trong tình huống này cô ta phải rất chú ý để phòng Lâm Tiểu Phong mới đúng chứ. Trong trạm nghỉ, Lâm Tiểu Phong đưa nước uống, tại sao cô ta vẫn cứ uống? Một

khi đã uống thì đáng nhẽ chỉ là nếm cho có lệ thôi chứ sao lại uống một lượng nhiều để bị hôn mê như thế được. Còn một điểm nữa, nhưng đó chỉ là sự suy đoán của cá nhân tôi chứ không hề có chứng cứ nào cả, đó là khi xảy ra vụ án hạ độc năm ngoái, việc Lý Vệ Bình dùng cơm ngay trên lầu trên là trùng hợp thật sao? Và sau khi Lâm Tiểu Phong ra tay hạ độc đã giấu thuốc trong túi của mình nhưng đến cuối cùng vẫn không bị phát hiện ra, ha ha, tôi thấy kỳ lạ là hắn đã giấu ở chỗ nào đây.”

Cao Đồng đảo mắt suy nghĩ những lời của Từ Sách, một lát sau mới trả lời: “Ngày mai tôi sẽ hỏi lại kỹ hơn.”

Sáng ngày hôm sau, Cao Đồng đến phòng thăm vấn, cho người của mình đứng ở ngoài, một mình vào trong phòng. Thấy Lý Vệ Bình trở nên tiều tụy sau một đêm, ông rút thuốc ra rồi hỏi: “Hút không?”

Lý Vệ Bình gật đầu.

Cao Đồng châm một điếu thuốc rồi đưa vào miệng Lý Vệ Bình, sau đó ngồi xuống đối diện anh ta: “Đêm qua không ngủ được à?”

Lý Vệ Bình cười: “Ban đầu lúc nào cũng chưa được quen cho lắm, mấy ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Cao Đồng gật đầu.

Lý Vệ Bình lại nói: “Bao giờ chuyển tôi đến trại tạm giam?”

“Sao thế, anh sợ phải chuyển vào trại tạm giam à?”

Lý Vệ Bình cười đau khổ: “Không việc gì phải sợ cả, dù sao thì thời gian còn lại cũng chẳng bao nhiêu nữa, tôi chỉ muốn biết bao giờ kết thúc thôi.”

Cao Đồng hít một hơi thuốc thật sâu, nhìn anh ta một lần nữa: “Anh có thấy hối hận không?”

“Hối hận hay không hối hận có gì quan trọng đâu, con người mà, sớm muộn gì cũng sẽ chết, làm xong việc mình muốn làm là đủ lắm rồi. Huống chi tôi cũng không phải nhất thời kích động, ông biết đấy, tôi đã lên kế hoạch mấy tháng trời và cũng đã tính đến trường hợp xấu nhất. Hừ, tôi cứ tưởng nó sẽ không xảy ra, nào ngờ nó vẫn đến.”

“Nếu thời gian quay ngược lại vào tháng 9 năm ngoái, biết trước kết quả thế này, thì anh có làm nữa không?”

Lý Vệ Bình cười ha hả: “Vương Hồng Dân thì tôi nhất định phải giết, còn những người khác, thực ra cũng có thể giết từng người một, không cần phải làm trong một lần hoành tráng như thế, đúng vậy không? Ha ha.”

Cao Đồng trừng mắt nhìn anh ta, lạnh lùng nói: “Anh đến chết vẫn không hối cải!”

Lý Vệ Bình khinh khỉnh trả lời: “Hối cải thì có ích gì chứ? Dù sao thì tôi chỉ mong vụ án nhanh chóng giao cho Viện kiểm sát để xử tử tôi cho rồi. Ông biết không, thời gian ngồi chờ cái chết chưa xác định còn khó chịu hơn là biết rõ thời gian chết.”

Cao Đồng ngẩng đầu thở dài, mím môi suy nghĩ rồi mở miệng: “Những gì anh khai với Trương Nhất Ngang hôm qua, phải chăng là có vấn đề? Anh đã không nói ra hết tất cả sự thật, đúng không?”

Lý Vệ Bình hoàn toàn phủ nhận: “Tôi đã nhận tội rồi, hơn nữa tôi cũng biết dù có nguy biện thế nào đi nữa thì khi tuyên án cũng sẽ khó tránh khỏi tội chết, thế thì tôi còn lý do gì để phải nói dối cơ chứ? Sếp, ông nghĩ nhiều quá rồi đấy.”

Cao Đồng nhìn vào mắt anh ta: “Cụ thể là từ khi nào anh bắt đầu nghĩ đến việc giết chết toàn bộ người của Phòng Công thương?”

“Sau khi bị Vương Hồng Dân cho một bạt tai, thực ra cũng không thể nói cụ thể là ngày giờ nào tôi đột nhiên ra quyết định này. Trong khoảng thời gian đó tôi định đối ý, cũng có do dự và cân nhắc, lại thêm sự đồng cảm trước những việc làm của Phòng Công thương mà tôi nghe được trước đây. Nếu nói một thời gian cụ thể thì chắc là trong mấy ngày sau khi tôi nhận được đoạn clip của Châu Mộng Vũ đưa, và cũng chính vì có được đoạn clip này mà tôi thấy cơ hội lợi dụng Lâm Tiểu Phong, cuối cùng mới đưa ra quyết định phạm tội và đổ hết tội lỗi cho hắn ta.”

“Vậy anh đã nghĩ ra toàn bộ kế hoạch giết người từ khi nào?”

“Khi nào à? Ừm...” Ánh mắt Lý Vệ Bình sáng lên, rồi hơi liếc xuống nhìn về phía trước: “Kế hoạch được lập ra sau nhiều lần cân nhắc, tôi không thể nói chính xác là ngày nào được vì sau khi những bước đầu tiên của

phương án được vạch ra, tôi vẫn thay đổi, cân nhắc đưa thêm vào các nhân tố và chi tiết.”

Cao Đồng chú ý đến đôi mắt anh ta, đôi mắt anh ta nhìn về phía trước hơi liếc xuống, đây là đặc điểm điển hình của việc hồi tưởng lại. Ngược lại, nếu anh ta nói dối, cố bịa đặt câu chuyện, thì mắt sẽ ngược lên sang trái hoặc sang phải, tùy vào thói quen dùng não phải hay trái của mỗi người mà có sự khác biệt với nhau.

Nhưng Cao Đồng đối ý, Lý Vệ Bình cũng giống ông, tốt nghiệp khoa Tâm lý học nên những kiến thức này chắc chắn anh ta cũng biết và có lẽ đang cố tình giả vờ mà thôi. Dùng máy kiểm tra nói dối để đối phó Lý Vệ Bình? Lại càng không được. Vì hiệu quả của máy kiểm tra nói dối vẫn đang được bàn cãi do có nhiều người khi nói thật nhưng vì căng thẳng nên máy lại hiển thị là anh ta đang nói dối. Những tên tội phạm có tố chất tâm lý tốt thì không hề sợ chiếc máy này, đối với chúng, chiếc máy này chỉ là một đồng phân, chúng bịa ra lời nói dối trong đầu một cách tinh vi để bản thân mình tin vào lời nói dối đó rồi sau đó bình tĩnh nói ra.

Cao Đồng tiếp tục nhìn chăm chăm anh ta: “Lần đầu tiên anh nghĩ đến việc muốn ra tay ở trạm nghỉ, đó là khi nào?”

“Có lẽ là vào tháng 10 năm ngoái.” Lý Vệ Bình nói rất dứt khoát.

“Tại sao anh lại nghĩ đến việc ra tay ở trạm nghỉ?”

“Lâm Tiểu Phong vô tình cho tôi biết Phòng Công thương sẽ đi du lịch vào cuối năm, hơn nữa bọn họ sẽ không dẫn theo người nhà đi cùng.”

“Vậy sao anh lại nghĩ đến việc tận dụng chiếc xe Buick?”

“Sau khi được biết thông tin bọn họ sẽ đi du lịch cuối năm, tôi đã hỏi Lâm Tiểu Phong là bọn họ sẽ đi mấy chiếc xe, nếu đi nhiều chiếc, tôi sẽ đổi sang kế hoạch khác. Khi được biết là sẽ đi một chiếc xe thì tôi đã nảy ra ý tưởng chính trong kế hoạch.”

“Anh nói cho Lâm Tiểu Phong biết mình sẽ ra tay khi họ đi du lịch lúc nào?”

“Hạ tuần tháng 12 năm ngoái, trước khi vụ án xảy ra hơn nửa tháng.”

“Trước đó anh không hề nói gì cho hẳn biết à?”

“Đúng, trước đó tôi nhiều lần suy nghĩ về tính khả thi của phương án này. Tôi chỉ bảo khi nào thấy thỏa đáng sẽ báo với hãn cách phối hợp như thế nào. Mãi cho đến cuối tháng 12 khi ngày giờ xuất phát của họ đã chốt xong, tôi mới nói hãn biết về kế hoạch làm cho chiếc Buick biến mất.”

Cao Đồng lim dim mắt: “Tuyến đường họ đi du lịch đã được xác định cách đó mấy tháng rồi đúng không?”

“Đúng, tháng 10 năm ngoái lúc Lâm Tiểu Phong cho tôi biết họ sắp đi du lịch vào cuối năm thì đã quyết định rồi.”

“Khi nói cho Lâm Tiểu Phong biết việc anh chuẩn bị ra tay khi bọn họ đi du lịch, lẽ nào hãn không nghi ngờ? Hãn chỉ đồng ý phối hợp giúp anh giết Vương Hồng Dân mà không hề muốn giết chết những người khác, lẽ nào hãn không nghi ngờ tại sao anh không chọn thời điểm khi Vương Hồng Dân đi một mình mà lại quyết định ra tay khi mọi người đi cùng với nhau?”

Mí mắt Lý Vệ Bình hơi giật giật: “Hãn có nghi ngờ chứ, nhưng tôi giải thích với hãn về phương án chiếc Buick biến mất và bảo có như vậy thì mới không tra được ra từ thiết bị giám sát, vụ án mới trở thành vụ án chết. Còn nếu chọn thời điểm ra tay trong điều kiện thông thường thì rất khó lẫn trốn được vì bây giờ thiết bị giám sát có ở khắp mọi nơi.”

Cao Đồng suy nghĩ nhưng không thể phán đoán được tính xác thực trong câu trả lời này của Vệ Bình nên hỏi tiếp: “Sau khi người của Phòng Công thương đến trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng, Lâm Tiểu Phong đã lừa cho họ uống thức uống mà hãn tự làm và bọn họ bị hôn mê chỉ trong vòng 10 phút thôi ư?”

“Đúng vậy.”

Cao Đồng hừ một tiếng lạnh lùng: “Pháp y Trần cho tôi biết, thời gian phát huy tác dụng của loại thuốc mê này là trong vòng từ 15 đến 30 phút, chứ 10 phút thì chưa phát huy hiệu quả được, như vậy liệu có nhanh quá chăng?”

Lý Vệ Bình tiếp tục nhìn vào khoảng trống phía trước mặt rồi đáp: “Vì tôi lo phát huy công dụng chậm cho nên mới tăng thêm liều lượng.”

Cao Đồng nói: “Hôn mê cũng có thứ tự, không thể nào tất cả mọi người đều bị ngất đi cùng một lúc như vậy được. Nếu một người nhìn thấy người khác bị ngất lẽ nào họ không mảy may cảnh giác mà cứ thế ngồi yên trên xe để chờ đến lượt mình hôn mê ư?”

“Khi người thứ nhất xuất hiện tình trạng hôn mê, tình trạng của những người khác cũng không khá hơn bao nhiêu, hơn nữa tôi đã bảo Lâm Tiểu Phong phải khóa cửa lại, không mở cửa sổ và cửa xe.”

Điểm nghi vấn này được Lý Vệ Bình giải thích nghe có vẻ cũng rất hợp lý. Dầu sao không tận mắt nhìn thấy mọi người trên xe hôn mê như thế nào nên Cao Đồng vẫn không thể phán đoán được thật giả.

“Châu Mộng Vũ biết Lâm Tiểu Phong là hung thủ giết Uông Hải Toàn, cô ta đã giao đoạn clip cho anh, nhưng anh lần nữa không chịu bắt Lâm Tiểu Phong. Vậy mà khi Lâm Tiểu Phong mời mọi người thức uống trong trạm nghỉ, cô ta không chút nghi ngờ gì mà vẫn uống ư?”

“Tôi nghĩ cô ta không ngờ rằng Lâm Tiểu Phong sẽ hạ độc tất cả mọi người bằng thức uống, vả lại sự việc đã qua được mấy tháng rồi nên chắc cô ta cho rằng trước đó chẳng qua là vì oán thù riêng của Lâm Tiểu Phong mà thôi, hẳn sẽ không hại thêm người khác.”

Lý do của điểm nghi vấn này nghe cũng hợp lý. Cao Đồng vẫn không thể nào phán đoán được thật giả.

Ông ngẫm nghĩ rồi đứng lên, nghiêm túc nhìn Lý Vệ Bình: “Tôi hy vọng anh sẽ không nói dối với tôi, tôi sẽ điều tra lại những gì anh vừa nói.”

Lý Vệ Bình đáp: “Tôi đã ở vào tình cảnh này rồi, có cần phải nói dối không chứ?”

Cao Đồng không nói không rằng, lấy ra hai bao thuốc để lại cho anh ta rồi quay người rời đi.

Về đến văn phòng chưa được bao lâu thì Trương Nhất Ngang bước vào: “Sếp, hôm qua đã lục soát chỗ ở của Lý Vệ Bình rồi nhưng không tìm được vật gì có liên quan đến việc phạm tội cả. Thiết nghĩ anh ta lập ra một kế hoạch lớn như vậy nên sẽ không đời nào chỉ suy nghĩ trong đầu, mà phải ghi ra hoàn chỉnh từng chi tiết cụ thể. Tôi đã hỏi Lý Vệ Bình, anh ta thừa nhận đúng là đã chuẩn bị rất kỹ cho vụ án này, đưa ra rất nhiều phương án, kế hoạch cuối cùng cũng được chỉnh sửa nhiều lần, bao gồm hình ảnh, bản đồ khảo sát thực địa dọc đường, cũng như hình ảnh kết cấu của trạm nghỉ. Tuy nhiên vào cái hôm biết sếp chú ý đến chiếc Buick màu xanh trong tiệm sửa xe, anh ta đã xóa sạch ổ cứng, tiêu hủy hết các thứ đó đi rồi.”

Cao Đồng gật đầu, thuận miệng nói: “Đó là những chứng cứ thứ yếu, nếu đã bị xóa rồi thì thôi, vì dù sao lời khai của anh ta cũng rất xác thực nên có thiếu vài vật chứng cũng không ảnh hưởng tới việc định tội cả.”

Một hồi sau, Cao Đồng chợt trợn mắt, “Khoan đã... theo hiểu biết của tôi về Lý Vệ Bình, anh ta là người rất logic, làm như vậy không hợp lý, lại tự nhiên mất thêm công vô ích. Anh ta phải lo sợ chúng ta kiểm tra phát hiện thấy các tài liệu về kế hoạch gây án thì mới xóa sạch máy tính. Thế nhưng, chỉ khi chúng ta nghi ngờ chắc chắn là anh ta làm rồi thì mới kiểm tra máy tính của anh ta, mà khi ấy xóa tài liệu cũng chẳng thấm vào đâu vì chúng ta vẫn có thể tìm ra được bằng chứng khác, như nhân chứng hay các băng ghi hình máy theo dõi. Nếu xóa sạch sẽ chỉ khiến chúng ta nghi ngờ thêm rồi tiếp tục tìm chứng cứ khác. Ngược lại, nếu không nghi ngờ thì ai mà đi kiểm tra máy tính của anh ta làm gì chứ? Nên anh ta cũng không cần phải xóa tài liệu trong máy tính. Anh ta hiểu rất rõ, vụ án này có khả năng cao sẽ khép

lại với Lâm Tiểu Phong là hung thủ, một khi hướng điều tra chuyển sang anh ta thì mọi sự che đậy đều vô ích bởi chúng ta sẽ đi tìm nhân chứng cụ thể để làm rõ việc anh ta đã ở những đâu, hay đã làm những gì vào các ngày đó. Cũng giống như việc anh ta không thém che giấu hành tung chiếc điện thoại của mình trong mấy ngày đó mà vẫn luôn mang theo bên mình. Vì anh ta biết rằng, chỉ cần điều tra anh ta thì tất cả mọi sự che đậy đều sẽ đổ xuống sông xuống biển.”

Trương Nhất Ngang gãi đầu, thắc mắc: “Thế thì việc gì anh ta phải xóa tài liệu trong máy tính của mình, vì có cần thiết đâu chứ!”

Cao Đống đi đi lại lại, ngẫm nghĩ: “Trong máy tính ngoài tài liệu liên quan trực tiếp đến việc phạm tội, còn có gì... ừm, thông thường trong máy tính của một người sẽ lưu những gì? Phim, truyện, những thứ này không liên quan đến vụ án. Ừm... lịch sử truy cập mạng, nội dung trò chuyện... Đúng rồi, cậu coi xem bình thường anh ta lên mạng dùng công cụ nào để chat rồi cho người của Văn phòng Tỉnh trực tiếp liên hệ với bên cung cấp phần mềm xem anh ta liên hệ với những ai và nói chuyện về nội dung gì.”

Đến chiều, Trương Nhất Ngang lại tìm Cao Đống: “Sếp, đã kiểm tra rồi, Lý Vệ Bình dùng QQ nhưng rất ít online, bên cung cấp phần mềm chỉ có nhật ký trò chuyện ba tháng gần đây nhất, trong đó anh ta thỉnh thoảng chỉ gửi một vài tin nhắn, và có vẻ như anh ta rất quan tâm đến một người phụ nữ. Có mấy lần hỏi thăm cô ta gần đây có khỏe không, nhưng người phụ nữ này chẳng trả lời anh ta câu nào cả. Thông qua những người bạn khác trên QQ của cô ta để đối chiếu thông tin thì được biết người phụ nữ đó chính là Lạc Tuệ Tuệ, vợ của Vương Hồng Dân. Trong di động của Lý Vệ Bình cũng tìm được số của Lạc Tuệ Tuệ. Khi kiểm tra nhật ký bên viễn thông thì được biết Lý Vệ Bình và Lạc Tuệ Tuệ có nhắn tin và gọi điện qua lại với nhau nhưng tần suất rất ít, hơn nữa đều là Lý Vệ Bình gửi cho cô ta, cô ta chưa từng chủ động liên lạc với Lý Vệ Bình, và hơn tháng nay hai người không liên lạc với nhau.”

“Là Lạc Tuệ Tuệ, vợ của Vương Hồng Dân ư?” Cao Đống đảo mắt: “Sao họ quen được nhau?”

“Tôi có hỏi Lý Vệ Bình và anh ta bảo Lạc Tuệ Tuệ học ở đại học Y Chiết Giang, học sau anh ta một khóa, nên họ quen nhau hồi ở đại học. Sau khi được điều đến huyện Bạch Tượng công tác, anh ta gặp lại Lạc Tuệ Tuệ ở trên đường vào năm kia nên có lưu số của nhau, thỉnh thoảng vẫn liên lạc.”

Cao Đồng chậm rãi nói: “Cậu cảm thấy... lần phạm tội này của Lý Vệ Bình, Lạc Tuệ Tuệ là người trong cuộc, thậm chí... thậm chí là đã tham dự? Không, không, dường như không hợp lý lắm, tại sao Lạc Tuệ Tuệ lại muốn chồng mình chết được, hơn nữa cũng không cần phải giết hết người của cả cơ quan chứ?”

Trương Nhất Ngang nói: “Cũng không hẳn vậy, theo lần điều tra trước đây của tôi được biết nếu người của Phòng Công thương chết hết thì người được lợi nhiều nhất chính là Lạc Tuệ Tuệ.”

Cao Đồng thắc mắc: “Tại sao?”

“Hiện nay toàn bộ tài sản của công ty Đại Kim đều thuộc về một mình Lạc Tuệ Tuệ.”

Cao Đồng càng không hiểu: “Công ty Đại Kim thuộc sở hữu của Vương Hồng Dân kia mà, Lạc Tuệ Tuệ lại là người đại diện pháp lý nên khi Vương Hồng Dân chết thì tất nhiên công ty Đại Kim sẽ thuộc về Lạc Tuệ Tuệ rồi, đâu liên quan đến những người khác.”

“Không, không, công ty Đại Kim tuy là của Vương Hồng Dân và Lạc Tuệ Tuệ là người đại diện trước pháp luật nhưng trong quản lý hằng ngày, ngoài cá nhân Vương Hồng Dân ra, còn có vài người của Phòng Công thương tham dự, Vương Hồng Dân đã nhiều lần nói rằng mọi người đều có phần trong tài sản của công ty Đại Kim. Những người khác thuộc vào dạng cổ đông không được ghi vào thỏa thuận quyền cổ đông. Còn Lạc Tuệ Tuệ, chỉ là đại diện pháp nhân về mặt danh nghĩa, chưa từng tiếp xúc với công ty Đại Kim. Việc quản lý khối tài sản của công ty Đại Kim, kể cả sổ tài vụ, con dấu, tài khoản ngân hàng v.v... của công ty, toàn bộ nằm trong tay những người của Phòng Công thương. Nếu chỉ mình Vương Hồng Dân chết thôi thì những người khác sẽ dâng cả công ty Đại Kim mà họ có quyền chia lợi nhuận cho Lạc Tuệ Tuệ hay sao? Chắc chắn bọn họ sẽ phân tán tài sản ngay

lập tức, Lạc Tuệ Tuệ không biết tài khoản ngân hàng, không có con dấu công ty, hơn nữa còn chưa từng tiếp xúc với việc quản lý thường ngày của công ty Đại Kim thì cô ta làm sao có thể ngăn cản họ được? Nên biết rằng, những người đó là người của Phòng Công thương việc đăng ký quyền cổ đông là do họ quản lý. Sếp xem, sau khi những người này chết đi rồi mà gia đình họ còn tìm gặp Lạc Tuệ Tuệ để đòi tiền và yêu cầu phân chia tài sản của công ty Đại Kim, nữa là khi những người đó còn sống.”

Cao Đồng nhíu mày bảo: “Nghe cậu nói vậy, cũng có phần hợp lý. Rõ ràng Lạc Tuệ Tuệ là người có lợi lớn nhất trong cả vụ án. Cậu nghi ngờ... Lạc Tuệ Tuệ cũng liên quan đến vụ án này?”

Trương Nhất Ngang tỏ ra bất lực: “Tôi đã tìm Lý Vệ Bình để hỏi, anh ta bảo sao có thể như thế được, vì quan hệ giữa Lạc Tuệ Tuệ và Vương Hồng Dân rất tốt, tại sao cô ta lại muốn Vương Hồng Dân chết chứ. Về mối quan hệ của Lạc Tuệ Tuệ và Vương Hồng Dân, lúc tôi đi điều tra, những người khác ai cũng bảo quan hệ giữa họ rất tốt, hơn nữa Vương Hồng Dân không hề có lời ong tiếng ve nào về các mối quan hệ nam nữ bất chính cả. Vương Hồng Dân thì rất bảnh trai, gia thế rất tốt, còn Lý Vệ Bình thì... e hèm, cũng chỉ ở mức tạm chấp nhận được, so với Vương Hồng Dân thì thua quá xa. Có lẽ là tôi nghĩ nhiều, họ chỉ là bạn cùng trường đại học, sau đó gặp lại nhau qua công việc, là bạn bè bình thường thôi.”

Cao Đồng đi đi lại lại mấy vòng, ngẫm nghĩ một lúc, hạ giọng dặn Trương Nhất Ngang đi điều tra thêm vài chuyện.

Tương Nhất Ngang liền làm theo yêu cầu của Cao Đồng, phái người triển khai việc điều tra từ nhiều phương diện.

Cuộc điều tra thứ nhất: Một người bạn đại học của Lạc Tuệ Tuệ, bác sĩ một bệnh viện ở Hàng Châu.

“Sao các anh biết số điện thoại của tôi?... Cái gì, các anh ở bên Công an Tỉnh á, đi chết đi, đồ lừa đảo!”

“A, thành thật xin lỗi, đã làm phiền các anh phải gọi điện cho lãnh đạo bệnh viện của chúng tôi rồi, xin lỗi, xin lỗi, chỉ là hiểu lầm thôi, ừm, lãnh đạo đã nói với tôi rồi, vụ án các anh muốn điều tra không liên quan đến tôi, chỉ cần tìm hiểu một vài manh mối từ chỗ tôi thôi, đúng không? E hèm, được rồi, bây giờ tôi đang rảnh, nhất định sẽ phối hợp... Lạc Tuệ Tuệ là bạn cùng phòng của tôi, ngủ giường dưới tôi, tình cảm của chúng tôi, nói sao nhỉ, có thể nói là rất tốt, nhưng giữa nữ sinh với nhau, cùng sống chung một phòng, cũng có vài mâu thuẫn nhỏ...”

“Mức độ hiểu biết của tôi về cô ấy à? ừm, chắc cũng tính là rất hiểu, mấy năm nay thỉnh thoảng chúng tôi vẫn liên lạc với nhau, còn gặp nhau ở buổi họp lớp lần trước...”

“Lý Vệ Bình ư? Cái tên này hình như có nghe qua. Ồ phải rồi, có phải học anh ta học ngành Tâm lý học không? Đúng, đúng, tôi nhớ ra rồi, anh ta không cao lắm, mặt đen và có rất nhiều mụn?... ơ, anh nói bây giờ hết mụn rồi à, ý tôi là lúc học đại học đó mà. Trong ấn tượng của tôi thì người này rất xấu, hơn nữa trông có vẻ lôi thôi, lệch thếch, lúc nào cũng mặc bộ đồ thể thao cũ mèm... Anh ta à, dĩ nhiên là anh ta theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ, hơn nữa

lại là người theo đuổi điên cuồng nhất, nếu không thì sao tôi lại đi nhớ một gã xấu trai không phải chuyên ngành của mình cơ chứ.

“Lạc Tuệ Tuệ đẹp, được rất nhiều người theo đuổi, còn cái gã Lý Vệ Bình đó, người thì xấu, lại còn ở dơ, với lại nghe nói nhà rất nghèo, mấy người cùng phòng chúng tôi đều nói, sao gã này không chịu soi mình trong gương nhĩ, điều kiện gia đình như vậy cũng bày đặt theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ, đúng là buồn cười... ừm, cách theo đuổi của anh ta à, thì cũng đứng chờ Lạc Tuệ Tuệ tự học về, viết thư tình. Lúc đó chẳng có mấy ai trong chúng tôi có điện thoại di động cả, nên anh ta gọi đến điện thoại phòng. Chẳng qua Lạc Tuệ Tuệ bảo rất ghét gã này, lúc nào cũng quấy rầy cô ấy, dù đã nói với anh ta cả ngàn lần, anh ta vẫn tràn đầy tự tin, cho rằng chắc chắn sẽ theo đuổi được Lạc Tuệ Tuệ, thật không tưởng tượng nổi anh ta lấy tự tin từ đâu nữa.

“Chúng tôi nói anh ta học tâm lý làm gì không biết, thật muốn cho giáo viên khoa đó kiểm tra xem đầu óc anh ta rốt cuộc có vấn đề gì. Ồ, phải rồi, lần cuối cùng tôi nhớ Lý Vệ Bình diễn thuyết tại hội thao toàn trường, bài diễn thuyết mới được một nửa, anh ta đột nhiên hét lên: ‘Lạc Tuệ Tuệ khóa X đại học Y, anh yêu em. Ồ, lúc đó cả sân vận động nhốn nháo, tiếng vỗ tay rần rần, rất nhiều người la lớn, ‘Lạc Tuệ Tuệ là ai, mau ra đây đi.’ Lần đó đúng là náo động, Lạc Tuệ Tuệ choáng quá, đã từ chối và cảnh cáo anh ta sau này không được quấy rầy mình nữa, rồi còn đem cả tập thư tình mà trước đây anh ta gửi mang trả lại cho anh ta trong tình trạng chưa được bóc ra xem.

“Từ đó về sau, có lẽ Lý Vệ Bình đã biết thân biết phận nên biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi, chúng tôi không còn thấy anh ta đến quấy rầy nữa, thỉnh thoảng gặp trên đường, anh ta cũng chỉ cúi đầu bước vội đi... ừm, các anh hỏi tôi mấy chuyện này làm gì vậy?... Ờ, không liên quan đến tôi à, không liên quan đến tôi thì các anh hỏi để làm gì?... Được, được, các anh đang bận, tôi gác máy đây.”

Cuộc điều tra thứ hai: Một người bạn gái khác học cùng đại học của Lạc Tuệ Tuệ, Phó tổng giám đốc kinh doanh một công ty dược.

“Lý Vệ Bình theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ, tôi biết, tôi nhớ, nhưng đó là chuyện của mấy năm trước rồi, tôi cần nhớ lại đã. Người theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ rất nhiều, ai bảo cô ta xinh đẹp làm chi, ôi chao, bạn trai thời đại học của tôi lúc nào cũng khen cô bạn Lạc Tuệ Tuệ cùng phòng tôi thật xinh đẹp. Tôi nghĩ trong lòng anh ta chắc cũng thích cô ta, chỉ có điều anh ta biết Lạc Tuệ Tuệ sẽ không để ý tới mình. Hừ, anh ta lần nào cũng nói như vậy cả làm tôi thấy rất khó chịu, sau đó tôi đề nghị chia tay với anh ta. Nói thật, tuy tôi và bạn trai chia tay nhau vì chuyện này nhưng tôi cũng không thể giận lây Lạc Tuệ Tuệ được vì cô ta xinh đẹp thì chịu thôi, cô ta cũng chưa hề dụ dỗ bạn trai tôi kia mà, nhưng nói gì thì nói, cùng là phụ nữ, trong lòng tôi lẽ nào lại không có chút ganh tị nào hay sao?...

“Cái gì cơ, nói chuyện Lý Vệ Bình và Lạc Tuệ Tuệ, không nói chuyện của tôi à? Được, được, vậy tôi sẽ quay lại chủ đề chính, phải rồi, sao các anh lại gọi điện mà không gặp trực tiếp để hỏi tôi?... Các anh rất bận à? Chị đây cũng không có rảnh đâu nhé. Đẳng ấy trông thế nào, nghe giọng cũng được đấy chứ, chị đây hơn 30 tuổi rồi nhưng vẫn chưa kết hôn... Gì cơ, đẳng ấy kết hôn rồi? Sao không tìm anh cảnh sát nào đẹp trai độc thân để hỏi tôi chứ?... Không phải chứ, các anh đều có gia đình cả rồi à?...

Được rồi, được rồi, phiền chết đi được, vậy tôi nói tiếp về Lý Vệ Bình và Lạc Tuệ Tuệ nhé, gã Lý Vệ Bình này nghe nói nhà rất nghèo, nhìn chẳng ra làm sao cả, chỉ được mỗi cái nhiệt tình theo đuổi gái đẹp, tôi luôn nghi ngờ đầu anh ta không biết có bị bệnh gì không nữa. Anh ta theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ khi học năm thứ hai đại học, chúng tôi năm thứ hai còn anh ta lúc đó là sinh viên năm thứ ba. Tôi tính sơ qua, cứ ba ngày anh ta lại viết một bức thư tình và lần nào cũng thậm thò thậm thụt đứng dưới ký túc xá chúng tôi, rồi len lén bỏ vào thùng thư. Lúc đầu Lạc Tuệ Tuệ còn mở thư tình ra xem, nhưng phải nói thật là đến cả chữ của hần cũng xấu. Sau đó mỗi lần nhận được thư tình, chúng tôi đều cười nhạo anh ta cả, còn trêu Tuệ Tuệ rằng Lý bạch mã lại viết thư cho Lạc mỹ nữ rồi, cô ấy rất giận nhưng không biết phải làm sao nên quăng thư tình sang một bên, không thèm mở. Ngoài viết thư tình, tối nào Lạc Tuệ Tuệ tự học về, Lý Vệ Bình đã đứng ngay con đường bắt buộc phải đi qua bên ngoài ký túc xá để đợi, đẳng ấy có hiểu con

đường bắt buộc phải đi qua là gì không? Nghĩa là nếu Lạc Tuệ Tuệ không biết bay thì khi về phòng nhất định sẽ bị Lý Vệ Bình chặn lại. Eo ời, anh ta giống như hệ thống tên lửa đánh chặn của Mỹ, còn Lạc Tuệ Tuệ giống như tên lửa của Triều Tiên, theo đường ấy thì cô ta có né tránh được không? Gã đó ngày nào cũng ép cô ấy nói với mình vài câu, lần nào Lạc Tuệ Tuệ cũng nói rất rõ ràng rằng không thể nào thích anh ta được. Tố chất tâm lý anh ta rất tốt, không hổ là người học ngành Tâm lý học, lần nào cũng vui vẻ đi về, sang ngày hôm sau lại đến nhận thêm một lần từ chối, nhưng tôi có thể nhận ra ánh mắt Lý Vệ Bình vẫn có chút thất vọng và đau lòng...

“Anh hỏi tôi tại sao lại biết rõ như vậy, hệt như lần nào tới cũng đứng bên cạnh ấy hả? Ờ thì, thật ra một phần đã được tôi thêm mắm dặm muối vào ấy mà. Nhưng nói gì thì nói, các anh hỏi chuyện xưa như trái đất này, tìm tôi coi như tìm đúng người rồi, lũ bạn thời đại học của tôi thường gọi tôi là bà tám, chuyện trên trời tôi biết một nửa, còn chuyện ở trường đại học Y thì tôi biết tuốt...

“Được, được, quay lại vấn đề chính à? Còn có một chuyện, cũng là chuyện quan trọng nhất. Lúc nhà trường tổ chức hội thao, nghe nói Lý Vệ Bình là kiện tướng thể thao của viện họ nên được mời lên diễn thuyết trên sân khấu trong buổi lễ khai mạc. Tôi không biết là được mời thật hay là anh ta khóc lóc xin xỏ nhà trường cho anh ta được lên nói nữa, nhưng sau đó ngẫm lại thấy khả năng thứ hai là rất cao. Tóm lại, khi diễn thuyết mới được một nửa, anh ta đột nhiên hét lên ‘Lạc Tuệ Tuệ, anh yêu em’. Ồ, lúc đó Lạc Tuệ Tuệ rất bối rối, mấy nữ sinh chúng tôi vốn dĩ đứng ở rìa sân vận động để xem cho vui thôi, nghe anh ta hét lên như vậy, cả sân vận động ồ lên Lạc Tuệ Tuệ, Lạc Tuệ Tuệ là ai, mau bước ra sân khấu đi!’. Ngay cả gã Chủ tịch Hội học sinh dẫn chương trình ra về người tốt, nhưng ngược lại cực kỳ đáng ghét kia cũng giả vờ giả vịt cầm micro, cười mỉm nói ‘Xin hỏi người nào là Lạc Tuệ Tuệ, mời nhanh chóng bước lên sân khấu, anh bạn nhiệt tình này đang chờ bạn. Nào các bạn, mọi người hãy cho một tràng vỗ tay, để tiếp thêm tự tin cho cô ấy... ủa, sao chưa chịu lên nữa, Lạc Tuệ Tuệ không có ở sân vận động à, thế thì mời các bạn trong sân vận động hãy cùng tôi giúp

người bạn này hô vang, Lạc Tuệ Tuệ, anh yêu em, phải hô cho thật to vào, phải để cho cô ấy nghe thấy, mọi người cùng hô vang nào, một hai ba...’

“Ái chà, lúc đó Lạc Tuệ chắc phải khó xử lắm, bọn con trai đáng chết cùng khoa chúng tôi lại còn đổ dầu vào lửa gào to ‘Nhanh tới mà xem, Lạc Tuệ Tuệ đang ở đây này!’ Lạc Tuệ Tuệ vội cúi đầu chạy ra khỏi sân vận động. Tối đó cô ấy hẹn gặp Lý Vệ Bình, trả lại cho anh ta tất cả những bức thư tình, từ bức mở rồi đến chưa mở, tức giận nói với anh ta, cả đời này cũng không thể yêu anh ta đâu, bảo anh ta từ bỏ ý định, sau này đừng đến quấy rầy cô ấy nữa, làm như vậy sẽ chỉ làm cô ấy càng ghét thêm thôi. Có lẽ bài học ấy đã làm Lý Vệ Bình sáng mắt, kể từ đó, Lý Vệ Bình không còn đến gặp Lạc Tuệ Tuệ nữa... Tôi không hiểu, tại sao các anh lại muốn hỏi nhiều chuyện về Lý Vệ Bình và Lạc Tuệ Tuệ như vậy? Thực ra tôi cũng có thể nói chuyện người khác cho các anh nghe... Thật sự không cần à? Hôm nay tôi rất rảnh, có thể nói thêm chút nữa... A lô, a lô, mất tín hiệu à? A lô, a lô...”

Cuộc điều tra thứ ba: Một người bạn đại học của Lý Vệ Bình, đang làm việc ở nước ngoài.

“Sao các anh liên lạc được với tôi? Nế thật đấy... Ồ, các anh đã hỏi hết cả hai người bạn cùng phòng rồi à? Nhưng Lý Vệ Bình chẳng phải đã làm đến Phó Công an Huyện rồi hay sao? Các anh điều tra gì về anh ta vậy? Chắc không phải anh ta lại tham ô đó chứ?... Ha ha, anh hỏi tôi sao lại nói ‘lại’ à? Ngay ngày đầu tiên anh ta làm quan tôi đã biết ngay là sớm muộn gì anh ta cũng bị bắt vì tội tham ô. Có biết tại sao không? Hồi học đại học anh ta mượn tôi 100 tệ mà đến bây giờ cũng chưa trả nữa. Chuyện này tôi nhớ rất rõ, lúc đó đã là tháng 6, hơn nửa tháng nữa là tốt nghiệp ai đi đường nấy rồi, lúc này anh ta hỏi mượn tiền tôi, anh đã thấy kẻ lòng dạ đen tối nào hỏi mượn tiền người khác khi sắp tốt nghiệp chưa? Nhưng anh ta ngủ giường dưới tôi, quan hệ rất tốt, tôi không muốn cho mượn cũng chẳng dám nói, thế là bị anh ta lấy mất 100 tệ, số tiền ấy lúc đó là phí sinh hoạt hai tuần của tôi. Theo anh thì anh ta có phải là có tiềm chất tham ô không? Sau này tuy có gặp lại và anh ta có mời tôi ăn cơm mấy lần nhưng không hề nhắc đến

chuyện 100 tệ này, thấy chưa... Ờ, các anh không phải là đang điều tra vấn đề kinh tế của anh ta?...

“Anh hỏi tính cách của anh ta ư? Anh ta à, lúc mới vào đại học, anh ta tạo cho tôi cảm giác là một người có tính cách rất hướng nội, sau mới biết không phải. Anh ta từng nói với tôi, nhà anh ta ở nông thôn, lúc nhỏ nhà nghèo, cha anh ta là một ông giáo làng, thu nhập rất thấp, anh ta vào được đại học là nhờ vay tiền và thế chấp cầm cố. Vì vậy vừa vào đại học, bước chân đến thành phố Hàng Châu này, rồi nhìn thấy sự phồn hoa trong thành phố, nhìn thấy sự hào nhoáng của người xung quanh, nhìn thấy các bạn học năng nổ tham gia các hoạt động đoàn hội nên lúc đó anh ta khá tự ti. Vì thế ai cũng cảm giác là anh ta sống hướng nội cả. Sau đó thì anh ta đã thích ứng với cuộc sống đại học, biết được phần lớn bạn học cũng từ quê ra và cũng chẳng có nhiều tiền cho lắm nên đã hòa nhập với đám chúng tôi, nói cười vui vẻ. Phải nói, anh ta là người thông minh nhất trong đám chúng tôi, bình thường anh ta cũng giống chúng tôi, không học hành gì, nói đúng ra thì cũng chẳng có gì mà học, Tâm lý học là chuyên ngành lạ lẫm ở Trung Quốc, anh nhìn tôi mà xem, cuối cùng chẳng phải vẫn đi mở một tiệm cơm ở Nhật đây sao? Trước mỗi lần thi cuối kỳ, chúng tôi ai cũng vùi đầu vào ôn tập rồi, đọc xong mười mấy quyển sách với cả đóng bài tập trong mấy tuần, nhưng kết quả cuối cùng môn nào Lý Vệ Bình cũng đạt trên 90 điểm. Về sau anh ta có tư cách học lên nghiên cứu sinh nhưng không học, nghiên cứu sinh khoa Tâm lý có tác dụng quái gì đâu, do đó anh ta đã trực tiếp xin vào ngành cảnh sát. Gã này kể ra cũng thật may mắn, nghe anh ta nói, lúc đó người dẫn dắt anh ta là đàn anh của chúng tôi, hình như tên là, tên gì quên mất rồi, tôi nhớ là họ Cao. Ông Cao này cũng là một tên bám váy phụ nữ, không lâu sau nghe nói ngủ với con gái cưng của Bí thư ủy ban Chính pháp của Thành phố nên con đường làm quan của ông ta lên như điều gặp gió và Lý Vệ Bình cũng được thơm lây... ờ, ông Cao đó là lãnh đạo của các anh à? Thôi được, coi như tôi chưa nói gì cả, nói tiếp về Lý Vệ Bình vậy, các anh còn muốn biết chuyện gì nữa?...

“Tính cách anh ta à, phải nói là rất cẩn thận, làm gì cũng rất thận trọng. Có lần mấy tên lừa đảo đến phòng chúng tôi lừa tiền, đám người này miệng

mồm rất lạnh lợi, cũng không biết làm thế nào, lại dự được đám sinh viên khoa Tâm lý bọn tôi, suýt chút nữa là móc tiền ra cho bọn chúng rồi. Nhưng Lý Vệ Bình cảnh tỉnh mọi người và nhanh chóng vạch trần trò lừa bịp, đưa đám người này lên phòng bảo vệ của nhà trường. Đám lừa đảo đó lúc ấy định bỏ chạy, còn định đánh người nữa, gã Lý Vệ Bình này xưa nay siêng năng tập thể thao, một mình đánh cho ba tên bò lăn ra đất...

“Anh nói về tình cảm yêu đương của anh ta à, ừm, chuyện này thì, anh ta vốn rất thông minh nhưng lại dường như rất ngốc nghếch trong chuyện này. Năm thứ ba đại học, anh bắt đầu theo đuổi một người đẹp học năm hai ở đại học Y, tên gì tôi quên rồi, dạo đó anh ta theo đuổi điên cuồng, suốt ngày viết thư tình, gọi điện thoại, đứng dưới lầu chờ, làm đủ mọi cách nhưng người ta đâu thèm đếm xỉa đến. Cô sinh viên đó tôi gặp rồi, rất xinh đẹp và có rất nhiều người theo đuổi, đặt trường hợp ai đó đổi thành cô ấy thì cũng sẽ không tới lượt anh chàng Lý Vệ Bình này đâu. Cũng không biết dây thần kinh nào trong đầu anh ta bị chập mà cứ bảo với chúng tôi rằng chỉ cần có tình cảm thật lòng thì sẽ được báo đáp, lần nào bị từ chối anh ta cũng tự động viên tinh thần rồi còn thể hiện một cách đầy tự tin nữa chứ. Anh ta cứ lải nhải mấy câu vớ vẩn nào là những gì không dễ có thì càng quý giá. Lúc đó tôi không thể nào hiểu nổi là tại sao cái đám người xấu xí trên đời lại tự tin vào mình đến như vậy được chứ? Sức mạnh tâm lý lớn đến mức mà tôi nghĩ tiến sĩ tâm lý cũng không thể nào lý giải được. Sau đó anh ta còn có một lần điên cuồng hơn đó là lúc tổ chức hội thao, Lý Vệ Bình đại diện cho viện chúng tôi lên diễn thuyết trên sân khấu, bài diễn thuyết mới được một nửa, đột nhiên anh ta hét lên ‘ABC, anh yêu em’, tên người này tôi quên rồi, xin lỗi. Lúc đó cả sân vận động sôi sục cả lên, anh ta tưởng làm như vậy sẽ làm cô gái kia cảm động, ha ha. Kết quả, ngay ngày hôm đó người ta trả lại tất cả thư tình cho anh ta. Anh ta về đến phòng, thấy thư của mình vẫn chưa được bóc ra, lần này dường như đã từ bỏ ý định thật sự rồi, cả mấy ngày không nói lời nào và kể từ hôm đó anh ta dường như đã biến thành một con người khác, trở nên trầm tính hơn. Ngày nào cũng lao vào đọc sách học hành, làm ra vẻ mình rất cầu tiến...

“Anh hỏi mối quan hệ hiện giờ của Lý Vệ Bình và cô gái đó à? Chuyện này thì tôi không rõ lắm. Năm kia họp lớp không thấy anh ta nhắc đến, bây giờ anh ta là Phó Công an Huyện nên việc tìm bạn gái có lẽ không phải là chuyện khó, cô gái đó cũng đã hơn 30 tuổi, chắc cũng đã kết hôn lâu rồi. Tôi chỉ biết có thế.”

Cuộc điều tra thứ tư: Một cựu nhân viên hợp đồng của Phòng Công thương.

“Trưởng phòng Vương đánh Phó Công an Huyện Lý Vệ Bình ư? Không thể nào, tôi chưa từng nghe chuyện này bao giờ. Trưởng phòng Vương rất lịch sự, sao lại đánh người được chứ?... Có tức giận thế nào cũng không làm vậy đâu. Tôi chưa bao giờ thấy Trưởng phòng Vương ra oai với ai cả, huống hồ là đánh người. Hơn nữa, Lý Vệ Bình là Phó Công an, người có cấp bậc hành chính cao hơn so với Trưởng phòng Vương, lại còn là người của công an thì làm sao dám đánh anh ta được? Phải, chúng tôi biết chú của Trưởng phòng Vương, nhưng ông ấy không lấy đó để hù dọa người khác đâu, dĩ nhiên, người khác cũng biết tiếng người chú đó nên cũng sẽ không đi gây sự với ông ấy. Anh nói ông ấy đánh Lý Vệ Bình thì tôi không thể nào tưởng tượng ra được.”

Cuộc điều tra thứ năm: Đại đội trưởng đội Điều tra hình sự của Công an Huyện.

“Tôi không nhớ chuyện Vương Hồng Dân có đánh Phó Lý... à, không, Lý Vệ Bình chứ. Lúc đó Lý Vệ Bình, tôi và cả mấy đồng nghiệp nữa cùng đến Phòng Công thương điều tra tình hình. Lý Vệ Bình đúng là có đóng cửa lại nói chuyện một lúc với Vương Hồng Dân... Nói trong bao lâu à? Tôi không nhớ nữa, chắc cũng khoảng mấy chục phút. Sau khi ra không thấy Lý Vệ Bình có gì bất thường... Mặt anh ta à? Để tôi nghĩ đã, tôi không để ý, không thấy dấu tay, nếu thấy chắc chắn tôi đã nhớ rồi... Quá trình nói chuyện? Chúng tôi đâu có nghe lỏm cuộc trò chuyện giữa hai người bọn họ,

nhưng cũng không nghe thấy có tiếng động lớn nào khác thường vang ra từ phòng làm việc cả...

“Nếu anh nói hai người cãi nhau thì tôi nghĩ cũng có thể nhưng nếu nói Vương Hồng Dân đánh Lý Vệ Bình, ồ, nói đùa đúng không? Vì dù Vương Hồng Dân có hùng hổ thế nào, nhưng khi cả đám cảnh sát hình sự chúng tôi đây đứng ngay ngoài cửa, mà ông ta dám đánh sếp chúng tôi, thì ông ta coi chúng tôi là không khí chắc? Nếu thật sự có chuyện này thì dù chú của ông ta là ai đi nữa, chúng tôi chắc chắn sẽ đánh cho Vương Hồng Dân một trận nên thân để cho vợ ông ta nhận không ra luôn. Nói thật là Vương Hồng Dân nhìn rất hào hoa phong nhã, rất lịch sự với chúng tôi, không giống với kiểu người dễ nổi nóng, thậm chí là động thủ đánh người.

“Phó Lý, à không, Lý Vệ Bình tuy không cao lớn, nhưng bản lĩnh anh ta tôi đã thấy qua. Lúc mới được điều về Công an Huyện chúng tôi, có lần bắt tội phạm truy nã, Lý Vệ Bình đích thân dẫn người truy đuổi, mấy tên tù trốn trại nấp trong xe, cầm dao không chịu ra. Lý Vệ Bình không nói thêm lời nào, cầm dùi cui điện đập nát cửa kính, lôi tên tội phạm cao trên mét tám xuống, rồi hai tay xách ra hai tên còn lại trong xe ra ngoài. Chúng tôi đứng ngây ra đó, chưa kịp xông lên thì một mình Lý Vệ Bình đã đánh cho ba thằng máu me đầy miệng, ngã lăn xuống đất không dám nhúc nhích. Nếu nói Vương Hồng Dân bạt tai Lý Vệ Bình mà anh ta nhịn nhục không đánh trả? Tôi không thể tưởng tượng được.”

Cuộc điều tra thứ sáu: Mã Đăng Bồi, Trưởng Công an Huyện.

“Bị Vương Hồng Dân bạt tai mà không đánh trả ư? Để tôi nghĩ xem, ừm, tôi cảm thấy có thể đúng là có chuyện này. Đừng thấy Lý Vệ Bình lúc làm việc bình thường hay khi đi bắt giữ phạm nhân, lúc thẩm vấn rất thô bạo, nhưng anh ta lại là người rất độ lượng, rất biết chừng mực. Anh ta đến Bạch Tượng mấy năm nay, chưa bao giờ gây sự bên ngoài, cũng chưa nghe bất kỳ điều tiếng không hay nào, bất kể là ngoài ngành hay cả nội bộ Công an Huyện chúng tôi đều luôn đánh giá anh ta rất cao, điều này là tôi nói thật. Nói một cách thẳng thắn, trước đây việc chấp hành pháp luật của các đơn vị cấp dưới có lúc không được tốt cho lắm, cũng xảy ra vài trường hợp thu phí

tùy tiện nhưng sau khi anh ta đến, đội Điều tra hình sự đã quản lý rất nghiêm. Mấy nhóm dân anh chị, cũng chưa được xem là xã hội đen, trong huyện hầu như cũng bị anh ta bắt hết cả.

“Có thể do anh ta chưa có gia đình, quê quán lại không phải ở đây, nên anh ta chẳng sợ gì hết. Lúc trước có người ra giá muốn lấy một cánh tay anh ta , với giá 100.000 tệ, anh ta đi thẳng đến đó, bắt cả lũ mười mấy người tại trận và xử lý rất gọn gàng. Anh ta luôn đối xử rất tốt với người dân thường trong xã hội, kể cả những người trong các cơ quan chính phủ và chưa hề gây sự với ai bao giờ. Trong ngoài tập thể gì cũng nhận định anh ta là một cảnh sát tốt, vô cùng chính nghĩa, người dưới quyền rất nghe lời anh ta. Vì vậy nếu anh ta khai nguyên nhân dẫn đến việc anh ta giết những người của Phòng Công thương, một là do Vương Hồng Dân đánh anh ta và người của Phòng Công thương tỏ thái độ ra mặt với anh ta, hai là vì việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương, thì tôi nghĩ khả năng là rất lớn.”

Cuộc điều tra thứ bảy: Đội trưởng Điều tra hình sự Công an Huyện.

“Ui chao, nghe nói vụ án này do Phó Lý gây ra, tôi, à không những tôi mà tất cả mọi người ở Công an Huyện, đều rất đau lòng, nhất là nhóm cảnh sát hình sự từng theo anh ta mấy năm như chúng tôi đây, bởi chúng tôi hiểu rõ con người của anh ta như thế nào. Anh ấy là một người rất chính nghĩa, tôi không ngại nói thật, anh ấy còn giỏi hơn bất kỳ vị lãnh đạo nào tôi đã gặp. Phó Lý nổi tiếng là hữu dũng hữu mưu, có nhiều vụ trọng án mà mọi người đều mù tịt, không thể điều tra được, cuối cùng đều phải nhờ đến tài phán đoán của anh ấy mới xong. Không chỉ là những vụ án lớn, lúc trước bọn lưu manh thu phí bảo kê học sinh ở huyện chúng tôi rất nhiều, nhất là ở những nơi như mấy thị xã cấp dưới hay vùng giáp ranh ngoại thành, còn bây giờ thì học sinh đi tự học về sẽ không còn tên lưu manh nào dám thu phí bảo kê nữa.

“Trước đây những chuyện như thế này không được xem là vụ án, nên cùng lắm là phía trị an xử lý, chứ bên Công an Huyện không muốn quản lý làm gì, còn đồn công an thì bắt giam một vài ngày rồi thả ra lại, cũng không muốn quản. Còn đối với Phó Lý thì ngay sau khi nhận đơn tố giác của vài

phụ huynh liền lập ra Tổ chuyên án và cho bắt hết bọn cầm đầu đảng sau đám lưu manh này, rồi đưa những đứa lưu manh nhỏ tuổi vào trại giáo dưỡng. Đồng thời, Phó Lý rất hung dữ với đám người này, anh ta dùng dùi cui điện đánh từng đứa một. Tôi làm cảnh sát bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy vị lãnh đạo ở cấp bậc như anh ta lại ra tay đánh phạm nhân, đa phần lãnh đạo đều nương tay với đám phạm nhân bị bắt rồi sớm muộn gì cũng thả ra này, vì e ngại bọn chúng sau khi được thả ra ngoài sẽ trả thù lại mình hoặc người nhà của mình vào một lúc nào đó. Duy chỉ có Phó Lý là thẳng tay trừng trị giáo huấn bọn chúng mà thôi.

“Trước đây có một băng nhóm tên là ‘Mười hai con giáp’. Đây là đám lưu manh có tuổi đời hơn 20 mà thôi, đám đàn em cũng chỉ là mấy chục học sinh bỏ học, không biết tốt xấu là gì. Sau khi thấy Phó Lý bắt vài nhóm người, đã tung tin muốn mua cánh tay của anh ấy. Anh ấy bình thường luôn đem theo dùi cui điện, mà cho dù không đem theo vũ khí đi nữa thì đám loắt choắt đó cũng không phải đối thủ của anh ta. Anh ta đã vào tận nơi bắt hết toàn bộ, đám Mười hai con giáp đó đã bị đánh thành một con giáp, đó là con chuột. Từ đó người dân Bạch Tượng hết lời khen ngợi, nói chỉ cần Phó Lý ở trong huyện, cổng trường sẽ không còn ai thu phí bảo kê nữa, bến tàu không còn ai thu phí bến bãi của người bán cá, mấy nhóm trộm cướp ngoài tỉnh cũng không bỏ sót nhóm nào. Những thành tích này lãnh đạo cấp trên đều nhìn thấy! Ái chà, chúng tôi đều nói, lần này đúng là thật tiếc cho Phó Lý, anh ta là người theo chủ nghĩa lý tưởng, theo đuổi công bằng chính nghĩa tuyệt đối, nhưng làm gì có công bằng chính nghĩa tuyệt đối, có những chuyện anh ta không quản được, anh ta thực sự đi chệch hướng, đã đi quá xa, ôi, tôi rất buồn, buồn nẫu hết cả lòng.”

Cuộc điều tra thứ tám: Đồn phó đồn công an thị trấn.

“Phó Lý xảy ra chuyện này, tôi nghĩ mà thấy buồn. Đừng nói bây giờ là thời điểm nhạy cảm, không nên nói mấy câu đồng cảm này, tôi mặc kệ. Bởi tôi không nói thì mọi người sẽ không nghĩ như thế chắc? Tôi cảm thấy vấn đề mấu chốt vẫn là Phó Lý quá chính trực, không muốn có một hạt sạn nào lọt vào mắt của mình. Đám người bên Phòng Công thương thu phí tùy tiện

ư? Dĩ nhiên là có việc thu phí tùy tiện, nhưng không tới mức bị tội chết như thế được, Phó Lý đã không suy nghĩ kỹ. Anh ấy nên nghĩ rằng không chỉ có Phòng Công thương là thu phí tùy tiện thôi đâu. Còn những cơ quan khác thì không à? Anh ta giết hết những người này, về sau Phòng Công thương sẽ dừng việc này chắc? Và cả những cơ quan khác nữa, chẳng lẽ không ai dám làm việc đó nữa? Không thể nào.

“Hơn nữa tôi nói thật, do Phó Lý suy nghĩ rất cực đoan về việc thu phí tùy tiện của Phòng Công thương nên mới đi vào con đường này. Thực ra chuyện Phòng Công thương thu phí tùy tiện cũng không quá đáng như trong tưởng tượng. Không sai, mỗi năm bọn họ thu nhập cả chục triệu chắc không chạy đi đâu được, nhưng hầu hết các hộ kinh doanh vẫn có thể chấp nhận và cũng không quá có ác cảm gì lắm. Anh nghĩ mà xem, nếu Phòng Công thương thu phí tùy tiện đến mức mọi người không thể chịu được nữa thì bất kể chú của Vương Hồng Dân là ai đi nữa, sẽ không ai bảo vệ nổi cho Phòng Công thương đâu.

“Thời này đâu phải xã hội phong kiến nữa? Hộ hàng của tôi cũng mở cửa hàng kinh doanh nên tôi biết. Dưới trưởng của Phòng Công thương có một công ty Đại Kim và công ty này lo hết mấy việc hoạch toán cuối năm, mỗi năm thu từ một cửa hàng bình thường cũng chỉ tầm mấy trăm đồng. Nhưng nếu nộp vài trăm này có thể giảm được khối việc, đỡ phải chạy tới chạy lui, nói chung người ta đều sẵn sàng nộp cả. Hơn nữa cũng đâu có ép buộc gì đâu chứ, không muốn nộp thì cứ chịu khó lui tới Phòng Công thương vài bận cũng được mà. Cứ cho là Phòng Công thương làm khó dễ anh nhưng suy cho cùng họ vẫn làm theo luật, nếu thủ tục đầy đủ, Phòng Công thương chắc chắn sẽ giải quyết đúng hạn cho anh. Dĩ nhiên ai cũng muốn đỡ mất vài trăm mà vẫn giải quyết ổn thỏa mọi việc. Hộ kinh doanh thì quá nhiều, đương nhiên sẽ có những người không muốn rút ví ra nên đã đi tố cáo Phòng Công thương thu phí tùy tiện. Nhưng thực ra tỷ lệ tố cáo là rất thấp.

“Trước đây tôi nhớ Uông Hải Toàn từng gây ra không ít chuyện, anh ta đã nhiều lần đánh nhau với các hộ kinh doanh và bị dẫn về đồn của chúng tôi mấy lần, nhưng từ sau khi Uông Hải Toàn bị người ta hạ độc chết thì

Phòng Công thương hầu như không xảy ra chuyện gì. Tôi thực sự không hiểu tại sao Phó Lý lại vẫn đề bụng những chuyện như vậy để rồi đi vào con đường này, ái chà, tôi biết trong vụ án này không ai có thể bảo vệ Lý Vệ Bình được, tuy nhiên người anh em ở Văn phòng Tỉnh à, nếu được, trước khi Phó Lý bị đưa đi khỏi huyện Bạch Tượng, chúng tôi muốn cử vài người đại diện đồn đi thăm anh ấy, anh thấy được không?”

Ăn tối xong, Trương Nhất Ngang mang theo mấy chục bản lời khai đã được sắp xếp lại cùng với những thông tin khác đến gặp Cao Đồng: “Sếp, đây là kết quả điều tra của ngày hôm nay.”

Cao Đồng cầm lấy và ấn nhẹ xuống, nguyên một chồng giấy tờ. Những thứ này không phải là thứ lý thuyết suông trong tài liệu tuyên truyền mà đều là những nội dung cần phải được xem xét cẩn thận. Tối nay thế nào cũng phải tăng ca. Ông nhíu mày hỏi: “Phải rồi, bên chỗ Lạc Tuệ Tuệ, có điều tra thêm được gì về tình hình cô ta trước và sau khi xảy ra vụ án không?”

“Đã điều tra rồi ạ, trong mấy ngày xảy ra vụ án, cô ta đang làm việc tại bệnh viện. Nhật ký cuộc gọi cũng đã điều tra, trước và sau khi vụ án xảy ra không những không liên lạc di động với Lý Vệ Bình, thậm chí cũng không liên lạc với số điện thoại lạ nào khác. Chúng tôi đã cho người tìm hiểu thêm nhưng trước và sau vụ án không thấy cô ta có biểu hiện gì khác thường. Kể cả mấy tháng gần đây, chỉ có Lý Vệ Bình thỉnh thoảng gọi điện thoại cho cô ta chứ cô ta chưa hề chủ động gọi điện thoại cho Lý Vệ Bình, cũng như không có trường hợp di động của cô ta có số điện thoại lạ gọi đến nhiều lần. Chúng tôi cũng đã kiểm tra nội dung tán gẫu trên mạng của cô ta thì thấy Lý Vệ Bình có gửi tin nhắn cho cô ta, nhưng cô ta không hề trả lời lại.”

“Mấy tháng nay Lý Vệ Bình có gặp Lạc Tuệ Tuệ không?”

“Tôi không rõ lắm. Người điều tra bảo không thấy cô ta và Lý Vệ Bình gặp nhau, nhưng tôi nghĩ nếu hai người đó thật sự có tư tình với nhau thì mối quan hệ này nhất định cũng là lén lút chứ không để cho người khác phát hiện ra đâu. Tôi đã hỏi Lý Vệ Bình, anh ta một mực không chịu nhận. Trước khi chưa điều tra rõ tình hình hiện nay, liệu chúng ta có cần gặp trực tiếp Lạc

Tuệ Tuệ để thẩm vấn lấy lời khai của cô ta hay không, thì vẫn phải chờ ý kiến của sếp nữa.”

Cao Đồng quay người lại, ngẫm nghĩ rồi phân tích: “Tôi cần suy nghĩ đã, suy cho cùng Lạc Tuệ Tuệ cũng là người nhà của nạn nhân, nếu không có chứng cứ cụ thể mà điều tra cô ta, đến sau này lại phát hiện là đã nhầm, ừm... thì tình hình sẽ rất căng thẳng đó. Hơn nữa cô ta là người của nhà họ Vương nên cần phải thận trọng một chút. Cậu cũng bận cả ngày rồi, chỗ tài liệu này tôi sẽ xem xét cẩn thận, cậu cứ về nghỉ ngơi đi.”

Sau khi bảo Trương Nhất Ngang về, Cao Đồng ngồi xuống ghế rồi châm một điếu thuốc, sau đó lật từng trang tài liệu để ghi nhớ từng chi tiết vào trong đầu.

Xem xong tất cả giấy tờ, ông ta nhắm mắt lại, cố nghĩ xem mối quan hệ thực sự của Lý Vệ Bình và Lạc Tuệ Tuệ là gì.

Trong thời gian học đại học, Lý Vệ Bình từng điên cuồng theo đuổi Lạc Tuệ Tuệ nhưng đã bị từ chối, sau đó hai người chưa từng có liên lạc trong nhiều năm liền.

Năm kia Lý Vệ Bình gặp lại Lạc Tuệ Tuệ ở huyện Bạch Tượng, lúc này Lý Vệ Bình chưa kết hôn, cũng chưa có bạn gái, trong khi đó người mà hắn từng yêu tha thiết đang ở ngay trước mặt thì đã làm vợ người khác rồi, lại là một người chồng rất đáng ngưỡng mộ. Dù xét về cấp bậc hành chính đơn thuần, Lý Vệ Bình chức cao hơn Vương Hồng Dân, nhưng so về tướng mạo, sự giàu có, cũng như xuất thân gia thế thì Vương Hồng Dân lại ăn đứt Lý Vệ Bình.

Trong lòng Lý Vệ Bình hẳn đầy sự ganh tỵ?

Nếu chuyện Vương Hồng Dân bắt tai Lý Vệ Bình là có thật thì động cơ giết Vương Hồng Dân của Lý Vệ Bình là quá dễ hiểu.

Nhưng Lý Vệ Bình không chỉ giết Vương Hồng Dân, mà còn giết cả những người khác ở Phòng Công thương, chẳng lẽ anh ta thật sự xuất phát từ chính nghĩa của bản thân sao?

Những cộng sự lâu năm của anh ta đều bảo rằng Lý Vệ Bình rất chính nghĩa, động cơ giết chết Vương Hồng Dân là vô cùng đầy đủ, nên thuận tay

giết luôn cả những người khác, điểm này nghe có vẻ cũng rất hợp lý.

Mấy năm trở lại đây, Lý Vệ Bình thỉnh thoảng có liên lạc với Lạc Tuệ Tuệ trên mạng, cả hai cũng thỉnh thoảng gọi vài cuộc điện thoại. Nhưng tần suất liên lạc trong mấy tháng trước khi vụ án xảy ra không hề tăng. Cũng không ai thấy Lý Vệ Bình ở cạnh Lạc Tuệ Tuệ.

Trong mấy ngày xảy ra vụ án, Lạc Tuệ Tuệ đều đi làm, trong khoảng thời gian đó không có biểu hiện gì khác thường, kể cả tình trạng liên lạc qua di động và trên mạng cũng vẫn như bình thường.

Có thật là cô ta không liên quan đến vụ án không?

Cao Đồng thở dài, những gì ông biết về Lý Vệ Bình đó là anh ta sinh ở nông thôn, điều kiện gia đình không được tốt cho lắm, bản thân anh ta là người rất cầu tiến. Một người như vậy có được địa vị như ngày hôm nay thì cần phải phấn đấu để vươn lên hơn nữa mới phải, chứ sao lại liều mạng gây ra trọng tội chỉ vì cái gọi là chính nghĩa trong lòng mình chứ? Chẳng thích hợp chút nào cả.

Phải gặp Lý Vệ Bình để hỏi cho rõ mới được.

Cao Đồng gấp tài liệu lại rồi rời trụ sở Công an Huyện trở về khách sạn ngủ.

Gần 12 giờ thì Cao Đồng bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, người gọi là Trương Nhất Ngang: “Sếp, người của tôi vừa gọi điện thoại báo, Lý Vệ Bình cắt mạch máu tự sát, giờ đang được cấp cứu tại Bệnh viện Nhân dân Huyện.”

Cao Đồng liền bật khỏi giường la lớn: “Chết chưa?”

“Vẫn... vẫn đang cấp cứu, không... không biết nữa.”

“Các cậu là một lũ ăn hại!” Cao Đồng tức giận cúp điện thoại, thay quần áo rồi chạy ngay ra ngoài.

Chiếc xe lao nhanh đến bệnh viện, bên ngoài phòng cấp cứu có rất nhiều cảnh sát đang đứng có người của Trương Nhất Ngang và cả bên Công an Huyện nghe tin cũng chạy đến.

Cao Đồng nhíu mày nhìn Trương Nhất Ngang, khẽ hỏi: “Sao rồi?”

Trương Nhất Ngang mặt mày tái mét trả lời: “Cũng may phát hiện ra kịp. Bác sĩ nói tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng họ đã kiểm qua hồ sơ sức khỏe trước đây của anh ta, là nhóm máu O, giờ vẫn đang truyền máu. Nếu... nếu muộn hơn nửa tiếng nữa thì e là... đã xảy ra chuyện lớn rồi.”

Cao Đồng lạnh lùng hừ một tiếng. Hung thủ của một vụ trọng án như thế này nếu cắt mạch máu tự sát trong trụ sở Công an thì ai gánh nổi trách nhiệm này đây? Không ai gánh nổi cả. Tất cả mọi người sẽ bị truy cứu, đừng nói đến chuyện Cao Đồng đã phá án lập công được khen mà e là phải trực tiếp bị khiển trách nặng nề bằng việc giáng chức nữa ấy chứ.

Ông giận dữ quét mắt nhìn một lượt rồi lập tức nhận ra hai viên cảnh sát là thủ hạ của Trương Nhất Ngang trực ban đêm nay, lúc này hai người đang cúi đầu và vẫn còn run lẩy bẩy. Cao Đồng bước ngay đến, mỗi tay túm lấy cổ áo một người rồi lôi thẳng ra góc, trầm giọng hỏi: “Chuyện này là sao! Tôi hỏi hai thằng ăn hại các cậu chuyện này là sao! Lý Vệ Bình cắt mạch máu tự sát? Dao ở đâu ra? Các cậu đưa hã?”

“Không... không biết, không biết sao anh ta lại có lưỡi dao lam đó nữa. Tôi và Tiểu Phương nghe tiếng rên khe khẽ, cảm thấy... cảm thấy lạ, bước vào xem, anh ta... anh ta đang trằm chằm, trên chằm có máu, chúng tôi... chúng tôi giở chằm ra thì thấy... thấy trên tay anh ta có con dao, dính... dính đầy máu...”

Hai người đó không dám nhìn Cao Đồng, lúc này Trương Nhất Ngang vừa mắng cho họ một trận, nếu phát hiện muộn hơn mười mấy hai mươi phút nữa thì Lý Vệ Bình đã chết trong đó rồi. Khi đó hai người họ có thể cuốn gói ngay lập tức, khỏi phải làm gì nữa. Đây không phải là một vụ án bình thường, nếu nghi phạm của các vụ án bình thường chết ở trong trụ sở công an thì phía công an khó tránh được trách nhiệm, nhẹ thì là bị xử tội không làm tròn nhiệm vụ, huống hồ gì đối với một vụ trọng án thế này, vụ án được Bộ Công an chỉ đích danh yêu cầu phải phá án sớm nhất có thể. Cao Đồng vẫn luôn căn dặn họ là phải để mắt cẩn thận đến Lý Vệ Bình vì anh ta có vốn ý định tự sát, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì. Vậy mà cuối cùng lại xảy ra chuyện lớn. Anh ta cắt mạch máu tự sát. Hai người lúc này

thấy như đang nằm mơ, bọn họ đứng ngây ra đó, tựa như mọi chuyện đều là giả vậy.

Lúc này, Cao Đống thấy rất nhiều người của Công an Huyện chạy lên lầu, ánh mắt Mã Đăng Bồi cũng hoang mang không kém. Ông ta bậm môi rồi trừng mắt nhìn hai cảnh sát kia, lạnh lùng buông một câu: “Hai cậu chờ đó, chuyện này chưa xong đâu, rồi tôi sẽ tìm hai cậu tính sổ!”

Bỏ hai người họ đứng đó, Cao Đống đi về phía những người khác, Mã Đăng Bồi hỏi như thể sắp khóc: “Anh ta... anh ta không sao chứ?”

Cao Đống nhú mày đáp: “Bác sĩ nói tạm thời chưa nguy hiểm đến tính mạng.”

Lúc này, lại có thêm cảnh sát hình sự khác chạy đến, họ cũng là người của Trương Nhất Ngang, nhìn thấy Cao Đống liền nói: “Sếp, có lẽ Lý Vệ Bình lấy được dao cạo râu trong nhà vệ sinh của Công an Huyện, lúc chiều anh ta đi vệ sinh. Chúng tôi vừa vào nhà vệ sinh thì thấy có con dao cạo râu bị gãy lưỡi trong sọt đựng giấy.”

Một viên cảnh sát hình sự của Công an Huyện nói: “Phải đó, thỉnh thoảng nhân viên trực ban ở Công an Huyện buổi sáng vào nhà vệ sinh rửa mặt cạo râu, ở đó đúng là có để vài dụng cụ cạo râu.”

Cao Đống trừng mắt nhìn Trương Nhất Ngang: “Người của cậu ngày đầu tiên làm cảnh sát à? Trông chừng phạm nhân kiểu gì vậy? Tôi có bảo hai cậu theo sát 24/24 không hả? Một người như anh ta vào nhà vệ sinh mà các cậu không đi theo sao?”

Trương Nhất Ngang bối rối vội vàng lôi nhân viên trực buổi chiều ra khiển trách: “Buổi chiều Lý Vệ Bình đi nhà vệ sinh, các cậu không đi theo à?”

Người đó không dám ngẩng lên nhìn ai, hốt hoảng trả lời: “Có... có, lúc nào cũng đi theo cả, nhưng... nhưng anh ta lén lấy dao cạo râu lúc nào chúng tôi không... không nhìn thấy.”

Mã Đăng Bồi biết Lý Vệ Bình không còn nguy hiểm đến tính mạng, lúc này vội vàng giúp Cao Đống xoa dịu tình hình: “Đồng chí Cao, tôi nghĩ những người này... ừm... họ cũng còn trẻ, làm cảnh sát chưa được bao lâu

nên còn thiếu nhiều kinh nghiệm. Nói gì thì nói Công an Huyện của chúng tôi cũng có trách nhiệm, nhân viên trực ban của chúng tôi không nên để những vật nguy hiểm như dao cạo râu ở nhà vệ sinh. Suy cho cùng Công an Huyện quản lý không được nghiêm ngặt như ở nhà giam, hơn nữa những người bị bắt trước đây, chúng tôi chưa từng nghĩ họ sẽ tự sát, cho nên... cho nên hơi lơ là một chút. Tôi thấy... người tạm thời không sao, coi như rút ra được bài học kinh nghiệm, chuyện này cứ để sau rồi hẵng nói vậy.”

Cao Đồng nghe là hiểu ngay, Mã Đăng Bồi đang nói đỡ cho ông, mặc dù người chưa chết nhưng Lý Vệ Bình lại cắt mạch máu tự sát trong trụ sở công an, suýt chút nữa gây nên họa lớn. Nếu cấp trên biết Lý Vệ Bình hiện do cấp dưới của Cao Đồng trông chừng thì Cao Đồng cũng mất mặt. Mã Đăng Bồi nói vậy cũng là muốn giấu nhẹm chuyện này cho Cao Đồng chứ không báo cáo lên cấp trên, còn đối với cấp dưới của Cao Đồng sau này xử lý thế nào thì tùy ông, người ngoài cũng không can dự vào.

Cao Đồng gật đầu: “Được, tạm thời cũng chỉ có thể như thế.” Rồi ông dặn đi dặn lại người của Trương Nhất Ngang rằng kể từ bây giờ, không được rời mắt khỏi Lý Vệ Bình, dù anh ta ngủ hay đi vệ sinh đều cần phải có người canh chừng, nếu để xảy ra bất cứ chuyện gì nữa thì tổ phụ trách canh chừng có thể cuốn gói rút đi.

Mới sáng sớm, Cao Đống lại đến bệnh viện, Lý Vệ Bình đã được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh. Bên ngoài phòng bệnh, vài cảnh sát ngồi hai bên như thể đang canh giữ kẻ thù. Họ không cho bất kỳ ai lại gần dòm ngó, thấy Cao Đống đến, một người vội đứng lên: “Tổng chỉ huy, nghi phạm hiện giờ không sao, bác sĩ bảo tạm thời theo dõi, mấy ngày nữa là có thể xuất viện.”

Cao Đống gật đầu, cắt mạch máu tự sát hoặc là chết, hoặc chỉ cần truyền ít máu rồi băng bó sẽ không có vấn đề gì to tát. Ông đẩy cửa bước vào, bên trong còn có bốn cảnh sát hình sự nữa. Nhìn thấy Cao Đống, họ đồng loạt đứng lên.

Cao Đống nhìn Lý Vệ Bình đang nằm trên giường, anh ta nhắm mắt, không biết là ngủ thật hay giả vờ. Ngoại trừ cánh tay phải đang băng bó ra thì cánh tay trái và hai chân đều bị cột vào giường.

Cao Đống thắc mắc hỏi: “Sao lại trói anh ta?”

Một người nói: “Khi bác sĩ cấp cứu, anh ta không chịu hợp tác nên buộc phải trói lại. Buổi tối chúng tôi canh chừng anh ta, sợ xảy ra chuyện gì nên không dám rời ra.”

Cao Đống gật đầu tỏ vẻ thông cảm, cấp dưới trải qua sự việc ngày hôm qua, ai cũng như thế gặp phải kẻ địch mạnh vậy. Họ sợ ca trực của mình xảy ra chuyện gì đó nên đành phải dùng đến hạ sách này.

Ông vẫy tay ra hiệu cho họ ra ngoài.

Sau khi cho bốn cảnh sát ra ngoài, Cao Đống ở lại một mình trong phòng bệnh, kéo ghế đến ngồi cạnh Lý Vệ Bình rồi hỏi: “Ngủ rồi à?”

Lý Vệ Bình không nhúc nhích.

Cao Đồng lạnh lùng nói: “Tôi biết anh đang thức, đừng giả vờ giả vịt trước mặt tôi nữa, dậy đi!”

Lý Vệ Bình bị ông mắg, từ từ mở mắt ra nhưng thấy hơi sợ vẻ mặt của Cao Đồng nên không dám nhìn thẳng vào ông.

“Anh biết bây giờ tôi đang nghĩ gì không?”

Lý Vệ Bình im lặng lắc đầu.

“Tôi đang nghĩ rốt cuộc Lạc Tuệ Tuệ đã dùng thủ đoạn gì để anh phải quyết lòng, thậm chí còn tự sát để không tiết lộ nửa chữ liên quan đến cô ta, anh thật có bản lĩnh.”

Ánh mắt Lý Vệ Bình chợt lóe sáng, rồi lại trở lên hồ hững, nói với vẻ khinh khinh: “Cô ấy có lý do để sát hại chính chồng của mình sao?”

Cao Đồng hừ lạnh một tiếng: “Tạm thời tôi vẫn chưa điều tra ra được động cơ cô ta hại Vương Hồng Dân. Vốn ban đầu tôi chỉ nghi ngờ, ai dè hôm qua Trương Nhất Ngang vừa hỏi anh về chuyện của Lạc Tuệ Tuệ thì ngay đêm đó anh đã thừa lúc mọi người không chú ý mà cắt mạch máu tự sát. Sao hả, tưởng chết rồi là tất cả mọi manh mối đều chìm xuống đáy biển, sẽ không liên quan gì đến Lạc Tuệ Tuệ nữa hay sao? Trò này của anh quá dở, nếu anh không làm như vậy, dĩ nhiên là tôi vẫn sẽ điều tra Lạc Tuệ Tuệ, nhưng có thể sẽ bị anh đánh lừa. Chúng tôi sẽ cho là lúc đầu anh không theo đuổi được cô ta, sau thấy cô ta tìm được người đàn ông giỏi hơn mình nhiều, nên sinh lòng ganh ghét, hoặc cũng có thể định giết Vương Hồng Dân rồi theo đuổi lại Lạc Tuệ Tuệ, nên mới bước vào con đường này. Nhưng giờ thì tôi đã suy nghĩ lại, lần này anh giết nhiều người như vậy, cuối cùng người được lại nhất là Lạc Tuệ Tuệ. Khi điều tra về mối quan hệ của anh và Lạc Tuệ Tuệ, anh lại đột nhiên tự sát, hừ hừ, theo anh thì tôi có lý do gì để không điều tra tiếp chứ?”

Lý Vệ Bình khịt mũi: “Tôi giết nhiều người như vậy thì Lạc Tuệ Tuệ được lợi gì chứ? Có người phụ nữ nào lại muốn chồng mình bị người ta giết đâu?”

“Không sai, nhìn bề ngoài, cô ta đúng là người bị hại, nhưng trên thực tế, xét từ lợi ích kinh tế, cô ta lại là người được hưởng lợi cuối cùng. Tài sản

của công ty Đại Kim trực thuộc Phòng Công thương có thể lên đến hàng trăm triệu, về điểm này anh chắc rõ hơn tôi. Người đại diện pháp lý của công ty Đại Kim là Lạc Tuệ Tuệ nhưng người sở hữu thực tế là Vương Hồng Dân và dàn quản lý là đám người của Phòng Công thương. Lạc Tuệ Tuệ chưa từng tiếp xúc công ty Đại Kim. Nếu anh chỉ giết một mình Vương Hồng Dân thì đám người của Phòng Công thương sẽ không đứng im nhìn khối tài sản mà mình vất vả kiếm được sau bao nhiêu năm rơi vào tay Lạc Tuệ Tuệ được, do đó họ chắc chắn sẽ phân tán khối tài sản này. Phải biết rằng tất cả sổ sách kế toán và tài sản, bao gồm sổ tài khoản và con dấu công ty, đều nằm trong tay những người đó, e là công ty có những tài sản gì Lạc Tuệ Tuệ cũng chẳng biết. Chỉ khi giết hết những người này thì công ty Đại Kim mới hoàn toàn trở thành tài sản cá nhân của Lạc Tuệ Tuệ. Anh xem, Vương Hồng Dân mới chết chưa được mấy ngày, cô ta đã đến Phòng Công thương để lấy tất cả sổ sách, con dấu của công ty Đại Kim đem đi hết. Còn tại sao cô ta lại hại Vương Hồng Dân thì tôi nghĩ chắc giữa hai vợ chồng họ có mâu thuẫn lớn gì đó, chỉ có điều người ngoài không nhận ra thôi, đúng không?”

Lý Vệ Bình cười lạnh lùng: “Tùy ông nghĩ sao thì nghĩ.”

Cao Đống không hề nổi giận mà ngược lại còn rất bình tĩnh: “Lúc này tôi còn nghĩ, khi nghe mấy lời này không biết anh sẽ có phản ứng gì. Tôi nghĩ với kinh nghiệm của anh, những vụ án anh từng thẩm tra là rất nhiều, anh hiểu rất rõ dùng cách gì để khiến nghi phạm phải mở miệng khai ra nên khi tôi nói ra những lời này, nếu anh có phản ứng mạnh thì chứng tỏ là anh chột dạ. Nếu phản ứng của anh bình thường, chứng tỏ anh đã có sự chuẩn bị tâm lý và đã suy nghĩ kỹ cách thức đáp trả rồi.”

Lý Vệ Bình bật cười thành tiếng: “Nói như vậy, dù tôi trả lời thế nào thì ông cũng sẽ nghi ngờ tôi và Lạc Tuệ Tuệ có quan hệ với nhau rồi.”

“Không sai, lần tự sát hôm qua của anh đã khiến tôi hiểu rằng, chắc chắn vì không muốn khai ra Lạc Tuệ Tuệ nên anh mới chọn cách kết liễu đời mình, ngoài nguyên do này ra, các kiểu kết luận đại loại như áp lực tâm lý lớn, sợ tội nên mới tự sát đều là vớ vẩn. Tôi rất hiểu con người anh, bản chất con người anh không xấu, rất coi trọng tình cảm. Thái độ nhận tội trước

ngày hôm qua của anh rất bình thản, vả lại, dù ít dù nhiều anh cũng suy nghĩ cho những người còn lại của đồn cảnh sát, kể cả lão sếp già từng dẫn dắt anh xử lý rất nhiều vụ án là tôi đây. Với tính cách của anh, tuy biết rõ kết quả cuối cùng vẫn là tử hình, nhưng anh biết bây giờ tự sát sẽ mang đến rắc rối cho rất nhiều người, kể cả tôi, kể cả những chiến hữu của đội Cảnh sát hình sự. Anh là người có trách nhiệm, không phải là người nhát gan ngại việc, nếu nghĩ đến các anh em vào sinh ra tử này thì anh đã không tùy tiện làm cái việc hại đến biết bao nhiêu người như vậy rồi.”

Lý Vệ Bình cắn răng, nhắm mắt, lần này anh ta nằm im, không thèm đếm xỉa gì đến Cao Đống.

Cao Đống khít mũi: “Anh biết vì sao tôi lại để cho người của Trương Nhất Ngang thẩm vấn anh mà không để người của đội Thẩm vấn hình sự làm không?”

Lý Vệ Bình vẫn không có phản ứng gì.

“Đội Thẩm vấn hình sự có hàng trăm cách buộc anh phải mở miệng, buộc anh không dám nói dối một lời nào, bản thân anh làm cảnh sát hình sự bao lâu nay, hiểu rất rõ điều này. Sở dĩ tôi để cho Trương Nhất Ngang làm, nói thẳng ra là, tôi có sự thiên vị, tôi không muốn nhìn một cựu nhân viên cấp dưới của tôi phải chịu khổ, hơn nữa Trương Nhất Ngang cũng là đồng nghiệp cũ của anh, sẽ biết chừng mực. Nhưng nếu anh chọn cách không mở miệng, tôi sẽ nghĩ cách khác. Trong số những người anh bắt giữ, anh đã gặp người nào bị bắt vào mà hỏi không nói lời nào chưa? Tôi làm cảnh sát từ năm 25 tuổi, đến giờ là tròn 15 năm, tôi chưa từng thấy người nào bị bắt vào mà vẫn tỏ ra anh hùng không chịu mở miệng cả. Lưu Hồ Lan cuối cùng chẳng phải đã thừa nhận mình là Đảng cộng sản sao? Để xem anh cứng đầu thế nào.”

Lý Vệ Bình vẫn không nhúc nhích.

“Cha mẹ anh ở Tô Bắc chắc vẫn chưa biết chuyện này nhỉ?”

Lý Vệ Bình mở mắt ra, ánh mắt thất thần nhưng rồi nhắm ngay lại.

“Có cần tôi mời họ đến nói chuyện với anh không?”

Quai hàm Lý Vệ Bình hơi giật giật, rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Cao Đồng nhìn Lý Vệ Bình, thấy anh ta vẫn không chịu mở miệng, ông thở dài, đứng dậy đến gần anh ta hơn và lạnh lùng nói: “Lý Vệ Bình anh nhớ lấy, hôm nay tôi tạm thời tha cho anh. Chuyện tìm đến cái chết anh đừng nghĩ đến nữa, tôi đã cử người canh chừng anh 24/24 không rời nửa bước nữa. Anh không chịu ăn cơm thì tôi cũng sẽ nhét vào bụng anh, bảo đảm là anh không chết được đâu. Ngày mai sẽ đưa anh về trụ sở Công an Huyện, nếu trong 3 ngày tôi không có cách cạy được miệng anh, 15 năm làm cảnh sát của tôi coi như uổng phí, tôi sẽ lập tức cởi bỏ cảnh phục để từ chức về quê.”

Cao Đồng vẫy mạnh tay áo, bước nhanh ra cửa, kéo cửa ra, dặn dò mấy cảnh sát bên ngoài tiếp tục canh chừng anh ta cẩn thận.

Sau đó ông móc di động ra, gọi cho Trương Nhất Ngang: “Thu xếp giúp tôi, tôi muốn gặp Lạc Tuệ Tuệ để nói chuyện.”

Bà giúp việc pha một ấm trà rồi rót cho Cao Đống và Trương Nhất Ngang.

“Làm phiền dì quá.” Lạc Tuệ Tuệ bình thản nói lời cảm ơn bà giúp việc, rồi tiếp: “Dì này, hay dì ra ngoài mua cá đi, hôm nay tôi muốn ăn cá.”

“Dạ được, người mang thai ăn uống tốt lắm, cô muốn ăn món gì tôi sẽ làm cho món đó, tôi sẽ mua thêm ít thịt bò, lát nữa nấu canh.”

“Được.” Lạc Tuệ Tuệ gật đầu, mắt nhìn bà giúp việc đi khỏi, rồi chuyển sang nhìn hai người cảnh sát, vẻ mặt không một chút cảm xúc: “Tổng chỉ huy Cao, các anh tìm tôi có việc gì không?”

Cao Đống bưng trà lên, uống một ngụm rồi ngẩng đầu nhìn cô ta với ánh mắt sắc lẹm. Theo bản năng, cô ta nghiêng đầu qua một bên né tránh ánh nhìn đó.

Cao Đống mở miệng nói: “Vụ án của chồng cô chúng tôi đã bắt được nghi phạm cuối cùng, hẳn không phải là Lâm Tiểu Phong.”

Sắc mặt cô ta chợt lạnh như băng: “Lý Vệ Bình phải không? Tôi đã nghe người trong huyện nói, tôi thật không ngờ là do anh ta làm.”

Cao Đống nói: “Cô quen anh ta à?”

Cao Đống tưởng cô ta sẽ né tránh, nhưng không ngờ cô ta vẫn thản nhiên trả lời: “Không sai, có quen, quen thời học ở đại học, người này trước đây rất điên cuồng, cứ tưởng anh ta làm đến Phó Công an Huyện sẽ thay đổi tính tình, hừ, trên đời sao lại có kẻ súc sinh độc ác vậy chứ!”

Cao Đống nghe thấy từ ‘súc sinh’ nói ra từ chính miệng cô ta, trong lòng rất khó chịu nhưng đành hỏi tiếp: “Hồi ở đại học, hai người quen nhau

như thế nào? Lý Vệ Bình học ngành Tâm lý, còn cô chắc là học ngành Y đúng không, sao lại quen được nhau nhỉ?”

Lạc Tuệ Tuệ lắc đầu: “Chuyện trước đây cũng chẳng cần nhắc tới nữa, dù sao lúc trước mỗi lần nghĩ đến anh ta là tôi thấy buồn nôn, còn giờ thì tôi thật sự hận anh ta đến tận xương tủy.”

Cao Đồng hơi nheo mắt: “Sau khi Lý Vệ Bình được điều đến huyện Bạch Tượng, hai người có gặp nhau không?” Cao Đồng mong là cô ta sẽ nói dối vì chỉ cần cô ta nói dối thì ông sẽ dùng chứng cứ thực bóc trần những lời dối trá của cô ta, như thế việc đi sâu điều tra cô ta, thậm chí là trực tiếp triệu tập cô ta sẽ rất hợp tình hợp lý. Trong túi của mình, Cao Đồng để bút ghi âm mini có chức năng quay phim để ghi lại mọi hành vi lời nói của cô ta.

“Có gặp, để tôi nghĩ xem, có lẽ là gặp trên đường vào năm kia. Tôi không biết anh ta sẽ xuất hiện ở huyện Bạch Tượng.”

“Ồ, hai người sau đó có liên lạc với nhau không?”

“Có, dù gì cũng là bạn học cũ, chuyện không vui thời đại học cũng đã qua rồi, thỉnh thoảng có nhắn vài tin, hoặc gọi điện thoại nói vài câu, có lẽ cũng có gặp và chào hỏi nhau trên mạng.” “Về mặt Lạc Tuệ Tuệ khinh khinh.

“Chủ yếu là do ai chủ động liên lạc, hai người nói những gì?”

Lạc Tuệ Tuệ cảnh giác nhìn Cao Đồng, hơi nhú mào, hỏi: “Sếp Cao, ông hỏi mấy chuyện này để làm gì, có liên quan đến việc điều tra của các ông chẳng?”

Cao Đồng mỉm cười: “Thông qua việc tìm hiểu tình hình mấy năm nay của Lý Vệ Bình tại huyện Bạch Tượng, chúng tôi muốn phân tích bản chất tâm lý phạm tội của anh ta thôi.”

Lạc Tuệ Tuệ hừ lạnh: “Chuyện này còn phải nói nữa sao? Chẳng phải rõ ràng là anh ta muốn trả thù xã hội à? Sếp này, cả các ông và anh ta đều là công an, gia đình những người bị hại như chúng tôi chẳng muốn thấy pháp luật khoan hồng cho hãn chút nào, nhất định phải xử hãn mức hình phạt cao nhất!”

Cao Đồng cười nhạt: “Tất nhiên, chúng tôi chắc chắn sẽ xử lý theo đúng pháp luật, sẽ không bắt nhầm bất kỳ người tốt nào, nhưng bên cạnh đó,

chúng tôi cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ kẻ xấu nào.” Ông nhìn thẳng vào Lạc Tuệ Tuệ, cô ta cũng thản nhiên nhìn lại.

Cao Đồng nghiêng rằng: “Trước đây trong các cuộc nói chuyện với cô, Lý Vệ Bình có từng để lộ với cô một vài dấu hiệu nào mà bây giờ nghĩ lại thấy khả nghi hay không?”

Lạc Tuệ Tuệ suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Chắc là không, tôi không nghĩ ra. Chúng tôi nói chuyện rất ít, hầu như chỉ hỏi thăm qua lại bình thường thôi, tôi là phụ nữ đã có chồng, thường sẽ không nói chuyện nhiều với đàn ông khác. Ồ, phải rồi, nhật ký chat mấy tháng nay trong máy tính của tôi chắc cũng còn, nếu các anh muốn xem, chỉ cần giúp được cho công việc của các anh, tôi rất sẵn lòng.” Cô ta tỏ ra vô cùng hào phóng.

Cao Đồng chấp nhận không chút khách sáo. Ông bảo Trương Nhất Ngang lấy USB ra, rồi theo Lạc Tuệ Tuệ vào phòng để mở máy tính.

Lạc Tuệ Tuệ vừa mở máy tính vừa nói: “Ồ, có đôi lúc đi làm, có lẽ cũng có chat vài câu, trong máy tính ở cơ quan tôi có lẽ có, nếu các anh muốn thì đến cơ quan lấy.”

Cao Đồng nói cảm ơn, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình từ từ mở ra.

Trên màn hình máy tính, là hình nền hoa cỏ xanh tươi, ở giữa là một người phụ nữ xinh đẹp sang trọng, đó chính là bức hình lúc Lạc Tuệ Tuệ chưa mang thai. Trong bức hình, Lạc Tuệ Tuệ giang hai tay ra, thể hiện động tác ôm ấp thiên nhiên.

Để hình mình trên desktop, đây chắc chắn là người phụ nữ rất yêu bản thân, nhưng không thể phủ nhận, Cao Đồng cũng cảm thấy cô ta quả thực rất đẹp, giống như một minh tinh vậy.

Đột nhiên, Cao Đồng chú ý đến cánh tay phải giang ra trong hình, móng tay của ngón giữa hơi ngắn hơn một chút so với những ngón khác, lúc này, ông liền nhớ đến bàn tay quay đoạn clip Lâm Tiểu Phong phạm tội.

Do ngón tay trong hình rất nhỏ và khi Cao Đồng đang định xác nhận rõ hơn thì màn hình máy tính đã chuyển sang giao diện My Computer rồi.

Lạc Tuệ Tuệ mở thư mục cài đặt phần mềm QQ, thản nhiên nói: “Tôi không biết file nào chứa nhật ký Chat, các anh là chuyên gia, các anh cứ tự nhiên.”

Trương Nhất Ngang vừa định thao tác, Cao Đồng đã đưa USB cắm vào máy. Sau khi chuyển xong, ông tắt cửa sổ làm việc, chuyển màn hình trở về giao diện chính, giả vờ nói: “Làm phiền cô quá, thật xin lỗi.” Đồng thời cẩn thận liếc nhìn bàn tay trong bức hình, không sai, móng tay của ngón giữa đúng là ngắn hơn một chút.

Trong lòng ông ta đã có đáp án. Ông tắt máy tính, quay trở lại phòng khách ngồi cùng với Lạc Tuệ Tuệ. Ông chăm chú nhìn vào bàn tay cô ta, những ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay không dài, nhưng lúc đầu cô ta để móng tay dài kia mà.

“Cô có thân với Lâm Tiểu Phong không?”

Lạc Tuệ Tuệ nhìn Trương Nhất Ngang rồi đáp: “Lần trước Đội trưởng Trương có hỏi rồi, tôi không thân lắm, Hồng Dân rất tốt với anh ta. Nhưng tôi nghe nói là Lâm Tiểu Phong đã hạ độc giết chết Uông Hải Toàn đúng không?”

Cao Đồng nhìn cô ta gật đầu: “Không sai, lúc đó còn có một phụ nữ quay lại đoạn clip đã chứng minh toàn bộ quá trình Lâm Tiểu Phong hạ độc giết người nữa.”

“Ồ? Có chuyện này sao?”

Cao Đồng hỏi thẳng: “Đoạn clip đó chẳng phải là do cô quay sao?”

Lạc Tuệ Tuệ liền nhú mày, tỏ ý không vui: “Sếp Cao, ông đang đùa hả? Nhà tôi vừa xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi không có tâm trạng để đùa đâu.”

Cao Đồng nghiêm túc lắc đầu: “Tôi không hề đùa.”

Lạc Tuệ Tuệ tức giận nhưng vẫn cười nhạt: “Tôi thật sự không hiểu các ông đến nhà tôi để làm gì? Các ông bảo Lý Vệ Bình là hung thủ, tôi có lòng tốt đưa hết nhật ký nói chuyện cho các ông. Còn các ông thì sao, nghi ngờ tôi gì chứ? Đoạn phim tôi quay ư? Tại sao tôi không hề biết? Các ông đùa chẳng hay ho chút nào cả!”

Cao Đồng vẫn bình tĩnh nói: “Mối quan hệ của cô và Vương Hồng Dân tốt không?”

“Nói như vậy là có ý gì? Tôi càng lúc càng không hiểu. Các ông đang điều tra tôi sao?”

Vẻ mặt Cao Đồng thản nhiên, không gật đầu, cũng không phủ nhận.

“Hừ hừ, tình cảm của tôi và Hồng Dân tốt không à? Ông cứ đi hỏi mẹ chồng tôi, cứ đi hỏi cha mẹ tôi, cứ đi hỏi tất cả đồng nghiệp trong cơ quan tôi, cứ hỏi dì giúp việc trong nhà tôi thì biết, chúng tôi kết hôn bao nhiêu năm nay, chưa từng lớn tiếng cãi cọ nhau, sau khi tôi có thai, anh ấy lo cho tôi từng li từng tí. Tôi rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu tôi, ông cảm thấy quan hệ của chúng tôi có tốt không?” Nói xong, gương mặt Lạc Tuệ Tuệ giàn giụa nước mắt, như thể câu nói đó đã khơi dậy nỗi nhớ vô hạn của cô ta về Hồng Dân vậy.

Cao Đồng im lặng nhìn cô ta, ông biết nếu chỉ dựa vào chi tiết móng của ngón giữa thôi thì không thể nào định tội cho Lạc Tuệ Tuệ được, vì đoạn clip đó ngược ánh sáng, không thấy được vân tay, e là Lý Vệ Bình đã tính trước được điều này, hoặc có lẽ đoạn băng gốc có chỗ rõ hơn, Lý Vệ Bình đã xử lý nó rồi. Trong trường hợp không có vân tay, mà chỉ đơn thuần so sánh độ dài ngắn của ngón tay, thì không thể xem đó là bằng chứng được.

Một điểm mà Cao Đồng có thể khẳng định lúc này, đó là trên đời không thể nào có nhiều sự trùng hợp đến vậy. Móng ngón tay giữa trước đây của cô ta cũng ngắn như trong đoạn clip vì thế chắc chắn cô ta có liên quan mật thiết đến vụ án.

Nhưng lời lẽ của người phụ nữ này quả thực quá cứng cỏi, tố chất tâm lý cũng rất tốt, nếu hỏi như vậy sẽ không hỏi ra được. Nếu trực tiếp bắt đem về thẩm vấn thì sao? Không bắt được, không thể bắt được. Nếu bỏ qua điểm cô ta là người nhà họ Vương, thì cô ta vẫn là người thân của nạn nhân. Hơn nữa bây giờ cũng chẳng có bằng chứng gì chỉ ra cô ta là kẻ tình nghi, chỉ dựa vào móng tay thôi sao? Đó không thể coi đó là bằng chứng được. Hơn nữa khi vụ án xảy ra, cô ta không hề có mặt ở hiện trường, cũng không ai

cảm thấy cô ta có biểu hiện gì khác lạ. Trong nhật ký cuộc gọi, càng không tìm được manh mối về việc cô ta liên lạc với Lý Vệ Bình.

Vụ án lớn thế này, bắt kẻ tình nghi phải có chữ ký của nhiều người, rủi như cuối cùng thẩm vấn không có kết quả thì sao? Cao Đồng không những sẽ mất hết thể diện, Lạc Tuệ Tuệ chắc chắn sẽ quay sang nói ông xử lý vụ án cầu thả, nói không chừng cô ta còn xui người nhà nạn nhân lên tiếng, người nhà họ Vương cũng không phải dễ ức hiếp. Lúc đó ông không biết sẽ phải ăn nói thế nào với người nhà nạn nhân, với người trong huyện hay Tổ chuyên án, Văn phòng Tỉnh, người nhà họ Vương.

Xem ra điểm đột phá vẫn phải trông vào Lý Vệ Bình thôi. Nếu anh ta khai ra sự thật, thì chắc sẽ có đủ chứng cứ bắt Lạc Tuệ Tuệ.

Cao Đồng ngẫm nghĩ, cười nhạt rồi đứng dậy: “Hôm nay làm phiền nhiều rồi, thực sự xin lỗi, chúng tôi về đây.”

“Tạm biệt, tôi có thai, không tiễn được.” Lạc Tuệ Tuệ vẫn ngồi yên trên ghế.

Cao Đồng mím môi, cùng Trương Nhất Ngang ra về.

Ra đến bên ngoài, Trương Nhất Ngang nói: “Sếp, tôi cảm thấy lúc nãy sếp hơi nóng vội, có thấy Lạc Tuệ Tuệ có vẻ gì khả nghi lắm đâu vì như lời cô ta nói, quan hệ giữa cô ta và Vương Hồng Dân rất tốt, Vương Hồng Dân chết đâu có lợi gì cho cô ta.”

Cao Đồng thờ ơ đáp: “Có lẽ vậy, ha ha.”

Nhưng lúc này ông nhớ lại một điều Từ Sách nói, khi những ngón tay khác của người phụ nữ để móng và được chăm sóc kỹ, chỉ duy móng ngón giữa được cắt ngắn, kết luận là sinh hoạt tình dục vợ chồng không được hài hòa.

Lúc đó ông chỉ coi đó là chuyện đùa, nhưng hôm nay mới thấy có lẽ đây là sự thật.

Mối quan hệ của Lạc Tuệ Tuệ và Vương Hồng Dân chắc hẳn không tốt đẹp như những người xung quanh nhìn thấy. Nếu không, cô ta cũng sẽ không đời nào muốn giết chồng mình.

Rốt cuộc mối quan hệ như thế nào, mới thúc đẩy cô ta hại chồng mình?

Vì Lý Vệ Bình? Cao Đổng nghĩ đến sự lạnh lùng trong lời nói của cô ta dành cho Lý Vệ Bình, có vẻ không giống chút nào. Hơn nữa Lý Vệ Bình phương diện nào cũng thua xa Vương Hồng Dân, bất kỳ người phụ nữ nào đứng trước hai người đàn ông này, cũng sẽ không hề do dự chọn ngay Vương Hồng Dân làm chồng. Cho dù Vương Hồng Dân rượu chè gái gú, cũng vẫn có sức hấp dẫn hơn nhiều so với Lý Vệ Bình. Huống hồ nghe nói Vương Hồng Dân không hề có chuyện rượu chè gái gú, một người đàn ông tốt như vậy thì có lý do gì để giết ông ta kia chứ?

Ăn tối xong, Cao Đống lại đến bệnh viện. Ông đứng ngoài phòng bệnh hỏi viên cảnh sát trực ban: “Lý Vệ Bình thế nào rồi?”

“Tình hình ổn định, buổi trưa anh ta có ăn chút cháo, có điều chẳng nói lời nào suốt từ đầu tới cuối.”

Cao Đống gật đầu: “Được, để tôi vào xem sao.”

Đẩy cửa bước vào thì thấy ba viên cảnh sát vẫn không rời mắt khỏi Lý Vệ Bình, ông chào: “Các anh ra ngoài đi, tôi muốn nói chuyện với Lý Vệ Bình một lát.”

Sau khi ba viên cảnh sát ra ngoài, Cao Đống đóng cửa và khóa lại, kéo ghế ngồi trước đầu giường Lý Vệ Bình, thở dài rồi khẽ nói: “Tôi không đem theo thiết bị ghi âm mà chỉ muốn nói chuyện với anh thôi.”

Lý Vệ Bình nhắm nghiền mắt không mở, Cao Đống thấy mí mắt anh ta động đậy, biết là anh ta đang nghe.

“Tôi đã gặp Lạc Tuệ Tuệ rồi. Vốn dĩ tôi định lừa anh rằng cô ta đã khai ra hết để buộc anh nói sự thật, nhưng tôi nghĩ lại lừa người bình thường thì còn được chứ lừa anh ấy à? Tôi đâu tài tới mức đó. Hừ, nói thật là, cô ta chẳng nói gì cả.”

Gương mặt Lý Vệ Bình vẫn vô cảm.

“Thực ra tôi cũng không cần phải gặp anh nói chuyện làm gì vì ngày mai anh sẽ được đưa về trụ sở Công an Huyện, sẽ có rất nhiều cách để anh phải mở miệng và tôi sẽ cho người xác minh từng lời nói của anh. Ha ha, có lẽ anh muốn tạo ra một lời khai có nghi vấn nhưng không có sơ hở nào để bất kể tôi có điều tra đi điều tra lại thế nào thì cuối cùng cũng vẫn không tìm ra được chứng cứ phản bác, rất khó phân biệt được thật giả, đúng chứ? Về

lời khai của anh, quả thực có một số điểm tôi rất khó xác định thật giả, nhưng bây giờ thì khác, tôi đã biết trong vụ án này, Lạc Tuệ Tuệ có tham gia một phần, anh đoán xem vì sao tôi lại khẳng định như vậy? Bởi vì đoạn clip kia, không phải do Châu Mộng Vũ mà là do Lạc Tuệ Tuệ quay. Anh đập nát ngón tay của Châu Mộng Vũ, thậm chí là cắt luôn móng tay của cô ta là để che giấu điểm này, để tôi dù nghi ngờ thì cũng không thể rút ra kết luận được mà chỉ có thể tin là Châu Mộng Vũ thôi, đúng không?”

Lý Vệ Bình chớp mắt mấy cái, cơ quai hàm giật giật rồi nghiêng đầu xoay người, đưa lưng về phía Cao Đồng.

Cao Đồng thở dài: “Sở dĩ hôm nay tôi tới gặp anh nói chuyện mà không muốn để đến mai đưa về thăm vấn là vì tôi không muốn thấy anh phải đau khổ. Anh biết không, tôi thật sự cảm thấy anh không đáng phải như vậy. Cha anh là ông giáo làng, cả đời chẳng có chức phận gì, mẹ anh làm nghề nông, thu nhập cả nhà không đáng là bao. Họ vất vả nuôi anh khôn lớn, anh học hành giỏi giang, thi đậu vào đại học Chiết Giang, rồi còn làm cảnh sát, cuối cùng lên tới chức Phó Công an Huyện, tôi nghĩ hẳn là họ cảm thấy rất tự hào vì anh. Nếu biết tình cảnh hôm nay của anh, tôi cũng cảm thấy xót xa thay cho họ, còn anh thì sao? Huống gì nếu tôi nói cho họ biết, anh vì một người phụ nữ mà phạm trọng tội này, đến giờ phút này vẫn còn che chở cho cô ấy, cha mẹ anh sẽ nghĩ ra sao đây?”

Cao Đồng nhìn về mặt Lý Vệ Bình, thấy anh ta đang nghiêng chặt răng.

“Danh tiếng của anh tại huyện Bạch Tượng rất tốt, anh giải tán các băng nhóm xã hội đen, bắt bọn côn đồ và phá các vụ án lớn, được người dân đánh giá rất cao. Người trong ngành cũng có ấn tượng tốt về anh, nhóm cảnh sát dưới quyền anh, kể cả người của đồn công an, biết anh xảy ra chuyện, không ai trong số họ tin cả, người nào cũng thấy tiếc, cũng thấy đau lòng cho anh, anh chắc cũng biết rồi đấy. Nếu như chuyện này mà ở vào thời trước thì chắc chắn họ sẽ cho rằng anh bị oan uổng, sẵn sàng cướp ngục ấy chứ. Anh không thể nghĩ cho cảm nhận của họ chút nào sao? Hãy thử nghĩ xem về mặt của họ lúc này như thế nào.”

Cơ mặt Lý Vệ Bình giật nảy lên.

“Hơn nữa cái cô Lạc Tuệ Tuệ kia, cô ta có thật sự đáng để anh làm như vậy không? Những người tôi gặp còn nhiều hơn anh rất nhiều, tôi dám chắc rằng cô ta không hề quan tâm đến anh. Hôm nay gặp cô ta, khi tôi nói rằng anh đã bị bắt, anh biết cô ta có thái độ gì không? Thản nhiên, lạnh lùng, lại còn nói xấu về anh nữa chứ, nói anh là ‘đồ súc sinh’ giết chết chồng cô ta. Cô ta lại nói anh là đồ súc sinh nữa cơ đấy!”

Gương mặt Lý Vệ Bình chợt giãn ra, dường như, gương mặt anh ta thoáng lộ nụ cười.

Mắt Cao Đồng nheo lại một lúc rồi chợt mở to, kích động nói: “Anh đã dạy cô ấy nói những lời đó đúng không? Anh đã dạy cô ta cách ứng phó, dạy cô ta cách trả lời, dạy cô ta làm sao để đối phó với cảnh sát nếu một ngày nào đó anh bị bắt, có đúng vậy không?”

Lý Vệ Bình vẫn không có phản ứng gì.

“Giỏi, giỏi lắm.” Cao Đồng cực kỳ kích động, gật đầu liên tục: “Lý Vệ Bình, anh tưởng mình vĩ đại lắm sao? Anh tưởng anh ngậm miệng lại thì tôi sẽ không làm gì được anh à? Anh sáng suốt hơn một chút có được không? Anh hãy nghĩ đến cha mẹ mình, nghĩ đến đồng nghiệp của mình. Tôi cho anh biết, tôi rất muốn cứu anh. Nếu anh chịu nói Lạc Tuệ Tuệ là kẻ chủ mưu, tôi bảo đảm, nhất định sẽ cho anh đi làm giám định tâm thần để anh không bị xử tử, tôi sẽ tận dụng mọi cách để giữ lại cái mạng sống này của anh! Anh đã thấy tôi có sự bảo đảm thế này cho người nào khác bao giờ chưa? Anh có còn chút lương tâm nào nữa không hả?”

Lúc này, Lý Vệ Bình quay đầu lại, mở mắt ra, đôi mắt anh ta đỏ quạch, đong đầy nước mắt. Anh ta cười chua chát một lúc rồi nói: “Sếp, sếp không cần phải gạt tôi nữa đâu, vụ án này ông không bảo vệ được tôi đâu, Bộ trưởng Bộ Công an còn không giúp được tôi thoát khỏi án tử nữa là, tôi hiểu mà.”

Bị câu nói của Lý Vệ Bình lật tẩy, Cao Đồng nuốt nước bọt, nói: “Phải, vụ án này không có lợi cho anh, nhưng anh cho rằng tôi đã hết cách với anh sao?”

Lý Vệ Bình chậm rãi lắc đầu: “Tôi biết, ông có cách, cái ông có đó chính là cách.”

“Thế thì sớm muộn gì anh chẳng phải nói ra! Anh hãy thẳng thắn nói cho tôi biết sự thật, nói cho những đồng nghiệp của anh biết chân tướng sự việc chứ đừng cứ khẳng khẳng ôm đồm một mình nữa!”

Lý Vệ Bình cười khổ sở: “Chân tướng ư, ông sẽ không muốn biết đâu.”

“Nếu không muốn biết thì tôi còn quan tâm đến anh nhiều như vậy sao? Tôi quảng anh cho đội Hình sự là xong, tôi quan tâm làm quái gì!” Cao Đồng nghiêng răng, trong lòng rất phần nộ.

“Sếp, cho tôi điều thuốc được không?”

Cao Đồng không hài lòng nói: “Đây là bệnh viện.” Nhìn xung quanh, trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, ông suy nghĩ một hồi rồi cũng lấy thuốc ra, châm lửa và nhét vào miệng anh ta.

Lý Vệ Bình hít một hơi thật sâu, dùng cánh tay phải được băng bó cầm điều thuốc, búng một cái rồi nhắm mắt lại, một lát sau lại mở mắt ra, cười gượng gạo: “Thôi được, tôi sẽ nói cho ông biết chân tướng, tuy nhiên chân tướng chưa chắc là cái sự thật mà ông muốn biết đâu.”

“Sự thật là Vương Hồng Dân đã sai Lâm Tiểu Phong hạ độc giết chết Uông Hải Toàn.”

“Gì cơ?” Cao Đồng trợn mắt.

“Các ông đã điều tra rất rõ, Vương Hồng Dân đối xử rất tốt với Lâm Tiểu Phong, cho hắn tiền mua nhà và rất coi trọng hắn ta, hễ bước chân ra khỏi nhà là dẫn theo Lâm Tiểu Phong. Thuốc độc mà Lâm Tiểu Phong bỏ vào ly của Vương Hồng Dân, các ông đều cho rằng là Lâm Tiểu Phong muốn hại Vương Hồng Dân nhưng cuối cùng lại ngộ sát Uông Hải Toàn, bởi nghĩ rằng Vương Hồng Dân đòi Lâm Tiểu Phong trả tiền, nên hắn mới hạ độc mưu hại. Thật ra không phải, nếu như vậy sau mọi việc xảy ra, Vương Hồng Dân liên tưởng đến Lâm Tiểu Phong lúc đó ngồi cạnh mình, ai có thể cho thuốc độc vào ly của ông ta? Ngoại trừ Lâm Tiểu Phong mà ông ta đòi tiền ra, không có ứng viên thứ hai. Như vậy, sau lần đó, Vương Hồng Dân chắc chắn sẽ hết sức đề phòng Lâm Tiểu Phong và liệu có tiếp tục tin dùng hắn ta không? Cho nên sự thật chính là, thuốc độc do Vương Hồng Dân đưa cho Lâm Tiểu Phong, để hắn cho vào ly, sau đó Vương Hồng Dân lại tự tay đưa nước cho Uông Hải Toàn uống.”

Cao Đồng thắc mắc hỏi: “Vậy xung đột xảy ra giữa Uông Hải Toàn với ông chủ doanh nghiệp kia, đối phương là do Vương Hồng Dân sắp đặt?”

Lý Vệ Bình lắc đầu: “Không phải, nếu ông chủ công ty đó được Vương Hồng Dân sắp đặt từ trước thì trong 2 ngày đội Điều tra hình sự chúng tôi thẩm vấn liên tục, ông ta đã khai ra hết rồi. Vì kế hoạch hạ độc đã được lên từ trước, còn chuyện Uông Hải Toàn xung đột với người khác là chuyện

ngẫu nhiên, mà nó lại xảy ra đúng vào lúc hạ độc. Ông có biết tại sao Vương Hồng Dân muốn giết chết Uông Hải Toàn không?”

Cao Đồng lắc đầu, nói: “Tôi nghe nói giữa bọn họ có chút mâu thuẫn, Uông Hải Toàn hay sai khiến Vương Hồng Dân nên Vương Hồng Dân ôm hận trong lòng?”

“Không, không, tôi chắc chắn rằng dù ông có điều tra người nào đi nữa thì họ cũng sẽ nói Vương Hồng Dân là người rất rộng lượng, chú của ông ta địa vị như vậy, ai dám đắc tội chứ? Nếu ông ta thật sự ghét Uông Hải Toàn, thì sẽ điều hăng đi chỗ khác. Nhưng ông ta đã không làm vậy, vì đã bị Uông Hải Toàn nắm được thóp. Từ lời kể của mọi người, Vương Hồng Dân là người đàn ông hoàn hảo, không hút thuốc, rượu chè, thỉnh thoảng có đánh bạc chút ít, nhưng chưa từng có lời đồn thổi tiêu cực nào về mặt nam nữ, đúng không? Thực ra ông ta không có quan hệ nam nữ bừa bãi, vì người ông ta quan hệ là đàn ông, và người đó chính là Lâm Tiểu Phong, ông ta là người đồng tính.”

Cao Đồng há hốc mồm.

“Vương Hồng Dân là người đồng tính. Điều kiện của ông ta quá tuyệt vời, người mai mối nhiều vô kể, nhưng ông ta vẫn chẳng tiến tới với cô nào, nhiều năm vẫn sống độc thân. Có lẽ là để xóa tan sự nghi kỵ của mọi người, nên năm 37 tuổi, qua giới thiệu, ông ta đã làm quen với Lạc Tuệ Tuệ rồi nhanh chóng kết hôn với cô ấy, nhưng sau khi kết hôn hầu như không có sinh hoạt tình dục.”

Cao Đồng chợt hiểu ra, thì ra Từ Sách phán đoán hoàn toàn chính xác. Lạc Tuệ Tuệ đâu chỉ sinh hoạt tình dục không đều đặn, mà thật ra không có sinh hoạt tình dục, vì vậy móng tay của ngón giữa của cô ta bị cắt ngắn quả thật là để giải quyết nhu cầu sinh lý.

Lý Vệ Bình hút xong điếu này, lại xin thêm điếu khác, Cao Đồng châm lửa cho, anh ta nói tiếp: “Còn Lâm Tiểu Phong, tôi không rõ hẳn ta có phải là người đồng tính hay không, hẳn nhỏ con, bảnh bao, có lẽ hợp với mắt thẩm mỹ của Vương Hồng Dân. Theo tôi thấy, Lâm Tiểu Phong là nô lệ tình dục, ha ha.” Anh ta bật cười ha hả, mắt mang đầy vẻ đắc ý của kẻ chiến

thắng và sự khinh bỉ dành cho Vương Hồng Dân, rồi nói tiếp: “Vương Hồng Dân rất coi trọng Lâm Tiểu Phong, nói trắng ra, rất thích là đảng khác, vì vậy lúc nào cũng để hăn kè kè bên mình, đồng thời rất hào phóng với Lâm Tiểu Phong. Ông ta chịu đưa cả triệu đồng cho hăn mượn mà không làm giấy nợ. Sau khi dùng dùi cui điện đánh Lâm Tiểu Phong bất tỉnh, tôi dìu hăn xuống hồ để nằm đó cho được lâu, một mặt là muốn che giấu thời gian tử vong cụ thể của hăn, để các ông không nghi ngờ, mặt khác là muốn xác hăn bị phân hủy và bên pháp y sẽ không nhận ra cơ vòng của hăn ta có vấn đề, từ đó có thể phát hiện ra sự thật mấu chốt này.”

Anh ta hít một hơi rồi nói tiếp: “Tôi không biết làm sao Uông Hải Toàn lại phát hiện ra được chuyện của Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong. Nói tóm lại, hăn đã biết, và nắm được cái thóp này, Phòng Công thương gần như đã nằm gọn trong tay Uông Hải Toàn. Khoảng thời gian đó hăn đi gây sự khắp nơi bởi kiểu gì cũng có Vương Hồng Dân chống lưng, ai cũng phải nể mặt mà cho qua. Lúc đầu, Uông Hải Toàn cũng chẳng đến nỗi, chỉ vênh váo hơn mức bình thường một chút, nhưng về sau, Vương Hồng Dân thấy hăn luôn lợi dụng điểm yếu này uy hiếp mình để thường xuyên kiểm soát gây sự, không chịu đựng được nữa, biết nếu cứ tiếp tục thế này, sự việc sẽ không bao giờ kết thúc, thế là ông ta nghĩ đến chuyện giết chết Uông Hải Toàn. Nhưng ông ta không biết giết người bằng cách nào, một kẻ ngu ngốc như ông ta làm sao nghĩ ra được cách giết người nào tốt, nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ xem phim nên mới dấy lên ý nghĩ dùng cách hạ độc.”

Cao Đồng hỏi: “Thuốc độc là do Lạc Tuệ Tuệ đưa, đúng không? Cô ấy làm ở khoa Bào chế dược của bệnh viện, chắc có cách để có được chất Xyanua.”

Lý Vệ Bình lắc đầu: “Không, bệnh viện làm gì có chất Xyanua, thực ra, thuốc độc là do tôi đưa.” Gương mặt anh ta lại thoáng hiện nụ cười đắc ý.

“Sao lại là anh đưa? Sao anh lại tham dự vào chuyện này?”

“Nên bắt đầu từ đâu được nhỉ? Lạc Tuệ Tuệ sau khi kết hôn, phát hiện Vương Hồng Dân rất ít quan hệ tình dục với cô ấy, lúc đầu nghĩ rằng sức khỏe Vương Hồng Dân không tốt nhưng dần dần cô ấy tỏ ra nghi ngờ. Cuối

cùng, một lần nọ khi về nhà, cô ấy phát hiện Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong đang quần lấy nhau trên giường. Lúc đó cô ấy khóc lóc thê thảm, có chồng là người đồng tính, đổi lại là một người phụ nữ khác, e là sẽ đập đầu vào tường, có ai ngờ bi kịch này lại rơi đúng vào mình. Cô ấy nói cho tôi biết, lần đó Vương Hồng Dân đã thừa nhận với cô ấy, thậm chí còn không ngượng miệng nói cô ấy cũng có thể đi tìm người đàn ông khác, ông ta sẽ không can thiệp, chỉ cần hai người tiếp tục giả vờ là cặp vợ chồng hòa thuận trước mặt người ngoài, đồng thời bắt cô ấy phải giữ bí mật hoàn toàn chuyện này. Lạc Tuệ Tuệ kể rằng lúc đó cô ấy chạy ngay vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, cô ấy có năm mơ cũng không ngờ là mình lại tận mắt nhìn thấy chồng mình ngủ khỏa thân bên cạnh người đàn ông khác, cho dù ông ta ngủ với người đàn bà khác cũng được, có ngủ với bao nhiêu người đàn bà khác cũng được. Ngày nào cô ấy cũng ngủ trên chiếc giường này, càng nghĩ cô ấy càng cảm thấy ghê tởm, càng không ngờ được chồng mình lại trơ tráo đến mức khuyến khích cô đi tìm người đàn ông khác. Cô ấy cảm thấy thất vọng nặng nề, lúc đó cô ấy cũng đã nghĩ đến cái chết. Sếp là người ngoài cuộc nên rất khó tưởng tượng một người phụ nữ gặp phải chuyện này thì trong lòng sẽ cảm thấy nhục nhã vô cùng như thể nhân cách của mình đã bị Vương Hồng Dân sỉ nhục. Nhưng cô ấy là một người nhát gan, cũng biết rằng chuyện xấu trong nhà không nên nói ra ngoài. Cuối cùng, cô ấy thỏa hiệp, nhưng ngủ ở phòng khác, không bao giờ chịu đựng tới chiếc giường đó, và bề ngoài, vẫn nói cười vui vẻ, không tỏ vẻ gì khác lạ. Sếp nghĩ mà xem, lúc đó, cô ấy hẳn là rất cô đơn và bất lực.”

Lý Vệ Bình nói đến đây, ánh mắt tràn ngập vẻ dịu dàng, dường như anh ta đã quên rằng lúc này mình vẫn bị trói ngay trên giường bệnh, linh hồn lại bay đến cạnh Lạc Tuệ Tuệ, giống như đang kề cận, an ủi cô ta, quan tâm hết mực đến những buồn vui của cô ta vậy.

Cao Đồng gật đầu: “Sau đó cô ta gặp anh?”

“Đúng, sau đó không lâu, tôi và cô ấy gặp nhau trên đường, cô ấy không nhận ra tôi, nhưng tôi mới nhìn đã nhận ra cô ấy ngay. Tôi thấy đây đúng là duyên phận. Tôi có năm mơ cũng không ngờ rằng cả đời này còn được gặp lại cô ấy. Tôi càng không thể ngờ được rằng, tôi thật sự được ở

cạnh cô ấy. Nói gì thì nói, tôi cũng phải cảm ơn Vương Hồng Dân, nếu không nhờ ông ta, cả đời này tôi và Lạc Tuệ Tuệ không thể bên nhau. Lúc đó tôi hơi sợ, tôi không biết phải nói gì, phải chào hỏi cô ấy thế nào, không biết cô ấy có nhận ra tôi không, hay cô ấy vẫn lạnh lùng như lúc trước. Nhưng tôi thật sự rất muốn biết tình hình hiện tại của cô ấy, rất muốn biết cô ấy sống có tốt không, có hạnh phúc không. Tôi thấy gương mặt cô ấy có vẻ u buồn, không được vui, không do dự gì nữa, tôi bước tới chào cô ấy. Không ngờ, lần này cô ấy tỏ ra vui vẻ với tôi hơn hẳn hồi còn học đại học. Chúng tôi đến quán cà phê, cùng nhau trò chuyện suốt cả buổi chiều, à, đây đúng là một buổi chiều tôi cảm thấy rất kỳ diệu, đến tận bây giờ tôi vẫn còn ấn tượng sâu sắc, không bao giờ quên được. Tôi vẫn còn nhớ hôm đó tôi sắp có cuộc họp, bên đồn cảnh sát gọi mấy cuộc điện thoại giục, nhưng tôi đều thoái thác không đi, tôi thực sự rất muốn được nói chuyện với cô ấy như thế mãi.”

Cảm giác hạnh phúc đang dâng trào trên gương mặt Lý Vệ Bình, Cao Đồng không nỡ chen ngang, đành nghe anh ta nói tiếp.

“Hôm đó chúng tôi để lại cách thức liên lạc với nhau, sau này tôi nhiều lần chủ động liên hệ với cô ấy. Mặc dù biết cô ấy đã kết hôn nhưng tôi thật sự rất muốn gặp cô ấy. Vài tháng sau, tôi cảm lòng không được nên hẹn cô ấy đến quán cà phê gặp gỡ, những tưởng cô ấy sẽ từ chối, nào ngờ cô ấy lại đồng ý. Nói thật là, nếu như lãnh đạo cấp Tỉnh, cấp Bộ xuống thị sát, tôi cũng không hồi hộp như lần đó, tôi nhìn đi nhìn lại mình trong gương rất nhiều lần, cố sao giữ được trạng thái tốt nhất, nụ cười thích hợp nhất, cứ như thể là đàn bà vậy. Sau khi gặp mặt, tâm sự nhiều hơn, cô ấy cũng thổ lộ với tôi về sự bất lực trong hôn nhân của mình. Tôi rất đồng cảm, rất thấu hiểu, sau đó, rất tự nhiên, chúng tôi đến với nhau. Chỉ có chuyện tất cả những điều này đều rất hạn chế, vì thân phận của tôi, vì thân phận của cô ấy, lần nào chúng tôi gặp nhau cũng lén lén lút lút, sợ bị người ta nhìn thấy, nhưng những lần gặp gỡ ngắn ngủi đó, đều thật đẹp đẽ. Vì tôi là cảnh sát hình sự, xuất phát từ sự nhạy cảm nghề nghiệp, vừa bảo vệ bản thân, vừa bảo vệ cô ấy, cho nên, tôi đưa cho cô ấy một chiếc điện thoại di động không đăng ký tên mà mình thu được, còn tôi cũng dùng một chiếc điện thoại di động loại

này để giữ liên lạc. Dĩ nhiên, bây giờ hai chiếc động thoại đó đã bị tôi tiêu hủy rồi.

“Tình trạng này kéo dài được vài tháng, cho đến tháng 7 năm ngoái, cô ấy nói với tôi mình có thai. Tôi rất vui mừng, cô ấy đang mang trong người giọt máu của tôi, nhưng cô ấy lập tức nói mình chuẩn bị bỏ đứa bé, cô ấy không muốn bị Vương Hồng Dân phát hiện. Dù Vương Hồng Dân đồng ý để cô ấy đi tìm người đàn ông khác, nhưng cô ấy chưa bao giờ dám nói cho Vương Hồng Dân biết chuyện cô ấy đã tìm được người đàn ông khác, càng không dám cho Vương Hồng Dân biết chuyện cô ấy đang mang thai. Tôi rất lo lắng, tôi đề nghị cô ấy thử thăm dò Vương Hồng Dân xem phản ứng của ông ta ra sao. Nhưng cô ấy từ chối, bảo mình sợ, không những sợ Vương Hồng Dân phản đối, càng lo sợ sau khi đứa bé ra đời rồi sau này lớn lên, nếu người nhà họ Vương thấy đứa bé không giống Vương Hồng Dân chút nào, nếu như một ngày nào đó bị phát hiện, nhà họ Vương sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ấy, cô ấy hoàn toàn không có khả năng chống lại nhà họ Vương. Tôi thật muốn dốc hết sức bảo vệ cô ấy, nhưng tôi cũng chẳng có cách nào khác. Nhà họ Vương, trong mắt chúng tôi, thật kiên cố không thể nào lay chuyển nổi. Trước tình cảnh này, là một thằng đàn ông, tôi thật muốn đập đầu chết cho rồi, lúc đó, tôi bảo cô ấy hãy chờ thêm ít lâu nữa. Sau đó, tôi đưa cô ấy một chiếc máy quay phim mini, dạy cô ấy cách lắp máy, để cô ấy dùng thiết bị này quay lại những đoạn phim Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong tăng tịu với nhau, sau này có thể dùng nó để tự bảo vệ mình. Thực ra, kể từ ngày hôm đó, tôi đã nhen nhóm ý định giết Vương Hồng Dân. Xem ra vì hạnh phúc, chỉ có giết chết Vương Hồng Dân mới trừ được hậu họa về sau. Tôi muốn được ở bên cạnh cô ấy một cách quang minh chính đại!”

Ánh mắt Lý Vệ Bình lóe lên tia nhìn u ám, Cao Đồng thấy vậy chột nhứ mày, nhưng vẫn không nói lời nào, chờ anh ta tiếp tục.

“Cơ hội cuối cùng đã đến, tháng 8 năm ngoái, Vương Hồng Dân phát hiện ra Lạc Tuệ Tuệ có thai. Lạc Tuệ Tuệ rất lo sợ, những tưởng Vương Hồng Dân sẽ làm gì cô ấy, nào ngờ, Vương Hồng Dân vẫn cười vui vẻ nói, có thai là rất tốt, cưới nhau đã mấy năm chưa sinh con, cũng không được hay cho lắm, có con sẽ cho thấy đây là một gia đình bình thường. Cô ấy nhìn về mặt Vương Hồng Dân, chỉ cảm thấy buồn nôn. Vương Hồng Dân sau đó lại hỏi đứa bé là con ai, cô ấy kiên quyết im lặng, mặc cho Vương Hồng Dân tra hỏi thế nào, cũng vẫn không nói ra tên. Cô ấy biết, tên cũng là công chức nhà nước, nếu một ngày nào đó Vương Hồng Dân hối hận, ông ta sẽ tìm đủ mọi cách để triệt hạ tên. Cuối cùng, Vương Hồng Dân không truy cứu nữa, mà lại bắt cô ấy làm cho ông ta một việc, đem từ bệnh viện về một thứ không mùi vị để cho vào thức ăn hoặc thức uống có thể khiến người ta chết một cách nhanh chóng. Lạc Tuệ Tuệ rất lo sợ, không hiểu Vương Hồng Dân cần thứ này để làm gì, nào ngờ gã Vương Hồng Dân vô liêm sỉ đó lại nói toạc ra chuyện mình muốn giết Uông Hải Toàn. Lạc Tuệ Tuệ không biết phải làm thế nào cả, sau đó cô ấy đã đến tìm tôi.

“Tôi muốn nắm được nhiều điểm yếu của Vương Hồng Dân hơn nữa để chuẩn bị cho việc trừ khử hắn sau này, nên lập tức nói với Lạc Tuệ Tuệ là mình có cách. Tôi lấy từ huyện được một ít chất xyanua rồi giao cho Lạc Tuệ Tuệ, tiện thể dặn cô ấy hỏi rõ Vương Hồng Dân chuẩn bị làm gì, đến lúc đó tôi sẽ nghĩ cách thủ tiêu Vương Hồng Dân.

“Lạc Tuệ Tuệ làm theo lời tôi, đưa chất xyanua cho Vương Hồng Dân và hỏi rõ kế hoạch của Vương Hồng Dân. Ông ta không mấy may lo lắng mà tiết lộ hết với cô ấy, nói rằng mình chuẩn bị hạ độc trong một bữa tiệc.

Tôi cũng cố ý bố trí người của đội Cảnh sát hình sự dùng cơm trên lầu, như vậy dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng là người có thể đến hiện trường ngay đầu tiên, tự tay xử lý công việc khắc phục hậu quả, tránh phát sinh tình huống bất ngờ. Một điều quan trọng hơn nữa đó là tôi phải đảm bảo sao cho vụ án này không liên quan đến Lạc Tuệ Tuệ, tôi phải bảo vệ cô ấy. Tôi bảo với Lạc Tuệ Tuệ rằng để bảo đảm không bị phát hiện ra mình thì phải lén quay phim để giữ làm bằng chứng. Thực ra đoạn phim đó vốn không định quay bằng di động mà quay bằng chiếc máy quay mini cài trên áo, sau đó đã xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Gã bị thịt Vương Hồng Dân đó, chỉ có ý muốn giết người, mà không có gan để ra tay. Tôi tưởng ông ta sẽ đích thân ra tay, không ngờ ông ta lại đưa thuốc độc cho Lâm Tiểu Phong để Lâm Tiểu Phong hạ độc. Nhưng ông ta quá ngu ngốc, không suy nghĩ kỹ chi tiết kế hoạch. Sau khi buổi tiệc bắt đầu, 7 gã đàn ông bọn họ ngồi chung một bàn, chiếc bàn tròn 12 người chỉ ngồi có 7 người, khoảng trống rất lớn, dù cho Vương Hồng Dân xếp Uông Hải Toàn ngồi cạnh Lâm Tiểu Phong, nhưng chiếc bàn trống như vậy, Lâm Tiểu Phong làm sao có cơ hội để đến gần hạ độc cơ chứ? Nhưng gã Uông Hải Toàn này số lại quá đen, có trách chỉ trách lúc bình thường hẳn gây quá nhiều rắc rối, ăn chưa được bao lâu thì bị chủ một doanh nghiệp đến tìm, cả hai nảy sinh xô xát, hiện trường loạn hết cả lên. Vương Hồng Dân ra hiệu cho Lâm Tiểu Phong hạ độc, nhưng trong lúc đánh nhau, đã đụng đổ ly rượu của Uông Hải Toàn và Lâm Tiểu Phong. Vương Hồng Dân vội bảo Lâm Tiểu Phong cho thuốc độc vào ly của mình, vì ly trà đại mạch của ông ta vẫn chưa uống, chút nữa sẽ đưa cho Uông Hải Toàn. Hơn nữa sau đó ông ta có thể nói dạ dày mình không tốt, chưa bao giờ uống trà đại mạch, từ đó loại bỏ được mọi nghi ngờ. Lạc Tuệ Tuệ thấy họ sắp hành động, vội quay người sang, nhưng phát hiện chiếc máy quay phim mini đang hướng lên trên, không quay được, cô ấy liền lấy di động ra, lén cầm trong tay, hướng về phía bọn họ. Vương Hồng Dân nói nhỏ vài câu với Lâm Tiểu Phong, dặn hắn hạ độc, sau đó cố ý bước tới can ngăn, thu hút sự chú ý của mọi người. Lúc này Lâm Tiểu Phong theo bản năng quay nhìn xung quanh, xem có ai đang chú ý đến mình không, Lạc Tuệ Tuệ vội dùng tay che chiếc di động lại. Đó là nguyên nhân vì sao trong đoạn phim lại có một bàn

tay xuất hiện. Nếu Lâm Tiểu Phong lúc đó không quay lại, thì mọi chuyện đã trở nên trót lọt, tiếc là, hừ, mọi chuyện không theo đúng ý người. Sau trận xô xát, Vương Hồng Dân tìm được cớ là muốn Ông Hải Toàn hạ hỏa nên đã đưa ly trà có độc cho hắn uống.”

Cao Đồng suy nghĩ một hồi rồi nói: “Xem ra đoạn clip đã được anh chỉnh sửa.”

Lý Vệ Bình hít một hơi thuốc, thừa nhận: “Đúng, không còn cách nào khác, trong quá trình Lâm Tiểu Phong hạ độc, đã xuất hiện một bàn tay, đoạn này không thể bỏ, nếu bỏ thì sẽ không có được quá trình Lâm Tiểu Phong phạm tội. Tôi đã cắt bỏ đoạn trước và sau có thể để lộ đặc điểm nhận dạng của bàn tay. Qua nhiều lần nghiên cứu, tôi nhận định khi bàn tay xuất hiện đúng vào lúc ngược sáng, không thể nhìn rõ vân tay, đồng thời ngón tay không để ngang nên không thể đoán định kích cỡ dài ngắn.

Bảo đảm không thể nào tìm ra được người quay phim từ đặc trưng của bàn tay này. Đặc trưng duy nhất là độ dài ngắn của móng tay trong đoạn phim không đồng đều, để cho chắc chắn, tôi bảo Lạc Tuệ Tuệ cắt móng tay, đồng thời đập nát tay của Châu Mộng Vũ, để không thể kiểm chứng dựa vào độ dài ngắn của ngón tay, rồi lại tỉa vài móng tay của cô ấy, làm cho tay của Châu Mộng Vũ khớp với đặc trưng hơn. Dĩ nhiên, tôi không cắt hết tất cả móng tay của Châu Mộng Vũ, như vậy sẽ tạo sự nghi ngờ, mà chỉ cắt vài móng, trông sẽ tự nhiên hơn.”

Cao Đồng thở dài, ông ta không thể không khâm phục sự kỹ lưỡng của Lý Vệ Bình được nhưng Lý Vệ Bình cũng không ngờ được rằng, móng tay Lạc Tuệ Tuệ dài ngắn không đồng đều, là vì người phụ nữ này cần thỏa mãn nhu cầu sinh lý, nếu biết chuyện này, chắc hẳn thiện cảm của anh ta dành cho Lạc Tuệ Tuệ sẽ giảm bớt đi phần nào? Không, cũng có thể như vậy càng thôi thúc sự thương mến của anh ta, anh ta sẽ càng bảo vệ Lạc Tuệ Tuệ hơn nữa.

Cao Đồng nói tiếp: “Lúc đầu trong tập hồ sơ anh đưa cho tôi có ghi rằng các anh đã điều tra tất cả mọi người, cũng như đã lục soát nhà hàng đến mấy lần, thậm chí còn tìm cả bên dưới các tấm thảm, nhưng vẫn không tìm

được chất độc. Lúc đầu tôi cho rằng cấp dưới của anh không lục soát kỹ, nhưng bây giờ tôi nghĩ, chất độc này cuối cùng đã quay về tay anh?”

Lý Vệ Bình cười nhạt: “Chính xác. Sau khi đội Cảnh sát hình sự đến, Lạc Tuệ Tuệ bảo Lâm Tiểu Phong trả thuốc độc lại và khi tôi thẩm vấn thì cô ấy đã lén giao cho tôi. Vì vậy, dù cho đội Điều tra hình sự có điều tra thế nào chẳng nữa, cũng không tìm được nguồn gốc của thuốc độc.”

“Tại sao anh lại phải làm như vậy? Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, nếu bắt Lâm Tiểu Phong, rồi bắt Vương Hồng Dân, chẳng phải quá hợp với ý anh còn gì!”

Lý Vệ Bình nói: “Sếp, ông đã quên xuất phát điểm cho tất cả những chuyện tôi làm là gì rồi sao? Sở dĩ tôi lấy thuốc độc về và không để cho cảnh sát hình sự khác tìm ra chân tướng chính là vì muốn bảo vệ Lạc Tuệ Tuệ. Nếu Lâm Tiểu Phong và Vương Hồng Dân, hay bất kỳ một ai trong số bọn họ bị bắt, họ cũng sẽ khai ra thuốc độc là do Lạc Tuệ Tuệ cung cấp. Cho nên tôi đã đích thân thẩm vấn Lâm Tiểu Phong và Vương Hồng Dân, mục đích là tránh bọn họ để lộ với những cảnh sát hình sự khác.”

Cao Đồng thở dài, nói: “Sau đó anh lợi dụng chuyện đó để gây ra vụ án lần này ư?”

“Đúng, có được đoạn phim, tôi sẽ không sợ Vương Hồng Dân sau này nuốt lời rồi trả thù Lạc Tuệ Tuệ. Nhưng, chỉ cần Vương Hồng Dân còn sống ngày nào, tình yêu của tôi và Lạc Tuệ Tuệ sẽ không bao giờ thấy được ánh mặt trời ngày đó. Tôi không thể chấp nhận được chút tia sáng le lói đó, tôi muốn cả bầu trời nắng đẹp.”

“Sao anh thuyết phục được Lâm Tiểu Phong giết Vương Hồng Dân?”

“Thuyết phục hãm giết Vương Hồng Dân? Điều này là không thể, tôi chưa từng nghĩ đến. Cho dù tôi có bằng chứng thép về tội ác của Lâm Tiểu Phong nhưng tôi biết dựa vào đoạn phim uy hiếp Lâm Tiểu Phong, bắt hãm làm chuyện khác thì còn được chứ bắt hãm giết Vương Hồng Dân thì có cho cả chục ngàn lá gan hãm cũng không dám. Không những không dám, mà mọi thứ của hãm có được đều là Vương Hồng Dân, nếu ông ta chết thì hãm sẽ ra sao đây?”

Cao Đồng thắc mắc: “Vậy sao cuối cùng hẳn lại chịu phối hợp với anh?”

“Tôi lừa hẳn. Nội dung lời khai của tôi đa phần là thật, đúng là tôi có tìm gặp Lâm Tiểu Phong rồi đưa đoạn phim ra uy hiếp hẳn lần đầu tiên vào ngày Quốc khánh, yêu cầu hẳn phối hợp cùng tôi thực hiện vụ án, bắt cóc cả Phòng Công thương. Nhưng tôi không hề nói tôi muốn giết Vương Hồng Dân.”

“Nhưng dù là giết người thì người anh hận cũng chỉ có mình Vương Hồng Dân thôi nên giết ông ta là được rồi. Còn việc giết cả đám người của Phòng Công thương phải chăng là do Lạc Tuệ Tuệ xui anh làm, mục đích là vì công ty Đại Kim?”

“Không, cô ấy chưa bao giờ xui tôi làm chuyện gì. Kể cả việc giết Vương Hồng Dân cũng là do tôi tự nguyện. Khi biết được ý định của tôi, cô ấy còn ra sức ngăn cản, nhưng tôi không chịu nghe, vẫn quyết phải làm. Đến bây giờ, tôi vẫn không hề hối hận. Tôi vốn chỉ muốn giết một mình Vương Hồng Dân, nhưng tôi lo vì có thể ở Phòng Công thương không chỉ có một mình Uông Hải Toàn biết về mối quan hệ của Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong mà những người khác có thể cũng biết, chỉ là bọn họ giữ kín như bưng mà thôi. Nếu tùy tiện giết Vương Hồng Dân, cái chết của Vương Hồng Dân chắc chắn sẽ là một vụ án lớn, chắc chắn phải điều tra tường tận từng chân tơ kẽ tóc. Giả sử người khác để lộ chuyện Vương Hồng Dân và Lâm Tiểu Phong ra ngoài, việc tôi dùng Lâm Tiểu Phong làm con cừu thế mạng sẽ xuất hiện nhiều điểm nghi vấn. Lâm Tiểu Phong không hề có động cơ và lý do giết người, tình yêu không hòa hợp chẳng? Chưa từng thấy hai người họ không hòa hợp. Tài chính của Lâm Tiểu Phong cũng hoàn toàn trông cậy vào Vương Hồng Dân. Hơn nữa Vương Hồng Dân vẫn đang tiếp tục cho tiền. Ngoài ra, nếu chỉ giết Vương Hồng Dân rồi đổ tội cho Lâm Tiểu Phong, đến sau này tôi và Lạc Tuệ Tuệ kết hôn, đứa con sinh ra lại giống tôi, ông nghĩ người ta sẽ không nghi ngờ sao? Sau đó Lạc Tuệ Tuệ lại nói tôi biết chuyện công ty Đại Kim thì được biết công ty Đại Kim có khối tài sản khổng lồ. Do đó nếu chỉ giết một mình Vương Hồng Dân thôi thì phần lớn

tài sản của công ty Đại Kim chắc chắn sẽ bị mấy người Phòng Công thương chia nhau, còn Lạc Tuệ Tuệ thì liệu được bao nhiêu đây?

“Với hai nền tảng này, tôi nghĩ, nếu có cơ hội giết hết những người ở Phòng Công thương này thì tốt biết mấy, sẽ dễ che giấu được động cơ hơn so với khi chỉ giết một người. Sau khi giết hết toàn bộ rồi tạo ra động cơ căm thù xã hội của Lâm Tiểu Phong. Lúc điều tra về hắc, tôi được biết trước đây hắc từng đi lính, mở tiệm sửa xe ô tô nhưng vỡ nợ, hơn nữa hắc là người hướng nội, điều này thật phù hợp với đặc trưng căm thù xã hội. Vì vậy, cả quá trình phạm tội, tôi cố tình bắt chước giống với thói quen của Lâm Tiểu Phong. Một khi mọi chuyện thành công, toàn bộ tài sản của công ty Đại Kim sẽ được chuyển thành tên của Lạc Tuệ Tuệ. Sau khi tôi và cô ấy kết hôn sẽ không có ai may mắn nghi ngờ một Phó Công an như tôi lại đi giết cả đồng người.”

Cao Đồng nhú mày: “Nếu như Lâm Tiểu Phong không hề có ý định giết chết Vương Hồng Dân thì hắc ta sẽ không hỗ trợ anh ra tay với một nhóm người. Có thể thấy chuyện Phòng Công thương sẽ đi du lịch tập thể vào cuối năm không phải do Lâm Tiểu Phong nói cho anh biết mà là Lạc Tuệ Tuệ, đúng không?”

“Đúng vậy, trong lúc nói chuyện với cô ấy, tôi được biết về tin này, và cũng biết rằng họ sẽ đi trên một chiếc xe, tức là chiếc xe đa dụng Buick đó. Tôi về nhà suy tính kỹ lưỡng, cảm thấy đây là cơ hội tốt nhất để giết toàn bộ bọn họ. Qua nhiều lần lên kế hoạch và đi nghiên cứu địa hình, tôi bảo cô ấy hãy đề nghị Vương Hồng Dân sắp xếp tuyến đường du lịch lần này tới Hàng Châu vì trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng là nơi ra tay tốt nhất trong kế hoạch của tôi. Dĩ nhiên là lúc đó Lạc Tuệ Tuệ không hề biết tôi có ý định giết tất cả mọi người, cô ấy cứ vậy mà làm theo. Nếu như Vương Hồng Dân không sử dụng tuyến đường này thì kế hoạch của tôi phá sản, vậy cùng lắm là bọn người Vương Hồng Dân sẽ sống được lâu hơn chút, nhưng không ngờ Vương Hồng Dân lại đồng ý với đề nghị này. Thực ra có lẽ không phải lời đề nghị của Lạc Tuệ Tuệ phát huy hiệu quả mà là vì trong lần đầu tiên tìm gặp Lâm Tiểu Phong vào ngày Quốc khánh, tôi đã uy hiếp và bắt hắc phải đưa ra đề nghị này với Vương Hồng Dân. Hắc hỏi tôi rốt cuộc là muốn làm

gì, tôi nói dối rằng mình muốn bắt cóc cả đám người của Phòng Công thương dĩ nhiên là sẽ không làm hại bất kỳ một ai mà chỉ tạo ra một vụ án lớn, sau đó dùng vụ án này để lập công mà thôi.”

“Vậy là hãn đã tin anh?”

“Không tất nhiên là không dễ dàng như vậy. Tôi đã tiêu tốn rất nhiều nước bọt để thêu dệt những điều giả dối nhằm làm cho hãn tin mình, đồng thời còn nói cho hãn biết toàn bộ kế hoạch của tôi, chỉ duy nhất một điều tôi không hề nói đến đó là việc tôi chuẩn bị giết tất cả mọi người trên xe. Nếu tôi nói ra, cho dù không phải giết tất cả mọi người mà chỉ giết một trong số đó, tôi nghĩ với lá gan thỏ của Lâm Tiểu Phong, hãn cũng sẽ không đời nào đồng ý. Tôi nói cho hãn biết trong kế hoạch hãn sẽ làm thế nào để khiến chiếc Buick biến mất. Cả quá trình tôi là người lo liệu chính, hãn sẽ không phải lộ diện, hơn nữa hãn sẽ bị hôn mê cùng với những người khác trên xe, sẽ không may mắn tạo sự nghi ngờ cho người khác. Việc điều tra vụ án cũng do tôi thực hiện nên chắc chắn sẽ không điều tra ra được. Tôi bảo hãn tôi sẽ tìm các nạn nhân bị tai nạn giao thông với khuôn mặt không toàn vẹn từ vùng khác tới để phá án, đến lúc đó sẽ tạo ra tình tiết giả vì sợ tội mà tự sát, nhằm tăng thêm thành tích lập công vào cuối năm và chuẩn bị cho sự thăng chức trong năm sau của mình. Tôi nói cho hãn biết chi tiết từng bước một để hãn hiểu rằng vụ án này phía cảnh sát không điều tra ra được tại sao chiếc Buick lại mất tích, và bản thân hãn cũng sẽ không bị nghi ngờ gì vì người lộ diện trong thiết bị giám sát từ đầu tới cuối đều là tôi chứ không phải là hãn. Hơn nữa, không những tôi dùng đoạn clip hãn hạ độc để uy hiếp, mà tôi còn dùng đoạn phim hãn tăng tịu với Vương Hồng Dân để uy hiếp, cho hãn biết tôi đã điều tra rất cẩn kẽ, chỉ khi hãn chịu phối hợp thì mới được bình yên vô sự. Nếu không, không những sẽ bị bắt và xử tội chết, mà người nhà hãn sẽ biết tại sao Vương Hồng Dân lại cho hãn số tiền này, rồi người thân, con cái của hãn, sau này sẽ sống sao đây?”

Cao Đồng nghiêng răng nhíu mày: “Thật quá tàn ác! Tôi nghĩ anh nói vậy với hãn thì vẫn không làm hãn yên tâm mà đồng lõa phạm tội với anh đâu, dù sao những người trên xe đã uống thức uống hãn đưa nên mới hôn

mê tập thể. Sau đó người khác chắc chắn sẽ nghi ngờ hấn làm, liệu hấn có thể yên tâm được sao?”

Lý Vệ Bình nói: “Không, thực tế những người này không hề uống thuốc mê, nếu tôi bắt Lâm Tiểu Phong chuốc mọi người uống thuốc mê thì một người nhát gan như hấn cũng sẽ không đồng ý. Hơn nữa việc chuốc thuốc mê tồn tại vấn đề, đó là mọi người không thể bị hôn mê cùng một lúc, rủi như có người lúc đó không muốn uống nước thì sao, tôi không cho phép những điều bất trắc này xảy ra.”

Cao Đồng thắc mắc: “Vậy anh đã dùng thủ đoạn gì để khống chế những người trên chiếc xe này?”

Lý Vệ Bình lạnh lùng nói: “Thuốc gây mê. Ở chỗ quạt thông gió của xe Buick, tôi đã lắp một thiết bị gây mê dùng trong y khoa. Tôi nói với Lâm Tiểu Phong rằng sau khi đến trạm nghỉ, trước khi lên xe lại, hấn sẽ cố ý giả vờ mở nắp động cơ trước để kiểm tra dung dịch làm sạch, nhân đó kích hoạt thiết bị gây mê. Sau đó vào lại trong xe, mở điều hòa, đóng và khóa hết cửa sổ, như vậy mọi người trên xe sẽ hôn mê tập thể trong vòng một phút. Đến lúc đó sẽ không ai biết được vì sao họ lại bị hôn mê, cũng như không hề hay biết gì về việc bị bắt cóc, vì Lâm Tiểu Phong cũng hôn mê cùng với mọi người, như vậy sau đó người khác cũng sẽ không nghi ngờ hấn.”

Cao Đồng lạnh lùng hỏi: “Thuốc gây mê là do Lạc Tuệ Tuệ cung cấp à?”

Lý Vệ Bình trả lời rất thản nhiên: “Đúng, đồn cảnh sát không có loại này. Tôi đã hỏi xin cô ấy nhưng cô ấy không hề biết tôi lấy để làm gì.”

“Cũng đoán ra được thôi.”

Lý Vệ Bình cười, nhưng vẫn phủ nhận thay cho Lạc Tuệ Tuệ: “Tóm lại, cô ấy không biết tôi lấy để làm gì, cô ấy là Phó chủ nhiệm khoa Bào chế dược, có lấy một lọ thuốc gây mê cũng sẽ không bị kiểm tra, vì trong phẫu thuật ở bệnh viện, dịch thể gây mê ở thể khi còn thừa lại trong phẫu thuật đều được đổ vào hồ xử lý và sẽ không được sử dụng lại. Người ngoài rất khó lấy được loại này, nhưng với cô ấy thì rất dễ, cảnh sát không thể nào tìm ra được chứng cứ. Thuốc gây mê có tính kích ứng với niêm mạc mũi nhất định,

nhưng loại mà bệnh viện thường dùng luôn là hỗn hợp một vài loại pha trộn với nhau nhằm giảm mức độ kích ứng với cơ thể người xuống mức thấp nhất và có hiệu quả nhanh nhất. Để tránh người của Phòng Công thương nhận ra khi thuốc chưa có tác dụng, tôi đã để lọ nước hoa trên xe. Mọi chuyện sau đó đúng như dự định, thuốc gây mê tác dụng rất nhanh, nhưng những người này tỉnh lại cũng rất nhanh, thế là tôi nhanh chóng tiêm thuốc gây mê vào cơ thể họ, ngoại trừ Lâm Tiểu Phong, nhằm tăng thêm hiệu quả, đồng thời trói và trùm đầu họ lại. Sở dĩ tôi ra tay vào ngày 9 tháng 1, đến tận đêm ngày 10 tháng 1 mới giết họ chết, một mặt là thêm một ngày để chờ lưu lượng xe đi vào trạm nghỉ tăng lên nhằm nâng độ khó cho việc điều tra, mặt khác tôi cần chờ cho thuốc gây mê trong cơ thể họ bài tiết ra ngoài sau 24 giờ. Nếu không, khi phát hiện có thuốc gây mê, tôi sợ mỗi nghi ngờ sẽ rơi vào Lạc Tuệ Tuệ, như vậy, cơ sở cho tất cả những việc tôi làm sẽ bị tiêu tan.”

Cao Đồng thở dài: “Cái gã ngốc Lâm Tiểu Phong này sao lại đi tin vào chuyện phá án lập công của anh kia chứ.”

Lý Vệ Bình đáp: “Hắn cũng không còn cách nào khác nên buộc lòng phải tin. Tâm lý học có nói, dù trong lòng nghi ngờ nhưng cũng sẽ thuyết phục bản thân tin vào điều đó. Đầu tiên, tôi dùng hai đoạn phim uy hiếp hắn, đoạn phim thứ nhất có thể trực tiếp định tội hắn, đoạn phim thứ hai về vấn đề đồng tính có thể hủy hoại hoàn toàn hình ảnh của hắn đối với vợ con, gia đình hắn, còn khiến hắn khổ sở hơn đoạn phim thứ nhất. Kế đến, tôi cũng cho hắn biết một cách chi tiết toàn bộ kế hoạch gây án, ngoài phần giết người, để hắn tin trong suốt quá trình này tôi là người tham dự chủ yếu nhất, cũng như cho hắn biết phải làm chiếc xe biến mất thế nào và mọi người bị bắt cóc ra sao để phía cảnh sát không thể điều tra ra được. Còn thiết bị giám sát cũng chỉ quay được tôi chứ không quay được hắn, làm cho hắn hoàn toàn yên tâm. Thứ ba, tôi nói dối về việc phá án lập công, để hắn hiểu hơn về động cơ của tôi. Cả ba điều này, cho dù đổi lại là ai, cũng không thể chống lại việc đồng ý thực hiện. Hắn là người nhát gan và sống hưởng nội, nên cho dù biết cả kế hoạch của tôi hắn vẫn thấy lo sợ, nhưng lại không dám nói cho người khác, chỉ có thể lên mạng thỉnh thoảng nói vài câu vô thưởng vô phạt.

Lúc nào tôi cũng để ý đến nhất cử nhất động của hắn và phát hiện ra những câu nói của hắn trên mạng cũng rất phù hợp với việc giả họa cho hắn có động cơ trả thù xã hội.”

“Anh không sợ hắn tiết lộ chuyện này và nói cho người khác biết sao?”

Lý Vệ Bình hít một hơi thuốc với vẻ tự tin: “Không sợ, cùng lắm là không thực hiện kế hoạch này nữa, về sau sẽ nghĩ cách khác để đối phó với Vương Hồng Dân. Trước khi những người này chết thì cho dù hắn nói ra chuyện tôi tìm gặp hắn, ai sẽ tin hắn đây, chẳng những vậy còn coi hắn là đồ hâm, hắn có chứng cứ tôi phạm tội không? Tôi có lý do phạm tội không? Chẳng có gì cả, hắn chẳng đời nào uy hiếp được tôi.”

Cao Đồng nghiêng rằng, than thở: “Lý Vệ Bình ơi là Lý Vệ Bình, tôi thật không biết anh là nhân tài, hay là gì nữa. Suốt quá trình phạm tội, một mình anh đạo diễn toàn bộ vở kịch, không lẽ anh không mệt sao?”

Lý Vệ Bình cười đau khổ: “Có lúc cảm thấy mệt mỏi, có lúc cảm thấy giết người là một việc tàn nhẫn, nhưng, tôi nghĩ vì hạnh phúc của mình, tất cả những thứ này có nghĩa lý gì chứ? Dĩ nhiên, tôi là kẻ ích kỷ, về điểm này tôi không hề phủ nhận.”

Cao Đồng nhìn anh ta với ánh mắt căm giận, thở dài: “Có lẽ anh tự cho mình rất thông minh, nhưng tôi muốn cho anh biết, trong tất cả những chuyện này, anh đã bị Lạc Tuệ Tuệ lừa rồi.”

“Ha ha, cô ấy lừa tôi sao, không thể nào.” Lý Vệ Bình tỏ vẻ không tin.

“Tôi thật muốn lấy nước lạnh gội cho anh tỉnh lại! Đến giờ phút này anh vẫn không chịu hiểu hay sao? Trong cả kế hoạch, rõ ràng là Lạc Tuệ Tuệ ngầm gợi ý để anh làm! Cô ta không gợi ý, anh làm sao biết được chuyện tài sản của công ty Đại Kim? Cô ta không gợi ý, anh làm sao nghĩ đến chuyện giết tất cả mọi người? Cô ta không gợi ý thì tại sao lại phải nói cho anh biết chuyện Phòng Công thương sẽ đi du lịch tập thể vào cuối năm? Anh tưởng cô ta thật lòng lo cho anh, muốn ngăn anh phạm tội hay sao? Hừ, anh nhìn cô ta đi, thuốc gây mê là do cô ta đưa cho anh, nếu như cô ta thật sự lo cho anh, thì sao còn xui khiến anh phạm tội chứ?”

Lý Vệ Bình cười khinh khỉnh: “Ông không cần phải gậy chia rẽ mối quan hệ giữa hai chúng tôi, cô ấy lúc nào cũng lo cho tôi, lúc nào cũng nói làm như vậy liệu có nguy hiểm hay không. Nhưng ý tôi đã quyết, tôi phải ra tay!”

Cao Đống nhìn vẻ mặt kiên định của Lý Vệ Bình, rồi lại thở dài.

Ông cảm thấy đầu óc Lý Vệ Bình đã quá mê muội, chuyện mà người bình thường mới nhìn đã hiểu thì anh ta cứ luẩn quẩn mãi trong đó không ra được.

Lý Vệ Bình là nhà Tâm lý học, hừ, còn Lạc Tuệ Tuệ lại là chuyên gia Tâm lý học.

Người cao tay nhất, cô ta muốn người khác làm cho mình một chuyện nhưng không đi cầu xin anh ta, ngược lại khiến cho đối phương phải cầu xin cô ta, xin cô ta hãy để anh ta làm chuyện này.

Đây mới là cảnh giới cao nhất của Tâm lý học!

Lý Vệ Bình nói tiếp: “Ông đã nghe nhiều vậy rồi, giờ ông còn nghi ngờ lời khai của tôi không?”

Cao Đống ngẫm nghĩ lại, cách giải thích lần này của Lý Vệ Bình, quả đúng là sự thật, tất cả những điểm nghi vấn và khó hiểu trong lời khai trước đó, kể cả mấy điểm Từ Sách nêu ra, người quay phim giờ trở thành Lạc Tuệ Tuệ, mối quan hệ Vương Hồng Dân, Lâm Tiểu Phong, Uông Hải Toàn đều đã rõ ràng. Đồng thời sau khi biết Lâm Tiểu Phong không hề có ý định giết người, tất cả những nghi vấn và khó hiểu này, đều có đáp án.

Chỉ có điều, Lý Vệ Bình tạo ra tất cả chuyện này, thật quá lớn.

Lý Vệ Bình nói: “Chân tướng này là sự thật mà ông cần sao?”

Cao Đống hơi nhíu mày.

Lý Vệ Bình nói: “Có lẽ bây giờ ông còn muốn bắt Lạc Tuệ Tuệ, nhưng dựa vào đâu để bắt, dựa vào những lời tôi mới vừa nói à? Đây là lời khai một phía của tôi, có bằng chứng không? Có bằng chứng chứng minh Vương Hồng Dân là người đồng tính không? Có bằng chứng chứng minh tình cảm vợ chồng họ không hòa hợp không? Có bằng chứng chứng minh chất xyanua là do tôi cung cấp để Lạc Tuệ Tuệ đưa cho Vương Hồng Dân, cuối

cùng lại do Lạc Tuệ Tuệ trả lại cho tôi không? Có bằng chứng chứng minh Lạc Tuệ Tuệ tham dự vào vụ án lần này, thuốc gây mê là do cô ấy cung cấp không? Không có, không có bằng chứng nào cả. Vương Hồng Dân đã chết, xác Lâm Tiểu Phong đã phân hủy, không điều tra ra được chuyện đồng tính, nguồn gốc thuốc gây mê sẽ càng không có cơ sở để điều tra. Không có bằng chứng nào cả, chỉ là lời khai một phía của tôi, liệu có thể bắt người được sao?”

Cao Đồng tức giận mím chặt môi.

“Sự thật ban đầu thật tốt, tốt cho tất cả mọi người. Đối với nạn nhân mà nói thì danh tiếng của Vương Hồng Dân được giữ lại, không ai biết việc ông ta là người đồng tính, càng không biết được rằng Uông Hải Toàn là do ông ta giết. Người nhà ông ta nếu có hận thì cũng chỉ hận một mình tôi. Đối với một hung thủ như tôi mà nói, thì khi tôi chết, mọi người cũng sẽ cho rằng tôi xuất phát từ chính nghĩa mà giết người, dù mọi người ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn sẽ đồng tình với tôi. Cha tôi là ông giáo làng, nếu ông biết tôi giết người vì chính nghĩa, tuy vẫn rất đau lòng, nhưng ít ra ông biết được sự thật. Còn với Tổ chuyên án các anh thì sao? Đã phá được một vụ án phức tạp thế này, chắc chắn sẽ được trọng thưởng, tăng thêm vinh quang cho bản thân, tôi thành thực nhận tội, sẽ không làm gì để kháng án. Đối với xã hội, đối với cả hệ thống tư pháp, tôi là tội phạm giết người, đúng người đúng tội, đáng bị đem ra xử tử, là công cụ tốt nhất để răn đe những người chưa phạm tội. Đây là kết quả rất tốt đối với mọi phương diện.”

Lý Vệ Bình nói tiếp: “Nếu ông muốn tìm kiếm chân tướng của vụ việc. Trước hết, chỉ dựa vào lời khai thôi thì ông sẽ không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh được Lạc Tuệ Tuệ có liên quan đến vụ án. Tất cả mọi bằng chứng đã bị tôi tiêu hủy. Kế đến, tôi đã thân bại danh liệt, do đó trước khi chết tôi nhất định sẽ kháng án khi đứng trước tòa, như vậy chẳng phải rất phiền phức hay sao? Thứ ba, với gia đình nạn nhân, ông cho rằng nhà họ Vương sẽ bằng lòng chấp nhận sự thật Vương Hồng Dân là người đồng tính hay sao chứ? Ông muốn cho nhà họ Vương biết Vương Hồng Dân mới là hung thủ giết Uông Hải Toàn hay sao? Ông muốn mặt mũi chú của Vương Hồng Dân để ở đâu? Dù ông không nói ra thì chú của Vương Hồng Dân

cũng biết là ông đã nắm trong tay vụ bê bối này của gia tộc họ, trong lòng ông ta sẽ nghĩ gì? Thứ tư, tất cả các đồng nghiệp biết xuất phát điểm giết người của tôi không phải từ lòng chính nghĩa, liệu họ có thất vọng hay không? Thứ năm, vụ án này mức độ liên đới rất lớn, các lãnh đạo chẳng phải đều muốn sớm được giải quyết ổn thỏa hay sao? Từng đó lý do cũng đủ thấy, trên mọi phương diện, cái chân tướng ông vừa nghe hoàn toàn không có lợi cho bên nào cả.”

Cao Đồng mím chặt môi, không nói lời nào.

Lý Vệ Bình thở dài, nói: “Sở dĩ tôi nói ra sự thật, không phải vì bị lời nói của sếp đả động cũng không phải vì tôi cảm thấy mình không chống đỡ được đến giờ phút cuối cùng. Tôi chỉ muốn cho sếp biết rằng sếp à, sự thật ban đầu tốt cho tất cả các bên. Còn chân tướng thực sự thì không một bên nào bằng lòng chấp nhận được. Thứ sếp tìm kiếm là sự thật, hay là tìm kiếm một sự thật mà mọi người đều muốn?”

Câu nói này như thể một tảng đá, đập thẳng vào lòng Cao Đồng.

Cao Đồng trầm tư rất lâu, cuối cùng, ông đứng lên rồi ngấp ngừng một lúc, sau đó không trực tiếp trả lời anh ta, chỉ từ tốn nói: “Anh nghỉ ngơi đi.”

“Khoan đã.” Lý Vệ Bình gọi với theo: “Sếp, tôi có hai chuyện muốn nhờ.”

Cao Đồng quay người lại, nhìn anh ta với ánh mắt mệt mỏi: “Nói đi.”

“Tháng 9 năm ngoái, khi lập kế hoạch, dù tôi chắc đến 99% là mình có thể mỉm cười đến phút cuối cùng, nhưng tôi cũng đã làm chuẩn bị cho 1% xấu nhất. Lúc đó, tôi có chuyển khoản 400.000 tiền mặt vào tài khoản mẹ tôi. Tôi nói mình không biết giữ tiền nên để cho bà giữ. Tôi biết sau khi xử án, tài sản cá nhân của tôi còn lâu mới bồi thường đủ cho các nạn nhân, về lý thì 400.000 này đã không thuộc tài sản cá nhân của tôi nữa, hy vọng có thể làm theo pháp luật, không cần truy cứu mà để lại cho cha mẹ dưỡng già.” Mắt Lý Vệ Bình đỏ lên, nhưng không rơi lệ.

Cao Đồng nhắm mắt rồi từ tốn gật đầu.

“Ngoài ra trên giá sách nhà tôi có chiếc hộp, bên trong đựng những bức thư tình tôi viết cho Lạc Tuệ Tuệ khi còn học đại học, sau khi tôi bị tử hình,

hy vọng ông giao nó cho Lạc Tuệ Tuệ để cô ấy giữ làm kỷ niệm.”

Cao Đồng thở ra, chẳng nói chẳng rằng rồi quay người bước đi.

Cao Đồng lặng lẽ đi về phía cửa phòng Lý Vệ Bình lí nhí nói với theo:
“Cảm ơn.”

Cao Đồng mở cửa, gọi những nhân viên cảnh sát đứng nói chuyện ở xa trở về lại phòng. Ông gượng cười chào hỏi bọn họ rồi lê những bước chân nặng nề rời khỏi đó.

Thứ sếp tìm kiếm là sự thật, hay là tìm kiếm một sự thật mà mọi người đều muốn?

Không phải ông không muốn bắt Lạc Tuệ Tuệ, mà là... ngoài lời khai của Lý Vệ Bình hôm nay, có thể tìm thấy những bằng chứng khác sao? Mà nếu như lật lại lời khai của Lý Vệ Bình, thì nó sẽ có lợi cho ai đây? Không có.

Đây là lời khai khiến tất cả mọi người đều tổn thất!

Thứ sếp tìm kiếm là sự thật, hay là tìm kiếm một sự thật mà mọi người đều muốn?

Câu nói này cứ vang đi vang lại mãi trong đầu ông.

Ra khỏi bệnh viện, ông đến cạnh một thùng rác rồi lấy điều thuốc, chậm rãi hút cho đến khi cháy hết.

Cuối cùng ông lấy một cây bút ghi âm từ trong túi áo ra, do dự hồi lâu rồi rút cái lõi bên trong và dùng ngón tay cái ấn gãy nó. Ông nhắm mắt, quăng nó vào thùng rác, bỏ đi.

Hơn nửa năm trôi qua, mới đó đã đến tháng 10.

Tuần trước Lý Vệ Bình thi hành án tử. Trước khi hành hình, Cao Đồng đến trại tạm giam nhưng Lý Vệ Bình từ chối gặp. Qua những người khác ở trại tạm giam ông được biết, trước đó cha mẹ anh ta có đến nhưng cũng bị từ chối gặp. Ông cố tình hỏi còn có ai khác thăm anh ta không, họ nói một vài viên cảnh sát ở huyện Bạch Tượng, kể cả Mã Đảng Bồi cũng có tới, những người này Lý Vệ Bình chịu gặp nhưng chỉ trong một thời gian ngắn. Ông hỏi có người phụ nữ nào tới thăm anh ta không, người ở trại tạm giam kiểm tra sổ ghi chép, hơn nửa năm nay chẳng có người phụ nữ nào đến thăm anh ta cả.

Cao Đồng thấy hơi thất vọng, trong lòng không được thoải mái.

Nghĩ đến con người cùng sát cánh bên mình bao nhiêu năm, mới đó đã không còn, ông bỗng ghen ngào.

Vụ án Lý Vệ Bình đã mang lại cho ông rất nhiều danh tiếng, bởi một vụ án phức tạp thế mà chỉ trong một thời gian ngắn đã lần ra được từng chân tơ kẽ tóc, tìm ra được sự thật, nên ông nhận được lời khen ngợi của lãnh đạo các cấp. Ông còn đi Bắc Kinh hai lần để nhận huân chương khen thưởng của lãnh đạo Bộ Công an. Kinh nghiệm phá án lần này cũng đã lan đến nhiều tỉnh thành và trở thành một vụ án điển hình. Bản thân ông đã trở thành một thanh tra được công nhận.

Hệ thống công an toàn tỉnh hầu như không ai là không biết đến tiếng tăm của Cao Đồng. Cảnh sát ở thành phố khác trước đây chỉ biết đến ông như một Đội trưởng đội Điều tra hình sự kiêm Phó chỉ huy trưởng đội Điều tra hình sự Tỉnh, có cảm giác như một quan chức văn phòng, nhưng vụ án

này khiến cho tất cả cảnh sát hình sự đều tôn sùng ông tận đáy lòng, đồng thời ông đã có được danh tiếng của một thám tử đại tài.

Nay ông đã là Chỉ huy trưởng đội Điều tra hình sự Tỉnh và năm sau việc ông sẽ lên làm Phó chủ nhiệm Văn phòng, chuyên quản lý công tác điều tra hình sự toàn tỉnh đã là điều chắc như đinh đóng cột.

Cũng vì vậy, vụ án Lý Vệ Bình đã trở thành vụ án cuối cùng trong đời cảnh sát hình sự của ông.

Sau khi làm Phó chủ nhiệm Văn phòng, ông sẽ trở thành quan chức thực sự và không nhận bất kỳ một vụ án nào nữa, cùng lắm cũng chỉ đưa ra chỉ đạo về mặt lý thuyết, còn lúc bình thường chủ yếu ra chỉ tiêu hay kiểm tra đánh giá và sắp xếp nhân sự cho các đơn vị cấp dưới. Vì bất kỳ vụ án nào, cũng tồn tại rủi ro của việc phá án thất bại, còn làm được tới cấp lãnh đạo này thì sẽ không phải chịu những rủi ro đó.

Làm tới chức Phó chủ nhiệm Văn phòng nếu có lên cao hơn cũng sẽ không xét đến kỹ năng chuyên môn, mà chỉ xem anh ‘làm người như thế nào’. Đối với tất cả các vụ án hình sự, cho dù vụ án lớn đến đâu thì cũng chỉ có tác dụng lãnh đạo chứ không trực tiếp thụ lý vụ án.

Vụ án cuối cùng của Cao Đống rốt cuộc đã kết thúc hoàn hảo, hay là mang đến những điều tiếc nuối, bản thân ông cũng không nói rõ ràng được.

Trong kỳ nghỉ Quốc khánh, ông tranh thủ đến huyện Bạch Tượng lần nữa vì ông còn phải làm một chuyện.

Trong quán cà phê, đối diện là Lạc Tuệ Tuệ đang chậm rãi khuấy tách cà phê. Cô ta hỏi với vẻ không lưu tâm: “Sếp hẹn tôi ra đây, có chuyện gì không?”

“Sin h con rồi à?” Cao Đống ngồi thẳng trên ghế, tay phải cầm một chiếc hộp gỗ tinh xảo.

“Ừm, cảm ơn sếp quan tâm, tôi sinh rồi, rất khỏe mạnh.”

“Trai hay gái.”

“Là gái.”

“Tên là gì?”

Lạc Tuệ Tuệ ngạc nhiên nhìn ông, nhưng vẫn nói: “Vương Nhã Nhiên.”

Nghe cái tên chẳng có gì để tưởng nhớ đến Lý Vệ Bình cả, Cao Đồng chép miệng, đẩy chiếc hộp gỗ trong tay đến trước mặt Lạc Tuệ Tuệ: “Anh ta muốn đưa cho cô.”

“Ai?” Lạc Tuệ Tuệ chớp chớp mắt ra vẻ không hiểu.

Cao Đồng bặm môi tỏ vẻ không hài lòng: “Lý Vệ Bình.”

“Anh ta? Một tên súc sinh như anh ta, có gì để đưa cho tôi kia chứ?”

Câu chửi rủa của cô ta khiến Cao Đồng rất không vui, ông lạnh lùng nói: “Cô xem đi thì biết!”

Lạc Tuệ Tuệ miễn cưỡng nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem, liền đẩy trả về: “Sao lại đưa tôi cái thứ này?”

Cao Đồng trừng mắt: “Cô còn nhớ những gì bên trong không?”

Lạc Tuệ Tuệ tỏ vẻ khó chịu: “Tôi nhìn thấy đã lộn mửa, nghĩ đến hành vi của gã đó hồi đại học càng khiến tôi sồn cả gai ốc.”

Cao Đồng nghiêng răng nói: “Anh ta đã chết, không lẽ cô không biết sao?”

Lạc Tuệ Tuệ nhếch mép, nói: “Tôi nghe nói rồi, loại người này có chết thì chúng tôi còn đốt pháo ăn mừng nữa ấy chứ. Đồ của người chết đưa cho tôi để làm gì không biết?”

Cơ mặt Cao Đồng hơi co giật, lạnh lùng nói: “Sao cô lại nói những lời này?”

Lạc Tuệ Tuệ tỏ vẻ khinh khỉnh: “Vậy tôi phải nói sao đây? Hung thủ chết rồi, không lẽ tôi không nên vui mừng?”

Cao Đồng hạ giọng nói: “Không lẽ cô không chẳng thèm quan tâm đến công sức mà anh ta bỏ ra hay sao?”

Công sức? Công sức gì chứ? Lạc Tuệ Tuệ nhú mày, lộ vẻ không hài lòng: “Sếp, tôi thật sự không hiểu ông đang nói gì cả.”

Cao Đồng thở dài: “Thôi được, tôi cũng hiểu mối lo của cô, thế này vậy, cô cứ giữ vật này để làm kỷ niệm, tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Tôi đi đây.”

Lạc Tuệ Tuệ thoái thác: “Sếp, tôi quả thật không hiểu ông để lại cho tôi thứ này để làm gì, tôi có thể làm kỷ niệm gì chứ?”

Trong lòng Cao Đồng rất giận nhưng nghĩ lại cô ta là phụ nữ, hơn nữa mọi chuyện xuôi chèo mát mái rồi nên không muốn gây thêm rắc rối nào nữa. Ông kìm nén cơn giận, tiến lại gần hơn rồi nói khề: “Có những chuyện đã qua, thật sự không cần phải nói. Cô hãy nghĩ đến con mình mà giữ lấy, sau này xem cũng được.”

Lạc Tuệ Tuệ trợn mắt, nổi giận nói: “Sếp, tôi thật sự không biết ông nói mấy lời đó là có ý gì, sao lại liên quan đến con tôi?”

Cao Đồng không còn chịu được sự giả dối của cô ta, buột miệng nói: “Trong người con gái cô có giọt máu của anh ta!”

“Ông đang nói gì vậy?” Gương mặt Lạc Tuệ Tuệ toát lên vẻ giận dữ, tiếp đó là một tiếng cười lạnh lùng: “Tôi nghĩ chắc đã hiểu lầm ở đây rồi. Lý Vệ Bình từng theo đuổi tôi, không sai, nhưng tôi chưa bao giờ để mắt đến anh ta cả. Có phải anh ta đã nói những lời này khi đang ở tù để bôi nhọ tôi không? Hừ, nếu điều này làm ông tin, thì quả thật quá đáng tiếc! Tôi nhóm máu A, con gái tôi nhóm máu B, khó có sự trùng hợp vậy lắm, Lý Vệ Bình cũng là nhóm máu B hoặc AB sao?”

Cô ta dường như biết rõ Lý Vệ Bình không phải nhóm máu B cũng không phải nhóm máu AB, cô ta nhìn Cao Đồng với vẻ mặt của kẻ chiến thắng. Tiếp đó cô ta nhã nhặn đứng lên, bước đến quầy tính tiền rồi lấy ra một tờ giấy bạc 100 tệ, nói: “Không cần thôi.” Rồi ung dung ra về.

Cao Đồng ngồi ngây ra đó, cô ta thuộc nhóm máu A, con gái nhóm máu B, nhưng... nhưng, ông nhớ rất rõ, lúc Lý Vệ Bình cắt mạch máu tự sát, rõ ràng... Lý Vệ Bình rõ ràng là nhóm máu O, vậy... vậy... vậy đứa bé không phải là con của Lý Vệ Bình, anh ta đã bị người phụ nữ này lợi dụng.

Kể đến, ông càng giật mình hơn vì ông nhớ rất rõ rằng sau khi xảy ra vụ án, trong hồ sơ giám định ADN bên pháp y đưa đến thì trang đầu tiên ghi Vương Hồng Dân, nhóm máu O, khớp mẫu ADN 99%.

Đứa bé này! Cũng không phải là con của Vương Hồng Dân!

Đây... đây là con của Lạc Tuệ Tuệ với người đàn ông khác, cô ta đã thật sự đi tìm người đàn ông khác theo lời đề nghị của Vương Hồng Dân! Cuối cùng... cuối cùng lại lợi dụng Lý Vệ Bình.

Tất cả những chuyện Lý Vệ Bình làm, hoàn toàn là vì Lạc Tuệ Tuệ.

Trong suốt quá trình phạm tội, đoạn clip Lý Vệ Bình dùng đã được chỉnh sửa, tìm đủ mọi cách để bảo vệ cô ta, không để lộ bất kỳ chứng cứ cho thấy Lạc Tuệ Tuệ là người quay phim. Trong quá trình dùng thuốc gây mê, anh ta cố tình để lộ thuốc mê, nhưng lại chữa ra sơ hở thuốc mê không thể khống chế mọi người trên xe. Anh ta làm như vậy, cũng là vì che giấu nguồn gốc thuốc gây mê, về cơ bản vẫn là nhằm bảo vệ Lạc Tuệ Tuệ. Trước khi bị bắt, khi tính toán trường hợp xấu nhất, anh ta cũng đã dạy cho Lạc Tuệ Tuệ cách để ứng phó thẩm vấn, đồng thời còn dạy cô ta chửi mình là ‘đồ súc sinh’ nữa. Sau khi bị bắt, anh ta dùng lời khai giả mà mình đã chuẩn bị trước đó dành cho trường hợp xấu nhất, gánh hết mọi trách nhiệm thay cho Lạc Tuệ Tuệ. Sau đó, anh ta còn vì bảo vệ Lạc Tuệ Tuệ mà đã chọn cách cắt mạch máu tự sát để sớm được ngậm miệng và Tổ chuyên án sẽ không thể dò hỏi được nhiều tình tiết hơn. Dù đến phút cuối cùng, Cao Đống cũng có nhắc tới cha mẹ, đồng nghiệp của anh ta, nhưng tất cả những người luôn kề cận cũng không thể nào làm lay động được anh ta, chỉ khi nói đến chuyện đã biết Lạc Tuệ Tuệ là người quay phim và đòi thẩm vấn cô ta thì anh ta mới chịu khai ra. Hơn nữa, trong suốt quá trình lấy lời khai, anh ta vẫn một mực bảo vệ Lạc Tuệ Tuệ.

Đến chết anh ta cũng không để cho Lạc Tuệ Tuệ chịu tội mà đã đem lại cho cô ta thân phận tự do trong hôn nhân và một khối tài sản kếch xù.

Anh ta đã bỏ tất cả công sức ra cho cô ta hưởng sái.

Nhưng ngay từ đầu, đứa bé đó đã không phải con của anh ta! Anh ta bị lợi dụng, một người thông minh như anh ta, người lập ra một vụ án lớn và phức tạp như thế lại không hề hay biết mình đã hoàn toàn bị Lạc Tuệ Tuệ lợi dụng!

Thậm chí sau khi anh ta chết, Lạc Tuệ Tuệ cũng không nói tốt nửa lời về anh ta, mà vẫn gọi anh ta là đồ súc sinh để xóa sạch mối quan hệ của

mình, thậm chí... thậm chí những bức thư tình mà Lý Vệ Bình trân trọng nhất và có ý nghĩa nhất đối với anh ta, cô ta cũng chẳng thèm nhìn tới chứ đừng nói chỉ đến việc cất giữ.

Dù Cao Đồng gợi ý một cách rõ ràng nhưng cô ta vẫn chọn cách thẳng thừng từ chối.

Đến khi Lý Vệ Bình chết, cô ta cũng không chịu đề cập đến bất kỳ mối liên quan nào với anh ta!

Có một số người, đối với người đó, bạn là cả thế giới nhưng đối với bạn, người đó lại là một gương mặt mà mình có thể dễ dàng quên đi.

Lý Vệ Bình dâng hiến sự tự do và giàu có cho người phụ nữ này, còn cô ta thì sao...

Cao Đồng chợt thấy toàn thân ớn lạnh, thất thần cầm chiếc hộp trên bàn lên, lúc đứng dậy, suýt nữa thì ngã lăn ra đất. Ông loạng choạng bước ra khỏi quán cà phê trong ánh mắt khác thường của người phục vụ.

Ra đến bên đường, ông không kiềm chế được nữa mà nôn thốc nôn tháo. Nghỉ ngơi hồi lâu, ông mới sang được phía bên kia đường và trở vào trong xe của mình một cách khó khăn.

Ông nhắm mắt lại, mãi mới lấy được sự bình tĩnh.

Ông nghĩ đến rất nhiều chuyện, nghĩ đến ngày đầu tiên làm cảnh sát, lần đầu tiên đến nhiệm sở, nghĩ đến cảnh mỗi lần chạy vội vã tới hiện trường vụ án mạng, nghĩ đến lúc lên làm lãnh đạo dạy dỗ thuộc hạ, nghĩ đến những câu vâng vâng dạ dạ khi đối diện với cấp trên trong những buổi họp, nghĩ đến những cảnh đấu đá chốn quan trường mấy năm nay, nghĩ đến những nỗ lực bất lực trong quá trình phá án, nghĩ đến chuyện lọc lừa dối trá sắp diễn ra khi ông lên làm Phó chủ nhiệm Văn phòng.

Ông cảm thấy tất cả đều giả dối, cũng giống như cả thế giới đều là giả dối.

Duy chỉ... ông nghĩ đến vợ mình, nghĩ đến con gái mình, họ đối với ông, là thật lòng.

Ông thở một hơi thật dài, vặn mạnh chìa khóa, chân đạp ga, chiếc xe hơi lao nhanh về phía trước. Ông muốn rời khỏi huyện Bạch Tượng.

Ông rất mệt, ông chỉ muốn được về nhà.

HẾT

• Chú thích •

[Trương Nhất Ngang và ‘con gián’](#) trong tiếng Trung đọc lần lượt là *zhāng yǐ áng* và *zhāng láng*, gần giống nhau.

[Cửa hàng 4S](#) là cửa hàng trưng bày, bán xe, linh kiện phụ tùng và thực hiện các dịch vụ hậu mãi của một hãng xe chuyên biệt.

[giấu trời qua biển](#) là một trong *Ba mươi sáu kế*, nghĩa là lợi dụng sương mù để lẫn trốn.

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>
<u>Chương 29</u>

[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)

[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)